ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 11 Ἰανουαρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 1

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΤΟ ΕΥΕΛΠΙ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Μετὰ τῆς ἀνακωχῆς δὲν ἔληξεν ἡ ἐνέργεια τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἀναγκῶν. Τὴν ἐπελθοῦσαν ἄνεσιν ἐχρησιμοποίησε δεόντως εἴτε πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν προσγενομένων ζημιῶν εἴτε πρὸς διαφύλαξιν τῶν ὑπαρχόντων ἀπὸ παντὸς ἐνδεχομένου κινδύνου παραγνωρίσεως τῶν κεκτημένων δικαίων αὐτῆς τε καὶ τοῦ ποιμνίου αὐτῆς κατὰ τὰς διαπραγματεύσεες τῆς εἰρήνης. Ἡ ἐπὶ τούτῳ εἰς Παρισίους μετάβασις τῆς Α. Σεβασμ. τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κυρίου Δωροθέου μετὰ τοῦ κυρίου Παπᾶ ἐκ τῶν ἀξιοτίμων λαϊκῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου, ὡς καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα καὶ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ στοχαζομένη αὐτόσε μετάβασις τοῦ Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος κυρίου Χρυσάνθου, ἀποτελοῦσι τὰ προέχοναα σημεῖα τῆς ἐν λόγῳ ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντ]πόλεως.

Παραλλήλως τῇ ἐνεργείᾳ ταύτῃ ἔβαινε καὶ ἄλλη τις ἐνέργεια τῆς αὐτῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ἡ προσοχὴ καὶ ἡ μέριμνα αὐτῆς περὶ τῆς κατὰ τὸ ἐνὸν ἱκανοποιήσεως καὶ ἄλλης τινὸς ἀνάγκης αὐτῆς, ἀνάγκης ἀλλοίας φύσεως, ἥτις ἀπὸ πολλοῦ ἀναγνωρισθεῖσα καὶ ὑπὸ ἄλλων μελῶν τῆς Ὀρθοδόξου ὁλομελείας, εἶχεν ἀποβῆ τελευταίως ἐπαισθητοτέρα, ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξετάσεως καὶ κατὰ τὸ δυνατόν, εἰσαγωγῆς μεταβολῶν τινων καὶ μεταρρυθμίσεων εἰς τὰ μεταβολῆς δεκτικὰ καὶ χρῄζοντα ἐν τῷ ἰδίῳ βίῳ συνῳδὰ ταῖς ἀπαιτήσεσι καὶ τοῖς ὅροις τοῦ νεωτέρου κοινωνικοῦ βίου. Ὡς προκαθημένη τῶν ἄλλων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἔκρινε πρέπον αὐτὴ νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ προέβη εἰς διορισμὸν ἐπιτροπῶν ἐπὶ τούτῳ πρὸς προκαταρκτικὴν ἐξέτασιν καὶ μελέτην τοῦ ζωτικωτάτου τούτου καὶ γενικωτέρου διαφέροντος ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος. Συναφὲς πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦτο ζήτημα εἶναι καὶ ἡ ἐν καιρῷ ληφθεῖσα καὶ ἤδη ἐφαρμοσθεῖσα συνοδικὴ ἀπόφασις, ὅπως ἡ τέως ὡς τε γυμνάσιον καὶ ὡς ἰδίως θεολογικὸν σπουδαστήριον

λειτουργοῦσα Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης ἀποβάλῃ τὸν μικτὸν αὐτῆς χαρακτῆρα καὶ νὰ λειτουργῇ τοὐντεῦθεν ὡς πεντάτακτος θεολογικὴ Ἀκαδημία, ἔστω καὶ φέρουσα τὸ μετριόφρον ὄνομα αὐτῆς.

Ἡ περὶ τῶν ἰδίων μέριμνα καὶ τὸ διαφέρον ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἀναγκῶν τῆς Ὀρθοξίας δὲν ἀπέτρεψαν τὴν προσοχὴν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν συμβαινόντων καὶ παρ' ἄλλαις ἑτεροδόξοις Χριστιανικαῖς Ἐκκλησίαις. Ἤδη διαρκοῦντος τοῦ πολέμου προθύμως εἶχε δεχθῆ τὴν γνωστὴν πρόσκλησιν τῆς Σουηδικῆς Ἐκκλησίας πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὸ ἐν Οὐψάλῃ συγκροτηθησόμενον καὶ ὑπὸ τῶν περιστάσεων ματαιωθὲν χριστιανικὸν Συνέδριον. Εἶναι γνωστὴ ἡ πρωτοβουλία τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἡ ἀφορῶσα εἰς τὴν σύμπηξιν **Κοινωνίας** τινὸς τῶν **Χριστιανικῶν** Ἐκκλησιῶν, καθ' ὁμοιότητα τῆς **Κοινωνίας** τῶν ἐθνῶν, ἀμέσως μὲν συσκεφθησομένη ἐπὶ τῶν κοινοῦ καὶ γενικοῦ ἐνδιαφέροντος ζητημάτων τῆς χριστιανωσύνης, ἐμμέσως δὲ προλειαινούσης τὴν ὁδὸν πρὸς φιλικωτέραν συνεννόησιν ἐπὶ τῶν χωριζουσῶν τὰς Ἐκκλησίας διαφορῶν καὶ εἰς ποθητὴν τῶν πιστευόντων πάντων ἕνωσιν εἰς μίαν ποίμνην ὑπὸ ἕνα ποιμένα, καὶ τὸν μόνον ἀρχιποίμενα Κύριον πάντων ἡμῶν. Τοῦ αὐτοῦ πόθου καὶ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος τῆς εἰρήνης ἐχομένη δὲν ἀπηξίωσε προσοχῆς τὴν φωνὴν καὶ πρόσκλησιν τῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἐπισκόπων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐπὶ τούτῳ καταρτισθείσης μεγάλης αὐτῶν Ἐπιτροπείας πρὸς συγκρότησιν Παγχριστιανικοῦ τινὸς Συνεδρίου ἐν χρόνῳ καὶ τόπῳ προσεχῶς ὁρισθησομένῳ. Εἶναι εὐφρόσυνον καὶ τῷ πνεύματι τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος τῆς εἰρήνης συνῳδὸν ὅτι ἡ ὁλομέλεια τῆς ὀρθοδοξίας καὶ ἐκ τῶν πρώτων ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστεῦ Ἐκκλησία διατελεῖ ἤδη εἰς φιλικὰς σχέσεις πρὸς τὰς Ἐκκλησίας ἐκείνας τῆς Ἑσπερίας, αἵτινες μηδεμιᾶς ἀντιποιούμενοι ὑπεροχῆς καὶ ἐξουσίας ἐπὶ τῶν ἄλλων μηδὲ ὑποτρέφουσαι σκοποὺς ὑστεροβούλους περὶ δελεασμοῦ καὶ σηγηνεύσεως τῶν ἰδίων αὐτῆς τέκνων, τείνουσιν αὐτῇ χεῖρα φιλίας, **δεξιᾶς κοινωνίας**· ὡς ἔκφρασις τῶν ἤδη ὑφισταμένων ἀγαθῶν σχέσεων καὶ ἅμα ὄργανον τῆς ἐπὶ πλεῖον συσφίξεως αὐτῶν δύναται νὰ χαιρετισθῇ καὶ ἡ πρόσφατος Συνοδικὴ ἀπόφασις περὶ ἱδρύσεως ἰδίας ἐν Λονδίνῳ ἀντιπροσωπείας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας παρὰ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Κανταουρίας.

Εἶναι γνωσταὶ αἱ ἀπὸ πολλοῦ ὑφισταμέναι φιλικαὶ σχέσεις τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας μετὰ τῆς συνοίκου Ἀρμενικῆς. Τὰς ἤδη ὑφισταμένας συνέσφιγξαν ἐπὶ μᾶλλον τὰ κοινὰ παθήματα, ἐλπίσωμεν δὲ ὅτι ὅπως ἄλλοτε οἱ διωγμοὶ ἀπέβησαν ἐπ' ἀγαθῷ, χρησιμεύσαντες ὡς τόσοι σπόροι τῆς διαδόσεως καὶ ἐπικρατήσεως τοῦ Εὐαγγελίου, οὕτω καὶ νῦν τὰ κοινὰ παθήματα θὰ ἔχωσιν ἀνάλογα ἀποτελέσματα εἰς τὴν διάλυσιν τῶν χωριζουσῶν τὰς δύο Ἐκκλησίας διαφορῶν. Εἶναι ἴδιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Προνοίας αὐτοῦ τὸ τρέπειν τὸ κακὸν εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἰδιάζει τῷ ἀρχεκάκῳ καὶ τοῖς ὀργάνοις αὐτοῦ τὸ ἐναντίον, τὸ τρέπειν τὸ ἀγαθὸν εἰς κακόν.

Θὰ ἦτο βεβαίως ἀφελὲς καὶ αὐταπάτη τὸ ὑποθέτειν ῥόδινα τὰ πάντα καὶ αἴθρια ἤδη. Δὲν καταλαμβάνει ἡμᾶς οὐδὲ τὸ νέον τοῦτο ἔτος ἐν πλήρει ἡμέρᾳ. Οὔτε διελύθη οὔτε ἠδύνατο νὰ διαλυθῇ οὕτω ταχέως ἡ σκοτόμαινα τοῦ παρελθόντος. Θὰ εἶναι ἔτι ἐπὶ πολὺ ἐπαισθητὰ τὰ ἐπακολουθήματα αὐτῆς. Ἐν τούτων εἰ καὶ μὴ τὸ μᾶλλον βαρύ, εἶναι καὶ ἡ ἀπὸ τῆς παραιτήσεως τοῦ Παναγιωτάτου πρώην Κωνσταντινουπόλεως κυρίου Γερμανοῦ τῇ τῶν περιστάσεων ἐπιβολῇ, ἐξακολουθοῦσα χηρεία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Καὶ οὕτως ὅμως ἔχον δύναται τὸ παρὸν μεταίχμιον νὰ θεωρηθῇ καὶ ἐκκλησιαστικῶς ὡς εὔελπι τὸ ἐπὶ θύραις ἔτος καὶ νὰ χαιρετισθῇ ὥς τις αὐγὴ τοῦ κρείττονος. Ἔχουσι καὶ εἰς ταῦτα τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν τὰ γνωστὰ ἐκεῖνα τῆς θείας Γραφῆς (Ρωμ.13, 11—14), μικρὸν μεταβαλλόμενα. Νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νὺξ προέκυψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Ἀπο-

θώμεθα οὖν τὰς ἀπορίας τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰς ἐλπίδας τοῦ φωτός. Μὴ λύπαις καὶ ἀθυμίαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ, ἀλλ' ἐνδυσώμεθα τὸν Κύριον Ἰησοῦν, τὸν Κύριον τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδος, καὶ ἐν τῇ περιβολῇ ταύτῃ ὡς υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος προϋπαντήσωμεν τῷ ἐπ' αἰσίοις ἐγγίζοντι, καὶ ὡς ἄνωθεν προσφωνήσωμεν κατερχομένῳ αὐτῷ «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις (Ματ. 23, 9).

ΑΙ ΑΡΧΑΙΑΙ ΚΑΙ ΑΙ ΝΕΑΙ ΛΟΓΙΑΙ

Ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν φυλλάδιον ὀλιγοσέλιδον μὲν, ἀλλὰ πλούσιον εἰς περιεχόμενον ὑλικῶς τε καὶ ἠθικῶς, τὸ φυλλάδιον τοῦ Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου κυρίου Ἀθηναγόρα, τὸ περιέχον τὸν ἐτήσιον ἀπολογισμὸν τῶν ἀπὸ Ὀκτωβρίου 1918 μέχρις Ὀκτωβρίου 1919 δ' αὐτοῦ, διὰ τῶν φιλοτίμων αὐτοῦ ἐνεργειῶν καὶ διὰ τῆς προσηκούσης χρησιμοποιήσεως τῶν φιλικῶν αὐτοῦ σχέσεων, διενεργηθεισῶν χρηματικῶν δωρεῶν καὶ συνεισφορῶν πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν παντοίων ὑλικῶν τε καὶ πνευματικῶν ἀναγκῶν τῆς πολλαχῶς δοκιμασθείσης ὁμογενείας καὶ ὁμοδοξίας κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Μετὰ χαρᾶς ἰδιαιτέρας χαιρετίζει ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» τὸν ἀπολογισμὸν τοῦτον καὶ ἄλλως καὶ ὡς ἐρχόμενον εἰς ἐπιβεβαίωσιν ἐκείνων, ὅσα ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτῆς φύλλῳ, ἀνασκοποῦσα τὸ παρελθόν, ἔγραφε περὶ τῆς παρατηρηθείσης κατὰ τοὺς χρόνους τούτους καλῆς ἀμίλλης τῶν παρ' ἡμῖν δυναμένων εἰς τὸ φιλοτίμως συντρέχειν ταῖς κοιναῖς ἀνάγκαις, καὶ ὅτι «ἡ φωνὴ καὶ ἐπίκλησις τῆς Ἐκκλησίας, τῶν προϊσταμένων αὐτῆς, ἀνωτέρων τε καὶ κατωτέρων, εὗρεν εὐήκοον οὓς παρὰ πᾶσι τοῖς δυναμένοις ἐκ τῶν τέκνων αὐτῆς. Δόξα καὶ τιμὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν». Αὐτὸ τοῦτο ἦτο καὶ τὸ ἐλατήριον τὸ κινῆσαν τὴν Α. Πανοσιολογιότητα εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἐν λόγῳ ἀπολογισμοῦ, «ἡ τιμὴ καὶ ὁ ἔπαινος τῶν ὁμογενῶν, ὅσοι ἠγωθύνθησαν νὰ προσφέρωσι δι' αὐτοῦ ὑπὲρ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν χρηματικὰ ποσὰ μικρὰ ἢ μεγάλα». Ἔκρινε καλὸν ὁ Ἅγιος Μέγας νὰ σημειώσῃ ὡς ἀκροτελεύτιον καὶ τοῦτο, ὅτι «τὰ μεγαλείτερα κονδύλια εἰσέπραξε τῇ πρόφρονι συναρωγῇ καὶ συναντιλήψει τοῦ πολυτίμου φίλου αὐτοῦ καὶ ἰσαδέλφου κυρίου Ἀλεξάνδρου Κιοτέογλου. Μανθάνομεν ἕνα ἐπὶ πλέον ζηλωτὴν τῶν καλῶν ἔργων. Εἶναι περιττὸν νὰ προστεθῇ ὅτι καλῶς ἔπραξεν ἡ Α. Πανοσιολογιότης οὐ μόνον ὡς συντόνως ἐργασθεῖσα καὶ καταλλήλως χρησιμοποιήσασα τὰς σχέσεις καὶ φιλίας αὐτῆς πρὸς συλλογὴν ἐράνων οὕτω σημαντικῶν, ἀνερχομένων εἰς 90000 χιλιάδας ὀθωμανικῶν λιρῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς προβᾶσα εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἀπολογισμοῦ αὐτῶν πρὸς τιμὴν τῶν δωρητῶν, θὰ προσέθετε δὲ καὶ ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» καὶ εἰς ἄμιλλαν καὶ μίμησιν ἄλλων, ἢ μετὰ τοῦ Ἀποστόλου εἰπεῖν «εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων» (Ἑβρ. 10, 24). Δὲν προσκρούει ἡ δημοσίευσις οὔτε εἰς τὴν μετριοφροσύνην τῶν δωρητῶν οὔτε εἰς τὸ εὐαγγελικὸν παράγγελμα «μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου». Ὅτι ὁ Κύριος ἐντέλλεται εἶναι ἡ ἐκ τῶν δωρεῶν καὶ προσφορῶν ἡμῶν ἀπομάκρυνσις τῶν συνήθων ἐλατηρίων τῶν ἐπιδείξεων καὶ τῶν ἀνθρωπαρεσκειῶν, οὐχὶ δὲ ἡ παντελὴς καὶ διὰ παντὸς ἀπόκρυψις αὐτῶν. Ἐντέλλεται ὁ εὐεργετῶν νὰ μὴ διασαλπίζῃ ἔμπροσθεν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων τὸ εὐεργέτημα. Δὲν ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς εὐεργετηθέντας ἡ εὐγνώμων ἀνακήρυξις τῆς εὐεργεσίας. Διὰ τοῦτο ἐλπίζει ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» καὶ εὔχεται ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου νὰ μὴ εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἄλλοι, κληρικοί τε καὶ μή, ἐχρησίμευσαν ὡς ὄργανα καὶ διάμεσα πρὸς συλλογὴν ὁμοίων συνεισφορῶν ὑπὲρ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν, νὰ προβῶσιν ἀδιστάκτως εἰς ὁμοίους ἀπολογισμοὺς πρὸς πίστωσιν τῶν δωρητῶν περὶ τῆς ὀρθῆς χρήσεως τῶν δωρεῶν

αὐτῶν, πρὸς παρότρυνσιν τῶν ἄλλων εἰς ὁμοίας ἀγαθοεργίας καὶ πρὸς ἐκκοπὴν πάσης ἐναντίας ὑπονοίας τῶν καχυπόπτων ἐχόντων περὶ τῆς εἰς δέον χρησιμοποιήσεως τῶν ξένων εὐποιιῶν. Ἐφοβεῖτο τὰς ὑπονοίας ταύτας ὁ καὶ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ παραδειγματικὸς μέγας τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος (2 Κορ. 8,18-20).

Παραδειγματικὸς δὲν ἦτο μόνον ὁ Ἀπόστολος καὶ οἱ περὶ αὐτόν ἔργον ποιούμενοι τό διενεργεῖν τὰς λογίας τῶν χρόνων ἐκείνων, συλλογὰς ἐράνων ὑπὲρ τῶν ἄλλοθι πενομένων καὶ ταλαιπωρουμένων ἀδελφῶν παραδειγματικαὶ ἦσαν καὶ οἱ ἀφειδῶς κατὰ δύναμιν καὶ ὑπὲρ δύναμιν συνεισφέροντες ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀδελφῶν, καὶ ἐὰν ἔτι αἱ συνεισφοραὶ αὐτῶν ποσοτικῶς ἦσαν ὑποδεέστεραι τῶν νῦν γινομένων καὶ διενεργουμένων δαψιλῶς. Ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ἀκραιφνοῦς χριστιανικῆς ἀγάπης ἦσαν οὕτως εἰπεῖν εἰδυλλιακαὶ αἱ πρῶται γενεαὶ τῆς χριστιανωσύνης. Ἦτο τότε οὕτω ζωηρὰ ἡ φιλαδελφία καὶ αἱ ἐκδηλώσεις αὐτῆς τοιαῦται, ὥστε οὐκ ὀλίγοι τῶν νεωτέρων κοινωνιστῶν ἐνόμισαν ὅτι ἐδικαιοῦντο νὰ ἐπικαλεσθῶσιν ὑπὲρ τῆς ὀρθότητος καὶ χριστιανικότητος τῶν ἰδίων ἑαυτῶν ριζοσπαστικῶν θεωριῶν αὐτὸν τὸν χριστιανισμόν, αὐτὰς τὰς ἀφηγήσεις τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων περὶ τοῦ βίου τῆς ἀρτισυστάτου Ἐκκλησίας τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅτι «οἱ πιστεύοντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ εἶχον ἅπαντα κοινά, καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι καθ' ὅ,τι ἄν τις χρείαν εἶχεν», ὅτι «τοῦ πλήθους τῶν πιστευόντων ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία .... καὶ οὐδὲ εἷς τι τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ ἔλεγεν ἴδιον εἶναι, ἀλλ' ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινὰ» ὅτι «οὐδὲ ἐνδεής τις ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς· ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον, πωλοῦντες ἔφερον τὰς τιμὰς τῶν πεπρασκομένων καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν Ἀποστόλων, διεδίδοτο δὲ ἑκάστῳ καθ' ὅτι ἄν τις χρείαν εἶχεν» (2,44—45. 4,32—35). Δὲν ἔλειπον βεβαίως ἐξαιρέσεις, ἠκούοντο δὲ ἔστιν ὅτε καὶ παράπονα περὶ μεροληψιῶν ἐν τῇ διανομῇ τῶν ἀναγκαιούντων (6,1 κ. ἑξ.) πλὴν ἡ ζωηρὰ ἀγάπη εὗρισκε τρόπους νὰ ὑπερνικᾷ τὰς προκυπτούσας διαφοράς. Ἀλλ' οὐδὲν εἶχε κοινὸν τὸ συμβαῖνον πρὸς τὰ αἰτήματα τοῦ σημερινοῦ κοινωνισμοῦ. Ἁπλούστατα προέκειτο περὶ τῆς ἐφαρμογῆς ἐκείνων, ὅσα πολλάκις ἔλεγεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς πλουσίους τοὺς ἐφιεμένους τελειοτέρου βίου. «Ὕπαγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι». Οἱ ἤδη ἀκολουθήσαντες αὐτῷ ἐπώλουν τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν καὶ διέθετον τὰ ἴδια πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν ἀναγκῶν τῶν πενομένων ἀδελφῶν. Πονηραὶ ἡμέραι ἐπήρχοντο καὶ τότε πολλάκις, καὶ οὐ μόνον ἐκ πολέμων, ἀλλὰ καὶ ἐκ δυσκρασιῶν τοῦ ἀέρος, ἐξ ἀνομβριῶν καὶ σιτοδειῶν. Λιμός τις μεγάλων διαστάσεων εἶχεν ἐπισκήψει καὶ ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας· ἐχρησίμευσε τὸ κακὸν ὡς ἀφορμὴ συλλογῆς ἐράνων παρὰ τῶν ἄλλοθι χριστιανικῶν κοινοτήτων πρὸς ἀνακούφισιν τῶν δεινῶς δοκιμαζομένων ἀδελφῶν τῆς Ἰουδαίας (Πραξ. 11, 27—30). Διενεργοῦντο αἱ συλλογαὶ αὗται καὶ ὑπὸ ἄλλων, μάλιστα δὲ ὑπὸ τοῦ Παύλου καὶ οὕτως εἰπεῖν συστηματικῶς ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις Ἀσίας τε καὶ Εὐρώπης, ἐφρόντιζε, πάντοτε νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἐν τῇ διακονίᾳ ταύτῃ ὑπέρτερος παντὸς μώμου καὶ πάσης ὑπονοίας αὐτός τε καὶ οἱ περὶ αὐτὸν συνεργοί.

Εἶναι οἱ αὐτοὶ ἔρανοι, περὶ ὧν ποιεῖται λόγον διὰ πλειόνων μὲν ἐπιστέλλων τὸ δεύτερον πρὸς Κορινθίους (2 Κορ. 8—9), συντομώτερον δὲ ἐν τῇ πρώτῃ πρὸς αὐτοὺς ἐπιστολῇ (16,1—4). «Περὶ δὲ τῆς λογίας τῆς εἰς τοὺς Ἁγίους, ὥσπερ διέταξα ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιήσατε. Κατὰ μίαν Σαββάτων (=Κυριακὴν) ἕκαστος ὑμῶν παρ' ἑαυτῷ τιθέτω θησαυρίζων ὅ,τι ἄν εὐοδῶται, ἵνα μὴ, ὅταν ἔλθω, τότε λογίαι γίνωνται. Ὅταν δὲ παραγένωμαι, οὓς ἂν δοκιμάσητε, δι' ἐπιστολῶν τούτους πέμψω ἀπενεγκεῖν τὴν χάριν ὑμῶν εἰς Ἰερουσαλήμ. Ἐὰν δὲ ᾖ ἄξιον τοῦ κἀμὲ πορεύεσθαι, σὺν ἐμοὶ πορεύσονται».

Ἦτο καὶ εἶναι κοινωνιστικὴ ἡ ἀκραιφνὴς χριστιανικὴ ἀγάπη, ἀλλὰ κατ' ἔννοιαν ἐνεργητικήν, προσφέρεται οἰκοθεν νὰ καταστήσῃ κοινωνοὺς τῶν ἰδίων τοὺς δεομένους· δὲν ἀξιοῖ βίᾳ καὶ δυναστείᾳ νὰ καταστῇ κοινωνὸς τῶν ξένων κόπων καὶ ἱδρώτων, αὐτὴ ἀργοῦσα. Εἶναι ἀπαίτησις καὶ τοῦ δικαίου ὅ,τι ὁ θεῖος Ἀπόστολος παραγγέλλει· «εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι μηδὲ ἐσθιέτω» (2 Θεσ. 3,10).

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΞ ΟΞΦΟΡΔΗΣ

Ὁ ἐν Λονδίνῳ ἀπὸ πολλοῦ ἐργαζόμενος Ἀγγλοανατολικὸς Ἐκκλησιαστικὸς Σύνδεσμος διωργάνωσεν ἐσχάτως ἔκτακτον τελετὴν ἐν τῷ γνωστῷ τῆς Ἀγγλικῆς πρωτευούσης μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Παύλου ὑπὲρ τῶν ἐν Ρωσσίᾳ καὶ τῇ ἐγγὺς Ἀνατολῇ δοκιμαζομένων χριστιανῶν καὶ ἐπὶ τῇ ἤδη συντελεσθείσῃ ἀπελευθερώσει καὶ ἀνασυντάξει τοῦ Σερβικοῦ λαοῦ. Ἀναγγελθεῖσα διὰ τοῦ τύπου καὶ δι' ἰδιαιτέρων προσκλήσεων ἐγένετο ἡ τελετὴ τῇ 5)18 Δεκεμβρίου ἡμέρᾳ Πέμπτῃ ἐν τῷ εἰρημένῳ ναῷ, παρόντος πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἐκκλησιάσματος. Παρέστη ἡ Α. ἐξοχότης ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κύρ. Κακλαμάνος μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς πρεσβείας. Ἐχοροστάτησαν ἐπίσκοποι τρεῖς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ Σέρβος ἐπίσκοπος Ζίκας κ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς, προεξῆρχε δὲ ὁ ἐπίσκοπος τῆς Βορείας καὶ Κεντρώας Εὐρώπης, ἀντιπροσωπεύων τὸν ἐπίσκοπον Λονδίνου. Οἱ μετασχόντες τῆς τελετῆς ἱερεῖς ὑπερέβαινον τοὺς 60, ὁ δὲ χορὸς ἀποτελεῖτο ἐξ 900 ἢ 1000 καλλιφώνων Ἀγγλων. Ἑλληνιστὶ ἐψάλει καὶ ὁ πολυχρονισμὸς «Εἰς πολλὰ ἔτη», ἐπηκολούθησε δὲ ὕμνος ἀγγλιστὶ μετὰ ἐπῳδοῦ:

Εὐφραίνου, εὐφραίνου Ἰσραὴλ
Ἔρχεταί σοι ὁ Ἐμμανουήλ.

Μετὰ βραχεῖαν τοῦ προεξάρχοντος ἐπισκόπου προσφώνησιν πρὸς τὸν Σέρβον Ἱεράρχην, ἀπήγγειλεν ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος σπουδαῖον λόγον. Ἐλπίζω νὰ ἀποστείλω προσεχῶς ὁλόκληρον τὸν λόγον πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ». Τὸν λόγον διεδέχθησαν εὐχαὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν σφαγιασθέντων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πεσόντων ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ τῆς ἐγγὺς Ἀνατολῆς. Τὸ «μετὰ τῶν ἁγίων ἀνάπαυσον Χριστὲ τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου» ἐψάλη εἰς μέλος σερβικόν, τὸ δὲ «Κύριε ἐλέησον» ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ χοροῦ. Ἐπηκολούθησαν ὕμνοι καὶ λιτανεία μετέχοντος αὐτῆς καὶ τοῦ Σέρβου Ἱεράρχου. Κατ' αὐτὴν Ἄγγλος καλλίφωνος ἀπήγγειλεν ἀγγλιστὶ τὴν μεγάλην συναπτὴν ὡς καὶ ἄλλας αἰτήσεις ἐκ τῆς λειτουργίας τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, διενεργήθησαν δὲ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἔρανοι ὑπὲρ τῶν ἐν Ὀξφόρδῃ σπουδαζόντων φοιτητῶν Σέρβων.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΕΟΡΤΑΙΣ

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἀλεξάνδρεια, 1 Ἰανουαρίου 1920, ὥρα 11 π.μ.

Διαρκῶς εὐχόμενοι ὑπὲρ τῆς ἁγιωτάτης Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀπευθύνομεν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τὰς θερμοτέρας εὐχάς, δεόμενοι ἐξ ὅλης καρδίας τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης πρὸς σταθερὰν πορείαν αὐτῆς ἐν τῇ ὁδῷ τῆς δόξης. Μετὰ τῶν εὐχῶν τούτων, περιπτυσσόμενοι τὴν Ἁγ. Σεβασμιότητα, εὐχόμεθα τὸ νέον ἔτος μεστὸν παντὸς ἀγαθοῦ δι' ὑμᾶς, διὰ τοὺς ἀγαπητοὺς ἐν τῇ Συνόδῳ ἀδελφοὺς, καὶ εἰς τὸν ἱερὸν κλῆρον, πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ παντὸς κινδύνου τῶν ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας εἰς τὴν μέριμναν αὐτῶν διαπεπιστευμένων λαῶν. Ἀμήν.

Πατριάρχης ΦΩΤΙΟΣ

ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. $\frac{3094}{9340}$

Τῷ σεβασμ. τοποτηρητῇ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου μητροπολίτῃ Προύσης κυρίῳ Δωροθέῳ, ἀδελφῷ λίαν ἀγαπητῷ, ἀσπασμὸν ἅγιον ἐν Χριστῷ τεχθέντι

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· μέλπουσιν οἱ οὐράνιοι, καὶ «χαρὰν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ» εὐαγγελίζονται οἱ ἐπίγειοι «ὅτι ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτήρ». Ἡμεῖς δὲ, διελθόντες τῇ διανοίᾳ ἕως Βηθλεὲμ καὶ ἀνευρόντες «τὴν τε Μαριὰμ καὶ τὸν Ἰωσὴφ καὶ τὸ βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ, ὑποστρέφομεν μὲν εἰς ἑαυτοὺς, «δοξάζοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν

Θεὸν» ἐφ' οἷς ἠκούσαμεν καὶ εἴδομεν, ἤκομεν δὲ καὶ πρὸς τὴν ὑμετ. ποθεινοτάτην Σεβασμιότητα, ἑορτίως τε ἀσπασόμενοι, καὶ τὰ κάλλιστά τε καὶ βέλτιστα παρὰ Θεοῦ τεχθέντος ἐπευξόμενοι, μᾶλλον δὲ καὶ ἐξαγγέλλοντες ὡς ἀδιαλείπτως μὲν ἐν ταῖς πρὸς Κύριον ἐντεύξεσιν ἡμῶν τῆς ἀγάπης Αὐτῆς μεμνήμεθα, ἀδιαλείπτους δὲ καὶ τὰς δεήσεις. καθ' ἑαυτούς τε καὶ μετὰ τῶν ἡμετέρων ἀδελφῶν, ὑπὲρ τῆς ἧς προΐσταται ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Κύριον ἀναφέρομεν, οὐδὲ παυόμεθα ἀνυμνοῦντες τὴν ἄφατον αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀγαθότητα.

Ἐπεφάνη γὰρ τοῦ Θεοῦ ἡ χάρις καὶ ἐθαυμαστώθη ἡ δύναμις Αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, καὶ οὐ κατησχύνθη ἡ ἐλπὶς, ἣν ἐπ' Αὐτὸν ἠλπίσαμεν, θλιβόμενοι καὶ ὑπομένοντες καὶ τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ἀπεκδεχόμενοι. Ἀνῆλθε γὰρ εἰς τὰ ὦτα Αὐτοῦ ἡ κραυγὴ τῶν πεπεδημένων, καὶ ἠλεήθησαν οἱ υἱοὶ τῶν τεθανατωμένων, καὶ συνετρίβη τὸ κέρας τῶν ἀνόμων, καὶ ὁ ἐν δεσμοῖς δουλείας καὶ σκιᾷ θανάτου καθήμενος περιούσιος τοῦ Κυρίου λαὸς προσατενίζει ἤδη τῆς ἐλευθερίας τὸ φῶς καὶ τὴν ἀνταύγειαν τῆς ἐν εἰρήνῃ ζωῆς, καὶ, εἰ μὴ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ὑπέμεινεν ἔτι τὴν φλεγμονὴν τὴν ἐκ τῶν παθημάτων καὶ τῆς θλίψεως τοῦ ἐν Ρωσσίᾳ μέλους αὐτῆς, ἐν χορῷ ἂν ἔμελπε τὰ νικητήρια τῆς ὀρθοδοξίας τὸ σύνολον καὶ κοινὴν ἂν ἦγε πανήγυριν ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν τέκνων αὐτῆς ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ἀδικίας. Παρὰ τὴν ἐκεῖθεν δ' ὅμως κοινὴν θλῖψιν, αἱ κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ, αἱ πρὸ ἐκείνης ἐπὶ αἰῶνας τὴν σκληρὰν ὑπομείνασαι δοκιμασίαν, δικαίως δέχονται σήμερον ὡς ἀμοιβὴν τῆς ὑπομονῆς αὐτῶν τὴν τοῦ Θεοῦ ἐπίσκεψιν, καὶ καθηκόντως ἀνυμνοῦσι τὴν τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτὰς εὐσπλαγχνίαν, μέλπουσαι εἴπερ ποτὲ ἐγκαρδιώτερον τὸν ἀγγελικὸν ὕμνον «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ ἐπευχόμεναι ἑαυταῖς καὶ ἀλλήλαις δαψιλῶς πύλογημένας ἄνωθεν τάς τε εἰσόδους καὶ τὰς ἐξόδους τοῦ ἐπιτέλλοντος νέου τῆς χρηστότητος Κυρίου ἐνιαυτοῦ.

Τοιαύτας φέροντες ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς χείλεσι τὰς εὐχὰς καὶ τὰς ἐλπίδας, ἀσπαζόμεθα ἐξ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας ὁλοκλήρου τὴν Ὑμετ. γερασμίαν Σεβασμιότητα καὶ τοὺς μετ' αὐτῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς πάντας, ἐπὶ τῇ ἐνανθρωπήσει τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, παρ' Οὗ καὶ αἰτούμεθα τὰ ἔτη αὐτῆς ὡς πλεῖστά τε καὶ σωτήρια.

Ἐν Ἀθήναις, κε' δεκεμβρίου ᾳϡιθ'.

Τῆς Ὑμετ. λίαν ἀγαπητῆς ἡμῖν
Σεβασμιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χῷ ἀδελφὸς
† ὁ Ἀθηνῶν ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
Λ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

Σεβασμιώτατε,

Καθ' ἣν στιγμὴν αἱ σκέψεις ὁλοκλήρου τοῦ Γένους στρέφονται πρὸς τὴν Βασιλεύουσαν καὶ ἐναγωνίως ἀναμένουσιν ἀποτέλεσμα Συνδιασκέψεως, ὁ Ἑλληνικὸς στρατός, μετ' ἐμοῦ, πιστὰ τέκνα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐπ' εὐκαιρίᾳ νέου ἔτους, εὔχονται εἰς ἀρχηγὸν ὁλοκλήρου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας θερμοτάτας εὐχὰς ἵνα τάχιστα στεφθῶσιν ἐνέργειαι μεγάλου πολιτικοῦ Ἀρχηγοῦ ὑπὸ ὁλοκληρωτικῆς ἐπιτυχίας, καὶ ἴδωμεν ὁλόκληρον ἀλύτρωτον Γένος ἐλεύθερον, Ἡμᾶς δὲ, ὡς συντελέσαντα διεξαγομένων μεγάλων γεγονότων, νὰ συνεχίσητε τάχιστα διακοπεῖσαν λειτουργίαν ἐν τῷ πανελληνίῳ ἐθνικῷ ἱερῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας.

Παρασκευόπουλος

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΥΝΟΔΟΥ.—Κατὰ τὴν τῇ 4 ἐν., σαββάτῳ, συγκροτηθεῖσαν συνεδρίασιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, μετ' εὐχαριστήσεως ἐγένετο γνωστὸν ἀπὸ τηλετραφήματος τοῦ ἐν Λονδίνῳ ἐξχ. πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Κακλαμάνου, ἀνακοινωθέντος ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ἐξοχ. ὑπάτου ἁρμοστοῦ κ. Κανελλοπούλου, ὅτι

ὁ σεβασμ. ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας συνέστησεν ἐπίσημον ἐπιτροπείαν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πρυτάνεως τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης κ. Gore, ἧς ἐτέθη σκοπὸς κύριος ἡ καλλιέργεια σχέσεων φιλικῶν μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς. Ἐπίσης ἡ Ἐπιτροπεία θέλει ἐνεργεῖ ὅσον τάχος διὰ πᾶσαν ἀνακοίνωσιν διαβιβαζομένην ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας, ἢ πρὸς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀνακοίνωσιν τῆς Ἀγγλικανικῆς πρὸς τὰς ὀρθοδόξους.

Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὠφελείας θέλει ἀποβῇ πρόξενος ἡ σύστασις τῆς ἐπιτροπείας ταύτης, ὅσον καὶ ἡ ἵδρυσις ἀντιπροσωπείας τῆς Μ. Ἐκκλησίας παρὰ τῇ Ἀγγλικανικῇ.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἔκθεσις ἀνεγνώσθη δι᾽ελοῦς ἐπὶ τούτῳ ὁρισθείσης ἐπιτροπείας, ἐκ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Αἴνου κ. Ἰωακεὶμ καὶ τοῦ πανοσλ. ἀρχιγραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου κ. Διονυσίου, καθοριζούσης τὰς λεπτομερείας τῆς θέσεως ἀντιπροσώπου ἐν Λονδίνῳ. Γενομένης δὲ πολλῆς ἐπ᾽ αὐτῇ σκέψεως, ἐνεκρίθη νὰ συνεννοηθῇ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ὁ σεβ. τοποτηρητὴς μετὰ τοῦ ἐνταῦθα ἁρμοστοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἀναπτύσσων τὴν ἐπ᾽ αὐτοῦ ἄποψιν τοῦ Πατριαρχείου καὶ συνιστῶν τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς, ἵνα ληφθῇ κατόπιν ἀπόφασις ὁριστική.

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ λόγου τοῦ σεβ. ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, ὃν ἀπήγγειλεν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν λόρδων μετὰ πολλῆς δυνάμεως ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως τῶν χριστιανικῶν λαῶν ἀπὸ τῆς δουλείας, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐψηφίσατο τὴν ἔκφρασιν τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Ἐκκλησίας Κ]πόλεως καὶ τῶν ὑπ᾽ αὐτὴν ὀρθοδόξων πρὸς τὴν Α. Σεβασμιότητα διὰ τοῦ ἑξῆς τηλεγραφήματος:

«Ἡ φωνὴ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος ἡ ὑψωθεῖσα ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν ἐν Ἀνατολῇ καταδυναστευομένων χριστιανῶν ἠκούσθη ἐνταῦθα μετὰ τῆς μεγαλυτέρας συγκινήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης καὶ ἐδόνησε τὰς αἱμασσούσας καρδίας τῶν ἀλυτρώτων χριστιανῶν. Ἐκφράζοντες θερμοτάτας εὐχαριστίας Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καὶ παντὸς χριστιανικοῦ λαοῦ, παρακαλοῦμεν ἀδελφικῶς ποθεινοτάτην Σεβασμιότητα μὴ παύσηται συνεχίζουσα θεάρεστον καὶ σωτήριον αὐτῆς ἔργον».

Ἀνεγνώσθη τὸ παρὰ πόδας γράμμα τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1919 συγχαίροντος ἀπαντητικῶς ἐπὶ τῇ προαγωγῇ εἰς Ἀκαδημίαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Ἀριθ. πρωτ. 1202

Σεβασμιώτατε μητροπολῖτα Προύσης καὶ τοποτηρητὰ τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου. ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περισπούδαστε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν μετριότητος, κύριε Δωρόθεε· τὴν ὑμετέραν ἐπιπόθητον ἡμῖν Σεβασμιότητα, ἐν φιλήματι ἁγίῳ περιπτυσσόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐν καθυστερήσει ἐκομισάμεθα τὰ ὑπ᾽ ἀριθ. 8201 καὶ ἀπὸ κζ΄ μηνὸς παρελθόντος σεπτεμβρίου γράμματα τῆς ὑμετ. λίαν ἡμῖν περισπουδάστου Σεβασμιότητος, δι᾽ ὧν τοῦτο μὲν ἀγγέλλει ἡμῖν τὴν εἰς θεολογικὴν ἀκαδημίαν προαγωγὴν ταύτης ἐν Χάλκῃ ἱερᾶς θεολογικῆς Σχολῆς, τοῦτο δὲ παρακαλεῖ ὅπως προτρεψώμεθα τοὺς τὰ προσόντα καὶ ἐφόδια ἔχοντας ὑποβάλλειν αἰτήσεις ἐγγραφῆς. Ἀναγνόντες δ᾽ αὐτὰ μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, πολλὴν μὲν τὴν χαρὰν ἠσθημεν ὁρῶντες τὴν ἣν εἵληφεν ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πρόνοιαν καὶ φροντίδα, ὥστε μηκέτι στερεῖσθαι τὴν καθ᾽ ἡμᾶς ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν τοιούτου ἀνωτάτου ἐπιστημονικοῦ θεολογικοῦ Φροντιστηρίου, μεγάλης ὠφελείας, τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου, πρόξενον ἀποβησόμενον τῇ καθ᾽ ὅλου Ἐκκλησία, λιπαρῶς δὲ δεόμεθα τοῦ Ὑψίστου ἐνισχύειν καὶ κρατύνειν τοὺς τὸν πνευματικὸν ἐν αὐτῇ ἀγωνισθησομένους, διδάσκοντάς τε καὶ διδασκομένους, ὥστε ἀναδειχθῆναι τοῦτο πραγματικὸν φάρον τῆς Ἀνατολῆς μεταλαμπαδεύοντα τὰς πνευματικὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας ἀνὰ σύμπασαν τὴν ὀρθοδοξίαν.

Ἐπὶ τούτοις καὶ αὖθις αὐτὴν ἐν ἁγίῳ φιλήματι περιπτυσσόμενοι, καὶ τὰ ἔτη αὐτῆς παρὰ Κυρίου ὅτι πλεῖστα, ὑγιεινὰ καὶ σωτήρια αἰτούμενοι, διατελοῦμεν

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ, ἀριθ. νοεμβρίου κ΄

Τῆς ὑμετ. περισπουδάστου ἡμῖν Σεβασμιότητος

ἀγαπητὸς ἐν Χῳ ἀδελφὸς

καὶ ὅλως πρόθυμος

† ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Ἐκ Κεσκὶν τῆς ἐπαρχίας Χαλδίας ἐλήφθησαν τηλεγραφήματα τοῦ ἀποσταλέντος ἐκεῖσε πατριαρχικοῦ ἐξάρχου αἰδεσ. πρεσβυτέρου κ. Θεοδώρου Μαυροπούλου σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ. Αἱ δέουσαι συστάσεις ἐνεκρίθη νὰ γνωστοποιηθῶσιν ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας πρός τε τὸν εὐλαβέστατον πατριαρχικὸν ἔξαρχον καὶ πρὸς τὰς διϊσταμένας μερίδας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κτητορικὸν δίκαιον.—Ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ «Ἐκκλησ. Κήρυκι» Ἀθηνῶν, ὅτι διὰ βασιλικοῦ διατάγματος, ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Θεοτόκου Ἀντιβουνιωτίσσης χάσει τοῦ λοιποῦ νὰ ᾖ ἐνοριακὸς, διότι ἀνεγνωρίσθη κτητορικὸς δι' ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου Κερκύρας.

Σχέσεις Ἐκκλησιῶν.—Τῇ δευτέρᾳ, ἑορτῇ τῶν Θεοφανείων, ὁ πανοσλγ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Ἀθηναγόρας ἐπισκεψάμενος ἐκ μέρους τῶν Πατριαρχείων τὸν μακαριώτατον πατριάρχην των ἀνατολικῶν ἁρμενίων κ. Ζαβὲν συνεχάρη αὐτῷ καὶ τοῖς ὑπ' αὐτὸν πιστοῖς ἐπὶ τῇ παρ' αὐτοῖς ἑορτῇ Χριστοῦ γεννήσεως καὶ Θεοφανείας.—Οἱ ἀδελφοὶ ἁρμένιοι, κατὰ τὴν ἁγίαν ταύτην ἡμέραν, εἰς πολλὰς συνοικίας ἑλληνικὰς, ὅπου ἐγένετο ἡ εἰς τὴν θάλασσαν κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, συνεώρτασαν μεθ' ἡμῶν καὶ συνεπανηγύρισαν, οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς αὐτῶν μέχρι τῆς παραλίας συνώδευσαν τοῖς ἡμετέροις κληρικοῖς, δεῖγμα παρεχόμενοι ἀξιέπαινον ἀδελφικῆς συνεργασίας ἐν πάσῃ ὑποθέσει, στενωτέραν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν προμνηστευομένης προσέγγισιν.

Πατριαρχικὰ γραφεῖα.—Ἐπανῆλθεν ἐξ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω, μετὰ ἑξάμηνον αὐτόσε παραμονὴν, ὁ πανοσλ. ἀρχειοφύλαξ τοῦ Πατριαρχείου διάκονο κ Εὐθύμιος Καβακόπουλος.

Εὐλόγησις ἑλληνικοῦ ἐωρίου.—Τ δευτέρᾳ 6 τοῦ μηνὸς, ἐπὶ τῇ καθελκύσει τριῶν πλοίων, κατασκευασθέντων ἐν τῷ ἐν Φαναρίῳ νεωρίῳ τοῦ ἀξιοτίμ. κ. Εὐτ. Εὐγενίδου, ηὐλογήθη ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας τὸ ἐθνικῶς εὐφρόσυνον τοῦτο γεγονὸς, δι' ἁγιασμοῦ ἐκλεσθέντος ὑπὸ τοῦ σεβ. ἐπιτοπτηρητοῦ. Παρῆσαν ἐπίσης οἱ σεβ. Καισαρείας, Πισιδείας, Ἀγκύρας, οἱ ἐπίτροποι τῶν Ἁγίων Τόπων Φιλαδελφείας κ. Εὔδωρος Παναγίου Τάφου καὶ Νικόδημος Τσέχας, ἀρχιμανδρίτης, τοῦ Σινᾶ.— Ἐτίμησαν ἐπίσης τὴν πανήγυριν ὁ ἐξ. ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Ἑλλάδος καί τινα μέλη τῶν Ἑλληνικῶν Ἀποστολῶν, ναυτικῆς καὶ στρατιωτικῆς, ἀντιπρόσωποι σωματείων καὶ πλῆθος ὁμογενῶν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 10249

Κλῆσις

Ὁ Ἰωάννης Τσίγκος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς τέως κάτοικος Βλάγκας (Κωνσταντινουπόλεως) καὶ ῥάπτης τὸ ἐπάγγελμα, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἀρτεμισίας Ι. Τσίγκου, τὸ γένος Ἡρακλέους Φαρμάκα, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Βλάγκας (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διαζυξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 4 Δεκεμβρίου 1919.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 18 Ἰανουαρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 2

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθύνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΟΙ ΗΘΙΚΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ
ΚΑΙ ΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ ΑΥΤΩΝ

Τὴν ἀγγελθεῖσαν ὁριστικὴν λύσιν τοῦ Γερμανικοῦ ζητήματος δυνάμεθα νὰ χαιρετίσωμεν ὡς τὸ πρῶτον δῶρον τοῦ νέου ἔτους καὶ νὰ φρονῶμεν μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι ἀπὸ τῆς περιόδου τοῦ μακροῦ πολέμου καὶ τῆς μακρᾶς ἀνακωχῆς μεταβαίνομεν ὁριστικῶς εἰς τὴν περίοδον τῆς εἰρήνης τῆς ποθητῆς. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πρὸς τῇ ἔτι ἐξακολουθούσῃ ρωσικῇ τραγῳδίᾳ ἀναμένει τὴν λύσιν αὐτοῦ καὶ τὸ τουρκικὸν ζήτημα, *the last, not the least*, ὁ δὲ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων δὲν ἀποκλείει πᾶσαν ἔκπληξιν· πλὴν ἡ προηγηθεῖσα ἔντασις καὶ ὑπερέντασις κατέστησεν οὕτως ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην τῆς ὑφέσεως καὶ χαλαρώσεως, ὥστε τὸ οἱονδήποτε ἐνδεχόμενον προκῦψαι ἐντεῦθεν θὰ εἶναι μᾶλλον ἐπεισόδιον, εἶδός τι σατυρικοῦ δράματος μετὰ τὴν παράστασιν τῆς μακρᾶς τριλογίας. Εἶναι εὐοίωνον ὅτι πρὸς τῇ ἀνάγκῃ ταύτῃ κατενοήθη γενικῶς καὶ ἑτέρα τις ἀνάγκη, ἡ ἀνάγκη τῆς πάσῃ δυνάμει καὶ μηχανῇ προλήψεως ἐν προσεχεῖ ἢ ἀπωτέρῳ μέλλοντι ὁμοίων ἠφαιστειωδῶν ἐκρήξεων τῶν παθῶν καὶ λυσσωδῶν συρράξεων τῶν Κρατῶν, ἡ δὲ ἐν τῷ στάδίῳ τῆς συστάσεως καὶ διοργανώσεως διατελοῦσα **κοινωνία τῶν λαῶν** δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐγγύησις καθησυχαστική, ὡς μέσον εἰρηνικῆς διαλύσεως τῶν μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν τάξεων ἀναδυομένων ἑκάστοτε διαφορῶν καὶ ἀντιθέσεων. Πλὴν καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ μέσου ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἀμφίβολος, ἐφ' ὅσον δὲν κατανοοῦνται προσηκόντως καὶ δὲν ἐφαρμόζονται ἐπιστημόνως οἱ σπουδαιότατοι τῶν παραγόντων τῆς εἰρήνης καὶ εὐπραγίας τῶν λαῶν καὶ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων, **οἱ παράγοντες οἱ ἠθικοί.** Ἡ τούτων ὀλιγωρία ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει ἡ κυρία πηγὴ τῶν ἐξωτερικῶν συγκρούσεων καὶ **τῶν** ἐσωτερικῶν ἀνταγωνισμῶν μεθ' ὅλων τῶν

ἐπακολουθημάτων αὐτῶν. Ἐπειδὴ ὁ ἠθικὸς παράγων δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμπειρίαν, οὐδὲ δύναται νὰ μετρηθῇ διὰ φυσικῶν πειραμάτων οὔτε ἡ ἔντασις οὔτε ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ, φαίνεται καὶ νομίζεται ὡς μὴ ὑπάρχων. Ἀλλ' ὑπάρχουσι, καὶ ὑπάρχουσιν οἱ ἠθικοὶ παράγοντες ὡς πρῶτοι καὶ κύριοι, πᾶσα δὲ ἄγνοια αὐτῶν, πᾶσα ὀλιγωρία καὶ ἀθέτησις τῶν ἀπαιτήσεων αὐτῶν καθίσταται πάντοτε ἐπαισθητή, εἰ καὶ μὴ πάντοτε ἀμέσως καὶ αὐθωρεί. Εἶναι δύναμις, καὶ δύναμις ἐνεργὸς, ὡς τοιαύτη δὲ παροῦσά τε καὶ ἀπροῦσα, δὲν δύναται νὰ μὴ ἔχῃ τὰ ἀνάλογα ἀποτελέσματα αὐτῆς. Εἶναι εὐχερὴς ἡ πειραμάτισις καὶ προφανὴς ἡ ἀκολουθία τοῦ αἰτίου καὶ τοῦ αἰτιατοῦ. Τῶν ἄλλων συνθηκῶν ὑπαρχουσῶν τῶν αὐτῶν, ἡ παρουσία τοῦ αὐτοῦ ἠθικοῦ παράγοντος ἐπάγεται τοῦτο, καὶ ἡ ἀπουσία τοῦ αὐτοῦ ἠθικοῦ παράγοντος ἐπιφέρει ἐκεῖνο τὸ ἀποτέλεσμα. Οἴκοθεν δὲ ἐννοεῖται ὅτι κατὰ τὸ αἴτιον καὶ τὸ αἰτιατόν, κατὰ τοὺς παράγοντας καὶ τὰ γινόμενα. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἄλλου πειράματος. Δὲν ἀπεδείχθη ἔτι ὅτι οἱ σπείραντες ζιζάνια ἐθέρισαν σῖτον καὶ ἐναπέθεντο σῖτον εἰς εὔκαιρον χρῆσιν. Ἐνδέχεται νὰ νομίζωσιν ὅτι τρέφονται ἐκ σίτου, τρεφόμενοι ἐκ ζιζανίων. Ὀλίγον πρότερον ἢ ὀλίγον βραδύτερον θὰ ἀναφανῶσι τὰ ἀποτελέσματα. Πεῖραν τούτου πικρὰν παρέσχεν ὁ λήξας πόλεμος ὑλικῶς τε καὶ ἠθικῶς. Ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον, καὶ ἐκ τοῦ δένδρου ὁ καρπός. Ἔχουσι καὶ εἰς τοῦτο τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν τὰ τοῦ Κυρίου λόγια· «μή τι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὴν ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα; Οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖ, τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον καρποὺς πονηροὺς ποιεῖ. Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς πονηροὺς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖν» (Ματ. 7, 19—18). Πεῖραν καὶ τούτου παρέσχεν ἀποχρῶσαν ὁ αὐτὸς πόλεμος εἰς τοὺς θέλοντας πειράματα, ἐὰν μόνον ζητῶσι πείραμα ἀνάλογον πρὸς τὸ εἶδος τοῦ φαινομένου. Γνωρίζομεν τὴν ἔκβασιν τοῦ τερματισθέντος ἀγῶνος, εὑρισκόμεθα δὲ εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ἐνώπιον εἰδικοῦ δικαστηρίου δίκης τῶν πρωτουργῶν τῆς ἀπαραδειγματίστου ἀλληλοκτονίας τῶν λαῶν καὶ τῶν ὑπευθύνων ὑπουργῶν καὶ ἐργατῶν τῶν φρικαλεοτήτων αὐτῆς. Δεν εἶναι δυνατὸν νὰ μαντεύσῃ τις ἂν καὶ τίνας ἀποκαλύψεις νέας ἐπιφυλάσσει ἡ πρωτοφανὴς καὶ παγκοσμίου σημασίας δίκη αὕτη πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν προλεχθέντων. Καὶ ἄνευ ὅμως νέων ἀποκαλύψεων εἶναι ἐπαρκῆ καὶ ὑπεραρκῆ τὰ ἤδη γνωστὰ πρὸς πίστωσιν τούτου, ὅτι οὐδείς, ὅστις ποτ' ἂν ᾖ, νηποινεὶ ὀλιγωρεῖ τῶν ἠθικῶν παραγόντων καὶ ἀθετεῖ τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν. Περὶ πάσης ἠθικῆς ἰδέας καὶ περὶ παντὸς ἠθικοῦ παράγοντος ἰσχύει τὸ δίστιχον τοῦ ἀρχαίου ἐνυπνίου·

τλῆθι λέων, ἄτλητα παθὼν τετληότι θυμῷ.
οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδικῶν τίσιν οὐκ ἀποτίσει.

Ἀπό τινος καὶ ἐν ἄλλοις πολιτικοῖς φύλλοις τοῦ ἐγχωρίου τύπου καὶ ἐν τῇ «Πρωΐα» δημοσιεύονται ἀντίγραφα διαφόρων ἐπιστολῶν τοῦ πρώην αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ἓν τινι δὲ τῶν φύλλων τῆς εἰρημένης συναδέλφου (25 Δεκεμβρίου) ἐδημοσιεύθησαν συγχρόνως τρία ἔγγραφα σπουδαῖα· τὸ κείμενον τῆς Γερμανοτουρκικῆς συνθήκης τῆς 20ῆς Ἰουλίου 1914, μία τὸν πρὸς τὸν διαβόητον Ρασπουτὶν ἐπιστολῶν τοῦ Κάϊσερ, καὶ ἐκεῖνο τὸ τμῆμα τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ Μοργενταὺ, ἐν ᾧ ὁ Ἀμερικανὸς πρεσβευτὴς ἀναγράφει τὰ τῶν συνεντεύξεων αὐτοῦ πρῶτον μετὰ τοῦ τότε πρεσβευτοῦ τῆς Γερμανίας Βαρώνου Βαγγεγχάϊμ, καὶ ἔπειτα μετὰ τοῦ ναυτικοῦ ἀκολούθου τῆς αὐτῆς δυνάμεως Χοῦμαν, καὶ τὰς τούτων σκέψεις τε καὶ ἐνεργείας ἀναφορικῶς πρὸς τὰς σφαγὰς τῶν Ἀρμενίων. Ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες εὔχονται νὰ κηρυχθῇ πλαστὴ καὶ ὅλη μὲν ἡ ἀλληλογραφία Γουλιέλμου τοῦ Β', μάλιστα δὲ ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολὴ τῆς ἐστεμμένης κορυφῆς τῆς Γερμα-

νίας πρὸς τὴν ἄστεπτον κορυφὴν τῆς Ρωσίας, ἵνα μὴ λεχθῇ ἔστω καὶ τὸ ἐλαφρὸν τοῦτο, ὅτι ὅ τε ἐπιστέλλων καὶ πρὸς ὃν ἡ ἐπιστολὴ ἦσαν ἄξιοι ἀλλήλων. Ἀπέναντι ὅμως τῶν ἄλλοθεν γνωστῶν καὶ ἀναμφιλέκτως βεβαίων, ἀπέναντι αὐτῶν τῶν ἐν λόγῳ δύο ἄλλων δημοσιευμάτων, τοῦ κειμένου τῆς περιφήμου ἐκείνης συνθήκης καὶ τῶν βαρυσημάντων δημοσιεύσεων τοῦ Μοργεντάου, ἀδυνατεῖ καὶ ὁ μάλιστα ἀπαθὴς καὶ ἀπροκατάληπτος κριτὴς νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὸν καὶ νὰ συγκαλύψῃ τὴν πικρὰν ἀλήθειαν, ὅτι ἦσαν ἄξιοι ἀλλήλων οὐ μόνον οἱ ὑψηλοὶ συμβαλλόμενοι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ τέως κραταιοὶ κριταὶ καὶ διαιτηταὶ τῶν τυχῶν τῶν ἄλλων, ὁ πολὺς *Hohenzollern* καὶ οἱ περὶ αὐτόν, οἱ σύμβουλοι αὐτοῦ καὶ οἱ λειτουργοὶ καὶ τὰ ὄργανα, τὰ ὄργανα αὐτοῦ τὰ πολιτικὰ καὶ τὰ στρατιωτικά, τὰ ἐπίσημα καὶ τὰ ἀνεπίσημα, τὰ ἀνώτερα καὶ τὰ κατώτερα, τὰ ἄρρενα καὶ τὰ θήλεα, ἐξ ἀπόψεως, ἐννοεῖται, τῆς πολιτικῆς ἠθικῆς, ἢ μᾶλλον τῆς ἀνηθίκου πολιτικῆς, ὡς πρὸς τὴν ὀλιγωρίαν καὶ καταφρόνησιν τῶν ὑπαγορεύσεων τοῦ ἠθικοῦ νόμου, καὶ τοῦτο παρὰ πᾶσαν τὴν συχνὴν κλῆσιν καὶ ἐπίκλησιν τοῦ ἱεροῦ ὀνόματος τοῦ φυτουργοῦ καὶ κηδεμόνος τῶν ἠθικῶν παραγόντων, τῶν ἠθικῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἠθικῶν νόμων. Ὑπῆρχον βεβαίως καὶ ζηλωταὶ ἐξαιρέσεις. Ἀλλ' αὗται μὲν, ἐὰν μὴ ἐφιμοῦντο καὶ ἐνεκλείοντο, ἐξηφανίζοντο ἐν τῷ πολλῷ πλήθει, αἱ δὲ κλήσεις ἐκεῖναι καὶ ἐπικλήσεις καθίστων τὴν τραγῳδίαν τραγικωτέραν. Ἀγωγὴ καὶ παίδευσις συστηματικὴ καὶ μακροχρόνιος εἶχε μεταπλάσει καὶ νοῦν καὶ καρδίαν τῆς πλειονότητος, εἶχε ποτίσει αὐτοὺς πνεῦμα κατανύξεως, οἶνον σκοτοδίνης, καὶ ἦσαν ὡς μεθύοντες μέθην μεγαλομανίας καὶ ἐπάρσεως φυλετικῆς, αὐτὸ τοῦτο ὕβρεως, ἐπιλανθανομένης τῶν πάντων, καταφρονούσης τῶν πάντων, καὶ ἄνευ τινὸς δέους πληττούσης κατὰ κόρρης καὶ αὐτὰ τὰ πρὶν ὑπὸ τῶν ἰδίων σοφῶν καὶ διδασκάλων, ὑπὸ τῶν ἰδίων ποιητῶν καὶ φιλοσόφων ἀνυμνηθέντα ἰδεώδη μελήματα καὶ σπουδάσματα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Τοὺς ἀρχαιοτέρους εἶχον ἀντικαταστήσει νέοι διδάσκαλοι, νέοι σοφοί, ἄλλως σεβαστοὶ ὡς ἐπιστήμονες, ἀλλὰ μεθύοντες τὴν αὐτὴν μέθην, εὑρίσκοντες τὰ πάντα θεμιτὰ ἐν ὀνόματι τῆς δυνάμεως τοῦ ἰσχυροτέρου, ἐν ὀνόματι τῆς Γερμανικῆς δυνάμεως καὶ τοῦ Γερμανικοῦ ἢ Παγγερμανικοῦ μεγαλείου καὶ πολιτισμοῦ. Ἐν τῷ ἰδίῳ ζήλῳ εἶχον ληθομονήσει ὁλοσχερῶς τὸν ζῆλον τῶν ἄλλων, καὶ αὐτόν ἔτι τὸν ζῆλον τῶν ἠθικῶν παραγόντων, τὸν ζῆλον καὶ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ τοῦ φυτουργοῦ καὶ κηδεμόνος πάσης ἠθικῆς ἰδέας καὶ δυνάμεως. Ἐφιλοτιμοῦντο νὰ ὑπερακοντίσωσι καὶ αὐτὴν τὴν Βισμάρκειον αὐτοπεποίθησιν. Ἐκεῖνος οὐδένα ἐφοβεῖτο πλὴν τοῦ Θεοῦ. Οἱ νεώτεροι οὐδὲ τὴν ἐξαίρεσιν ταύτην ἐγνώριζον. Ἐὰν ὑπάρχῃ Θεός, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθῇ ἄλλως ἢ ὡς παραστάτης τῶν κραταιῶν καὶ καταφρονητὴς τῶν ἀσθενῶν. Ἐὰν ἔχῃ ὀργὰς καὶ μηνίῃ κατά τινος, δὲν μηνίει ἢ κατὰ τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀδυνάτων. *Vae inopi, vae infirmo!*

Εἶναι κοινὴ εὐχή, ὅπως τὸ ἄλλως ἀξιόλογον τοῦτο μέλος τῆς ὁλομελείας τῶν λαῶν τῆς ὑφηλίου ἀπαλλαγῇ ἐφάπαξ τῶν ἐπῳδῶν τῶν τελευταίων Συρήνων αὐτοῦ, καὶ ἐπανερχόμενον εἰς τὰ μαθήματα τῶν ἀρχαιοτέρων αὐτοῦ πνευματικῶν ἡγετῶν καὶ διδασκάλων ἀντέχηται καὶ αὐτὸ τῆς πίστεως τῶν πατέρων, ὅτι τὸν κόσμον καὶ τὰς τύχας τῶν λαῶν δὲν διέπουσι μόνον ὑλικαὶ δυνάμεις καὶ ἁπλοῖ φυσικοὶ νόμοι, ἀλλ' ὅτι παρὰ τούτους καὶ ὑπὲρ τούτους ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι νόμοι, νόμοι ἠθικοί, ἀσυγκρίτως ὑπέρτεροι καὶ κραταιότεροι τῶν φυσικῶν, νόμοι συγχέοντες τοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ τῶν μάλιστα δεινῶν μαθηματικῶν, καὶ ὡς τις νικῶσα ἀρχὴ καὶ δύναμις ἀναδεικνύντες ἰσχυροὺς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀσθενεῖς τοὺς ἰσχυρούς, παρὰ πᾶσαν τὴν ἔντασιν καὶ ἔκτασιν ὧν παρεσκεύασαν καὶ διαθέτουσι μέσων καὶ δυνάμεων ὑλικῶν. Δὲν ἔχουσιν ἴσως τὴν ἐξωτερικὴν λάμψιν καὶ ἐπιβολὴν τούτων· ἀλλ' ἡ ἐσωτερικὴ αὐτῶν αἴγλη

καὶ δύναμις εἶναι μονιμωτέρα καὶ ἀσφαλεστέρα. Εἶναι ἀπόδειξις αὐτὸς ὁ βίος τῆς Γερμανίας. Καὶ μὴ προέχουσα στρατιωτικῶς, ἦτο πρὶν μεγάλη ἡ Γερμανία καὶ ἔνδοξος, ὅτε τὰ προέχοντα αὐτῆς τέκνα καὶ πνεύματα δὲν ἠρέσκοντο εἰς τὸ ποιεῖν τὸν ἥττονα λόγον κρείττω, ἀλλ' ἐνετρύφων ἢ εἰς τὴν ἐξ ἑαυτῶν ἀναζήτησιν καὶ διατύπωσιν τῶν ἠθικῶν νόμων καὶ παραγόντων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἢ εἰς τὴν μελέτην καὶ ἑρμηνείαν τῶν παρ' ἄλλοις λαοῖς, ἀρχαίοις ἢ νεωτέροις, περὶ τῶν αὐτῶν προβλημάτων θεολογηθέντων καὶ φιλοσοφηθέντων. Ἦτο ἀληθῶς μεγάλη καὶ ἔνδοξος ἡ Γερμανία, ὅτε ἡ ἀρχαιότης, καὶ μάλιστα ἡ ἑλληνική, εὗρισκεν ἐντοῖς τέκνοις αὐτῆς ἐνθουσιώδεις θαυμαστὰς καὶ πιστοὺς διερμηνεῖς τῶν σκέψεων τῶν ἀρχαίων σοφῶν περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ ζητήματος, περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ κύρους τῶν ἀϊδίων ἠθικῶν νόμων καὶ περὶ τῶν ἀνεπανορθώτων ἐπακολουθημάτων τῆς ἀθετήσεως αὐτῶν. Εἶναι ὡς τόσοι χρησμοὶ ὅσα ὁ μέγας δραματικὸς τοῦ ἀρχαίου θεάτρου ἐμβάλλει ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράννῳ εἰς τὸ στόμα τοῦ χοροῦ, ὅτι «νόμοι πρόκεινται ὑψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες, ὧν Ὄλυμπος πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ μήποτε λάθᾳ κατακοιμάση. Μέγας ἐν τούτοις θεός, οὐδὲ γηράσκει» ἀμέσως δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἐκεῖνο, ὅτι «ὕβρις φυτεύει τύραννον, ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν, ἃ μὴ ἐπίκαιρα μηδὲ συμφέροντα, ἀκροτάτην εἰσαναβᾶσ' ἄκραν, ἄποτμον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκην, ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται». Τούτου ἕνεκα δὲν δύναταί τις νὰ συνιστᾷ ἐπαρκῶς εἰς ἡγεμόνας τε καὶ κυβερνήτας τῶν λαῶν τὴν μνείαν καὶ τὴν μελέτην τῶν γνωστῶν λόγων τοῦ ψαλμῳδοῦ(ψ.2)·

καὶ νῦν βασιλεῖς σύνετε,
παιδεύθητι πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν·
δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ,
καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ·
δράξασθε παιδείας,
μήποτε ὀργισθῇ Κύριος,
καὶ ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας,
ὅταν ἐκκαυθῇ ἐν τάχει ὁ θυμὸς Αὐτοῦ.

ΛΟΓΟΣ

ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἀρδανελλίων κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ

κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐν τῷ ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ Πέραν

Ἐξέπνευσε καὶ τὸ ἔτος 1919 καὶ ἀπέβη καὶ αὐτὸ ἓν σημεῖον ἁπλοῦν τῆς Ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡμεῖς εἰσήλθομεν εἰς νέον ἐνιαυτὸν μὲ τὴν συναίσθησιν ὅτι πυξήθημεν κατὰ ἕνα ἀνόμιμ χρόνον μὲ τὴν ὁλόθερμον εὐχὴν τὴν ὁποίαν κάμνομεν ὅλοι παιδία, νέοι, γέροντες, ἄνδρες, γυναῖκες, ἵνα ὁ νέος χρόνος πραγματοποιήσῃ ἑκάστου τὴν ἐλπίδα καὶ σκορπίσῃ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ὁποίαν τόσον ὁ καθεὶς ποθεῖ καὶ τὴν ὁποίαν ἀγωνίζεται. Μὲ τὴν χαρὰν δὲ μὲ τὴν ὁποίαν χαιρετίζομεν τὴν ἀνατολὴν κάθε νέου ἐνιαυτοῦ δεικνύομεν, χριστιανοί ἀδελφοί, ὅτι στρέφομεν διαρκῶς τὰ βλέμματά μας πρὸς τὸ μέλλον, καὶ ἀπὸ τὰ βάθη του τὰ μυστηριώδη ζητοῦμεν ν' ἀντλήσωμεν τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς μας. Τὸ παρελθὸν δὲν φαίνεται νὰ μᾶς ἐνδιαφέρει πολὺ διότι νομίζομεν τοὐλάχιστον ὅτι δὲν δύναται νὰ μᾶς γεννήσῃ κινδύνους καὶ ἐν τούτοις τὸ παρὸν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρελθόντος καὶ ὅ,τι ἕκαστος ἀντιπροσωπεύει εἰς ἀξίαν, εἴτε εἰς ὑγείαν, εἴτε εἰς πνεῦμα, εἰς πλοῦτον, εἰς μόρφωσιν εἰς χαρακτῆρα εἶναι ἡ ἀθροιστικὴ ἐνέργεια τῶν περασμένων χρόνων καὶ τὸ παρόν μας εἶναι ἡ ἐγγύησις τοῦ μέλλοντός μας, ὅ,τι εὐχόμεθα κατὰ τὰς μεγάλας ἡμέρας εἶναι ὅπως αἱ περιστάσεις ἀποβῶσιν εὐμενεῖς καὶ μὴ γίνωσι πρόσκομμα εἰς τὰς προσπαθείας μας, εἰς τὴν δρᾶσίν μας, ἥτις καὶ μόνη ἐξασφαλίζει τὴν εὐδαιμονίαν μας.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι δὲν εἴμεθα ἀπόλυτοι κύριοι τῶν περιστάσεων, συναισθανόμεθα τὴν ἀδυναμίαν μας, συναισθανόμεθα ὅτι γινόμεθα πολλάκις παίγνια τῶν καιρῶν, καὶ ἀθύρματα τῶν ἀδυσωπήτων νόμων τῆς φύσεως, ὅτι εἰς μίαν στιγμήν, εἰς μίαν ὥραν ἢ ἡμέραν καθ' ὃν χρόνον ἡ ἰσχύς μας ἡ θαλερότης μας, ἡ ὡραιότης μας, ἡ κοινωνική μας δύναμις μᾶς φαίνεται ἀθάνατος, αἰωνία, μία προσβολὴ οἱαδήποτε δύναται νὰ συγκλονίσῃ τὸν ὀργανι-

σμόν μας, νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν ζωήν μας, νὰ σβύσῃ τὰς ἐλπίδας μας, διὰ ταῦτα, χριστιανοὶ ἀδελφοί, ὁρμεμφύτως ἡ ἀνθρωπίνη καρδία μὲ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀδυναμίας της, δέχεται εὐγνωμόνως τὰς εὐχὰς τῶν ἄλλων, καὶ ἀντεπεύχεται καὶ αὐτὴ ὑπὲρ τῶν ἄλλων καὶ οὕτω μὲ τὰς εὐχάς της ἀναπεμπομένας ἀπὸ κάθε χριστιανικὴν καὶ ἑλληνικὴν καρδίαν ὑπὲρ πραγματοποιήσεως τῶν πόθων καὶ ἑνὸς ἑκάστου καὶ τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἐλπίδων σχηματίζεται μία ἀτμόσφαιρα ὡραίων διαθέσεων μὲ τὰς ὁποίας χαιρετίζομεν τὸν νέον χρόνον καὶ ἀναμένομεν νὰ μὴ ἔχει δώσῃ μέχρι τέλους του ὅσα κρυφὰ ὄνειρα μέσα εἰς τὰ βάθη του ἐγκλείει ἕκαστος ἡμῶν, ὅσα ὄνειρα ἐγκλείει καὶ ὡς ἄτομον ἀλλὰ καὶ ὡς μονὰς τοῦ πολυπαθοῦς καὶ εὐγενοῦς ἡμῶν ἔθνους. Εὐχόμεθα ὅλοι νὰ μᾶς χορηγήσῃ ἀγαθὰ ὁ νέος χρόνος· ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὸς ὁ χρόνος;

Χρόνος, χριστιανοὶ ἀδελφοί, δὲν σημαίνει τίποτε, δὲν εἶναι τίποτε. Ἀφαιρέσατε τὴν ζωὴν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ πρὸ παντὸς τοῦ ἀνθρώπου, τότε χρόνος δὲν εἰμπορῇ νὰ νοηθῇ. Στρέφεται διαρκῶς ἡ γῆ περὶ τὸν ἥλιον, ἡ σελήνη περὶ τὴν γῆν καὶ ἄλλοι ἀστέρες περὶ ἄλλους μεγάλους ἡλίους ἴσως, αὗται αἱ στροφαὶ εἶναι συνεχεῖς ἀδιάκοποι, ἐὰν κατὰ τὴν περιστροφικήν των κίνησιν γεννῶνται μεταβολαί τινες ἢ μετακινήσεις πρέπει αἱ μεταβολαὶ αὗται νὰ γίνουν ὁραταὶ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, πρέπει νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν ὡς ψυχολογικὰ φαινόμενα. Καὶ ἐπειδὴ αἱ μεταβολαὶ αὗταί, ὁποῖαι ἡ ἀνατολὴ ἢ δύσις τοῦ ἡλίου μὲ τέσσαρας φάσεις τῆς σελήνης, τὸ ἔαρ, τὸ θέρος, τὸ φθινόπωρον, ὁ χειμὼν καὶ ἄλλαι εἰσέρχονται μέσα εἰς τὴν συνείδησιν μὲ τὴν σειρὰν γεννῶσι τὴν ἔννοιαν τοῦ πρότερον καὶ τοῦ ὕστερον, τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, πρὸς εὐκολίαν του, συμφώνως πρὸς τὴν ταυτότητα τῶν μεταβολῶν τὰς ὁποίας ἐσημείωσε εἰς τὴν σειρὰν τῶν φαινομένων τὰ ὁποῖα ἀπεκόμισε μέσα εἰς τὴν ψυχήν του διήρεσε τὸ χρονικὸν διάστημα εἰς ἔτη, μῆνας, ἑβδομάδας, ἡμέρας, ὥρας, λεπτά.

Καὶ κατ' αὐτὰ τὰ διαστήματα ἀριθμεῖ ὁ ἄνθρωπος τὴν ζωήν του, φέρει ἀκόμη τὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων καὶ ὄχι μόνον τῶν ἀτόμων ἀλλὰ καὶ τῶν Κοινωνιῶν, τῶν Ἐθνῶν, τῶν Ἐπικρατειῶν.

Ὅ,τι ὅμως χαρακτηρίζει τὰ ἔτη ὡς εὐτυχῆ ἢ δυστυχῆ δὲν εἶναι χριστιανοὶ ἀδελφοί, ἄλλο τι παρὰ τὸ περιεχόμενόν των, αἱ πράξεις καὶ τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα σημειώνουσιν ἐν τῇ ζωῇ μας, καὶ τὸ κυριώτερον ὅτι τὰ εὐτυχῆ ἢ δυστυχῆ ἔτη κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξαρτῶνται ἐξ ἡμῶν αὐτῶν.

Γνωρίζομεν πολὺ καλὰ ὅτι δὲν λαμβάνει χώραν κανὲν γεγονὸς εἰς τὴν ζωήν μας, ἐὰν δὲν τὸ ἑτοιμάσωμεν ἐκ τῶν προτέρων ἐὰν ζητοῦμεν νὰ πραγματοποιήσωμεν ἕνα πόθον, ἓν ὄνειρον πρέπει νὰ ἐργασθῶμεν, καὶ νὰ ἐργασθῶμεν συστηματικῶς καὶ ἀδιακόπως· τὰ ἔργα μας, αἱ πράξεις μας ὅσῳ μᾶλλον μὲ ἐπιμέλειαν, μὲ ἐντιμότητα ἐνεργοῦνται τόσῳ ἀσφαλέστερον μᾶς φέρουσι πλησίον εἰς τὸν μέγαν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκομεν ἐν τῷ βίῳ μας, εἴτε ὁ μέγας σκοπός μας εἶναι μία ἐπιχείρησις οἰκονομική, ἡ πολιτικὴ πάντως πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ προηγούμενα ὡς αἴτια, ἐνεργείας μόχθους καὶ ἱδρῶτας οὐχὶ ἐφημέρους, ἀλλὰ συνεχεῖς, ἐνδελεχεῖς καὶ ἐπιπόνους. Φαίνεται ὅτι καὶ ἐν τῷ ἠλικῷ κόσμῳ ἰσχύει ὁ νόμος τῆς αἰσιότητος, πρέπει νὰ ὑπάρξουν αἴτια διὰ νὰ παρασκευασθοῦν τὰ ἀποτελέσματα. Δὲν εἶναι ταῦτα μιὰ ἀλήθεια καινοφανής, εἶναι μιὰ ἐξήγησις ἑνὸς πράγματος συνήθους. Πῶς δὲν ἀναγνωρίζει ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι, ἀμείβονται, ἐν τῷ κόσμῳ, τοῦτο εἶναι νόμος τόσον φυσικὸς, τόσον ἰσχυρὸς ὥστε τὴν φωνὴν καὶ τὴν ἀπαίτησίν του δὲν θὰ ἠδύναντο καὶ οἱ ἐμπαθέστεροι καὶ οἱ μᾶλλον χαιρέκακοι τῶν ἀνθρώπων νὰ μὴ ὁμολογήσουν, ὁ ἄνθρωπος ὁ μοχθῶν, ὁ ἐργαζόμενος εὐσυνειδήτως, τιμίως, συστηματικῶς ἐκπορθεῖ τὴν ἀμοιβήν· ὄχι μόνον καλυτερεύει τοὺς ὅρους τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ μεγαλείου του ἐπιβάλλει τὴν φυσιογνωμίαν του εἰς τοὺς ἄλλους. Καὶ ἐὰν πρὸς στιγμὴν φαίνεται κλονιζόμενος, ἐν τῇ πορείᾳ του ἐν τῇ κοινωνικῇ του σταδιοδρομίᾳ, δὲν θὰ πέσῃ ἀλλὰ τοὐναντίον διὰ τῆς προσπαθείας του θὰ σταθῇ ἰσχυρὸς ἀκλόνητος καὶ θὰ χωρήσῃ θριαμβευτικῶς εἰς τὸ μέλλον του. Τὰ ἔτη τῆς ἐργασίας του καθορίζουσι τὴν εὐτυχίαν τῶν ἑπομένων ἐτῶν. Τὰ πρῶτα ἔτη συσσωρεύουν τὴν πεῖραν καὶ ἀναπτύσσουν τὴν δεξιότητα καὶ τὰ προσεχῆ ἔτη εὑρίσκονται ὑποτεταγμένα

κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἰσχυρὰν καὶ πεφωτισμένην βούλησιν τῆς ἐμπειρίας καὶ κατευθύνονται οἱ μέλλοντες χρόνοι, ὡς ὁ ἔντιμος ὁ δραστήριος, ὁ πεπειραμένος ἄνθρωπος ἀξιοῖ. Ὥστε τὸ παρελθόν μας δημιουργεῖ τὸ παρὸν καὶ τὸ παρὸν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρελθόντος διανοίγει καὶ διαγράφει τὴν πορείαν τοῦ μέλλοντος. Μὴ πλανώμεθα λοιπόν, χριστιανοὶ ἀδελφοί, ἡ ἐργασία, ἡ προσπάθεια κομίζει τὰ ἀγαθὰ «τὰ καλὰ κόποις κτῶνται». Αὐτὸ εἶναι νόμος τῆς φύσεως αὐτὸ εἶναι νόμος τοῦ Δημιουργοῦ· ὁ σπείρων φειδομένως, φειδομένως καὶ θερίσει καὶ ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις, ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει. Ἀλλ' ὅ,τι συμβαίνει διὰ τὰ ἄτομα, τὸ αὐτὸ συμβαίνει διὰ τὰς ὁμάδας, διὰ τὰ Ἔθνη διὰ τὰς ἐπικρατείας.

(Ἕπεται συνέχεια

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ τὸ ὕψος τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Παρ' ὅλην τὴν ἐξέλιξιν τὴν ὁποίαν ὑπέστη ἡ ἀνθρωπίνη συνείδησις ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν κοινωνικῶν ἰδεῶν, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀλληλεγγύη τῆς ἀνθρωπότητος εὗρε τὴν αἰσθητοτέραν της ἐκδήλωσιν ἐν μελετωμένῳ θεσμῷ τῆς κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἐν τούτοις τὸ ἠθικὸν πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου πάντοτε θὰ εἶναι ἀνώτερον τῆς πραγματικότητος καὶ θὰ ἀποτελῇ τὸ ἰδεῶδες πρὸς τὸ ὁποῖον ἡ ἀνθρωπίνη καρδία θὰ τείνῃ ἰσχυρῶς, χωρὶς τοῦτο νὰ εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐθνισμοῦ· αἴρεται ὑπεράνω τῶν ὁρίων αὐτοῦ καὶ παρίσταται ὡς ὀφειλὴ ὑπὸ τύπον ἀγάπης καὶ συμπαθείας πρὸς πάντα ἄνθρωπον ἀνεξαιρέτως φυλῆς καὶ θρησκεύματος. Καὶ φαίνεται μὲν σπανίως ἐκδηλούμενον ὑπὸ τὴν γενικὴν αὐτῆς μορφὴν λόγῳ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας ὑπάρχουσιν ὅμως περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀνθρωπίνη καρδία συναρπαζομένη ὑπὸ τοῦ κάλλους τῆς τελείας χριστιανικῆς ἠθικῆς ζωῆς, προβαίνει εἰς τοσαύτας γενναίας πράξεις ὥστε νὰ μὴ φαίνηται ἀπέχουσα τοῦ ἠθικοῦ ἰδεώδους τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἡ παρὰ πόδας δημοσιευομένη ἐπιστολὴ τοῦ ἀρχιάτρου κ. Β. Τσουνούκα ἀρχηγοῦ τοῦ ἐν Σμύρνῃ Ἑλλ. Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐκφραστικωτάτη ἐν τῇ συντομίᾳ της μαρτυρεῖ μετὰ τῆς συνημμένης αὐτῇ στατιστικῆς τοσαύτην γενναιοφροσύνην ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀμαυρωθῇ ἡ αἴγλη τοῦ συντελεσθέντος ἔργου ὑπὸ οἱωνδήποτε ἄλλων λόγων.

Ἡ συστηματικὴ ἐπιμέλεια καὶ περιποίησις ὄχι μόνον ἀλλοφύλων ἀλλὰ καὶ ἐχθρικῶς διακειμένων πρὸς τοὺς ἐργάτας τῆς θεραπείας καὶ τῆς ἀνακουφίσεως εἶναι εὔγλωττος μαρτυρία ὅτι τὸ ἠθικὸν πνεῦμα του Κυρίου δὲν εἶναι ἀπολύτως δυσέφικτον, οἱ δὲ κατὰ τοῦτο ρυθμίζουτες τὰς διαθέσεις καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν θεωροῦνται ὑπὸ τῶν ἀπαθῶς καὶ ἀμεροληπτως κρινόντων ὡς στοιχεῖα ἐκπολιτιστικῆς δυνάμεως, ὡς ἐγγύησις τάξεως καὶ πάσης δικαιοπραγίας.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ἀποστολὴ Σμύρνης

Ἐν Σμύρνῃ, τῇ 12 Δεκεμβρίου 1919

Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Προύσης
Κυρίῳ Κυρίῳ ΔΩΡΟΘΕΩ
Τοποτηρητῇ τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου

Κωνσταντινούπολιν

Σεβασμιώτατε

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ νέου Ἔτους ὑποβάλλω εὐλαβῶς εἰς τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα τὰ συγχαρητήριά μου καὶ ἐπικαλοῦμαι τὰς εὐχάς Της καὶ ἀποστέλλω τὴν στατιστικὴν ἐν ᾗ ἐμφαίνεται τὸ ἔργον τῆς ὑπ' ἐμὲ Ἀποστολῆς ἐπὶ 11 μῆνας εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν.

Εὐελπίζομαι ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο διὰ τοῦ ὁποίου περιέθαλψα περὶ τὰς 100,000 πασχόντων ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκεύματος θέλετε τὸ εὕρῃ σύμφωνον πρὸς τὰς ἰσοπολιτειακὰς ἀρχὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τὰ παραγγέλ-

ματα τῆς Θρησκείας μας, ἐνώπιον τῆς ὁποίας οὐκ ἔνι Ἕλλην ἢ Ἰουδαῖος δίκαιος ἢ ἁμαρτωλός.

Μετ' ἀπείρου σεβασμοῦ

Ἀρχίατρος **Β. Τσουνούκας**

Ἀρχηγὸς τῆς Ἀποστολῆς

τοῦ Ἑλλ. Ἐρ. Σταυροῦ ἐν Σμύρνῃ

Σύνολον ἐργασίας Ἀποστολῆς ἀφ' ἧς ἤρξατο λειτουργοῦσα ἤτοι ἀπὸ τῆς 21 Ἰανουαρίου 88.

Σύνολον ἀσθενῶν κατ' ἐθνικότητας		Ἐξετελέσθησαν δωρεὰν	
Ἕλληνες. . . .	80.390	Συνταγαί. . .	101.201
Τοῦρκοι	7.333	Μικροβ. ἀναλύσ.	1.943
Ἑβραῖοι. . . .	7.051	Ἐγχειρήσεις . .	1.681
Ἀρμένιοι . . .	2.148		
Καθολικοί . . .	1.650		
Σύνολον	98.574		

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον λαβὸν γνῶσιν τῶν διαβημάτων καὶ ἐνεργειῶν, εἰς ἃς προέβησαν ἔναγχος οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ πρόμαχοι καὶ ὑπερασπισταὶ τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, ἔγνω νὰ ἀποστείλῃ πρὸς αὐτοὺς τὰ παρὰ πόδας εὐχαριστήρια τηλεγραφήματα :

Εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Ὀξφόρδης.

Οἱ ἀγῶνες τῆς Ὑμ. Ἱερότητος ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως εἰς τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς τῶν ἠθικῶς καὶ ἱστορικῶς ἀναγνωρισμένων δικαίων αὐτῶν καὶ ὑπὲρ ἀπολυτρώσεως αὐτῶν ἀπὸ χειρῶν ὠμῶν καὶ ἀδίκων τυράννων, καθίστησιν εὐγνώμονας πρὸς αὐτὴν τοὺς λαοὺς τούτους.

Ἐκφράζομεν τὰς ζωηροτέρας εὐχαριστίας τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ ποιμνίου αὐτῆς καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι πάσης εὐκαιρίας θέλει ἐπιληφθῇ ἡ Ὑμ. Ἱερότης ὅπως καὶ αὖθις διατρανώσῃ τὰς εὐγενεῖς καὶ ὑψηλὰς αὐτῆς χριστιανικὰς ἀρχάς.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου

Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Εἰς τὸν Πρύτανιν

τοῦ ἐν Ὀξφόρδῃ Πανεπιστημίου

Τὸ διάβημα, ὅπερ ἀπὸ κοινοῦ τὰ σοφὰ μέλη τοῦ τετιμημένου Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης ἔκαμαν παρὰ τοῖς ἀντιπροσώποις τῆς Μεγάλης καὶ γενναιόφρονος Ἀγγλίας ἐν τῇ Συνδιασκέψει τῆς εἰρήνης, ὑπὲρ καταλύσεως τῆς Τουρκικῆς ἐξουσίας καὶ ὑπὲρ ἀποδόσεως εἰς τοὺς δικαιούχους τοῦ Μεγάλου Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἐξαίρει ὑπερβαλλόντως ἐν τῇ συνειδήσει ἡμῶν καὶ παντὸς τοῦ ἀλυτρώτου ἑλληνικοῦ χριστιανισμοῦ τὰς μετασχούσας τοῦ διαβήματος τούτου εὐγενεῖς καὶ πεπρωτισμένας φυσιογνωμίας. Ἡ Ἐκκλησία Κων)πόλεως συγκεκινημένη ἰδιαζόντως εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας πάντας ὑμᾶς καὶ μεθ' ὑμῶν εὔχεται ὅπως, ὡς τάχος ἴδῃ στεφόμενον ὑπὸ ἐπιτυχίας τὸ ὑμέτερον διάβημα.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου

Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Εἰς τὸν ἐπίσκοπον τοῦ *Harrusburg*

κ. Δάρλιγκτων

Ἡ πρεσβυγενὴς Ἐκκλησία Κων)πόλεως, οὐχὶ μικρὰν ἠσθάνθη παραμυθίαν ἐπὶ τῷ διαβήματι τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος καὶ τῶν λοιπῶν αὐτῆς ἀγαπητῶν συναδέλφων ὑπὲρ τῶν ἀπαραγράπτων δικαίων τοῦ ἑλλην. χριστιανισμοῦ. Τὸ διάβημα συγκινεῖ ἰδιαζόντως τὴν Ἐκκλησίαν Κων)πόλεως, διαπιστοῦσαν πνεῦμα ἀγάπης Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐμπνέον καὶ καθοδηγοῦν ἐπὶ μέρους ἐκκλησίας αὐτοῦ. Εὐχαριστοῦντες ἐγκαρδίως Ὑμ. Ἱερότητι ἐπὶ γενομένοις, παρακαλοῦμεν ὅπως διερμηνευθῶσι καὶ λοιποῖς ἀγαπητοῖς συναδέλφοις ὑμῶν εὐχαριστίαι ἡμῶν καὶ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου

Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Ἀνεξαρτησία τῆς Ἀρμενίας.—Ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ ἀναγνωρίσει τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἀρμενίας

ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Τοποτηρητοῦ, τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Καισαρείας καὶ Ἀμασείας. καὶ τῶν ἀξιοτίμων μελῶν τοῦ Συμβουλίου Σ. Καζανόβα καὶ Θ. Παπαδοπούλου, μετέβη τῇ 16 τούτου εἰς τὸ Ἀρμενικὸν πατριαρχεῖον ὅπως ἐκφράσῃ τῇ Αὐτοῦ Μακαριότητι τῷ Πατριάρχῃ τῶν Ἀρμενίων κ. Ζαβὲν τὰ σσγχαρητήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἐπὶ τῷ εὐφρουσύνῳ ὄντως ἀγγέλματι τῆς συγκροτήσεως εἰς ἀνεξάρτητον κράτος τοῦ ἀδελφοῦ Ἀρμενικοῦ Λαοῦ.

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΠΡΩΗΝ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ

Βραδέως ἐγνώσθη ὁ θάνατος τοῦ ἐπισκόπου πρώην Πλαταμῶνος Ἀμβροσίου Κασάρα, φθάσαντος σχεδὸν τὸ ὀγδοηκοστὸν τῆς ἡλικίας. Τελειόφοιτος τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς ἀπὸ τοῦ 1869, γεννηθεὶς ἐν Καλύμνῳ, προεκλήθη τῷ 1874 ὡς πρωτοσύγκελλος τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Ἰωακεὶμ Γ' τότε μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, χειροτονήσαντος μετὰ ἓν ἔτος ἐπίσκοπον Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους. Μετὰ τετραετίαν μετετέθη εἰς τὴν θεσσαλικὴν ἐπισκοπὴν Πλαταμῶνος, καὶ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νεοφύτου Λαρίσσης διωρίσθη καὶ Λαρίσσης καὶ Φερσάλων, συνενωθεισῶν τῇ ἐπισκοπῇ Πλαταμῶνος. Πρὸ δεκαετίας σχεδὸν καθηρέθη συνοδικῶς ὑπὸ τότε μητροπολίτου Ἀθηνῶν Θεοκλήτου καὶ ἐσχόλαζεν ἐν Θεσσαλίᾳ εἰς ἴδιον κτῆμα. Πρὸ μικροῦ χρόνου, ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν παλαιὸν αὐτοῦ βαθμόν, ἀπελάμβανε τὴν νενομισμένην σύνταξιν.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΖΟΛΩΤΑΣ

Ἐξ Ἀθηνῶν ἠγγέλθη ὁ θάνατος τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἑρμηνευτικῆς ἐν τῇ θεολογ. σχολῇ τοῦ πανεπιστημίου **Ἐμμανουὴλ Ζολώτα**, τὸ ἑξηκοστὸν τῆς ἡλικίας ὑπερβάντος. Χῖος τὴν πατρίδα, ἀδελφὸς τοῦ λαμπρὰν λιπόντος μνήμην ὡς τε γυμνασιάρχου Χίου καὶ ὡς γραμματέως τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠν ἑλληνικῶν γραμμάτων Γεωργίου Ζολώτα, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγαθῆς συνειδήσεως εἰργάσθη καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων. Αἱ ἑρμηνεῖαι αὐτοῦ εἰς τὰς Ἐπιστολὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καταδεικνύουσιν ἐμβριθῆ ἐπιστήμονα καὶ καλὸν διδάσκαλον, ἡ δὲ χριστιανικὴ αὐτοῦ μετριοφροσύνη ἦν τὸ κορύφωμα τῆς ἐν πάντι χρηστότητος τοῦ ἀνδρός. Ἡ ψῆφος τῶν συνδιδασκάλων αὐτοῦ ἀνέδειξεν ἄπαξ τὸν Ἐμμανουὴλ Ζολώτα πρύτανιν τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου, ἡ δὲ σχολὴ τῶν θεολόγων πολλάκις ἐξελέξατο αὐτὸν κοσμήτορα.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 48

Κλῆσις

Ὁ Βασίλειος Μποσταντζόγλους χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, ἔμπορος καὶ τέως κάτοικος Πέραν (Κωνσταντινουπόλεως) νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ της πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἱμυλίας Β. Μποσταντζόγλου, τὸ γένος Γεωργίου Βακιρτζόγλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Πέραν (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διατροφῇ. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 10 Ἰανουαρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

κ. α. α. ὁ Β' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

κ. α. α. ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 25 Ἰανουαρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 3

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΕΞΟΜΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΜΟΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ

«Κάτοπτρον μὲν εἴδους χαλκὸς, οἶνος δὲ νοῦ» ἔλεγεν ἀρχαῖόν τι γνωμικὸν, σημαῖνον τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ τὸ λατινικὸν *in vino veritas*, **ἐν τῷ οἴνῳ ἡ ἀλήθεια.** Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνη ἡ τοῦ οἴνου μέθη ἡ ἀποκαλύπτουσα τὰ ἀληθῆ νοήματα καὶ φρονήματα τῶν ἀνθρώπων. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν εἰμὴ ἡ μέθη τοῦ οἴνου, δυσκόλως θὰ ἀπεκαλύπτοντο τὰ ἀληθῆ νοήματα καὶ φρονήματα τοῦ παροικοῦντος ἡμῖν τουρκικοῦ πληθυσμοῦ, ὄχι διότι ὡς πιστοὶ τηρηταὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν βιβλίου ἀπέχουσι τέλεον τοῦ οἴνου καὶ εἴτινος ἄλλου μεθυστικοῦ ποτοῦ, ἀλλὰ διότι σπανίως ἐκτίθενται μεθύοντες δημοσίᾳ, κατ' οἶκον δὲ μεθύοντες ἀποκαλύπτουσι τὰ νοήματα καὶ φρονήματα αὐτῶν ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τῶν οἰκιῶν αὐτῶν. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἀναπληροῦσι παρ' αὐτοῖς ἄλλαι μέθαι, ὀφειλόμεναι εἰς ἄλλου εἴδους μεθυστικά, καὶ ἐν ταῖς μέθαις ταύταις διατελοῦντες γίνονται διαχυτικοί, διαχυτικώτατοι, καὶ μετ' ἀξιαγάστου εἰλικρινείας ἀποκαλύπτουσι πᾶν ὅ,τι πληροῖ νοῦν τε καὶ καρδίαν αὐτῶν. Τὴν μέθην ταύτην ἐμέθυον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅτε ἦγον πάνδημον ἑορτὴν τοῦ πάτρωνος αὐτῶν *Pierre Loti*, καὶ ἐν τῇ μέθῃ αὐτῶν ταύτῃ ἀπεκάλυψαν ὅσα ἄλλως καὶ ἄλλοτε ἐπειρῶντο μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας νὰ συγκαλύπτωσιν, ἀπεκάλυψαν δὲ ὄχι οἱ τυχόντες οἰκήτορες τῶν προκυμαιῶν, ἀλλ' αὐταὶ αἱ κορυφαὶ καὶ αὐτὰ τὰ ἄνθη τῆς παρ' ἡμῖν ὀθωμανικῆς κοινωνίας. Δὲν γνωρίζομεν ἂν αἱ διαχύσεις αὗται καὶ ἐξομολογήσεις ἐνέβαλον εἰς ἀνησυχίαν τινὰ τὴν παροῦσαν Κυβέρνησιν τοῦ τόπου. Ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως τοῦ πολέμου μέχρι πρό τινος μᾶς εἶχε συνηθίσει ἡ ἐπίσημος Κυβέρνησις εἰς ἄλλον τρόπον. Ὡς ἀπὸ συνθήκης τινὸς ἠκολούθει καὶ ἐν τούτῳ τῷ παραδείγματι καὶ τῇ μεθόδῳ τῶν τέως ὑψηλῶν αὐτῆς συμμάχων,

ἐπὶ ἐξευμενίσει τῶν νικητῶν καὶ ἐπὶ ἀποτροπῇ ἢ ὑποστολῇ τῶν συνεπειῶν τῆς δικαίας αὐτῶν ὀργῆς ἁμιλλωμένη καὶ αὕτη εἰς τὸ ἐπιρρίπτειν τὴν εὐθύνην τῶν ἡμαρτημένων, εἰς ὀλίγους τινὰς ἀκατονομάστους, τὸ δὲ ἔθνος ὅλον, τὸν λαὸν τὸν τουρκικὸν παριστῶσα καὶ αὐτῆς τῆς περιστερᾶς ἀγνότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀρνίου ἀθῳότερον. Δὲν ἤργησαν νὰ ἐπέλθωσιν ἐπαλλήλως αἱ διαψεύσεις αἱ ἀπὸ τῶν πραγμάτων. Ὡσεὶ μὴ ἤρκουν τὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας γεγονότα καὶ πράγματα, μηδὲ τὰ ἀποτελέσματα τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν, ἐφιλοτιμήθησαν νὰ διαψεύσωσιν καὶ λόγῳ καὶ ἀναφανδὸν τὰς ἐπανειλημμένας κυβερνητικὰς δηλώσεις καὶ διαβεβαιώσεις περὶ τῆς ἀκακίας καὶ καλοκἀγαθίας τοῦ τουρκικοῦ λαοῦ, καὶ τοῦτο ὄχι συρφετώδη τινὰ στοιχεῖα, οἷα ὑπάρχουσι πανταχοῦ, ἀλλ' αὐταὶ αἱ κορυφαί, αὐτοὶ οἱ *elites* τοῦ ἐπὶ ἡμερότητι καὶ ἠπιότητι καὶ δικαιοφροσύνῃ καὶ φιλανθρωπίᾳ ὑπὲρ πάντα τὰ ἔθνη τῆς ὑφηλίου διαπρέποντος τουρκικοῦ λαοῦ. Διέψευσαν δὲ πῶς; Ἐξομολογούμενοι καὶ κηρύττοντες παρρησίᾳ, ἄλλοι μὲν ὅτι ὄχι ὀλίγοι τινὲς ἀτάσθαλοι, ἀλλ' ὁλόκληρος ὁ τουρκικὸς λαὸς ἑκουσίως καὶ ὡς ἐνμιᾷ γνώμῃ καὶ καρδίᾳ ἠθέλησε τὸν πόλεμον καὶ τὰ κατ' αὐτὸν τελεσθέντα, ἄλλοι δὲ ὅτι κακῶς καὶ ἀσυμφόρως ἐπολιτεύθησαν οἱ Σουλτάνοι οἱ ἀπ' ἀρχῆς εὐσπλαγχνίαν ἐπιδειξάμενοι καὶ μὴ προβάντες ἀμέσως εἰς τὴν ριζικὴν ἐξαφάνισιν τοῦ χριστιανικοῦ στοιχείου, καὶ ἄλλως τὸ βαρυσήμαντον τοῦτο, ὅτι εἶναι ἄδικον νὰ περιμένωσιν ὅλα ἀπὸ ἑνός τινος, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε καὶ πρέπει τὰς ἐκείνων ἐλλείψεις νὰ ἀναπληρώσωσιν ἄλλοι, καὶ πάντα τὰ ἔκπαγλα ταῦτα καὶ ἐλέγοντο καὶ ὑπενοοῦντο ἐπευφημούντων καὶ ἐκικροτούντων τῶν ἀκάκων καὶ γενναιοφρόνων καὶ φιλευσπλάγχνων τέκνων τῆς προνομιούχου φυλῆς.

Τοιούτων ἐξομολογήσεων καὶ διαφωτίσεων δὲν ἔχουσι βεβαίως ἀνάγκην οἱ ἐκ μακρᾶς καὶ πικρᾶς πείρας μαθόντες τὴν ἀξίαν τῶν ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν Κυβερνήσεων τῆς δυστήνου ταύτης χώρας εἴτε ἀναγραφομένων καὶ ἐπιψηφιζομένων μεταρρυθμίσεων εἴτε ἐπισήμως ἀναλαμβανομένων καὶ διασαλπιζομένων ἐπαγγελιῶν περὶ τοῦ χρυσοῦ μέλλοντος, ὅτι εἰς τὸ ἐπιὸν ἔσονται κοινὰ τὰ πάντα, ὅτι τοὐντεῦθεν οὐδὲ ἀθὴρ, οὐδὲ θριξ τοῦ ἐγχωρίουχριστιανικοῦ πληθυσμοῦ θὰ ἔχῃ τι νὰ φοβηθῇ, ὅτι οἱ χριστιανοὶ θὰ ἀπολαύωσιν εἰς τὸ ἑξῆς πάντων τῶν ἀγαθῶν τῆς εὐνομίας καὶ ἰσονομίας, ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐποπτείαν ξένων ἐπιθεωρητῶν, ὅτι ἡ ζωή, ὅτι ἡ περιουσία, ὅτι ἡ τιμὴ αὐτῶν θὰ εἶναι ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ, καὶ ἔτι πρὸς, ὅτι θὰ ἀπολαύωσιν ἐλευθεριῶν καὶ προνομίων, ὧν θὰ στερῶνται οἱ Μουσουλμάνοι αὐτῶν συμπολῖται, ὅτι γλωσσικῶς, ὅτι ἐκπαιδευτικῶς, ὅτι ἐκκλησιαστικῶς θὰ ἔχωσι τοιαύτην αὐτονομίαν καὶ τοιαύτην αὐτοδιοίκησιν, ὥστε νὰ εἶναι ζηλωτοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις. Οἱ ἐκ πείρας μαθόντες τὴν ἀξίαν τῶν τοιούτων διαβεβαιώσεων καὶ ἐπαγγελιῶν ἀπιστοῦσιν αὐταῖς, καὶ ἐὰν ἔτι ὡς μάρτυς καὶ ἐγγυητὴς προὐβάλλετο αὐτὸς ὁ Θεός. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτων τῶν ἐκ πείρας γινωσκόντων τὴν σημασίαν τῶν τοιούτων διαβεβαιώσεων καὶ ἐπαγγελῶν καὶ κρινόντων περὶ τοῦ τουρκικοῦ ἢ ἀνατολικοῦ ζητήματος ἀπροκαταλήπτως καὶ ἀνοπισθοβούλως. Πρόκειται περὶ τῶν ἄλλων, τῶν κρινόντων περὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν οἱασδήποτε προκαταλήψεως καὶ οἱουδήποτε ὀπισθολογισμοῦ, ἐξ ἐκείνων, περὶ ὧν ὁ διαπρεπὴς δημοσιογράφος καὶ τοῦ Παρισινοῦ **Χρόνου** συνεργάτης *René Puaux* ἐπέστελλεν εἰς τὸν συνάδελφον «Βόσπορον» περισπούδαστον ἄρθρον (Ἀριθμ. 69, 11 Ἰανουαρ.). Ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἀδυναμία τοῦ *Pierre Loti* πρὸς τοὺς Τούρκους καὶ πρὸς πᾶν ὅ,τι εἶναι τουρκικὸν εἶναι ἀπὸ πολλοῦ γνωστή. Θὰ ἦτο ἡ γνώμη αὐτοῦ περὶ τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ ζητήματος ἀναξία προσοχῆς ἐὰν μὴ ὑπῆρχον ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ καὶ ἄλλοι, οὕτως ἢ ἄλλως λοτίζοντες. Κατ' αὐτοὺς, λέγει ὁ κύριος

Puaux, τὰ παράπονα τῶν ραγιάδων δὲν εἶναι πολλῆς προσοχῆς ἄξια, ὡς ὑπερβολικά, ὡς παλαιὰ οὐχὶ δὲ νέα καὶ πρωτοφανῆ· ἔχουσιν ἤδη ἐθισθῆ πρὸς αὐτά, ὡς εἰθισμένοι δὲ ὄντες δύνανται νὰ τὸ ὑπομένωσι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι οἱ οἰκονομολόγοι, οἱ φοβούμενοι ζημίας ἐκ τῆς μεταβολῆς τοῦ καθεστῶτος, εἶναι καὶ αὐτοὶ συνήγοροι τῆς διατηρήσεως αὐτοῦ. Πλείονος προσοχῆς ἢ μᾶλλον ἐκπλήξεως ἄξιον εἶναι ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν κύριον *Puaux* πρὸς τὴν ἐν Γαλλίᾳ ἐπιτηδευομένην τουρκοφιλίαν δὲν εἶναι ξένοι οὐδὲ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κύκλοι, ὄχι τοσοῦτον ἐξ ἰδιαιτέρας στοργῆς πρὸς τοὺς ἑτεροθρήσκους Μωαμεθανούς, ὅσον ἐκ τῆς ἀντιπαθείας πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ σχισματικοὺς Λεβαντίνους, καὶ ἐκ τοῦ φόβου μὴ ἐκ τῆς μεταβολῆς τοῦ ὑπάρχοντος καθεστῶτος ἐπηρεασθῶσι παντοῖα προνόμια καὶ συμφέροντα αὐτῶν εἴτε ἐκκλησιαστικά, εἴτε ἐκπαιδευτικὰ εἴτε καὶ προπαγανδιστικά. Πρὸς καθησύχασιν τῆς δικαίως θορυβηθείσης κοινῆς γνώμης τοῦ ἑλληνικοῦ δημοσίου ἔκρινεν ἐπάναγκες ὁ Πολιτικὸς ἀρθρογράφος τοῦ αὐτοῦ «Βοσπόρου» *Informé* ἐν μεταγενεστέρῳ φύλλῳ αὐτοῦ 16 Ἰαν. νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ζήτημα, καὶ ἀνομολογῶν τὴν ὕπαρξιν καὶ τοὺς φόβους τοιούτων Ἐκκλησιαστικῶν κύκλων ἐν τῇ Δύσει ἐπικαλεῖται μὲν τὴν ἔναγχος δημοσιευθεῖσαν τοῦ Πάπα ἐγκύκλιον περὶ τῶν ἱεραποστολῶν πρὸς πίστωσιν τούτου, ὅτι αἱ σκέψεις καὶ οἱ φόβοι ἐκεῖνοι εἶναι πάντῃ ξένοι τῇ πολιτικῇ τοῦ Βατικανοῦ, πειρᾶται δὲ διὰ τῶν πραγμάτων νὰ πείσῃ καὶ τοὺς κύκλους ἐκείνους, ὅτι φοβοῦνται φόβον οὗ οὐκ ἔστι φόβος. Δὲν εἶναι τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» νὰ διατρίβῃ περὶ τοὺς συλλογισμοὺς τῶν *Pierre Loti* καὶ περὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν οἰκονομολογικῶν κύκλων. Ὅ,τι διαφέρει αὐτῇ εἶναι οἱ διαλογισμοὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κύκλων. Εὐχαρίστως ἀκούομεν καὶ ἀνενδοιάστως ἀποδεχόμεθα τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ ἀξιοτίμου Ἀρθρογράφου, ὅτι οἱ λογισμοὶ τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Βατικανοῦ οὐδὲν ἔχουσι κοινὸν πρὸς τοὺς διαλογισμοὺς τῶν ἐν λόγῳ κύκλων, ἐκφράζομεν δὲ αὐτῷ τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας δι' ὅσα καὶ λόγῳ ἐπειράθη καὶ γραφῇ πειρᾶται νὰ καταδείξῃ τὸ ἀβάσιμον τῶν φόβων καὶ ὑπονοιῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐκείνων κύκλων. Δὲν εἶναι βεβαίως ἀδιάφορον οὐδὲ ἄλυπον, τὸ λεγόμενον, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Καρδιναλίου *Dubois* καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευομένη εὔνοια πρὸς τὸ Τουρκικὸν στοιχεῖον εἶναι ἀπόρροια τῆς πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους ἀντιπαθείας αὐτῶν· ἀλλ' οἱ ὀρθόδοξοι παροῶντες τοῦτο, οὐδὲν θὰ παρεμβάλλωσι κώλυμα εἰς οὐδεμίαν παρ' αὐτοῖς πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν δρᾶσιν τῶν μοναχικῶν ταγμάτων καὶ ἀποστολῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἀφορῶσιν εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ἰδίου τάγματος καὶ τῆς ἰδίας Ἐκκλησίας ἀποπλάνησιν εἰς ἄλλο δόγμα καὶ εἰς ἄλλην Ἐκκλησίαν. Ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον εἶναι πάντοτε καὶ πανταχοῦ εὐπρόσδεκτοι πάντες, ἄν τε Καθολικοὶ λέγωνται ἄν τε Διαμαρτυρόμενοι.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἐκ τοῦ τελευταίου φυλλαδίου τῆς παλαιοκαθολικῆς Internationale Kirchliche Zeitschrift πληροφορούμεθα ὅτι ἀνεξαρτήτως τοῦ μετ' οὐ πολὺ μέλλοντος νὰ συνέλθῃ τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἀγγλικανικῆς ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας παγχριστιανικοῦ συνεδρίου περὶ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἄλλαι τάσεις ἐξεδηλώθησαν καὶ ὁσημέραι ἐκδηλοῦνται ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ περὶ συνεννοήσεως τῶν Ἐκκλησιῶν παρόμοιαι πρὸς τὴν ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐκδηλωθεῖσαν παρ' ἡμῖν ἀγαστῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου καὶ καταλήξασαν εἰς τὴν γνωστὴν πρὸς πάσας τὰς χριστιανικὰς Ἐκκλησίας ἐγκύκλιον αὐτοῦ. Αἱ ἐν Ἑσπερίᾳ τάσεις διακρίνονται εἰς δύο, εἰς τὴν ἐπιδιώκουσαν τὴν ἕνωσιν ὅλων τῶν προτε-

σταντικῶν ἐκκλησιῶν καὶ εἰς τὴν ἀφορῶσαν τὴν ἕνωσιν πασῶν τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν ἐπὶ ἐδάφους πρακτικῆς δράσεως. Τῆς δευτέρας ταύτης τάσεως πρωτοστατεῖ ὁ διαπρεπὴς ἀρχηγὸς τῆς Σουηδικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης Lóderblom, εἰς ὃν ὀφείλεται καὶ τὸ σχέδιον τῆς συγκλήσεως οἰκουμενικῆς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Οὐψάλῃ συνδιασκέψεως διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, ὅπερ δὶς ἐναυάγησε. Σπουδαῖα ἐγγραφα περὶ τοῦ σχεδίου τούτου δημοσιεύει ἐν τῷ περιοδικῷ «Die Eiche» ὁ F. Siegmund Schulze ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ σχεδιασθεῖσα οἰκουμενικὴ τῶν Ἐκκλησιῶν συνδιάσκεψις», ὁ δὲ εἰσηγητὴς τοῦ σχεδίου Ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης Loderblom ἐκφράζεται ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ διὰ πραγματείας φερούσης τὸν τίτλον «Τὸ καθῆκον τῆς Ἐκκλησίας· διεθνὴς φιλία δι' εὐαγγελικῆς καθολικότητος» ὡς ἑξῆς: «Τὸ ἄμεσον γενικὸν καθῆκον τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε τοῦτο. Ὁ σύνδεσμος τῶν λαῶν πρέπει νὰ ἀποβῇ θρησκεία . . . Ἀνεξαρτήτως **ὁμολογίας** ὁ Χριστιανισμός, ἐφ' ὅσον διαπνέεται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, ὀφείλει νὰ ἑνωθῇ ἐν κοινότητι προσευχῶν, διδασκαλίας, κηρύγματος, τάσεων, ἵνα ἐνισχύσῃ τὴν συναδελφωσιν καὶ συνενώσῃ τοὺς λαούς . . . Ἵνα ἐκτελέσωσι τὸ καθῆκον τοῦτο, τὴν ἕνωσιν τῶν λαῶν, πρέπει νὰ ἑνωθῶσι τὰ διάφορα τμήματα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ ἕνωσις αὕτη δέον νὰ ἐκδηλωθῇ ἐν ὀργανισμῷ, ὅστις νὰ ἀποτελῇ κοινὸν φερέφωνον τοῦ Χριστιανισμοῦ».

Ὁμιλῶν περὶ καθολικότητος εὐνόητον, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης ἀπορρίπτει τὴν ἔννοιαν, ἣν περὶ αὐτῆς ἔχει ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία. Πρόκειται περὶ εὐαγγελικῆς καθολικότητος, ἥτις ἐκ τῶν τριῶν μεγάλων τμημάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ὀρθοδόξου καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ περιλαμβάνει τὰ δύο τελευταῖα. Ἰδοὺ πῶς ἀντιλαμβάνεται τὴν ἐξωτερικὴν διοργάνωσιν τῆς καθολικότητος ταύτης ὁ Ἀρχιεπ. Οὐψάλης «Ὅλος ὁ Χριστιανισμὸς ἔχει ἀνάγκην κοινοῦ φερεφώνου. Τόσον ἀπὸ Ρώμης, ὅσον καὶ ἐξ ἄλλων τμημάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀντηχοῦσιν ἐκάστοτε λόγοι, οἵτινες εὑρίσκουσιν ἀπήχησιν ἐν τῇ καρδίᾳ ἑκάστου ἀληθινοῦ Χριστιανοῦ ὑπολαμβάνοντος, ὅτι λαλεῖ αὐτός. Ἀλλ' ἐλλείπει κοινὸν βῆμα. Ὅ,τι ἐπιζητῶ εἶνε εἶδος οἰκουμενικῆς συνόδου, οἰκουμενικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς, ἐκπροσωπούσης τὸν ὅλον Χριστιανισμὸν καὶ οὕτω διερρυθμισμένης, ὥστε νὰ ὁμιλῇ ἐξ ὀνόματος τοῦ Χριστιανισμοῦ προσλαμβάνουσα, ἐνισχύουσα καὶ παρακαλοῦσα ἐν θρησκευτικοῖς, ἠθικοῖς καὶ κοινωνικοῖς ζητήμασι τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ σύστασις αὐτῆς θὰ ἐγίνετο ἀφ' ἑνὸς μὲν δι' εὐνοήτων διορισμῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ δι' ἐκλογῶν ἐπὶ εὐρείας δημοκρατικῆς βάσεως διεξαγομένων. Ἐπειδὴ δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν, ὅτι ἡ Ρώμη ὡς ἐκ τῆς ἀποκλειστικῆς αὐτῆς στάσεως, θὰ ἀντιπροσωπευθῇ ἐν τοιαύτῃ κοινωνίᾳ, πρόδηλον ὅτι ἀπομένουσι δύο ἀρχαῖα Χριστιανικὰ ἀξιώματα, ἅτινα αὐτοδικαίως θὰ ἀποτελέσωσι μέλη τῆς οἰκουμενικῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ὁ πατριάρχης δηλ. Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας. Παρ' αὐτοὺς ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος καὶ τοῦ χαρακτηριστικοῦ αὐτῶν τύπου θὰ ἀντεπροσωπεύοντο διὰ τριῶν ἢ περισσοτέρων αἱρετῶν μελῶν τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ εὐαγγελικο-καθολικοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Ἀμερικῇ καὶ Εὐρώπῃ· ὡς τοιαῦτα κατὰ πρῶτον θεωροῦνται αἱ μέγισται ὁμοσπονδίαι τοῦ εὐαγγελικοῦ καθολικισμοῦ αἱ ὑφιστάμεναι ἐν Ἀμερικῇ καὶ Γερμανίᾳ. Μετ' αὐτὰς ἐρχονται ἡ Σκανδυναυΐα, ἡ Φιλλανδία, αἱ Βαλτικαὶ χῶραι, ἡ Οὐγγαρία, ἡ Ὁλλανδία, ἡ Ἑλβετία, ἡ Γαλλικὴ προτεσταντικὴ ἐκκλησία κτλ. Ἡ αὕτη ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν θὰ ἐφωδιάζετο δι' ἐξωτερικῆς πληρεξουσιότητος, ἀλλὰ θὰ ἀπέκτα τοσοῦτῳ μείζονα ἐπιρροήν, μεθ' ὅσον μείζονος πνευματικῆς αὐθεντίας θὰ ἠδύνατο νὰ ἐμφανισθῇ. Δὲν θὰ ἀπεφαίνετο ex cathedra, ἀλλ' ἐκ τοῦ βάθους τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως. Πρὸ ὀλίγων ἔτι ἐτῶν τοιαύτη σκέψις θὰ ἦτο ἴσως ὄνειρον ἢ οὐτοπία. Σήμερον ὅμως ὁ κόσμος, οἱ ἄνθρωποι καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἐσμικρύνθησαν ἔτι μᾶλλον ἐνῷ ὁ Θεὸς ἐμεγαλύνθη καὶ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ὁ Χριστὸς ἐμεγαλύνθησαν. Διὰ τοῦτο ἐπέστη ὁ καιρὸς ὅπως πιστεύσωμεν εἰς τὴν ἑνότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅπως

προβῶμεν εἰς διαβήματα πρὸς δημιουργίαν ἐξωτερικοῦ τύπου τῆς ἑνότητος ταύτης».

Αἱ σκέψεις αὗται τοῦ Σεβ. Loderblom δὲν ἀποκλίνουσιν οὐσιωδῶς τῶν σκέψεων, αἵτινες ἐκράτησαν παρὰ τῇ εἰσηγητικῇ τῆς ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου Ἐπιτροπῇ. Μετὰ περισσῆς καὶ εὐνοήτου προσοχῆς ἀποφεύγουσα αὕτη νὰ θίξῃ τὰς διαφόρους ὁμολογίας ἐπεζήτησε τρόπον τινὰ νὰ ἀρθῇ ὑπεράνω αὐτῶν διὰ τῆς ὑποδείξεως τῶν στοιχείων καὶ μέσων τῆς κοινῆς τῶν ἐκκλησιῶν ἐνεργείας πρὸς προαγωγὴν τοῦ κοινοῦ τῆς ὅλης χριστιανοσύνης συμφέροντος.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς, ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν ἐμνημόνευσε τίνι τρόπῳ θὰ λάβῃ σάρκα καὶ ὀστᾶ ἡ συνεννόησις αὕτη τῶν ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας, ἀλλ' ἐν ταῖς διεξαχθείσαις συζητήσεσι διετυπώθη ἡ ἰδέα, ὅτι μόνον διὰ τοῦ διορισμοῦ διαρκοῦς γενικῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν εἶνε δυνατὴ ἡ πραγματοποίησις τῆς συνεννοήσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἂν δὲ ἡ εἰσηγητικὴ ἐπιτροπὴ καὶ ἡ ἱ. Σύνοδος ἐπεφυλάχθησαν πᾶσαν περὶ τοῦ τρόπου τῆς συνεννοήσεως ἀπόφασιν, ὁ λόγος κεῖται ἐν τούτῳ, ὅτι ἔδει νὰ προηγηθῇ ἡ πρόσκλησις πρὸς συνεννόησιν καὶ ἡ πρόθυμος ἀποδοχὴ ἀπὸ μέρους τῶν ἐπὶ μέρους ἐκκλησιῶν καὶ προσέτι ἡ μετὰ τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν ἰδιαιτέρα ἐπικοινωνία. Ὅταν δὲ ταῦτα συμβῶσι, τότε εὐνόητον, ὅτι ὁ τρόπος τῆς διεξαγωγῆς τοῦ μεγάλου ἔργου θὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον συσκέψεως ὅλων τῶν μεθεξουσῶν τοῦ ἔργου ἐκκλησιῶν δι' ἐπὶ τούτῳ πληρεξουσίων αὐτῶν. Ἐκφράζοντες τὴν χαρὰν ἡμῶν, ὅτι τὸ ρεῦμα τῆς συνεννοήσεως τῶν ἐκκλησιῶν κατακτᾷ ὁλονὲν ἔδαφος παρὰ πᾶσι τοῖς ἀληθῶς ἐμπνεομένοις ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ γνώσεως, καὶ ὅτι ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῆς τοιαύτης συνεννοήσεως προεξάρχει ὁ διὰ πολλοῦ σεβασμοῦ τὴν προκαθημένην τῶν κατὰ Ἀνατολὰς ἐκκλησιῶν, τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον περιβάλλων σεβ. ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης Soderblom εὐχόμεθα ταχίστην τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν κοινῶν πόθων καὶ ἐλπίδων.

† Ὁ Σελευκείας Γερμανὸς

ΛΟΓΟΣ

ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Δαρδανελλίων κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐν τῷ ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν Πέραν

(Συνέχεια ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Δύναται ποτὲ νὰ ἀναμένῃ ἀγαθὸν καὶ λαμπρὸν μέλλον ἔν ἔθνος, ὅταν δὲν τὸ παρεσκεύασεν ἐγκαίρως, ὅταν δὲν εἰργάσθη ἐκ τῶν προτέρων; Νομίζετε ὅτι ἡ Ἱστορία εἶναι ἄθροισμα γεγονότων κοινωνικῶν καὶ ἠθικῶν ἄνευ καμμίας ἀλληλουχίας. Βεβαίως δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ τις μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν ὅτι τὸ μέλλον θὰ εἶναι τοῦτο ὡρισμένως μιᾶς φυλῆς. Ἐνῷ αἱ ἐπιστῆμαι καὶ μάλιστα αἱ φυσικαὶ προλέγουσι τὰ φαινόμενα, προμαντεύουσιν ἀσφαλῶς τὰ ἀποτελέσματα ὅπως ἡ ἀστρονομία καὶ ἡ φυσικὴ πειραματικὴ ὡς ἐξηγοῦσαι τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἡ ἱστορικὴ ἐπιστήμη δὲν κατέχει ὅλα τὰ διδόμενα ποῦ καθορίζουν τὰ ἀποτελέσματα διὰ νὰ προεικάσῃ τὸ μέλλον τῶν ἐθνῶν. Ἀλλὰ παρ' ὅλα ταῦτα ὑπάρχει καὶ εἰς τὸν βίον τῶν ἐθνῶν ἕνας νόμος, ἢ μᾶλλον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τὰ ἔθνη ἠθικὸς νόμος κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ εὐδαιμονία των, ὁ πολιτισμός των, ἡ ὑπεροχή των ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐξαρτᾶται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ τῆς δράσεως καὶ τῆς ἐνεργείας ὅλων τῶν παραγόντων οἱ ὁποῖοι τὰ ἀποτελοῦν. Ὅσας δήποτε εὐχὰς καὶ ἂν διατυπώνωσι καὶ ἂν ἀναπέμπωσι ὡς ἄλλοτε καὶ κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἐνιαυτοῦ οἱ τεταγμένοι ὡς οἱ πρῶτοι καὶ ἡγούμενοι τῶν ἐθνῶν ὑπὲρ τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς φυλῆς των, ἐὰν δὲν προηγηθῶσι εἰς τὰς εὐχὰς ταύτας ἀγῶνες, ἐργασίαι συστηματικαί, θυσίαι, δρᾶσις ἄγρυπνος καὶ δικαιοσύνη ἀμερόληπτος εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ζωῆς, τὰ ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα εὐχόμεθα δὲν συναποκομίζουν καμμίαν εὐτυχίαν.

Ἐὰν ἔχουν καὶ τὰ ἔθνη τὰ ἰδανικά των ἰδανικὰ ὅμως τῶν ὁποίων ἡ ἐπιτυχία νὰ ἀποτελῇ τὸν θρίαμβον τοῦ πολιτισμοῦ, τότε αἱ ἐπὶ μέρους προσπάθειαι, οἱ ἀγῶνες, αἱ θυσίαι αἱ ὁποῖαι προαπαιτοῦνται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μεγάλου ὀνείρου, τοῦ ἱστορικοῦ των προορισμοῦ, ἀποβαί-

νουν οἱ ὅροι τὰ αἴτια τῆς ὡριμάνσεως τοῦ μεγαλουναμενομένου καρποῦ, καὶ τὰ ἔτη τῶν προσπαθειῶν καὶ τῶν ἀγώνων δημιουργοῦν τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἔτους τῆς νίκης καὶ τῶν ἐπιτυχιῶν θὰ ἔπρεπεν ὅμως καὶ τὰ ἰδανικὰ τῶν Ἐπικρατειῶν καὶ οἱ ἀγῶνες των νὰ ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τὴν εὐχὴν τὴν ὁποίαν ἐγκλείει ἡ καρδία τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου, πρὸς τὴν εὐχὴν ὅπως καλλιτερεύῃ ἕκαστον ἔθνος τὴν ζωήν του οὐχὶ εἰς βάρος τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων ἀλλὰ στηριζόμενον εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἠθικοῦ νόμου, τοῦ ἐγκεχαραγμένου ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἀνθρωπίνῃ συνειδήσει, θὰ ἔπρεπε τὰ ἰδανικὰ τῶν ἐθνῶν, λέγω, νὰ εἶναι σύμφωνα πρὸς τὸν ἠθικὸν νόμον διὰ νὰ ἦτο σταθερὰ καὶ ἀνεπίψογος ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐδαιμονία ἐκ τῆς ἐπιτυχίας καὶ πραγματοποιήσεως τῶν ἰδανικῶν τούτων, διότι ἰδανικὸν ἀνήθικον, ἀντίθετον πρὸς τὴν ἠθικὴν διάταξιν τοῦ παντὸς, ἀντίθετον πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Δημιουργοῦ καὶ τὴν ψυχολογίαν τῆς ἀνθρωπότητος ὄχι μόνον δὲν πραγματοποιεῖται εὐκόλως ἀλλὰ καὶ πραγματοποιούμενον δὲν φέρει τὴν ποθητὴν εὐδαιμονίαν ἀλλὰ ἀποκομίζει εὐδαιμονίαν προσωρινὴν γεμάτην φόβων καὶ κινδύνων, ἕτοιμον νὰ ἀνατραπῇ ὑπὸ τῆς ἐκδικήσεως τὴν ὁποίαν ἡ καταπάτησις τοῦ ἠθικοῦ νόμου ἀφίνει εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀδικουμένων καὶ εἰς τὴν εὐγενῆ καρδίαν τῶν συμπασχόντων μετὰ τῶν ἀναξιοπαθούντων λαῶν.

Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων τούτων δὲν ἔχει τις νὰ προστρέξῃ εἰς παλαιὰς σελίδας τῆς Ἱστορίας, ἀλλὰ ἡ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἐξελισσομένη σημερινὴ ἱστορία εἶναι μαρτυρία ἀδιαφιλονίκητος.

Ἀλλὰ καὶ αἱ ἄλλαι κεντρικαὶ τῆς Εὐρώπης δυνάμεις τάξασαι εἰς ἑαυτὰς ὡς ἰδανικὰ ἀντίθετα πρὸς τοὺς γενικοὺς πόθους τῆς ἀνθρωπότητος, θεωρήσασαι τὴν κτηνώδη βίαν, ὡς τὴν μόνην δημιουργικὴν δύναμιν, τὰς δὲ ἠθικὰς ἰδέας κηρύξασαι ὡς ψεύτικα, ἐβάδισαν ἐναντίον τοῦ ἠθικοῦ νόμου, ἐναντίον τῆς γενικῆς βουλήσεως τῆς ἀνθρωπότητος καὶ διὰ ταῦτα ὅλοι οἱ ἀγῶνες των, ὅλαι αἱ προσπάθειαί των, ὅλα τὰ ἔτη τῆς ἐργασίας των, τὸ παρελθόν των, ἐν ἀγνοίᾳ των, ἐνέκλειε τοὺς κινδύνους τοῦ μέλλοντος· κινδύνους μάλιστα τόσῳ μεγαλυτέρους δι' ἑαυτοὺς ὅσῳ τρομερώτερα εἰς βάρος τῶν λαῶν ἀνεμένοντο τὰ ἀποτελέσματα τῆς παγκοσμίου ἐπιβουλῆς των. (Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ).

Ἐνῷ ἐξ ἀντιθέτου ἄλλοι λαοὶ ἐμπνεόμενοι μὲ ἰδανικὰ εὐγενέστερα, ἰδανικὰ ὧν ἡ πραγματοποίησις θὰ ἦτο ὁ θρίαμβος τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης ὁρῶντες καὶ ἀγωνιζόμενοι ἀναλόγως χωροῦσι ἀπὸ ἐπιτυχίας εἰς ἐπιτυχίαν, καὶ αἱ ἔντιμοι προσπάθειαι καὶ οἱ δίκαιοι ἀγῶνες των ὡς σειρὰ συνεχῶν αἰτίων φέρουσι τὰ ποθητὰ ἀποτελέσματα Παρελθὸν ἐντεταμένων δυνάμεων γεννᾷ παρὸν ἀξιόζηλον, καὶ τοῦτο πάλιν προμαντεύεται λαμπρότερον μέλλον.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔπεσε, ἔζησε μέσα εἰς τὴν ταπείνωσιν, εἰς τὸν ἐξευτελισμόν, δὲν ἔχασεν ὅμως τὸ συναίσθημα τῆς ἐθνικῆς του ὑπεροχῆς, τῆς βασιλικῆς καὶ εὐγενοῦς του καταγωγῆς, ἀλλὰ ἡ βαθεῖα συναίσθησις, ὅτι ἔχασε ποτὲ τὴν ἡγεμονίαν του, ἐκράτει μέσα εἰς τὰ στήθη του πολὺ θερμὴν τὴν διάθεσιν τῆς ἐπανακτήσεως τοῦ ἀπολεσθέντος παραδείσου.

τὸ ἰδεῶδες, τὸ ἔζησαν, ἐκηρύχθησαν οὗτοι ἥρωες καὶ ἐπιστώθησαν ὡς ἡμίθεοι ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, διότι οἱ ἱεροί των πόλεμοι, τὰ αἵματά των, αἱ θυσίαι των, οἱ ἀπαγχονισμοί των, τραχεῖς ἀγῶνες ἐτῶν, ἐδώρησαν τὸ ἔτος τῆς ἀπελευθερώσεως γωνίας τινος τῆς Φυλῆς. Ἀλλὰ ἠκολούθησαν μετὰ ταῦτα ἔτος νωχελείας καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ δεκαετηρίδος ἦσαν πενιχρά. Μόνον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διεξήχθησαν ἀγῶνες καὶ πάλη οὐχὶ συνήθης, πάλη πρὸς ἀνάκτησιν τῶν ἱστορικῶν δικαίων, πάλη ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην μεγαλοφυΐαν ἑνὸς τέκνου τῆς Φυλῆς, τὸ ὁποῖον ὡς ἀπαύγασμα καὶ ἐνσάρκωσιν τῶν κεκρυμμένων φυλετικῶν δυνάμεων ὄχι μόνον συνετέλεσε νὰ δορυφορηθῇ ἡ ἐλευθερία εἰς στενάζοντας ἑλληνικοὺς πληθυσμοὺς κατὰ τοὺς δύο βαλκανικοὺς πολέμους, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγχίνοιαν τῆς σκέψεως καὶ τὴν ρωμαλεότητα τῆς βουλήσεως καθωδήγησε τὸ Γένος ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε κατὰ τὸν μέγαν πόλεμον νὰ κατευθυνθῇ, καὶ ἀφῆκε νὰ γεννηθῇ ἡ ἐντύπωσις εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Φυλὴ μὲ τὰς τελευταίας της προσπαθείας, μὲ τοὺς ἀγῶνας της, τοὺς ἡρωϊσμούς της, τὴν οἰκονομικήν της εὐρωστίαν ἔχει ζωτικότητα καὶ ἠθικὴν δύναμιν ἰσχυράν, καὶ ἐπομένως αἱ μεγάλαι της ἐπιθυμίαι, δὲν εἶναι μόνον ἀπόρροια τῆς Ἱστορίας της ἀλλὰ καὶ τῆς σημερινῆς ἐκπολιτιστικῆς της δυνάμεως καὶ τοῦ ἠθικοῦ της μεγαλείου. Κατὰ ταῦτα τὸ ἀνώτατον κριτήριον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συνεδρίου δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἐπιβραβεύσῃ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τοὺς μεγάλους ἀγῶνας τῆς τετιμημένης ἡμῶν Φυλῆς καὶ ἀναγνωρίζον τὴν ἐκπολιτιστικήν της δύναμιν νὰ συντάξῃ διεθνεῖς συνθήκας διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐξασφαλισθῇ ὁ θρίαμβος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Ἀνατολῇ, τοῦτο εἴθε νὰ εἶναι εἰς ὅλους μας τὸ δῶρον τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΥΧΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΕΩΡΓΙΑΝ

Ἐπὶ τῇ πολιτικῇ ἀνεξαρτησίᾳ τῆς Γεωργίας τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον ἀπέστειλε τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα πρός τε τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὴν Ἐκκλησίαν :

Πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας τῆς Γεωργίας.

Ἐκκλησία Κ)πόλεως, μετέχουσα δικαίας παγκοίνου χαρᾶς λαοῦ Γεωργίας ἐπὶ ἀναγνωρίσει πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας αὐτοῦ ὑπὸ Συνδιασκέψεως, συγχαίρει μητρικῶς Ὑμετέρᾳ Ἐξοχότητι καὶ Κυβερνήσει, ἐπὶ εὐφροσύνῳ γεγονότι καὶ ἀξιοῖ διερμηνεῦσαι εὐσεβεῖ λαῷ μητρικὰς αὐτῆς εὐχάς. Ἐπικαλεῖται ἐπὶ Θεοφρουρήτων Κράτος τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου πρὸς στήριξιν καὶ προαγωγὴν αὐτοῦ ἐπ' ἀγαθῷ πάντων καὶ πρὸς στερέωσιν Ὀρθοδόξου πίστεως, ἣν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ διεφύλαξε μέχρι σήμερον Ὑμετέρα εὐσεβὴς χώρα.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου

Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Σεβασμ. μητροπολίτην Τραπεζοῦντος Χρύσανθον

Τυφλίδα

Ἱερὰ Σύνοδος ἀνατίθησιν Ὑμετ. Πανιερότητι συγχαρῆναι ἀπὸ μέρους αὐτῆς Ἐκκλησίᾳ Γεωργίας, ἐπὶ ἀναγνωρίσει πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας Δημοκρατίας ὑπὸ Συνδιασκέψεως, καὶ ἑρμηνεῦσαι εὐχὰς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ἐκκλησίαν καὶ λαὸν Γεωργίας, ὑπὲρ εὐοδώσεως καὶ προκοπῆς θεοφρουρήτου Κράτους, καὶ προς προαγωγὴν ὀρθοδόξου πίστεως, ἣν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ ἐτήρησεν ἄχρι τουνῦν εὐσεβὴς λαὸς Γεωργίας.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου

Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Ἱερὰ Σύνοδος.— Τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ, 20 μεσοῦντος, ἐπανέκαμψεν ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, μετὰ δεκαπενθήμερον διαμονήν, ὁ ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπολίτης Αἴνου καὶ Τραϊανοπόλεως κ. Ἰωακείμ.

Κεντρικὴ Ἐκπαιδευτ. Ἐπιτροπή.— Ἐν τῇ κοινῇ συνεδριάσει ἱερᾶς Συνόδου καὶ Ἐθν. Συμβουλίου, συγκροτηθείσῃ τῇ προχθὲς Τετάρτῃ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. γέροντος Καισαρείας, ἀσθενοῦντος τοῦ σεβ. τοποτηρητοῦ, ὁρισθέντος ἵνα τὰ μέλη τῆς Κεντρ. Πατριαρχ. Ἐκπαιδευτ. Ἐπιτροπῆς ἐργάζωνται μόνον ἐπὶ ἓν ἔτος, ἀποκλείωνται δ' αὐτῆς οἱ διδάσκαλοι, οἱ βιβλιοπῶλαι καὶ ἐκδόται βιβλίων, οἱ ἐφοροι σχολείων, ἐξελέγησαν, ἀντὶ τῶν τὸ ἓν ἔτος συμπληρωσάντων, οἱ κ. κ. Γ. Ἀποστολίδης, Π. Ἀλ. Καραθεοδωρῆ καὶ Γ. Φατσῆς καὶ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ

Συμβουλίου ὁ κ. Ἰω. Κ. Χατζόπουλος, κληρικὰ δὲ μέλη ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Εἰρηνουπόλεως κ. Φώτιος καὶ ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου κ. Διονύσιος. Τὸ Ἐθν. Συμβούλιον ὠνόμασεν ἀντιπροσωπευτικὸν ἐν τῇ ἐπιτροπῇ μέλος τὸν κ. Σ. Καζανόβαν.

Ἐξαρχία. Ἔξαρχος πατριαρχικὸς, πρὸς παραλαβὴν τῆς περιουσίας τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Ἐφέσου Ἰωακεὶμ, διωρίσθη συνοδικῶς ὁ πανοσιολογ. δευτερεύων κ. Δωρόθεος Μαυρόπουλος, ἀναχωρῶν σήμερον εἰς Σμύρνην.

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς, συνεχάρη τῷ σεβασμ. τοποτηρητῇ, ἐκ Καΐρου, ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ καὶ Ραηθοῦς κ. Πορφύριος Λογοθέτης.

Ἐκκλησίαι Θράκης.—Διαμείνας ἐπί τινας ἡμέρας ἐν τῇ πόλει ἡμῶν, ἀδεία συνοδικῇ, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Γάνου καὶ Χώρας κ. Τιμόθεος.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΕΦΕΣΟΥ

Μετὰ βαθείας θλίψεως ἐγνώσθη ὁ πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν γενόμενος ἐν Σμύρνῃ θάνατος τοῦ μητροπολίτου Ἐφέσου Ἰωακείμ. Γεννηθεὶς ἐν Κπόλει τῷ 1854, υἱὸς Κωνσταντίνου Εὐθυβούλη, διδασκάλου τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ, ἐσπούδασεν ἐν αὐτῇ, λαβὼν τὸ πτυχίον τῷ 1874. Μετὰ ἓν ἔτος εἰσαχθεὶς εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ θεολογ. σχολὴν, ἔτυχε διπλώματος τῷ 1878, χειροτονηθεὶς πρὸ ἑνὸς ἔτους ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Ἰωακεὶμ Β' διάκονος. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Μ. Ἐκκλησίας εἰσῆλθεν ὡς γραφεὺς παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ τῷ 1878, ὁ δὲ ἀείμνηστος Ἰωακεὶμ Γ' διώρισεν αὐτὸν δευτερεύοντα τῶν διακόνων ἀμέσως, μετὰ μῆνας ὀλίγους ἀρχιδιάκονον, καὶ κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1883 μέγαν πρωτοσύγκελλον. Μετὰ δύο ἔτη ἐχειροτονήθη μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως, τῷ 1889 κατὰ δεκέμβριον μετετέθη εἰς τὴν μητρόπολιν Χαλκηδόνος καὶ κατὰ μάϊον τοῦ 1897 εἰς τὴν τῆς Ἐφέσου.—Ἐκλήθη μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὑπὸ τῶν πατριαρχῶν Διονυσίου, Ἀνθίμου καὶ Ἰωακεὶμ, εἰργάσθη ἐν τῷ Ἐθν. Μ. Συμβουλίῳ, ἐν τῇ ἐφορίᾳ τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων, καὶ ὅπου ἄλλοῦ ἔταττεν αὐτὸν ἡ Ἐκκλησία, διακριθεὶς διὰ τὴν λεπτότητα τῶν τρόπων ἐν ταῖς μετὰ φίλων ἀναστροφαῖς καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρος.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἠγγέλθη ἐξ Ἀθηνῶν ὁ θάνατος τοῦ πρωτοσυγκέλλου τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας Μελετίου Ἀποστολοπούλου, προϊσταμένου τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βιέννῃ κοινότητος. Ὁ ἀείμνηστος Μελέτιος λείπει ἴχνη τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας αὐτοῦ τὴν καλλίστην μετάφρασιν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τοῦ μακαρίτου ἐπισκόπου Ζάρας (Δαλματίας) Νικοδήμου Μιλὰς, καὶ τὴν μετάφρασιν τοῦ λαμπροῦ ἔργου τοῦ ἐν Βιέννῃ νομομαθοῦς Ζίσμαν, χρησίμου διὰ τὸ οἰκογενειακὸν δίκαιον.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 43

Κλῆσις

Ὁ Βασίλειος Μποσταντζόγλους χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, ἔμπορος καὶ τέως κάτοικος Πέραν (Κωνσταντινουπόλεως) νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ της πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἱμυλίας Β. Μποσταντζόγλου, τὸ γένος Γεωργίου Βακιρτζόγλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Πέραν (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διατροφῇ. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 10 Ἰανουαρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

κ. α. α. ὁ Β' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

κ. α. α. ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ Μ΄ Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 1 Φεβρουαρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 4

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΑΙΡΟΝ;

Ἐδοκίμασε μὲν ὁ μέγας πόλεμος καὶ ἄλλους λαοὺς οὕτως ἢ ἄλλως, ἀλλ' οἱ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ὑπ' αὐτοῦ δοκιμασθέντες ἦσαν οἱ ὀρθόδοξοι, τινὲς δὲ ἢ καὶ ἔτι νῦν ἐξακολουθοῦσι δοκιμαζόμενοι σκληρῶς ἢ ἀπασχολοῦνται ὑπὸ οὕτω ζωτικῶν καὶ ἐπειγόντων ζητημάτων, ὥστε διερωτᾶται τις ἂν εἶναι εὔκαιρον τὸ ἐσχάτως παρὰ τῷ ἀδελφῷ Σερβικῷ λαῷ καὶ ὑπὸ τοῦ ἐγγάμου αὐτοῦ κλήρου προκληθὲν κίνημα πρὸς ἄμεσον λύσιν ζητήματος ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων, τοῦ ζητήματος τοῦ δευτέρου γάμου τῶν χηρευσάντων κληρικῶν, αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ ζητήματος, περὶ οὗ πρὸ ἐτῶν πολλῶν, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς δευτέρας πατριαρχείας τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄ ἡ Ἐκκλησία Καρλοβιτσίου εἶχεν ἐπισήμως ἀποταθῆ πρὸς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι γράμματα πρόσφατα περὶ τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος καὶ κινήματος δὲν ἀφίχθησαν ἔτι ἐκεῖθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ὑπάρχουσιν ὅμως πληροφορίαι ἀσφαλεῖς περὶ τοῦ κινήματος. Ἤδη ἀπὸ τοῦ 1889 ὁ ἔγγαμος Σερβικὸς κλῆρος εἶχε διοργανωθῆ εἰς Ἱερατικὸν Σύνδεσμον. Ὁ Σύνδεσμος οὗτος ἐπὶ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς τριακονταετοῦς αὐτοῦ ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς δράσεως, συνήνωσε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τοὺς ὀρθοδόξους ἱερεῖς πάντων τῶν μερῶν τοῦ βασιλείου, Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων. Κατὰ τὴν πρώτην συνέλευσιν τοῦ οὕτως ἡνωμένου ἐγγάμου Σερβικοῦ κλήρου κατὰ τὸν παρελθόντα Αὔγουστον συνεζητήθη πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο τοῦ δευτέρου γάμου, ἀπασχολοῦν ἄλλως ἀπὸ ἐτῶν σοβαρῶς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Σερβικοῦ ἔθνους.

Ἡ Συνέλευσις ἐξεφράσθη γενικῶς ὑπὲρ τοῦ ἐπιβεβλημένου τοῦ δευτέρου γάμου τῶν κλητικῶν, ἀπεφασίσθη δὲ νὰ εἰσαχθῇ ὁριστικῶς ἐν τῇ Σερβικῇ Ἐκκλησίᾳ. Πρὸς τοῦτο ὡρίσθη ὅπως τὸ γενικὸν συμβούλιον τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου προβῇ εἰς τὰ ἀναγκαῖα διαβήματα παρὰ τῇ ἀνωτάτῃ ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ

μέχρι τοῦ νέου ἔτους, ὁπότε οἱ ἐν χηρείᾳ διατελοῦντες ἱερεῖς δύνανται νὰ προβῶσιν εἰς σύναψιν δευτέρου γάμου, ἐὰν μέχρι τοῦ χρονικοῦ τούτου σημείου ἡ Σύνοδος τῶν ἀρχιερέων τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας δὲν ἤθελεν ἐπιτρέψει τὸν δεύτερον γάμον. Συγχρόνως δὲ ἐνεκρίθη ὅπως ἅπαν τὸ ἱερατεῖον ἀναλάβῃ τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν εὐθύνην τῆς τοιαύτης αὐτῶν ἐνεργείας.

Συνεπείᾳ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ὀρθοδόξων Σέρβων Ἱερέων οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἡνωμένης Σερβικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας συνῆλθον περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου ἐν Καρλοβικίῳ εἰς γενικὴν σύσκεψιν. Διετυπώθη κατ' αὐτὴν ἡ γνώμη ὅτι τὸν δεύτερον γάμον τῶν κληρικῶν δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ ἁρμοδίως ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος μεταβάλλουσα τοὺς σχετικοὺς ἀπαγορευτικοὺς κανόνας. Ἀδυνάτου δὲ οὔσης τῆς συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου κατὰ τὰς παρούσας στιγμάς, ἀπεφασίσθη ὅπως τὸ ζήτημα τοῦτο τοῦ δευτέρου γάμου τῶν κληρικῶν ἀνενεχθῇ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς αὐτοκεφάλους Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας πρὸς λύσιν αὐτοῦ καὶ ἄνευ τῆς συγκλήσεως τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἀφ' ἑτέρου δὲ συνεστήθη εἰς τοὺς Ἱερεῖς ὅπως ἀπόσχωσι τοῦ δευτέρου γάμου μέχρι τῆς ἀνωτέρω λύσεως αὐτοῦ χάριν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως.

Ὅ,τι ἔπραξεν ἡ Σύνοδος τῶν Ἱεραρχῶν τῆς ἀδελφῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἦτο ἀναντιρρήτως ὅ,τι ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὑπὸ τὰς παρούσας περιστάσεις περὶ οὗτω σοβαροῦ ζητήματος καὶ κινήματος· νὰ ἀνακοινώσῃ μὲν τὸ πρᾶγμα εἰς τὰς λοιπὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ δηλοῦσα δὲ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἄποψιν καὶ κρίσιν νὰ ἀπεκδέχηται τὴν ἐκείνων γνώμην περὶ τοῦ ζητήματος.

Ἐπίσης δὲ ὅ,τι συνέστησε τοῖς περὶ τὸν ἱερὸν Σύνδεσμον καθόλου καὶ τοῖς ἐνδιαφερομένοις κληρικοῖς ἰδίᾳ ἦτο ὅ,τι ὑπὸ τὰς παρούσας περιστάσεις θὰ συνίστα μὲν καὶ πᾶσα ἄλλη αὐτοκέφαλος Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, συνιστᾷ δὲ καὶ ἡ ὁλομέλεια τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῖς εὐλαβεστάτοις λειτουργοῖς αὐτῆς, διαβεβαιοῦσα αὐτοὺς ὅτι θὰ μελετήσωσι πᾶσαι καὶ μετὰ πάσης προσοχῆς τὰ αἰτήματα αὐτῶν καὶ θὰ ἀποφασίσωσιν ὅ,τι ἔσται σύμφορον καὶ σωτήριον τοῖς πᾶσι, τοῖς ἐπὶ μέρους μέλεσιν οὐχ ἧττον ἢ τῇ ὁλότητι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Δὲν παρορᾶται μὲν οὐδὲ θυσιάζεται τὸ καλὸν τῆς ὁλότητος χάριν τοῦ συμφέροντος τῶν ὀλίγων, ἀλλὰ καὶ τούτων τὰ εὔλογα καὶ καλῶς ἐννοούμενα συμφέροντα ἀξιοῦνται τῆς δεούσης προσοχῆς ἐν οἷς δὲν ἔχουσιν ἐκ διὰ μέτρου ἀντιθέτως πρὸς τὸ καλὸν τῆς ὁλότητος. Ἡ ἀρχὴ αὕτη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἶναι γνωστὴ καὶ τοῖς περὶ τὸν εἰρημένον Ἱερὸν Σύνδεσμον καὶ τοῖς ἐνδιαφερομένοις εὐλαβεστάτοις κληρικοῖς τῆς ἀδελφῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἡ ἐγνωσμένη αὐτῶν ἀφοσίωσις πρὸς τὴν πάτριον πίστιν καὶ Ἐκκλησίαν εἶναι ἐγγύησις περὶ τούτου ὅτι ἡ σύστασις τῶν προϊσταμένων αὐτῶν ἀρχῶν θὰ εὕρῃ παρ' αὐτοῖς προθύμους ἀκροατὰς καὶ τηρητάς.

Διάψευσις

Ἐν τῇ ἐφημερίδι τῶν Ἀθηνῶν «Πολιτεία» τῆς 6 Ἰανουαρίου ἐδημοσιεύθη ἀνταπόκρισις ἐκ Κων)πόλεως ἀναφέρουσα ὅτι ἐγένετο σφοδροτάτη συζήτησις ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ περὶ διωγμοῦ τῶν μητροπολιτῶν Μηθύμνης καὶ Κρήτης· ὅτι ἀπεφασίσθη νὰ διαμαρτυρηθῇ τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἔκνομον καὶ ἀντικανονικὴν αὐτῆς στάσιν καὶ ζητηθῇ ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀποκαταστάσεως αὐτῶν.

Τὸ Γραφεῖον τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἐνετάλη νὰ διαψεύσῃ κατηγορηματικῶς τὰ ἀνωτέρω ὡς πάντη ἀνακριβῆ καὶ ἀναλήθη.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Μ. ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΙΑ

Κατὰ τὸ ἔτος 1919 ἐξεδόθησαν τὸ ὅλον 2416 ἔγγραφα, ἅτινα εἰδικῶς δύνανται νὰ ταξιθετηθῶσιν ὡς ἑξῆς :

124 — ἐγγραφα δι' ὧν ζητοῦνται καὶ παρέχονται πληροφορίαι.
42 — ἔγγραφα δι' ὧν ἀπεστάλησαν 137 ὀρφανὰ εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον καὶ τὴν Ἐθνικὴν Στέγην,
57 — συστατήρια γράμματα,
67 — ἐκθέσεις περὶ διαφόρων ζητημάτων,
9 — ἀπολυτήρια Ἱερέων,
78 — συστατικὰ γράμματα πρὸς παροχὴν ἐργασίας εἰς 138 ἄτομα,
12 — γράμματα δι' ὧν ἀποστέλλονται ἰσάριθμα ἔκθετα εἰς τὸ «Ἄσυλον τῶν Μητέρων»,
8 — γράμματα δι' ἀποστέλλονται πτωχαὶ ἐγκυμονοῦσαι εἰς τὸ Ἄσυλον «Ἅγιος Ἐλευθέριος»,
16 — γράμματα πρὸς τοποθέτησιν ἀποπλανηθέντων κορασίων,
305 — γράμματα πρὸς τοποθέτησιν καὶ ἀποστολὴν εἰς τὰς πατρίδας των 1195 προσφύγων καὶ στρατιωτῶν,
63 — ἔγγραφα δι' ὧν ἀποστέλλονται δωρεὰν πρὸς νοσηλείαν εἰς τὰ Ε. Φιλ. Καταστήματα 85 ἀσθενεῖς,
32 — ἔγγραφα δι' ὧν ἀποστέλλονται πρὸς νοσηλείαν εἰς τὸν Ἑλλ. Ἐρυθρὸν Σταυρὸν 33 ἀσθενεῖς,
5 — δηλώσεις διὰ τοῦ Τύπου,
89 — διοριστήρια ἔγγραφα,
109 — γράμματα πρὸς διευκόλυνσιν ταξειδίου δωρεὰν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 138 ὁμογενῶν,
46 — πιστοποιητικά,
16 — διαλυτήρια ἀρραβώνων κοινῇ συναινέσει,
136 — προσκλητήρια ἐγγραφα,
8 — ἔγγραφα πρὸς ἀποστολὴν ἰσαρίθμων γερόντων εἰς τὸ Ἐθνικὸν Γηροκομεῖον.
101 — ἐγγραφα συστατικὰ δι' ἐγγραφὴν 127 μαθητῶν καὶ μαθητριῶν εἰς διάφορα Σχολεῖα,
7 — ἐγκύκλια σημειώματα,
12 — ἐγκύκλιοι,
4 — ἐγκύκλιοι συστατικαί,
15 — ἄδειαι πρὸς περιαγωγὴν κιβωτίων,
21 — » » διανομὴν ἀνθυλλίων, σημάτων καὶ ἄρτων,
6 — ἄδειαι πρὸς συλλογὴν ἐράνων,
74 — γράμματα εἰς διαφόρους ἀτμοπλοϊκὰς Ἑταιρίας πρὸς ἀποστολὴν δωρεὰν εἰς τὰς πατρίδας των 133 ὁμογενῶν,
27 — ἔγγραφα δι' ὧν ζητοῦνται πληροφορίαι ἐὰν ὑπάρχει ἢ οὐ κώλυμα πρὸς γάμον,
11 — ἔγγραφα παρεμποδίσεως γάμων,
7 — πιστοποιητικὰ ἐλευθερογαμίας,
905 — ἔγγραφα διαφόρου περιεχομένου, πρὸς δὲ καὶ
205 — ἔντυπα ἐγγραφα δι' ὧν ἀπεστάλησαν εἰς τὰ Ε. Φιλ Καταστήματα ἰσάριθμοι ἀσθενεῖς δωρεάν, καὶ
299 — ἐξωδικοι κλήσεις.

Ἐκ τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας

Π. ΚΕΝΤΡ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἡ Π. Κ. Ε. Ἐπιτροπὴ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος 1919, συνεκρότησε 32 συνεδρίας. Κατὰ ταύτας,

ἐξεδόθησαν 23 διορισμοὶ ἱερέων καὶ διακόνων,
ἐξεδίκασεν 11 ὑποθέσεις κληρικῶν,
προέβη εἰς 7 μεταθέσεις,
ἀπεφάσισεν τὴν ἐγγραφὴν 5 κληρικῶν εἰς τὸ Μητρῷον τῶν κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς,
ἀπέρριψεν 11 αἰτήσεις κληρικων περὶ ἐγγραφῆς αὐτῶν εἰς τὸ σχετικὸν Μητρῷον,
ἐπέτυχεν ὅπως 15 ἐνορίαι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς παρέχωσιν καὶ μηνιαῖα ἐπιδόματα εἰς τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν, ἔλαβε γνῶσιν ὅτι
ἀπεβίωσαν 4 ἱερεῖς,
ἀπεδέχθη 8 εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν βιαίως ἐξισλαμισθέντας καὶ δηλώσαντας μετάνοιαν,
ἀπεδέχθη 9 ἐξ Ἑβραίων εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν,
ἐπίσης 6 ἐκ Καθολικῶν
» 10 ἐξ Ἀρμενίων
» 1 ἐκ Διαμαρτυρομένων
» 1 ἐκ Βουλγάρων σχισματικῶν

καὶ 26 ἐξ ἀλλοφύλων καὶ ἀλλοδόξων προσῆλθον δὲ ἐξ Ὀρθοδόξων εἰς τὸ

Ἀρμενικὸν δόγμα 6
Ἰουδαϊκὸν » 2
Μωαμεθανικὸν » 6

ΔΕΥΤΕΡΕΥΑΤΟΝ

Ἐκ τοῦ Γραφείου τούτου διεξεπεραιώθησαν 2534 Πατριαρχικὰ Γράμματα, κατανεμόμενα ὡς ἑξῆς·

79—ἔγγραφα συγχαρητήρια καὶ εὐχαριστήρια,
263—πιττάκια,
5—συστατικὰ διὰ ταξείδια,
39—γράμματα συστατικὰ διὰ διαφόρους ὑποθέσεις,
52—γράμματα πρὸς κοινοποίησιν ἀγωγῶν καὶ ἐφέσεων,
11—γράμματα πρὸς κοινοποίησιν ἀποφάσεων τῶν δικαστηρίων τῶν Πατριαρχείων,
7—γράμματα πρὸς τοποθέτησιν 28 ὀρφανῶν εἰς τὰ Ὀρφανοτροφεῖα,
3—γράμματα δι' ἰσαρίθμους ἀσθενεῖς εἰς τὰ Ε. Φ. Καταστήματα,
11—γράμματα δι' ἀπαλλαγὴν αἰχμαλώτων,
4—ἔγγραφα προς παροχὴν πληροφοριῶν περὶ κωλύματος γάμου,
10—γράμματα παρέχοντα ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτῶν εἰς Μητροπολίτας,
4—γράμματα διορισμοῦ ἐξάρχων
1—καθαιρετήριον,
7—συστατικὰ πρὸς ἐγγραφὴν δωρεὰν 21 μαθητῶν εἰς Σχολεῖα,
930—γράμματα δι' 11 Ἐγκυκλίους,
660— » διὰ 15 Ἐγκύκ. Σημειώματα,
15— » ἐπαφίνοντα τὴν τέλεσιν γάμων εἰς τὴν ποιμαντορικὴν σύνεσιν τῶν οἰκείων Μητροπολιτῶν,
11—γράμματα ἐπιτρέποντα ἀπ' εὐθείας γάμους κεκωλυμένους,
5—γράμματα ἀναγνωρίζοντα γάμους,
6— » ἐμποδίζοντα γάμους κεκωλυμένους,
151—γράμματα δι' ὧν ζητοῦνται διάφοροι πληροφορίαι, καὶ
263—ἔγγραφα διαφόρου περιεχομένου.

Ἐν τοῖς Π)χείοις, τῇ 2 Ἰανουαρίου 1920.

Ἐκ τοῦ Δευτερευάτου

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

τῶν γενομένων γάμων κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος εἰς τὰς ἐνορίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1919 ἐτελέσθησαν εἰς ὅλην τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν γάμοι τὸ ὅλον 2022.

Ἐτελέσθησαν 1537 γάμοι, καθ' οὓς καὶ ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ συνήρχοντο εἰς πρώτου γάμου κοινωνίαν.

Ἐτελέσθησαν 143 γάμοι, καθ' οὓς καὶ ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ συνήρχοντο εἰς δευτέρου γάμου κοινωνίαν.

Ἐτελέσθησαν 164 γάμοι, καθ' οὓς μόνον ὁ ἀνὴρ συνήρχετο εἰς δευτέρου γάμου κοινωνίαν.

Ἐτελέσθησαν 118 γάμοι, καθ' οὓς μόνον ἡ γυνὴ συνήρχετο εἰς δευτέρου γάμου κοινωνίαν.

Ἐτελέσθησαν 9 γάμοι, καθ' οὓς ὁ ἀνὴρ συνήρχετο εἰς τρίτου γάμου κοινωνίαν. Κατ' αὐτοὺς 5 γυναῖκες συνήρχοντο εἰς δεύτερον γάμον, αἱ δὲ 4 εἰς πρῶτον.

Ἐτελέσθη 1 γάμος, καθ' ὃν ἡ γυνὴ συνήρχετο εἰς τρίτου γάμου κοινωνίαν, ὁ δὲ ἀνὴρ εἰς πρώτου.

Ἐτελέσθησαν 41 γάμοι μικτοὶ (Ὀρθόδοξοι μετὰ Καθολικῶν καὶ Διαμαρτυρομένων).

Ἐτέλεσαν μικτὸν γάμον ἄνδρες Καθολικοὶ 14
» » » γυναῖκες Καθολικαὶ 23
» » » ἄνδρ. διαμαρτυρόμενοι 3
» » » γυναῖκ. » 1

Ἐξεδόθησαν ὑπὸ τῆς Μ. Ἀρχιδιακονίας ἄδειαι γάμου δωρεὰν 117.

Ἐξεδόθησαν ὑπὸ τῆς Μ. Ἀρχιδιακονίας ἄδειαι γάμου ἀντὶ ἡμίσεων τελῶν 58.

Κατ' ἐνορίας οἱ γάμοι κατανέμονται ὡς ἑξῆς :

Φανάριον	ἐτέλεσε	γάμους	232
Δζιβαλίον	»	»	68
Μουχλίον	»	»	17
Ποτηρᾶς	»	»	12
Βαλατᾶς	»	»	42
Βαλῖνον	»	»	23
Ξυλόπορτα	»	»	27
Ἐγρῆ καποῦ	»	»	5
Τεκφοὺρ Σεράγιον	»	»	7
Σωματομπρούκιον	»	»	21
Ἐδιρνὲ καποῦ	»	»	12
Σαρμασίκιον	»	»	2
Τὸπ καποῦ	»	»	13
Κοντοσκάλιον	»	»	147
Βλάγκα	»	»	82
Ὑψωμαθεία			
Ἅγιος Κων)τῖνος	»	»	40
Ἅγιος Μηνᾶς	»	»	10
Ἅγιος Γεώργιος	»	»	12
Ἅγιος Νικόλαος	»	»	6
Θεία Ἀνάληψις	»	»	3
Βελιγράδιον	»	»	11
Ἑξ Μάρμαρα	»	»	4
Καζλῆ τσεσμὲ	»	»	16
Γαλατᾶς			
Χριστὸς	»	»	94
Παναγία	»	»	118
Ἅγιος Νικόλαος	»	»	49
Ἅγιος Ἰωάννης	»	»	15
Σταυροδρόμιον	»	»	432
Ταταῦλα	»	»	126
Πρόποδες Ταταούλων	»	»	73
Φερίκιοϊ	»	»	46
Χάσκιοϊ	»	»	27
Διπλοκιόνιον	»	»	50
Πασαμαχαλὲ	»	»	12
Μεσαχώριον	»	»	45
Ξηροκρήνη	»	»	6
Μ. Ρεῦμα	»	»	63
Βεβέκιον	»	»	10
Βαφεοχώριον	»	»	11
Σωσθένιον	»	»	5
Νεοχάριον			
Ἅγιος Νικόλαος	ἐτέλεσε	γάμους	16
Παναγία	»	»	19

Συγκριτικὸς πίναξ τῆς κινήσεως τῶν γάμων ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπταετίαν

1913—1919.

Ἐτελέσθησαν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ γάμοι τὸ ὅλον

Κατὰ τὸ ἔτος 1913	1033
» » » 1914	344
» » » 1915	472
» » » 1916	520
» » » 1917	523
» » » 1918	424
» » » 1919	2022

Ἐν τοῖς Π)χείοις τῇ 10ῃ Ἰανουαρίου 1920

Ἐκ τῆς Μ. Ἀρχιδιακονίας

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

τῶν ἐργασιῶν τοῦ Πνευμ. Δικαστηρίου κατὰ τὸ ἔτος 1919

Τὸ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἑδρεῦον Πνευματικὸν δικαστήριον κατὰ τὸ ἔτος 1919 συνεκρότησε τριάκοντα ὀκτὼ (ἀριθ. 38) συνεδρίας, καθ' ἃς ἐξεδίκασε τάς τε ἐκ τοῦ προηγουμένου ἔτους ἐν ἐκδικάσει διαφόρου ὕλης ἀγωγὰς καὶ αἰτήσεις ἀνερχομένας εἰς 27

καὶ τὰς ἐνώπιον αὐτοῦ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὑποβληθείσας ἀγωγὰς καὶ αἰτήσεις ἤτοι:

Α΄)	ἀγωγὰς περὶ διαζεύξεως ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἀνδρὸς	84
Β΄)	ἀγωγὰς περὶ διαζεύξεως ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς γυναικὸς	144
Γ΄)	ἀγωγὰς περὶ ἀκυρώσεως γάμων	7
Δ΄)	» » παρακολουθήσεως	3
Ε΄)	» » διατροφῆς	35
ΣΤ΄)	» » τοπικῆς διαστάσεως	3
Ζ΄)	» » τελέσεως γάμου	14
Η΄)	» » μνηστείας	14

Θ΄)	αἰτήσεις ἀναγνωρίσεως γάμου	13
Ι΄)	» παραμονῆς τέκνου	2
ΙΑ΄)	» περὶ νομιμοποιήσεως τέκνων	7
ΙΒ΄)	αἰτήσεις διαφόρου ὕλης καὶ κλήσεις	145
ΙΓ΄)	ἀναποκὰς	12
ΙΔ΄)	ἀναψηλαφήσεις	2
		512

Α΄. Ἐξεδικάσθησαν

α΄)	ἀγωγαὶ περὶ διαζεύξεως ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἀνδρὸς	53
β΄)	ἀγωγαὶ περὶ διαζεύξεως ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς γυναικὸς	90
γ΄)	ἀγωγαὶ περὶ ἀκυρώσεως γάμου	4
δ΄)	» » παρακολουθήσεως	1
ε΄)	» » διατροφῆς	18
στ΄)	» » τοπικῆς διαστάσεως	2
ζ΄)	» » τελέσεως γάμου	2
η΄)	» » μνηστείας	10
θ΄)	αἰτήσεις περὶ ἀναγνωρίσεως γάμου	10
ι΄)	» παραμονῆς τέκνων	2
ια΄)	» νομιμοποιήσεως τέκνου	7
ιβ΄)	ἀνακοπαὶ	8
ιγ΄)	ἀναψηλάφησις	1
		208

ἐφ' ὧν ἐξεδόθησαν ἰσάριθμοι ὁριστικαὶ ἀποφάσεις.

Β΄. Συνεδιάσθησαν ἢ διεγράφησαν

α΄)	ἀγωγαὶ περὶ διαζεύξεως ἐξ ὑπαιτητος τοῦ ἀνδρὸς	9
β΄)	ἀγωγαὶ περὶ διαζεύξεως ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς γυναικὸς	14
γ΄)	περὶ ἀκυρώσεως γάμου	1
δ΄)	ἀγωγαὶ περὶ παρακολουθήσεως	1
ε΄)	» » διατροφῆς	3
στ΄)	» » τελέσεως γάμου	8
ζ΄)	» » περὶ μνηστείας	1
η΄)	αἰτήσεις περὶ ἀναγνωρίσεως γάμου	1
		41

Γ΄)	ἐπερατώθησαν αἰτήσεις διαφόρου ὕλης	145
Δ΄)	ἐν ἐκδικάσει διαφόρου ὕλης ἀγωγαὶ, ἀνακοπαὶ, ἀναψηλαφήσεις κτλ.	52
Ε΄)	ἀνενέργητοι καὶ τελευταίως ὑποβληθεῖσαι διαφόρου ὕλης ἀγωγαὶ	66
		512
ΣΤ΄)	ἐξεδόθησαν διαζευκτήρια γράμματα	70
Ζ΄)	ἐξεδόθησαν διαλυτήρια ἀρραβῶνος μετὰ τελεσίδικον ἀπόφασιν	5

Ἐν τοῖς Π)χείοις, τῇ 30 Δ)βρίου 1916.

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς

Α. Χαμουδόπουλος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἡ Συνέλευσις τῶν Δύο Σωμάτων ἀποδοκιμάζει τὰ δημοσιευθέντα ἐν τῇ Πρωΐᾳ τῆς 24 Ἰανουαρίου 1920 ὑπὸ τὸν τίτλον » τὸ προχθεσινὸν πραξικόπημα » καὶ διαψεύδει κατηγορηματικῶς τὰς ἐν αὐτῷ διατυπουμένας ὡς δῆθεν σκέψεις αὐτῆς, δηλοῖ δὲ πρὸς διαφώτισιν τῆς δημοσίας γνώμης, ἥτις δυνατὸν νὰ παραπλανηθῇ διὰ τοιούτων δημοσιευμάτων παραβλαπτόντων εἰς τὰς παρούσας σοβαροτάτας ἐθνικὰς περιστάσεις τὴν ἐν παντὶ ἐπιβαλλομένην σήμερον ἐθνικὴν ἑνότητα, ὅτι τὰ Πατριαρχεῖα μακρὰν πάσης πρὸς ἀπόκρουσιν ἐλέγχου προθέσεως ἀπεδέχθησαν ὁριστικῶς τὴν ἐφαρμογὴν οἰκονομικοῦ ἐλέγχου ἐφ' ὧν καθιδρυμάτων ζητεῖται οὗτος καὶ ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῆς εἰς Ἀήνας ἀναχωρούσης Π] χικῆς Ἐπιτροπῆς οὐδεμίαν ἀπολύτως ἔχει σχέσιν πρὸς τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ δημοσιευόμενα περὶ δῆθεν ἀποκρούσεως τοιούτου ἐλέγχου.

Ἐκ τοῦ Γραφείου

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Καθαίρεσις ἀπατεώνων κληρικῶν.—Κατόπιν ὑποβολῆς λεπτομεροῦς ἐκθέσεως τῆς ἐπὶ τούτῳ Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισε τὴν καθαίρεσιν τῶν ὑπὸ κράτησιν διατελούντων Χρυσοστόμου Χαρτοφύλακος καὶ Ἰωάννου Μπόγρη καὶ τὴν παράδοσιν αὐτῶν ἀκολούθως εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς ἐνταῦθα Ἑλλ. Στρατιωτικῆς Ἀποστολῆς ὡς ἑλλήνων ὑπηκόων καὶ ὡς ἐνεχομένων καὶ εἰς πολιτικῆς φύσεως ἀξιοποίνους πράξεις.

Ἐπαρχία Διδυμοτείχου.—Ἀπεφασίσθη συνοδικῶς ὅπως ἐνεργηθῇ καταλλήλως παρὰ τῷ Γ. Διοικητῇ τῆς Δ. Θράκης ἐξ. κ. Σαρπὶ ἡ ἀπόδοσις εἰς τὴν ἑλληνικὴν Κοινότητα Διδυμοτείχου, ὡς δικαιοῦχον, τῆς προσωρινῶς καὶ ὑπὸ τὸ κράτος βίας ἐπὶ βουλγαροκρατίας παραχωρηθείσης ἰς τοὺς Βουλγάρους Ἐκκλησίας τῆς Θεοτόκου. Παρόμοιον διάβημα ἐνεκρίθη καὶ διὰ τὰς Ἐκκλησίας Σουφλίου, Δαδιᾶς καὶ Γκιουμουλτζίνης.

Ἀρχιερατικὸν Συμβούλιον Θεσσαλονίκης.—Ἡ Ἱ. Σύνοδος εὐχαρίστως ἔλαβε γνῶσιν ἐγγράφου τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργείου νῆς Ἑλλάδος, ἀνακοινωθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ἐξοχ. Ὑπάτου Ἕλληνος Ἁρμοστοῦ κ. Ε. Κανελλοπούλου καθ' ὃ πρόκειται νὰ ψηφισθῇ Νόμος εἰδικὸς περὶ καταργήσεως τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ διὰ λόγους ἐκτάκτους σχηματισθὲν Ἀρχιερατικὸν Συμβούλιον. Ἐπέτρεψε δὲ ὅπως δύο Ἀρχιερατικὰ μέλη τοῦ εἰρημένου Συμβουλίου ἐκλεγόμενα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως μετάσχωσι τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου.

Ἐπαρχία Βελεγράδων.—Ἀνεγνώσθη μακρὰ Ἔκθεσις τοῦ Μητροπ. Βελεγράδων Ἰωακεὶμ ἀπὸ 12 Δεκεμβρ. π. ἔ. ἀναφέροντος ὅτι ἀπεδόθη εἰς τοὺς Χριστιανοὺς ὁ ἐν Κάστρῳ τοῦ Βερατίου Ναὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος, κτίσμα τῶν Κομνηνῶν, ὅμοιος καθ' ὅλα πρὸς τὸν Ναὸν τῆς Παναγίας Κουμαριωτίσσης, ἐν Χάλκῃ, ὅστις ἤδη ἀπὸ τοῦ 1472 εἶχε μετατραπῇ εἰς τέμενος, ἀπὸ δὲ τοῦ 1836 ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς πυριτιδαποθήκη. Ἡ Α. Π. ἀναφέρει ἐπίσης ὅτι πολλαὶ Ἐκκλησίαι τῶν τμημάτων Βερατίου καὶ Μουζακίας ἐπὶ τῆς κατοχῆς τῶν Αὐστριακῶν καὶ Βουλγάρων μετεβλήθησαν εἰ σταύλους καὶ στρατῶνας, τὰ δὲ ἱερὰ αὐτῶν σκεύη, εἰκονοστάσια καὶ βιβλία ἐχρησιμοποιήθησαν πρὸς καθαρισμὸν καὶ ὡς καύσιμος ὕλη.

Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος. — Ἕνεκα ἐκπειγόντων τινῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦσι τὴν παρουσίαν τῆς Α. Σεβασμιότητος, ἀποφάσει τῆς Ἱερ. Συνόδου προσεκλήθη ὅπως ἔλθῃ εἰς βασιλεύουσαν.

«Διεθνὴς ἕνωσις βοηθειῶν ὑπὲρ τῶν παίδων».—Ἡ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἱδρυθεῖσα ἐν Γενεύῃ ἡ ἄνω ἕνωσις ἤρξατο ἐκδίδουσα **Δελτίον** τρὶς κατὰ μῆνα. Ἐν τῷ ἀποσταλέντι ἡμῖν 1ῳ ἀριθμῷ ἐκτίθενται ἐκτενῶς αἱ κατὰ χώρας γενόμεναι ἐνέργειαι ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν παίδων τῶν μερῶν ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐδοκιμάσθησαν ὅλως ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ λήξαντος παγκοσμίου πολέμου. Ἐκ σχετικοῦ γράμματος τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα πληροφορούμεθα ὅτι ἡ Διεθνὴς ἕνωσις σκοπεῖ νὰ καταρτίσῃ ἓν διεθνὲς κεφάλαιον βοηθειῶν, προωρισμένον διὰ τὴν διανομὴν τῶν τελευταίων τούτων. Εὐχόμεθα πλήρη ἐπιτυχίαν εἰς τὴν φιλάνθρωπον ταύτην ἐνέργειαν καὶ προσπάθειαν τοῦ ὡς ἄνω σωματείου. Ἀργότερον θὰ ἐπανέλθωμεν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Μητροπόλεις Πτολεμαΐδος καὶ Νουβίας.—Ἐν ἐπισκέψει τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Φωτίου, μετὰ τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν Μέμφιδος κ. Νεκταρίου (διὰ τὸ Κάϊρον) καὶ Πτολεμαΐδος κ. Παρθενίου (διὰ τὴν Μίνιαν), πρὸς τὸν ἐξοχ. πρωθυπουργὸν τῆς Αἰγύπτου Γιοὺσεφ Οὐάχβσα πασᾶν, εἰς ὃν ἐγνωρίσθη ὁ νέος Πτολεμαΐδος, ὁ πρωθυπουργὸς ὑπέσχετο αὐτῷ πᾶσαν κυβερνητικὴν ἀντίληψιν, ὡς καὶ τὴν ποθουμίαν τῆς αἰγυπτιακῆς κυβερνήσεως πρὸς ὑποστήριξιν πάσης αἰτήσεως τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Αἰγύπτου.—Ὁ μητροπολίτης Νουβίας πανιερ. κ. Νικόλαος ἀφίκετο μόλις τῇ 23 νοεμβρίου εἰς Χαρτοὺμ, ἐπισκεψάμενος δὲ τὸν γεν. διοικητὴν Σουδὰν ἐξοχ. Στὰκ πασὰν, ἔτυχε θερμῆς παραδεξιώσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Σχέσεις Ἐκκλησιῶν.—Ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ ὅτι, ὁ μακαριώτατος πατριάρχης τῶν Μαρωνιτῶν ἐπιστρέφει ἐκ τοῦ ἀνὰ τὴν Ἑσπερίαν ταξειδίου αὐτοῦ, οὗ πρὸς ὑποδοχὴν ἔκτακτοι γίνονται προετοιμασίαι, ὁ ὀρθόδοξος μητροπολίτης Βηρυττοῦ πανιερ. κ. Γεράσιμος Μασσάρας τηλεγραφικῶς ἐβεβαίωσε τὸν πατριάρχην τοῦτον ὅτι προθυμότατα θέλει φιλοξενήσει τὴν

αὐτοῦ μακαριότητα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν Βηρυττῷ διαμονῆς αὐτῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σχέσεις Ἐκκλησιῶν. — Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μαθοῦσα ἀπὸ τηλεγραφήματος τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐν Λονδίνῳ, ὅτι ὁ σεβ. ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας ἴδρυσεν ἐπιτροπείαν, ὑπὸ πρόεδρον τὸν πανιερ. ἐπίσκοπον πρώην Ὀξφόρδης, σκοπὸν ἔχουσαν ν' ἀναπτύξῃ φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ νὰ μελετήσῃ θέματα συναφῆ πρὸς τὴν ἀμοιβαίαν προσέγγισιν ὀρθοδόξων καὶ ἀγγλικανικῶν, συνέστησεν ἐπιτροπείαν ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ, ἀποτελουμένην ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς θεολογ. σχολῆς τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου κ. κ. Χρυσοστ. Παπαδοπούλου, ἀρχιμ., Ἀμίλκα Ἀλεβιζάτου, Γεωργ. Δέρβου, καὶ Γρ. Παπαμιχαήλ.

Βενετίας ἑλληνικὴ παροικία. Συνωδὰ τηλεγραφήματι τῆς Μ. Ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἑλλάδος περὶ διευθετήσεως τοῦ κοινοτικοῦ ἐν Βενετίᾳ ζητήματος, καὶ περὶ ἀποστολῆς ἐφημερίου προσωρινοῦ τῆς κοινότητος ταύτης, ὑπαγομένης τῷ Πατριαρχείῳ Κωνσταντινοπόλεως, ἀπεστάλη προσωρινὸς προϊστάμενος ὁ πανοσλ. ἀρχιμ. Θεόφιλος Σπυρόπουλος, μετέβη δ' ἐξαρχικῶς, πρὸς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν τῶν ἐν μέσῳ τῆς κοινότητος συμβαινόντων, ὁ παν. ἐπίσκοπος Σύρου καὶ Τήνου κ. Ἀθανάσιος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 43

Κλῆσις

Ὁ Βασίλειος Μποσταντζόγλους χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, ἔμπορος καὶ τέως κάτοικος Πέραν (Κωνσταντινουπόλεως) νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα αἱ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ της πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἰμυλίας Β. Μποσταντζόγλου, τὸ γένος Γεωργίου Βακιρτζόγλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Πέραν (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διατροφῇ. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 10 Ἰανουαρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

κ. α. α. ὁ Β' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

κ. α. α. ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 349

Κλῆσις

Ὁ Σωτήριος Νικολάου Ριζινιώτης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, κτίστης τὸ ἐπάγγελμα καὶ κάτοικος Κων)πόλεως (Πέραν Ντουβαρτζίδικα), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπος εἴτε δι' ἀντιπρσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸς τοῦ ἐν τοῖς πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ συζύγου Καλλιόπης Σωτ. Ριζινιώτου, τὸ γένος Νικολάου Ἐλευθεριάδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Πέραν Φεριδιὲ Κιουτσοὺκ Ντουβαρτζῆ ἀριθ. 3) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικαθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 21 Ἰανουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

κ. α. α. ὁ

(ὑπογρ.) Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος **Ἀθηναγόρας**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

κ. α. α. ὁ Β'

(ὑπογρ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

κ. α. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 8 Φεβρουαρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 5

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διεύθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρα τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Δευτέρας εἰσέρχονται οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ εἰς ἓν τῶν μεγάλων τμημάτων τοῦ ἐνιαυσίου ἐκκλησιαστικοῦ κύκλου, μέγα κατὰ τὸ χρονικὸν μῆκος, μέγα δὲ κατὰ τὴν σπουδαιότητα, ὡς παρασκευάζον εἰς τὸν προσήκοντα ἑορτασμὸν τῆς μεγίστης τῶν ἑορτῶν τῆς Χριστιανοσύνης, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐν αὐτῷ τελεσθείσης κατὰ τοῦ θανάτου νίκης τῆς ζωῆς. Ἀλλ' ἡ νίκη αὕτη ἐξηγοράσθη διὰ θλίψεων καὶ παθημάτων, δι' αὐτοῦ τοῦ θανάτου. Διὰ θλίψεων καὶ παθημάτων, διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ εἰς τὴν ζωήν. Εἶναι τοῦτο τὸ μυστήριον ἐκεῖνο, ὅπερ ἠγνόουν οὐ μόνον οἱ πολλοὶ τῶν Ἰουδαίων, οἱ ἀναμένοντες τὸν Μεσσίαν ὡς βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ ἐπίγειον καὶ κραταιὸν, εὐχερῶς θριαμβεύσοντα καὶ κατισχύσοντα τῶν ἄλλων λαῶν καὶ βασιλειῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἐσκανδαλίζοντο δὲ ὁσάκις ἤκουον τὸν διδάσκαλον αὐτῶν προλέγοντα θλίψεις καὶ χλευασμοὺς καὶ παθήματα καὶ τὸν θάνατον αὐτόν, «ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ πολλὰ παθεῖν ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων καὶ ἀποκτανθῆναι καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆναι». Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐπιτίμησις τοῦ Πέτρου καὶ ἡ ἀντεπιτίμησις αὐτοῦ· «Καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος ἤρξατο ἐπιτιμᾶν αὐτῷ λέγων· ἵλεώς σοι Κύριε οὐ μὴ ἔσται σοι τοῦτο. Ὁ δὲ στραφεὶς εἶπε τῷ Πέτρῳ· ὕπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ· σκάνδαλόν μου εἶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων». Τὴν ἐπιτίμησιν ταύτην ἀπευθύνει καὶ νῦν ὁ Κύριος πρὸς πάντα Πέτρον φρονοῦντα τὰ τῶν ἀνθρώπων, οὐχὶ δὲ τὰ τοῦ Θεοῦ, πρὸς πάντα μαθητὴν αὐτοῦ νηπιάζοντα, πρὸς πάντα ὀνειροπολοῦντα εὐώνους δόξας καὶ ἀπόνους τιμὰς, πρὸς πάντα θέλοντα καὶ ἐλπίζοντα νὰ καταστῇ κοινωνὸς τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ καὶ ζωῆς, χωρὶς πρότερον νὰ γίνῃ κοινωνὸς τῶν παθημάτων αὐτοῦ, κοινωνὸς τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Διὰ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν,

διὰ παθημάτων καὶ θλίψεων εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ, περὶ τοῦ πρέποντος ἑορτασμοῦ τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου αὐτοῦ κατὰ τοῦ θανάτου. Ἵνα μετάσχωμεν ὡς δεῖ τῆς ἐπὶ τούτῳ χαρᾶς, ἵνα μὴ ἑορτάζωμεν καθ' ἁπλοῦν τύπον, ἀλλ' ἐν τῇ ζέσει καὶ ἀφελότητι τῆς καρδίας, ἀνάγκη μετὰ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ διαθέσεως νὰ μετέχωμεν καὶ τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ, πεινθοῦντες ἐπ' αὐτοῖς ὡς ἐπὶ ἰδίοις παθήμασιν. Εἶναι τοῦτο νόμος ψυχολογικὸς, νὰ μὴ εἶναι πλήρης καὶ ἐνδόμυχος ἡ χαρὰ, ἐὰν μὴ προηγηθῇ ἡ πικρία τοῦ πόνου καὶ τῆς θλίψεως. Εἶναι ἕτερος νόμος ψυχολογικὸς, ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν πείρας γνωστὸς, νὰ ἔχωμεν ὀλιγώρως καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ἀναραιτήτους ἀνάγκας τοῦ σωματικοῦ βίου, πρὸς αὐτὸ τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν, ὅταν ἔχωμεν πληγὰς ψυχικὰς αἱμασσούσας καὶ ὀδυνώμεθα ψυχικῶς. Ἕνεκα τῆς συναφείας ταύτης, ὡς συνοδὸς ἅμα καὶ ἔκφρασις πένθους καὶ πόνου ψυχικοῦ εὑρίσκεται ἔκπαλαι καὶ θρησκευτικῶς καθιερωμένη ἡ νηστεία παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς, παρὰ δὲ τῷ Ἰσραηλιτικῷ λαῷ ἐτιμᾶτο ὡς ἐκδήλωσις καὶ μέσον τῆς συντριβῆς ἐκείνης καὶ ταπεινώσεως τῆς καρδίας, ἥτις ἀνυμνεῖται ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ ὡς ὑπὲρ πᾶσαν θυσίαν καὶ προσφορὰν εὐπρόσδεκτος τῷ Θεῷ· «εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις· θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει». Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους οὐδὲ ἡ Ἐκκλησία τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀπηξίωσε νὰ προσλάβῃ καὶ τὸ νηστεύειν μεταξὺ τῶν παιδαγωγικῶν μέσων, ὅσα μεταχειρίζεται πρὸς ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἐποικοδόμησιν τῶν τέκνων αὐτῆς. Βεβαίως δὲν ἦσαν ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς οὕτω καθωρισμένα τὰ τῶν νηστειῶν, ὡς εὑρίσκονται ὕστερον καθωρισμένα. Ἔσχε καὶ τοῦτο τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ. Ἀπόκειται τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ καὶ Ἀρχαιολογίᾳ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν πορείαν καὶ τοὺς σταθμοὺς τῆς ἐξελίξεως ταύτης. Εἶναι βέβαιον ὅ,τι τὸ νηστεύειν ὁμοίως τῇ θείᾳ λατρείᾳ ἀνέρχεται μέχρι τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς Ἐκκλησίας. Πρωΐμως εἶχον εἰσαχθῆ ἐν Ἀνατολῇ ὡς ἡμέραι πένθους καὶ νηστείας ἡ Τετάρτη καὶ ἡ Παρασκευὴ, ἐκείνη μὲν ὡς ἡμέρα τῆς παραδόσεως τοῦ Κυρίου, αὕτη δὲ ὡς ἡμέρα τῆς σταυρώσεως αὐτοῦ. Εἰς νηστείαν ἦτο καθιερωμένον καὶ ἐτηρεῖτο ἀνὰ πᾶν ἔτος καὶ τὸ τεσσαρακονταώρον τῆς ἐν τῷ τάφῳ διαμονῆς αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ μέχρι τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ. Εἶχε σπεύσει ἡ Ἐκκλησία νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὰ ὑπὸ τοῦ Κυρίου λεχθέντα πρὸς τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰωάννου, ὅτε οὗτοι ἠρώτησαν αὐτὸν, διατὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ δὲν νηστεύουσιν, ἐν ᾧ αὐτοὶ καὶ οἱ Φαρισαῖοι νηστεύουσιν ἐπιμελῶς. «Μὴ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος πενθεῖν ἐφ' ὅσον χρόνον μετ' αὐτῶν ἐστιν ὁ νυμφίος; ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, καὶ τότε νηστεύουσιν» (Ματ. 9, 14—15). Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Τεσσαρακοστὴ ὡς τεσσαρακονθήμερος, δὲν ἐβράδυνεν, ὡς φαίνεται, νὰ καθιερωθῇ, ἀρξαμένη μὲν ἴσως ἀπὸ ὀλιγωτέρων ἑβδομάδων, αὐξηθεῖσα δὲ κατὰ μικρὸν εἰς ἕξ καὶ ἔπειτα εἰς ἑπτὰ, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς νηστείας ἄλλων τε καὶ αὐτοῦ τοῦ Κυρίου (Ματ. 4, 1—2), τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 40 ἡμερῶν μὴ παραβλαπτομένου ἐκ τῆς προσθήκης τῆς ἑβδόμης ἑβδομάδος, ἐπειδὴ κατὰ Σάββατα καὶ Κυριακὰς ἀπηγορεύετο παρ' ἡμῖν τὸ νηστεύειν, πλὴν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου (διὰ τὸ προρρηθὲν τεσσαρακονταώρον).

Ἐνηστεύετο δὲ πῶς; Παρὰ τὰς ἐξαιρέσεις τὰς ἐν τοῖς μοναστηρίοις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀπαντώσας, κατήντησε νῦν τὸ νηστεύειν νὰ ἀποβῇ συνώνυμον πρὸς τὸ ἀπέχεσθαι ἀπὸ ὡρισμένων εἰδῶν τῆς τροφῆς, ἀπὸ τῶν λεγομένων πασχαλινῶν. Ὅ,τι ἀπέμεινε σήμερον ὡς ἐξαίρεσις, τοῦτο ἦτο κανὼν ἄλλοτε. Ἡ νηστεία τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἦτο ἀσιτία, ἀποχὴ ἀπὸ πάσης βρώσεως καὶ πόσεως, διαρκοῦσα μέχρι τῆς 9ης κατὰ τὸ παλαιὸν καὶ 3ης ἑσπερινῆς ὥρας κατὰ τὸ νέον ὡρολόγιον, μέχρι

τέλους τοῦ ἑσπερινοῦ ἢ τοῦ ἀποδείπνου. Ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῆς τροφῆς ἐνδέχεται νὰ ὑπῆρχον ἑκασταχοῦ διαφοραί· ἀλλ' ἡ ἀποχὴ τῶν λιπαρῶν καὶ ζωϊκῶν οὐσιῶν καὶ ἡ λεγομένη ξηροφαγία ἦτο ἡ ἐπικρατοῦσα. Ὁ φόβος τῆς ἐξασθενήσεως τῆς σωματικῆς ὑγείας ἀντίρρωπον εἶχε τὴν πίστιν, ὅτι οὕτω νηστεύοντες ἐκπληροῦσιν ἱερὸν καθῆκον καὶ ἔργον θεάρεστον, καὶ ἡ πίστις αὕτη ἐγέννα καὶ ἄμιλλαν τῆς ἐπὶ πλεῖον παρατάσεως τῆς νηστείας. Λείψανα καὶ τούτου σῴζονται σήμερον ἐνιαχοῦ, ὅπως καὶ τὸ πάλαι ὑπῆρχον παραδείγματα τῶν δι' εὐλόγους αἰτίας ἢ ἄλλως, φανερῶς ἢ λάθρᾳ, ἰδιοβούλως ἢ ἐκκλησιαστικῇ ἀδείᾳ καὶ συγγνώμῃ ἀπαλλασσομένων τῆς κοινῆς ὑποχρεώσεως τοῦ νηστεύειν. Βεβαίως καὶ οἱ οἰκειοθελῶς καὶ προθύμως καὶ ἐπακριβῶς ἐπιτελοῦντες τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην δὲν συνήνουν πάντες τῇ καλῇ ταύτῃ ἀσκήσει καὶ ἀμίλλῃ καὶ ἄλλην τινὰ ἄσκησιν καὶ ἄμιλλαν πολλῷ κρείττονα καὶ θεοφιλεστέραν, τὸ **νηστεῦσαι κακότητος**, τὴν νηστείαν τῶν ἄλλων παθῶν καὶ κακιῶν καὶ παρεῖχον τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τοῖς προϊσταμένοις τῶν ἑκασταχοῦ ἐκκλησιῶν ἀφορμὰς νὰ ἐπᾴδωσι τῷ χριστεπωνύμῳ πληρώματι, ὅσα καὶ οἱ παλαιοὶ προφῆται τῷ ἀρχαίῳ Ἰσραήλ. Τροπάρια καὶ ᾄσματα ἐκκλησιαστικὰ ἐξαίρουσι καὶ μέχρι τῆς σήμερον τὴν νηστείαν ταύτην τὴν ἠθικὴν ὑπὲρ τὴν ἁπλῶς τυπικὴν καὶ ὑλικήν, πρὸ τῶν ᾀσμάτων δὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ μεγάλοι πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας. Συνιστῶν τῷ ἀκροατηρίῳ αὐτοῦ τὸ νηστεύειν ὡς πολλαχῶς χρήσιμον, κρίνει ἐπάναγκες ὁ μέγας ἱεράρχης τῆς Καισαρείας νὰ προσθέσῃ καὶ αὐτά· «Μὴ μέντοι ἐν τῇ ἀποχῇ μόνῃ τῶν βρωμάτων τὸ ἐκ τῆς νηστείας ἀγαθὸν ὁρίζου. Νηστεία γὰρ ἀληθὴς ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις. Λύε πάντα σύνδεσμον ἀδικίας· ἄφες τῷ πλησίον τὴν λύπην, ἄφες αὐτῷ τὰ ὀφλήματα. Μὴ εἰς κρίσεις καὶ μάχας νηστεύετε. Κρεῶν οὐκ ἐσθίεις, ἀλλ' ἐσθίεις τὸν ἀδελφόν. Οἴνου ἀπέχῃ, ἀλλ' ὕβρεων οὐ κρατεῖς. Τὴν ἑσπέραν ἀναμένεις εἰς μετάληψιν, ἀλλὰ δαπανᾷς τὴν ἡμέραν εἰς δικαστήρια.» Δὲν δύναται ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» νὰ μὴ παραθέσῃ ἐν τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ εἰς μελέτην τῶν φιλοθέων αὐτῆς ἀναγνωστῶν ὅσα ἕτερος φωστὴρ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ἔλεγε πρὸς τοὺς ἀκροατὰς αὐτοῦ· «Οὐκ ἔστιν αἰσχρὸν τραπέζης μετασχόντα σωματικῆς ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν πνευματικὴν ἑστίασιν . . . ὁ νήφων ἀκροατής, κἂν ἡριστηκὼς ᾖ, ἄξιος ἂν εἴη τοῦ συλλόγου τούτου τοῦ πνευματικοῦ, ὥσπερ οὖν ὁ ῥᾳθύμως καὶ ἀναπεπτωκώς, κἂν ἄσιτος διαμείνῃ, οὐδεμίαν δέξεται ἐντεῦθεν ὠφέλειαν. Καὶ ταῦτα λέγω οὐ τὸν τόνον τῆς νηστείας ἐκλύπων, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ βουλόμενος διδάξαι ὑμᾶς λογισμῷ τινι νήφοντι μετιέναι τὰ πνευματικά, καὶ μὴ συνηθείᾳ ἀκολουθεῖν . . . Οὐ τὸ φαγεῖν κακόν, μὴ γένοιτο, ἀλλ' ἡ ἀδηφαγία βλαβερὸν καὶ τὸ παρὰ τὴν χρείαν ἐμπίπλασθαι καὶ διαρρήγνυσθαι τὴν γαστέρα . . . εἰ δὲ δι' ἀσθένειαν σωματικὴν . . . μὴ δύναιο ἄσιτος παρατείνειν τὴν ἡμέραν, οὐδεὶς εὖ φρονῶν ὑπὲρ τούτου σοι ἐγκαλέσαι δυνήσεται . . . εἰ μετὰ νηφούσης διανοίας τὸν ἑαυτῶν βίον οἰκονομοῦμεν . . . . καὶ τῇ τροφῇ οὕτω προσίεμεν, ὡς εἰς τὴν χρείαν μόνον πληροῦν, καὶ ἐν ταῖς πράξεσιν ἅπαντα τὸν βίον καταναλίσκειν . . . ἂν ταῦτα τὰ καλὰ κατορθοῦν βούλῃ, τὴν ἀληθῆ νηστείαν ἐπεδείξω, καὶ ἣν μάλιστα πάντων ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν ὁ Δεσπότης. Ἐπεὶ καὶ ταύτην τὴν ἀποχὴν τῶν βρωμάτων διὰ τοῦτο κελεύει γίνεσθαι, ἵνα χαλινοῦντες τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκὸς εὐήνιον αὐτὴν ἐργαζώμεθα πρὸς τὴν τῶν ἐντολῶν ἐκπλήρωσιν» (Ὁμιλ. ι' εἰς τὴν Γένεσιν).

ΤΟ ΠΑΓΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἥτις κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐπεσκέφθη τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Χριστιανικὴν Ἀνατολὴν ἐπὶ προσκλήσει τῶν κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ παγχριστιανικὸν συνέδριον, ἐπανακάμψασα εἰς τὰ ἴδια ἐξέδωκεν ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ τὰ τῆς ὑποδοχῆς ἧς ἔτυχε παντοῦ. Ἐκ τοῦ φυλλαδίου τούτου

ἀποσπῶμεν τὰ σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν πρεσβυγενῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπετελεῖτο ἐκ τοῦ ἐπισκόπου Σικάγου, τοῦ ἐπισκόπου Ohio, τοῦ ἐπισκόπου Fond du Lac τοῦ αἰδεσιμ Dr Parsons καὶ τοῦ αἰδεσιμ. Drs Bogois. Εἰς ταύτην προσετέθη ἐν Ἀθήναις καὶ ὁ κ. Ralfh W.Broun, γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἰδοὺ πῶς αὐτὴ διηγεῖται τὰ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς.

***

«Ἡ Ἐπιτροπὴ διέτριψεν ἐννέα ἡμέρας ἐν Ἀθήναις. Ἅμα τῇ ἀφίξει ἡμῶν ὁ Μητροπολίτης ἐδέχθη ἡμᾶς καὶ ὥρισεν ἡμέραν ἀκροάσεως παρὰ τῇ ἁγίᾳ διοικούσῃ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἐπιτροπὴ ἔσχεν ἱκανὰς εὐκαιρίας ὅπως ἐκθέσῃ τὰ τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου καὶ ἐξέθηκεν αὐτὰ χάρις εἰς τὴν γενναίαν συνδρομὴν τῆς Α. Ἁγιότητος τοῦ Μητροπολίτου καὶ ἄλλων μελῶν τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἱερωμένων καὶ λαϊκῶν. Κατὰ μίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ὁπότε ὑπῆρχεν **ἀκολουθία τῶν νηστειῶν** καὶ ὁ καθεδρικὸς ναὸς ἦτο πλήρης μέχρι τῶν θυρῶν ὁ Μητροπολίτης εὐγλώττως συνέστησεν ἡμᾶς καὶ τὴν ἡμετέραν ὑπόθεσιν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν λαόν. Κατὰ τὴν πανηγυρικὴν δοξολογίαν, ἥτις ἐτελέσθη ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας κατείχομεν τιμητικὰς θέσεις. Εἰς γεῦμα δοθὲν πρὸς τιμὴν ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου εἴχομεν τὴν τιμὴν νὰ συναντηθῶμεν πρὸς διακεκριμένους ἀντιπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας, τῆς πολιτείας καὶ τοῦ πανεπιστημίου. Ὁ Μητροπολίτης συνῴδευσεν ἡμᾶς εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον καὶ ἐκεῖ ἀπήγγειλεν εἰς ἡμᾶς ἑλληνιστὶ συγκινητικῶς καὶ δραμματικῶς τὴν μεγάλην τοῦ Ἀπ. Παύλου ὁμιλίαν. Πράγματι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἡμετέρας ἀφίξεως εἰς Ἀθήνας μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως ἡμῶν μετὰ 9 ἡμέρας ἐγενόμεθα τὸ ἀντικείμενον διαρκῶν περιποιήσεων καὶ εὐγενείας, λίαν πολυαρίθμων ἢ ὥστε νὰ μνημονευθῶσιν ἐν λεπτομερείᾳ, ἀλλὰ καὶ λίαν σημαντικῶν ἢ ὥστε νὰ παραλειφθῶσι. Ὁ ἀθηναϊκὸς τύπος ἐποιήσατο εὔφημον καὶ εὐγενῆ μνείαν τῆς ἡμετέρας ἀποστολῆς. Ἡ ἁγία διοικοῦσα σύνοδος ἐδέχθη ἡμᾶς ἐπισήμως τῇ 5 Ἀπριλίου, ὅτε καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπηύθυνε τὴν πρόσκλησιν εἰς τὸ παγχριστιανικὸν συνέδριον. Ὁ Μητροπολίτης ἀπήντησεν εἰς τὴν ἡμετέραν προσφώνησιν κατὰ τρόπον λίαν πανηγυρικόν. Τὴν 8 Ἀπριλίου ἡ Σύνοδος ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἐξήτασεν ἐπισήμως τὸ ζήτημα, ἐπεκρότησε εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ συνεδρίου, ἀπεδέχθη τὴν πρόσκλησιν αὐτοῦ καὶ συγκατένευσε νὰ ὁρίσῃ ἀντιπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως μετάσχωσι τῆς Συνδιασκέψεως.

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἀμίλκας Ἀλιβιζάτος ἐθυσίασεν ὅλον τὸν χρόνον αὐτοῦ χάριν ἡμῶν καὶ παρέσχεν ἐκτάκτους ὑπηρεσίας. Πρὸς αὐτήν, πρὸς τὸν καθηγητὴν Παπαδόπουλον, τὸν καθηγητὴν Ὀρλάνδον καὶ ἄλλους μένομεν ὑπόχρεοι διὰ τὴν πολλὴν εὐγένειαν καὶ τὴν χρησιμωτάτην βοήθειαν. Δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰς Ἀθήνας χωρὶς νὰ ἀναφέρωμεν μίαν εὐχάριστον ἐπίσκεψιν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Χίλλ, τὸ κοινῶς γνωστὸν τὸ ἀμερικανικὸν σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἀπολαύει τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ παρέχει ἀξιολόγους ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐκπαίδευσιν. Ὡσαύτως ἐπεσκέφθημεν τὴν Ἀμερικανικὴν Ἀρχαιολογικὴν Σχολὴν καὶ ἐτύχομεν εὐγενοῦς δεξιώσεως παρὰ τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Χίλλ.

(ἕπεται συνέχεια)

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ
ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Α'. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος συνεκρότησε κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος 1919 ἐν ὅλῳ 117 διοικητικὰς συνεδρίας, συσκεφθεῖσα καὶ ἀποφασίσασα ἐπὶ ζητημάτων διοικητικῆς φύσεως, ἀφορώντων ἰδιώτας, σωματεῖα, κοινότητας, ἐπαρχίας καὶ

γενικωτέρας ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἐθνικὰς ὑποθέσεις.

Συνήλθεν ἐπίσης εἰς κοινὰς συνεδρίας μετὰ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου διὰ πολλὰ γενικωτέρας ἐθνικῆς φύσεως ζητήματα.

Εἰσήχθησαν ἐνώπιον τῆς Ἱερ. Συνόδου διοικητικῆς φύσεως ἔγγραφα ἐν ὅλῳ 2265.

1) Γράμματα, Ἐκθέσεις καὶ Τηλεγραφήματα Μητροπολιτῶν, Ἐπισκόπων καὶ Ἀρχιερατικῶν Ἐπιτρόπων	1272
2) Αἰτήσεις καὶ Ἐκθέσεις Κοινοτήτων καὶ Σωματείων τῶν ἐν τοῖς ἐπαρχίαις	300
3) Αἰτήσεις ἰδιωτῶν	341
4) Ἐκθέσεις διαφόρων ἐνταῦθα Ἐπιτροπῶν, Ἐφορειῶν καὶ Σωματείων	70
5) Ἐκθέσεις καὶ Αἰτήσεις Μονῶν καὶ Μετοχίων	34
6) Σημειώματα καὶ ἀποσπάσματα διαφόρων Πατριαρχικῶν γραφείων καὶ Ἐπιτροπῶν	63
7) Τεσκερέδες καὶ κλήσεις	13
8) Ἔγγραφα Ἁρμοστειῶν καὶ διαφόρων Προξενικῶν ἀποστολῶν	113
9) Γράμματα Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν	31
10) Ἔγγραφα διαφόρων Θρησκευτικῶν Κέντρων καὶ Κυβερνήσεων	23
11) Ἔγγραφα Κοινοτήτων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	5
	2265

Ἐπετράπησαν καὶ ἀνεγνωρίσθησαν γάμοι κατ' ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν καὶ ἐπιείκειαν καὶ διὰ τοὺς ἀναφερομένους ἐν τοῖς πρακτικοῖς λόγους:

Ἐξ αἵματος 14, ἐξ ἀγχιστείας 19, ἐκ τριγενείας 1 καὶ ἐκ πνευματικῆς συγγενείας 1. Ἐν ὅλῳ 35.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος προέβη εἰς παῦσιν ἑνὸς Μητροπολίτου, διορισμὸν δύο πατριαρχικῶν ἐξάρχων (ἑνὸς Μητροπολίτου καὶ ἑνὸς Ἐπισκόπου) πρὸς διοίκησιν χηρευουσῶν ἐπαρχιῶν (Κολωνίας καὶ Ἡλιουπόλεως), ἀποστολὴν τριῶν ἐξάρχων (ἑνὸς Ἐπισκόπου καὶ ἑνὸς Ἱερέως καὶ ἑνὸς Διακόνου) πρὸς ἐπίλυσιν ἑνὸς μητροπολιτικοῦ καὶ δύο κοινοτικῶν ζητημάτων (Κερασοῦντος, Κεσκὶν, Καδήκιοϊ Γιάλοβις), ἀθῴωσιν δύο Ἐπισκόπων καὶ καθαίρεσιν δύο Διακόνων.

Κατὰ τὸ 1919 (17 Ἰανουαρίου) παρῃτήθη ὁ Μητροπολίτης Κολωνίας Δωρόθεος καὶ ἀπέθανον οἱ Μητροπολῖται πρ. Χίου Κωνσταντῖνος καὶ πρ. Δεβρῶν Πολύκαρπος.

Β'. ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθεν ἐν ὅλῳ εἰς 27 δικαστικὰς συνεδρίας. Εἰσήχθησαν ἐνώπιον αὐτῆς 26 ὑποθέσεις, ἐξ ὧν 22 ἐφέσεις, 2 ἀνακοπαὶ καὶ 2 ἀναψηλαφήσεις.

α) Ἐφέσεις

5 ἐκ τοῦ προηγουμένου ἔτους ἐν ἐκδικάσει διατελοῦσαι καὶ 17 κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὑποβληθεῖσαι ἤτοι ἐν ὅλῳ 22, ὡς ἑξῆς·

3) Περὶ ἀκυρώσεως γάμου (2 Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῶν Πατριαρχείων καὶ 1 τῆς Μητροπόλεως Σμύρνης)

10) περὶ διαζεύξεως (5 Πνευμ. Δικαστηρ. Πατριαρχείων, 2 τῆς Μητροπόλεως Σμύρνης καὶ 3 τῆς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος)

7) περὶ διατροφῆς (4 Πνευμ. Δικαστηρ. τῶν Πατριαρχείων καὶ 3 τῆς Μητροπόλεως Σμύρνης)

2) περὶ διαλύσεως μνηστείας (1 τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῶν Πατριαρχείων καὶ 1 τῆς Μητροπ. Ἀγκύρας).

Ἐξ αὐτῶν κατηργήθησαν 5
2 περὶ διαζεύξεως καὶ 1 περὶ διαλύσεως μνηστείας καὶ 2 περὶ διατροφῆς.

Διατελοῦσιν ὑπὸ ἐκδίκασιν 5
1 περὶ ἀκυρώσεως γάμου, 2 περὶ διαζεύξεως, 1 περὶ διατροφῆς καὶ 1 περὶ διαλύσεως μνηστείας.

Ἐξεδικάσθησαν 12
8 τοῦ Πνευμ. Δικαστ. τῶν Πατριαρχείων 1 τῆς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος καὶ 3 τῆς Μητροπόλεως Σμύρνης.

β' Ἀνακοπαί

1) περὶ διαζεύξεως κατηργήθη αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων
2) περὶ ἀκυρώσεως γάμου (μετὰ τριτανακοπῆς) ἐκδικάζεται.

γ' Ἀναψηλαφήσεις

2 ἀναψηλαφήσεις ἀπορριφθεῖσαι.

δ' Ἔγγραφα διάφορα

4) αἰτήσεις περὶ ἐκδόσεως διαζευκτηρίων
8) ἐκθέσεις καὶ αἰτήσεις διάφοροι.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ ΑΠΟΠΕΙΡΑΙ

(βλέπε συνέχειαν εἰς 212 σελίδα τοῦ ΛΘ' τόμου)

Καὶ ἡ μὲν τελευταία τῶν ἡμῖν γνωστῶν, ἴσως δὲ καὶ μόνη, τῆς ἐπιτροπείας συνεδρίασις ἔλαβε χώραν τῇ 26 Νοεμβρίου 1848, τί δ' ἐγένετο κατόπιν ἄγνωστον ἐμοί, μὴ δυνηθέντι 'ν' ἀνεύρω γράμμα τι περὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς συντάξεως ἐθνικῶν κανονισμῶν. Τὸ μόνον, ὅπερ εὗρον νεώτερον, φέρει χρόνον γραφῆς τὴν 1 φεβρουαρίου 1850, δύναταί τις δὲ δι' αὐτοῦ 'να κατανοήσῃ τί συνέβαινεν ἐν Φαναρίῳ ἐπὶ τῆς πατριαρχίας Ἀνθίμου Δ' τοῦ ἀπὸ Νικομηδείας, τοῦ κατὰ κόσμον Βαμβάκη. Ὑπογράφουσιν ἐν τῷ γράμματι τούτῳ τέσσαρες ἀρχιερεῖς, οἱ αὐτοὶ σχεδόν, ἐκτὸς τοῦ Γερασίμου Ἀδριανουπόλεως, ἀνθ οὗ προσελήφθη Ἱερόθεος ὁ μητροπολίτης Χαλκηδόνος· εἶχον ἀνάγκην τῆς ἐφεδρείας ταύτης, καὶ εὗρον τὸν δυστυχῆ, τὸν ἄμματον, τὸν ἀνάξιον λόγου τοῦτον ἄνθρωπον οἱ κατὰ τοῦ Ἀνθίμου συνωμοτοῦντες· φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιτροπεία τῶν νέων νόμων, ἡ λεγομένη καὶ συνέλευσις, ἐξετάζουσα τὴν ἐθνικὴν νόσον, ἀνεκάλυψε τὸ μικρόβιον αὐτῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ πατριάρχου, εἰκάζει δέ τις, ὅτι τὰ μέλη αὐτῆς, εἰ καὶ ὅλως ὑπῆρχεν ἐπιτροπεία, κατασκευὰς τυρεύοντες ἐπισκόπῳ καὶ συγκληρικῷ, ἐννοήθησαν ὑπὸ τῶν λοιπῶν μητροπολιτῶν ὡς τοῦτο ζητοῦντα· διότι ἀκατανόητον ἄλλως ἀποβαίνει τὸ ὅτι, προσεκλήθησαν «αἴφνης» ὑπὸ τῶν ἀγαπητῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν ὅπως ὑπογράψωσιν οἱονεί τινα ὁμολογίαν ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν πατριάρχην, ἵνα δῆθεν ἐξαλειφθῶσι σπερμολογίαι τινὲς ἐν Φαναρίῳ διαβοώμεναι.

Γράφουσιν ὅμως πρὸς τὸν πατριάρχην ἀξιοπρεπέστατα, καὶ οὐχὶ ἐν πνεύματι εὐμενείας πρὸς αὐτὸν, εἰς ὃν λέγουσιν εἴ τι ἂν ἔδει 'να λεχθῇ. Τιμᾷ δὲ τοὺς ὑπογράψαντας τὸ γράμμα τέσσαρας ἀρχιερεῖς τὸ ἀδελφικὸν θάρρος, μεθ' οὗ πρὸς πατριάρχην ἀποτείνονται, γράφοντες ὧδε

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Προσεκλήθημεν αἴφνης παρὰ τῶν συναδελφῶν μας ἁγίων ἀρχιερέων, ἵνα συνυπογράψωμεν ἔγγραφον εὐχαριστήριον πρὸς τὴν θειοτάτην αὐτῆς Παναγιότητα, ὡς μέτρον δῆθεν ἐξαλείψεως τῶν διαφόρων καὶ ἀλλοκότων σπερμολογιῶν ἀπό τινος μάλιστα καιροῦ ἐκ προθέσεως συστηματικῶς διαδοθεισῶν, ὡς ἦδη ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται.

Δὲν ἐνεκρίναμεν τὸ τοιοῦτον ἔγγραφον, καὶ ἐξεθέσαμεν τοὺς ἀποχρῶντας πρὸς τὴν ἀδελφότητα λόγους, οὓς ἀκούσασα παρ' ἡμῶν καὶ ἡ πανσέβαστος ἡμῶν αὐτῆς Παναγιότης ἐνέκρινε, καὶ εὐηρεστήθη. Ἡμεῖς, Παναγιώτατε δέσποτα, καὶ ἔργοις καὶ λόγοις καὶ τῆς διαγωγῆς καὶ συμπεριφορᾶς μας ἐδώκαμεν πάντοτε τῇ ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ Παναγιότητι τεκμήρια ἐναργῆ τῆς ὁλοκαρδοῦς ἡμῶν ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ γεραρὸν ἄτομόν της, σεβόμενον τὸν πατριαρχικὸν χαρακτῆρά της, καὶ ἐκτιμῶντες τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς της, τὴν ὁποίαν μετὰ λύπης βλέπομεν παρ' ἄλλων κακομεταχειριζομένην, καὶ στρεφομένην πάντοτε εἰς ἰδίαν ἑαυτῶν ὠ-

φέλειαν. Ὁπόσα καὶ ποικίλα δυσάρεστα δι' ἀπάτης ἐπέφερον εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἐθνικὰς ὑποθέσεις; Ὁποίων διχονοιῶν καὶ ἐρίδων αἴτιοι ἐγένοντο; Ὁπόσην καταλαλιὰν καὶ δυσαρέσκειαν, δυστυχῶς, ἐφείλκυσαν; Κατὰ πόσον βαθμὸν ἐγγίχθη ὁ πατριαρχικὸς χαρακτὴρ καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου καὶ τῆς ἀρχιερατικῆς ὁλομελείας; Ὁπόσον τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα παρημελήθησαν καὶ πάντα τὰ καταστήματα, δυστυχῶς, καταστρέφονται μετὰ περιφρονήσεως ἀσυγχωρήτου τῶν εὖ φρονούντων καὶ ἐχέγγυα χορηγησάντων, κατὰ δυσχερεῖς περιστάσεις, τῆς ἱκανότητος, τῆς πείρας, καὶ τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ βασίλειον κράτος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐστὶν ἀναντίρρητον, καὶ αὐταπόδεκτον. Ἐπιθυμοῦμεν, Παναγιώτατε δέσποτα, καὶ εὐχόμεθα πρὸς Θεὸν νυχθημερὸν τὴν διόρθωσιν πάντων αὐτῶν, τὴν γενικὴν εὐαρέστησιν καὶ τὸν κοινὸν ἔπαινον, καὶ ἐφιέμεθα τὴν πραγματοποίησιν τούτων ὅλων διὰ τῆς ἀμερολήπτου προστασίας τῆς ὑμετέρας προσκυνητῆς ὑμῖν Παναγιότητος, μὲ τὴν ἀκλόνητον καὶ εὐκλεῆ διαμονήν της ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου.

Τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα δὲν πείθεται πλέον μὲ λόγους ἁπλοῦς· θέλει, καὶ ζητεῖ πράγματα, καὶ πράγματα ἐπάξια καὶ τῆς ὑψηλῆς θέσεως, ἣν κατέχει ἡ ὑμετέρα Παναγιότης, καὶ τῆς εὐμενοῦς καὶ φιλυπηκόου διαθέσεως τοῦ βασιλείου κράτους. Τότε εἰς τὸ γενικὸν συμφέρον καὶ τὰ ἰδιαίτερα ἡμῶν συμφέροντα εὐπρεπῶς καὶ ἐγκαίρως κατορθοῦται. καὶ τὸ κλέος, καὶ ἡ δόξα, καὶ ἡ ὑπόληψις, καὶ τὸ ἐθνικὸν σέβας ἀποδίδονται εἰς μόνην τὴν κεφαλὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ταῦτα ἐξ εἰλικρινοῦς καρδίας, μετὰ κατανύξεως πνευματικῆς καὶ ἐντελοῦς ἀφοσιώσεως, ἐκθέτοντες εἰς πατέρα κοινὸν, τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην μας, τολμῶμεν ἵνα προσκαλέσωμεν καὶ εἰς τὰ εἰρημένα, πρὸς τοῖς ἄλλοις, τὴν ἀκάματον προσοχήν της, καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὰς θεοπειθεῖς αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐλογίας, πρὸς ἐκδούλευσιν εὐχάριστον καὶ τοῦ λοιποῦ πρός τε τὴν ἁγίαν τοῦ Κυρίου μας Ἐκκλησίαν καὶ τὴν εὐεργέτιδα βασιλείαν, κατὰ τὸ ἀπαραίτητον χρέος μας καὶ τὰς διαταγὰς τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας.

φωνῷ φευρουαρίου α'.

τῆς ὑμετέρας θειοτάτης, σοφωτάτης
καὶ πανσεβάστου Παναγιότητος
τῶν δεσποτικῶν νευμάτων ἐκκρεμεῖς
καὶ δοῦλοι ταπεινοπρόθυμοι

† ὁ Καισαρείας Παΐσιος
† ὁ Ἐφέσου Ἄνθιμος
† ὁ Χαλκηδόνος Ἱερόθεος
† ὁ Δέρκων Νεόφυτος *

* Τὸ πρωτότυπον ἐν τῷ πατριαρχικῷ ἀρχείῳ, αἱ δ' ὑπ' αὐτὸ φερόμεναι ὑπογραφαὶ εἶσιν ἰδιόχειροι.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν τοῦ πολέμου.—Ἀποφάσει τῆς Ἱ. Συνόδου εἶχε διεβιβασθῆ ἐγκύκλιος εἰς τοὺς ἁγίους Ἀρχιερεῖς καὶ τὰς ἐνορίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὅπως κατὰ τὴν 29 Δεκεμβρίου διενεργήσωσιν ἐράνους μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν παίδων, θυμάτων καὶ αὐτῶν τοῦ ἀπαισίου πολέμου Ἕνεκα τῶν γνωστῶν ἀνωμαλιῶν δὲν κατωρθώθη ἀκόμη νὰ γνωσθῶσιν ὅλα τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἱερᾶς ταύτης λογίας. Ἤδη ἀνεκοινώθη ὅτι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σμύρνης εἰσεπράχθησαν γρ. 73,149. Ἐν Τραπεζοῦντι 21,521. Ἐν Ρόδῳ ὡς πρώτη δόσις 60000 φρ. καὶ ἐν Κρήνῃ 3,180 γρ.

Ἐπαρχία Ἡρακλείας. – Ἀνεγνώσθησαν ἐκθέσεις τοῦ μητροπολίτου Ἡρακλείας περὶ τῆς καταστάσεως ἐν ὅλῃ τῇ παροικίᾳ αὐτοῦ.

Ἐπαρχία Χαλκηδόνος. – Ἑτέρα ἔκθεσις τοῦ μητροπολίτου Χαλκηδόνος παρέχει πληροφορίας περὶ τῆς θέσεως τῶν χριστιανῶν τῆς Κοινότητος Ρυσίου. Ἡ Ἱ. Σύνοδος προέβη εἰς κατάλληλα διαβήματα.

Περιουσία ἀειμνήστου Ἐφέσου Ἰωακείμ. Ἐλήφθη ἔκθεσις τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου ὑποβάλλοντος πληροφορίας σχετιζομένας πρὸς τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ.

Ἐπαρχία Ἐφέσου. – Ἀνεγνώσθησαν τηλεγραφήματα Δημογεροντίας καὶ λοιπῶν κοινωτικῶν Σωματείων, ὑπαβαλλόντων τὴν παράκλησιν ἐξ ὀνόματος

τῆς πόλεως καὶ τῶν πέριξ Κοινοτήτων πως ὡς τοποτηρητὴς τῆς Μητροπόλεως Ἐφέσου μέχρις ἐκλογῆς κανονικοῦ Ποιμένος διωρισθῇ ὁ μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Χρυσόστομος.

Θρησκευτικαὶ ἀνάγκαι τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἡρακλείας ἀδελφῶν Ἀρμενίων. – Ἐπετράπη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὸν μητροπολίτην Ἡρακλείας ἐπὶ τῇ βάσει σχετικῆς αὐτοῦ ἐκθέσεως, ὅπως οἱ μὴ ἔχοντες ἰδίους ναοὺς ἀδελφοὶ Ἀρμένιοι δύνανται νὰ τελῶσι τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν ἀνάγκας ἐν τοῖς ἡμετέροις ναοῖς.

Ἄφιξις ἁγίου Τραπεζοῦντος. – Τῇ Τετάρτῃ περὶ μεσημβρίαν ἀφίκετο εἰς τὴν Πρωτεύουσαν ὁ Μ. Τραπεζοῦντος κ. Χρύσανθος, προσκληθεὶς τηλεγραφικῶς ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου. Ἡ Α. Σεβασμ. μέχρις Ἀμισοῦ ἦλθε δι' ἀτμοπλοίου Πακέ, ἐκεῖθεν δὲ δι' Ἀμερικανικοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ. Ἐπεσκέφθη τὴν Α. Σεβασμ. τὸν ἅγιον Τοποτηρητήν, ἀναχωρεῖ δὲ ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ εἰς Παρισίους καὶ Λονδῖνον.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ— *Ἐγνώσθη ἡμῖν τελευταῖον ἡ διαθήκη τοῦ κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν Ἀθήναις ἀποβιώσαντος* Νικολάου Βουβάλη, *τέκνου φιλοπάτριδος τῆς ἐκ τῶν βορείων Σποράδων νήσου* Καλύμνου. *Διὰ τῆς διαθήκης αὐτοῦ, νομίμως συνταχθείσης τῇ* 21 *φεβρουαρίου* 1911 *ἐν* Καλύμνῳ, *ἐκτὸς ἄλλων κληροδοτημάτων εἰς τὴν σύζυγον καί τινας συγγενεῖς, καὶ ὑπαλλήλους τῶν καταστημάτων αὐτοῦ, κληροδοτεῖ τέσσαρας χιλιάδ. εἰκοσοφράγκων, ὅπως οἰκοδομηθῇ νοσοκομεῖον εὐρύχωρον ἐν* Καλύμνῳ, *προικιζόμενον καὶ διὰ τῶν ἀναγκαιούντων εἰς τοιοῦτο φιλανθρωπικὸν καθίδρυμα, οὗ πρὸς συντήρησιν καταλείπει δεκαπέντε χιλιάδας ἔτι, ὧν τοὺς τόκους θέλει χρησιμοποιεῖ ἡ κοινότης ὑπὲρ διατηρήσεως αὐτοῦ· διατάττει δὲ νὰ μὴ γίνωνται δεκτοὶ ἐν αὐτῷ, ἢ μόνον ὀρθόδοξοι χριστιανοί, τῶν δὲ Καλυμνίων ἵνα μὴ γίνωνται δεκτοὶ δωρεὰν οἱ δυνάμενοι νὰ καταβάλλωσι τὰ νοσηλευτήρια—δέκα χιλιάδας εἰκοσοφράγκων κατέθηκεν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐκ τῶν τόκων αὐτῶν διακόσια μὲν δίδωνται βοήθημα κατ' ἔτος εἰς τὸ ἐν Καλύμνῳ Βουβάλιον παρθεναγωγεῖον, ἑκατὸν βοήθημα τῆς Ἐπαγγελματικῆς σχολῆς τῶν γυναικῶν, καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἵνα χορηγῆται πρὸς συντήρησιν τῆς Ἐπαγγελματικῆς σχολῆς τῶν ἀρρένων, ἥτις θὰ λέγηται «Βουβάλειος» καὶ αὐτη. Τὸ μένον ποσὸν τῆς κληρονομίας, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κληροδοτημάτων τῶν πρὸς διαφόρους, διατάττει νὰ δίδηται πρὸς συντήρησιν καὶ βελτίωσιν τῶν ἐπωνύμων αὐτῷ φιλανθρωπικῶν καὶ κοινωφελῶν καταστημάτων.*

Ὁ ἀοίδιμος εὐεργέτης τῆς Καλύμνου Νικόλαος Βουβάλης *ἐγεννήθη τῷ* 1819 *ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ, ἐπλούτησεν ἐν Ἀμερικῇ, ὅπου εὑρίσκεται καὶ ἡ ἀκίνητος αὐτοῦ περιουσία (*Κούβ, Νάσουα, Φλωρίδι*), ἐκτὸς τῆς ἐν Αἰγίνῃ καὶ* Καλύμνῳ, *καίτοι δὲ γεννηθείς, ὡς γράφει, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, προσέλαβε τὴν ἀγγλικὴν ὑπηκοότητα «ἐκ θαυμασμοῦ πρὸς τὸ μέγα ἀγγλικὸν ἔθνος». Τὸ ὅλον τῆς περιουσίας τοῦ Βουβάλη ἀνῆλθεν εἰς δύο ἑκατομμύρια χρυσῶν φράγκων, καλλίστην δὲ χρῆσιν αὐτῆς ἐποιήσατο κατὰ τὰ τελευταῖα τῆς ζωῆς ἔτη, ὥστε ἵνα δυνάμεθα νὰ κληρύξωμεν ὅτι ἦν οὐχὶ θησαυρίζων ἑαυτῷ, ἀλλ' εἰς Θεὸν πλουτῶν.*

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 349

Κλῆσις

Ὁ Σωτήριος Νικολάου Ριζινιώτης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, κτίστης τὸ ἐπάγγελμα καὶ κάτοικος Κων)πόλεως (Πέραν Ντουβαρτζίδικα). οὗτν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην διασίμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπος εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸς τοῦ ἐν τοῖς πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ συζύγου Καλλιόπης Σωτ. Ριζινιώτου, τὸ γένος Νικολάου Ἐλευθεριάδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Πέραν Φεριδιὲ Κιουτσοὺκ Ντουβαρτζη ἀριθ. 3) ἐπὶ διαζυξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικαθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 21 Ἰανουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

κ. α. α. ὁ

(ὑπογρ.) Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος **Ἀθηναγόρας**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

κ. α. α. ὁ Β'

(ὑπογρ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

κ. α. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 15 Φεβρουαρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 6

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρας τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΙ Η ΛΕΡΝΑΙΑ ΥΔΡΑ

Αἱ κατ' αὐτὰς διασταυρούμεναι καὶ ἀναγραφόμεναι εἰδήσεις περὶ τῶν ἤδη ληφθεισῶν ἢ προσεχῶς ληφθησομένων ἀποφάσεων τῶν ἐν Λονδίνῳ διαιτητῶν τῆς τύχης τῶν λαῶν καὶ ἀνακαινιστῶν τῶν πραγμάτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, ἀνακαλοῦσιν εἰς τὴν μνήμην καθόλου μὲν τὸν γηραιὸν Ὄλυμπον τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, ἰδίᾳ δὲ τὸν Ἡρακλέα καί τινα τῶν ἄθλων αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐκκαθάρισιν μέν τοῦ σταύλου τοῦ Αὐγείου, μάλιστα δὲ τὴν ἀναίρεσιν τῆς Λερναίας Ὕδρας. Ὡς ἰδιάζων χαρακτὴρ τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας φέρεται τὸ θεοποιεῖν τὰ πάντα, τὸ θεωρεῖν τὰ πάντα θεῶν πλήρη ὡς τὰ πολλά, καὶ θεῶν ἀνθρωπομόρφων καὶ ἀνθρωποπαθῶν, πεπλασμένων οὕτως εἰπεῖν κατ' ἰδίαν εἰκόνα καὶ κατ' ἰδίαν ὁμοίωσιν, θεῶν διακεκριμένων εἰς ἄρρενα καὶ θήλεα, ἐχόντων τὰς ἰδίας γενεαλογίας καὶ συγγενείας, ὑπερκειμένων κατὰ πολλὰ τῶν κοινῶν βροτῶν, ὄχι ὅμως καὶ ὅλως ἀμετόχων τῶν ἐλλείψεων τούτων καὶ ἀδυναμιῶν, καὶ ὅπερ μεῖζον, οὐ μόνον πρὸς ἀλλήλους φιλίως ἢ ἐναντίως διακειμένων, ἀλλ' ἀγομένων ὑπὸ ἰδιαιτέρων συμπαθειῶν ἢ ἀντιπαθειῶν καὶ πρὸς τοὺς κοινοὺς βροτούς, καὶ ἕνεκα τῶν συμπαθειῶν τούτων ἢ ἀντιπαθειῶν προκαλούντων πολλάκις παντὸς εἴδους ἀντιθέσεις, ἔχθρας, συγκρούσεις, διαμάχας, αὐτὸ τοῦτο πυρκαϊὰς δυσκατασβέκτους μεταξὺ τῶν ταλαιπώρων θνητῶν καὶ ταῦτα πάντα μετὰ ἤθους καὶ ὕφους ἐὰν μὴ κηδεμόνων καὶ καλοθελητῶν, πάντως ὅμως ἀθώων καὶ ἀναιτίων, δωρεὰν ἐγκαλουμένων ὑπ' αὐτῶν ὡς αἰτίων τῆς κακοδαιμονίας αὐτῶν ἀντεγκαλούντων δὲ ἐκείνοις, ὅτι παρὰ τὰς οἱασδήποτε διαθέσεις ἑαυτῶν καὶ ἐπιδράσεις καὶ ἐπηρείας ὤφειλον αὐτοὶ νὰ σωφρονῶσιν ὤφειλον νὰ κρατῶσιν ἑαυτῶν, καὶ ἀποφεύγοντες ἐπιμελῶς πᾶν τὸ μὴ ἔνδικον καὶ μὴ προσῆκον νὰ μὴ ἐπισπῶνται ἐφ' ἑαυτοῖς τὴν δικαίαν ὀργὴν καὶ ἐκδίκησιν τῆς Νεμέσεως.

Ὦ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται·

ἐξ ἡμέων γάρ φασι κακ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσι.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κορυφαίου τοῦ Ὀλύμπου καὶ διὰ τοῦ στόματος τοῦ ὑπάτου τῶν θεῶν ὁμιλεῖ τις ἡγεμὼν ἢ κυβερνήτης ἀπολυταρχικὸς, τὰς μὲν ἰδίας ἑαυτοῦ ἀφροσύνας καὶ παραπτώσεις, τὰς ἀτασθαλίας καὶ ὑπερβασίας τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ αὐλῆς καὶ θεραπείας εἰς οὐδὲν λογιζόμενος, ἢ καὶ θεωρῶν ὡς ἐπαίνου καὶ τιμῆς ἀξίας, ὡς μόνην δὲ αἰτίαν τῶν κοινῶν συμφορῶν προβαλλόμενος τὰς ἀφροσύνας καὶ ὀλισθήματα τοῦ ὑπηκόου.

Ἐπειδὴ εἶχον πλάσει τοὺς ἰδίους θεοὺς κατ' ἰδίαν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν, ἀνθρωπομόρφους καὶ ἀνθρωποπαθεῖς, δὲν ἐδυσκολεύοντο νὰ παραδεχθῶσι τὸν αὐτὸν ὕπατον τῶν θεῶν ἀπὸ μὲν τῆς θέσεως αὐτοῦ ἔφορον ἄγρυπνον παντὸς δικαίου καὶ καλοῦ καὶ ἔνδικον αὐστηρὸν παντὸς κακοῦ καὶ ἀδίκου, ἐν δὲ τῷ ἰδίῳ βίῳ ἐπιτρέποντα ἑαυτῷ ὅσα ὑπ' ἄλλων πραττόμενα θὰ κατεδιώκοντο ἀπηνῶς καὶ θὰ ὑπεβάλλοντο εἰς αὐστηροτάτους ἀγνισμοὺς πρὸς ἀποκατάστασιν.

Θεοὺς μὲν τοιούτους δὲν ἔχομεν πλέον· ἔχομεν ὅμως τοὺς θέσιν θεῶν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπέχοντας, τοὺς ἐξ ἡμῶν αὐτῶν ἑκάστοτε καὶ ἐκπισταχοῦ ὑπὸ οἱονδήποτε τύπον τὰς τύχας τῶν λαῶν ἐμπιστευομένους, ἀνθρώπους καὶ αὐτοὺς, ἀσθενεστέρους τῶν θεῶν, καὶ τούτου ἕνεκα δυναμένους ἐξ οἱασδήποτε πλάνης ἢ ἀστοχίας νὰ παρασκευάσωσι τοῖς λαοῖς ὅσα δεινά, καταλαμβάνοντα αὐτοὺς, πάλαι ἀπεδίδοντο καὶ τοῖς θεοῖς, χωρὶς μάλιστα οἱ τὴν σήμερον ἐκπροσωποῦντες ἐκείνους νὰ ἔχωσι τὴν ἀποδιδομένην τῷ θείῳ ὑπέροχον δύναμιν τοῦ μετατρέψαι τὰ ἀστόχως γενόμενα εἰς ἀγαθόν. Δὲν δύναται μὲν νὰ λεχθῇ σήμερον ὅτι τὰ ἁμαρτήματα τῶν θεῶν ἀποτίνουσιν οἱ βροτοὶ, ἔχει ὅμως πάντοτε τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ τὸ τοῦ ποιητοῦ· *quidquid delirant reges plectuntur Achivi*, θὰ ἐφαρμοσθῇ τοῦτο εἰς τοὺς νῦν ἐν Λονδίνῳ περὶ τῆς διευθετήσεως τῶν πραγμάτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς βουλευομένους; Μακρὰν ἀφ' ἡμῶν καὶ ἡ ἁπλῆ ὑπόνοια περὶ τούτου. Ἔχομεν τοὐναντίον πᾶσαν πεποίθησιν εἰς τὴν καλὴν θέλησιν, τὴν σύνεσιν καὶ τὸ θάρρος τῶν διακεκριμένων βουληφόρων ἀνδρῶν τῶν τριῶν Μεγάλων δυνάμεων, καὶ ἐμφορούμεθα τῆς βεβαίας ἐλπίδος, ὅτι τὸ τελικὸν κατάντημα τῶν συσκέψεων καὶ ἀποφάσεων αὐτῶν δὲν θὰ εἶναι ὑποδεέστερον τοῦ δευτέρου τῶν ἄθλων, ἅτινα ὁ παλαιὸς Ἡρακλῆς εὐθαρσῶς ἀνέλαβε καὶ σθεναρῶς ἐπετέλεσεν ἔχων τὴν ἀρωγὴν καὶ τῆς Ἀθηνᾶς αὐτῆς. Ἐκεῖνος κατ' ἐπιβολὴν ἔξωθεν, τὴν τοῦ Εὐρυσθέως, αὐτοὶ δὲ καὶ κατ' ἐπιβολὴν ἐσωτερικὴν, τὴν ἐπιβολὴν τὴν ἠθικήν. Τὴν ἠθικὴν ταύτην ἐπιβολὴν διετύπωσεν ὁ μέγας ἱστορικὸς τῆς ἀρχαιότητος ἔν τινι τῶν δημηγοριῶν αὐτοῦ, ἐν οἷς εἰσάγει τοὺς Κορινθίους πρέσβεις ἐγκαλοῦντας τοῖς Λακεδαιμονίοις, ὅτι αὐτοὶ εἶναι αἴτιοι τῆς ὑπερμέτρου αὐξήσεως τῆς δυνάμεως τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ἐπακολουθημάτων αὐτῆς, εἶναι δὲ καὶ αὐτοὶ αἴτιοι, διότι ἔχοντες τὴν δύναμιν καὶ ἀξιοῦντες μάλιστα ὅτι εἶναι πρόμαχοι τῆς ἐλευθερίας τῶν ἑλληνίδων πόλεων, δὲν ἔπραξαν ὅ,τι ἠδύναντο καὶ ὤφειλον ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν νὰ πράξωσι· «Καὶ τῶνδε ὑμεῖς αἴτιοι, τότε πρῶτον ἔκπαντες αὐτοὺς . . . ἐς τόδε τε ἀεὶ ἀποστεροῦντες οὐ μόνον τοὺς ὑπ' ἐκείνων δεδουλωμένους ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὑμετέροις ἤδη ξυμμάχοις· οὐ γὰρ ὁ δουλωσάμενος, ἀλλ' ὁ δυνάμενος μὲν παῦσαι, περιορῶν δὲ ἀληθέστερον αὐτὸ ὁρᾷ, εἴπερ καὶ τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀρετῆς ὡς ἐλευθερῶν τὴν Ἑλλάδα φέρεται».

Ὡς πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ἀναιρεθέντος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τέρατος καὶ τὸν τρόπον τῆς ἀναιρέσεως αὐτοῦ, πλὴν ἐλαχίστων τινῶν λεπτομερειῶν, εἶναι σύμφωνοι αἱ ἀρχαῖαι ἀφηγήσεις καὶ περιγραφαί. Ἐμυθολογεῖτο ὡς πελώριός τις ὄφις ἰοβόλος, ἐμφωλεύων ἔν τινι ἕλει ἢ λίμνῃ τοῦ Ἄργους, λεγομένῃ Λέρνῃ, ἔχων κεφαλὰς πολλὰς, κατά τινας μὲν ἐννέα, κατά τινας δὲ πλείονας, τὴν μὲν μέσην ἀθάνατον ἢ καὶ χρυσῆν, τὰς δὲ ἄλλας θνητὰς, μετὰ ταύτης τῆς ἰδιότητος, ὅτι καὶ κοπτόμεναι ἀνεφύοντο ἀμέσως, καὶ διτταὶ μάλιστα. Δὲν ἦτο

δὲ μόνος ὁ ὄφις, ἀλλ' εἶχε καὶ σύμμαχον, καρκῖνόν τινα ἀναλόγου μεγέθους, ἐξερχόμενος δὲ εἰς τὸ πεδίον ἐλυμαίνετο τὰ πέριξ, ἀνθρώπους τε καὶ κτήνη. Τὸ φόβητρον τοῦτο καὶ τὴν λύμην τῆς χώρας ἀπέκτεινεν ὁ Ἡρακλῆς πρὸς τῇ ἀφανεῖ συνδρομῇ τῆς Ἀθηνᾶς σύντροφον ἔχων τὸν ἑαυτοῦ ἀνεψιὸν Ἰόλαον, υἱὸν τοῦ ὁμομητρίου αὐτοῦ ἀδελφοῦ Ἰφικλέους. Εἶχε βεβαίως ἡ ἐπιχείρησις τὰς δυσκολίας καὶ τοὺς κινδύνους αὐτῆς, ἀλλ' ἡ ἀποφασιστικότης καὶ ἡ βία ἡ Ἡρακλειὰ ὑπερενίκησε πάντα, δὲν ἀφῆκε δὲ ἀχρησιμοποίητον οὐδὲ τὸ σῶμα τοῦ τέρατος, ἀλλ' ἀνασχίσας αὐτὸ ἔβαψε διὰ τῆς χολῆς αὐτοῦ τὰ ἑαυτοῦ βέλη εἰς περαιτέρω χρῆσιν (Ἀπολλοδώρου Ἀθηναίου Γραμματικοῦ Βιβλιοθήκης βιβλ. Β', κεφ. 5, 2). Ἦτο τὸ ἄθλον τοῦτο τοῦ Ἡρακλέους λίαν δημῶδες καὶ πρωΐμως ἀνυμνεῖτο ἐν τῇ ποιήσει, ἐζωγραφεῖτο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀγγείων. Ἐκ τῶν διαφόρων ἐξηγήσεων τοῦ μύθου τῶν ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις δοθεισῶν ἡ μᾶλλον ἀτυχὴς φαίνεται ἡ ἐκλαμβάνουσα τὸν Ἡρακλέα ὡς σύμβολον τοῦ Ἡλίου τὴν δὲ φοβερὰν ὕδραν καὶ τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς ἐξατμίζουσα εἰς τὰ ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις λιμνάζοντα ὕδατα καὶ τὴν ἀποξήρανσιν αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἴσως προῦκειτο περί τινος μικρᾶς ἢ μεγάλης συμμορίας κακοποιῶν στοιχείων, ἥτις καταλαβοῦσα τοὺς τόπους ἐκείνους καὶ ὑπὸ τῶν ὑδάτων καὶ δασῶν τῆς γῆς προστατευομένη, εὑρίσκουσα δὲ ἑκάστοτε ὑποστηρικτὰς καὶ συμμάχους τίς οἶδε διὰ τίνας λόγους καὶ ἀντὶ τίνων ἀνταλλαγμάτων ἠδύνατο νὰ εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ πρὸς τοὺς ἐν Μυκήναις ἡγεμονεύοντας, μέχρις οὗ ὁ τὴν βασιλείαν οὕτως ἢ ἄλλως καταλοβὼν Εὐρυσθεὺς ἔκρινε φρόνιμον καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀσφάλειαν ἐπιβεβλημένον νὰ χρησιμοποιήσῃ δεόντως τὴν ὁπωσδήποτε δοθεῖσαν αὐτῷ ἀφορμὴν τῆς παρ' αὐτῇ παρουσίας τοῦ Ἡρακλέως, εἴτε ἐκτεθεὶς εἰς κίνδυνον τὸν ἐπίφοβον ἥρωα, εἴτε ἀπαλλάσσων δι' αὐτοῦ τὴν χώραν ἀπὸ οὐχ ἧττον ἐπιφόβων στοιχείων. Συνέβη τὸ δεύτερον πρὸς κλέος ἄφθιτον τοῦ ἥρωος.

ΤΟ ΠΑΓΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατὰ τὸν εἰς Κων)πολιν πλοῦν ἡμῶν τὸ ἀτμόπλοιον ἔμεινεν ἐν τῷ λιμένι Σμύρνης δύο ἡμέρας. Ἐπωφελήθημεν τῆς εὐκαιρίας νὰ ὑποβάλωμεν τὰ σέβη ἡμῶν εἰς τὸν Μητροπολίτην Σμύρνης καὶ νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ σχέδιον καὶ τὰς προθέσεις τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου. Ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης εἶνε ἐξέχουσα προσωπικότης τῆς ἑλλην. ἐκκλησίας καὶ λίαν γνωστὸς ὡς ἀπόστολος συμφιλιώσεως. Ἐπὶ τῇ προσκλήσει τοῦ Σεβασμιωτάτου παρέστημεν εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς πρωΐας. Ὁ καθεδρικὸς ναὸς ἦτο πλήρης. Ὁ Μητροπολίτης ἐκήρυξε καὶ ἀνέφερε φιλοξένως τὴν ἡμετέραν παρουσίαν καὶ τὴν ἀποστολὴν ἡμῶν, ἐν τῇ Ἀνατολῇ μεθ' ὃ τινὲς τῶν ἐκκλησιαζομένων προσῆλθον, ὅπως χαιρετίσωσιν ἡμᾶς. Προεγευματίσαμεν μετὰ τοῦ Μητροπολίτου καὶ ἄλλων ἐνδιαφερομένων καὶ σπουδαίων ἱερωμένων καὶ λαϊκῶν. Ἐπεσκέφθημεν τὸ νοσοκομεῖον, τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολὴν καὶ τὴν βιβλιοθήκην. Πρὶν ἢ ἐγκαταλείψωμεν τὴν Σμύρνην ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀμερικανικοῦ διεθνοῦς κολλεγίου καί τινες ἐκ τῶν καθηγητῶν συνδιελέχθησαν μεθ' ἡμῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Φθάσαντες εἰς Κων)πολιν μετέβημεν εἰς συνάντησιν τοῦ νῦν προέδρου τῆς ἁγίας Συνόδου Μητροπολίτου Προύσης κ. Θεοδώρου (γρ. Καισαρείας Νικολάου) κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεως ἡμῶν, δηλονότι τὴν Μεγάλην Πέμπτην. Τὸν νῦν Πατριάρχην (γρ. τοποτηρητὴν) Κωνσταντινουπόλεως κ. Δωρόθεον συνηντήσαμεν ἐν Παρισίοις καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὑπεβάλομεν ἐπισήμως τὴν πρόσκλησιν ἡμῶν. Ἡ Αὐτοῦ Ἁγιότης προὔτρεψεν ἡμᾶς νὰ μεταβῶμεν εἰς Κων)πολιν βεβαιῶν ἡμᾶς, ὅτι θὰ τύχω-

μεν ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς παρὰ τῆς Συνόδου. Ἡ ἐπηγγελμένη αὕτη δεξίωσις ἀπεδείχθη ἀληθὴς καὶ συνεφωνήθη νὰ συναντηθῶμεν μετὰ τῆς Ἁγίας Συνόδου τὴν Τετάρτην τῆς ἑβδομάδος τοῦ Πάσχα. Ἐν τῷ μεταξύ, ὡς ἐν Ἀθήναις, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀντηλλάγησαν ἱκαναὶ προσκλήσεις καὶ φιλοφρονήσεις, αἵτινες δὲν εἶναι μὲν ἀνάγκη νὰ μνημονευθῶσιν ἐνταῦθα, ἀλλ' οὐχ ἧττον κεκτηνται σπουδαιότητα ἐν διπλωματικῇ ἀποστολῇ, οἵα ἡ ἡμετέρα. Μετέσχομεν τῆς λιτανείας τοῦ Πάσχα (Δευτέρα ἀνάστασις) περὶ τὸν πατριαρχικὸν ναὸν ἐπὶ παρουσίᾳ παμπληθοῦς λαοῦ. Ἡ μεγάλη αὕτη τελετὴ δὲν ἐγίνετο κατὰ τὰ τελευταῖα δώδεκα ἔτη ἕνεκα τῶν ἐσωτερικῶν πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν. Εἰς ἐξ ἡμῶν ἀνέγνω τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Πάσχα κατὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ ἀκολουθίαν. Κατὰ τὸν ὁρισθέντα χρόνον ἐπαρουσιάσαμεν τὸ ζήτημα τοῦ παγχριστιανιτοῦ συνεδρίου πρὸ τῆς ἁγίας Συνόδου καὶ τὴν ἐπομένην ἐλάβομεν καταφατικὴν ἀπάντησιν. Μένομεν λίαν ὑπόχρεοι πρὸς τοὺς καθηγητὰς τοῦ Ροβερτείου Λυκείου κ. κ. Κ. Κωνσταντίνου καὶ Ἠλιού, μέλη τῆς ὀρθοδ. ἐκκλησίας διὰ τὰς παρασχεθείσας εἰς ἡμᾶς ὑπηρεσίας διερμηνείας καὶ μεταφράσεως.

Συνηντήθημεν μετὰ τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Ἀρμενίου Πατριάρχου Ζαβὲν, τῶν ἐπισκόπων Κενελ Καλεμκεριὰν, Μεσρὰπ Μαρογιὰν καὶ τῶν ἀρχιμανδριτῶν Σιμπὰδ Καζανζιὰν καὶ Ἰωάννου Καραπεδιάν. Ὁ τελευταῖος ἦτο ὁ γραμματεὺς τοῦ Πατριάρχου καὶ ἐχρησίμευσεν ὡς διερμηνεύς. Ἡ εὐγνωμοσύνη αὐτῶν διὰ τὴν ἀμερικανικὴν βοήθειαν πρὸς τὴν Ἀρμενίαν ἦτο ἀπεριόριστος· Ἐπεθύμουν ὡσαύτως πολὺ τὴν πολιτικὴν προστασίαν τῆς Ἀμερικῆς ἐν τῇ ἐθνικῇ κρίσει τὴν ὁποίαν διήρχοντο. Καίτοι ἐξήρχετο τῆς ἡμετέρας ἁρμοδιότητος διεβεβαιώσαμεν ἐν τούτοις αὐτοὺς περὶ τῆς εἰλικρινεστάτης συμπαθείας τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ πρὸς τὰ παθήματα καὶ τὰ μαρτύρια τοῦ Ἀρμενικοῦ λαοῦ. Ἐθεώρουν αὐτόθηλον, ὅτι ἡ ἀρμεν. ἐκκλησία θὰ ἀντιπροσωπευθῇ ἐν τῷ παγχριστιανικῷ συνεδρίῳ, εἶπον ὅμως ὅτι κατὰ τύπους δέον ἡ πρόσκλησις νὰ ἀνακοινωθῇ εἰς τὴν Α. Ἁγιότητα τὸν Καθολικὸν ὅλων τῶν Ἀρμενίων καὶ εἰς τὴν ἐν Ἐτσμιαδζὶν σύνοδον αὐτοῦ καὶ ὅτι ἱκανοὶ μῆνες ἀπαιτοῦνται, ἵνα ἀποσταλῇ ἡ πρόσκλησις καὶ καταφθάσῃ ἡ ἀπάντησις.

Ἡ ἐπιτροπὴ ὡσαύτως ἐπεσκέφθη τὸν Σεβ. Διευθυντὴν τῆς ὀρθοδ. θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης ἐν τῇ Προποντίδι 1). Ὑπῆρξαμεν ὡσαύτως εὐτυχεῖς, διότι ἠδυνήθημεν νὰ συναντήσωμεν ἐν Χάλκῃ τὸν Μητροπολίτην Ὀδησσοῦ Πλάτωνα, ὅστις ἦτο ἐξόριστος (γρ. πρόσφυξ). Πρὶν ἢ τελειώσωμεν τὸν λόγον περὶ τῶν μέχρι τοῦδε διαβημάτων τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου, εἰς ἃ περιλαμβάνεται καὶ ἡ σύγκλησις προημένως προκαταρκτικῆς διασκέψεως, ἡ Σεβασμ. αὐτοῦ ἐξέφρασεν ἔκπληξίν τινα καὶ δυσθυμίαν, ὅτι τοιαύτη προκαταρκτικὴ διάσκεψις ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν πρὶν ἢ ἡ Ρωσσικὴ ἐκκλησία δυνηθῇ νὰ μετάσχῃ αὐτῆς. Ἀφοῦ ἐτελειώσαμεν τὴν ἔκθεσιν ἡμῶν περὶ τῶν σχεδίων τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου καὶ ὡμιλήσαμεν περὶ τῆς μεγάλης ἡμῶν ἐπιθυμίας ὅπως καὶ ἡ ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας συνεργασθῇ καὶ τῶν προσπαθειῶν ἡμῶν, ὅπως μεταβῶμεν εἰς Ρωσσίαν, ἵνα προπωπικῶς προσκαλέσωμεν αὐτὴν, ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἶπεν εἰς ἡμᾶς ἀγγλιστὶ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας εἶνε νῦν ἀσθενὴς τὸ σῶμα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα, ἀλλ' ὅτι ἐὰν ἰαθῇ, θὰ ἀντιπροσωπευθῇ ἀναμφιβόλως ἐν τῷ συνεδρίῳ. Διαβεβαιώσαμεν τὴν Σεβασμιότητα αὐτοῦ περὶ τῆς συμπαθείας καὶ τῶν προσευχῶν τῶν ἀμερικανῶν κληρικῶν ὑπὲρ τῆς ρωσσικῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ ρωσσικοῦ λαοῦ. Ἐτονίσαμεν τὴν ἀνεκτίμητον ἀξιαν, ἥτις θὰ ἀπεδίδετο εἰς συμβολὴν, ἣν θὰ ἠδύνατο ἡ ρωσσικὴ ἐκκλησία, νὰ παράσχῃ εἰς ὅλον τὸν χριστιανισμὸν διὰ τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος δὲν ἦτο καλὰ καὶ ἐφάνη ἡμῖν λίαν ἀποτεθαρρημένος. Ἐν τοσούτῳ ἐχάρημεν ἰδιαιτέρως, διότι συνωμιλήσαμεν μετ' αὐτοῦ καθόσον ἡ Ρωσσία ἦτο τελείως ἀπροσπέλαστος. Ἦτο ὁ μόνος ἐπίσκοπος τῆς ρωσσικῆς ἐκκλησίας, τὸν ὁποῖον ἠδυνήθημεν νὰ συναντήσωμεν.

1). Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἡ Ἔκθεσις ποιεῖται εὔφημον λόγον περὶ τοῦ Σχολάρχου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὡς θεολόγου διακεκριμένου, ὅπερ παρελείφθη ἐν τῇ μεταφράσει.

***

Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἡ ἐπιτροπὴ μετέβη εἰς Σόφιαν διανύσασα 400 χιλιόμετρα ἐντὸς 44 ὡρῶν. Ὁ Δωρ Elner E. Coront ἐκ τῆς ἀμερικανικῆς ἐπιτροπῆς πρὸς βοήθειαν τῆς ἐγγὺς Ἀνατολῆς, πρὸ ἑνὸς ἔτους ἐν Μεθοδιστὴς ἱεραπόστολος ἐν Βουλγαρίᾳ, δὲν ἐδίστασε νὰ ἔλθῃ μεθ' ἡμῶν ὡς διερμηνεύς. Ἐξετιμήσαμεν μεγάλως τὰς ὑπηρεσίας καὶ τὴν συναναστροφὴν αὐτοῦ. Ὁ ἔξαρχος Σοφίας ἀπέθανε πρὸ μικροῦ καὶ ἡ Σύνοδος τῆς Βουλγαρίας προηγρεύετο ὑπὸ Τοποτηρητοῦ, τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀχρίδος τῆς Μακεδονίας, Βαρλαάμ. Ὡσαύτως ὑπῆρχε καὶ τοποτηρητὴς τοῦ Μητροπολίτου Σόφιας ὁ ἐπίσκοπος Βαρλαάμ. Μετ' αὐτοῦ συνηντήσαμεν ὁμοίως καὶ τὸν ἀρχιμ. Παῦλον, διευθυντὴν τοῦ Σεμιναρίου Σόφιας. Ἐλυπήθησαν διότι ἡ πρόσκλησις ἡμῶν θὰ ἔκειτο ἐπὶ τῆς τραπέζης μέχρι τῆς λήξεως τῶν διακοπῶν τῆς ἁγίας Συνόδου. Ἐβεβαίωσαν ἡμᾶς ἐν τοσούτῳ, ὅτι ἡ Βουλγαρικὴ ἐκκλησία θὰ ἐπεθύμει νὰ μετάσχῃ τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου. Ὑπεδέχθησαν ἡμᾶς ἐν τῷ εἰκονοστασίῳ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς καὶ παρέσχον ἄλλας τινὰς φιλοφρονήσεις. Ἐπεσκέφθημεν τὸν πρωθυπουργὸν Θεοδώρωφ, ὅστις εἶνε συγχρόνως καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Ἀπεδέχθη ἐγκαρδίως τὸ σχέδιον τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου καὶ διεβεβαίωσεν ἡμᾶς περὶ τῆς συμμετοχῆς τῆς Βουλγαρίας ἐν αὐτῷ. Ἡ προσφώνησις ἡμῶν πρὸς τοὺς ἐπισκόπους τῆς Σόφιας καὶ ὅπου ἐφεξῆς ἐπεσκέφθημεν, ἠκολούθησε τὰς αὐτὰς γενικὰς γραμμάς, ἃς καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ Κων]πόλει μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων τυπικῶν μεταβολῶν. Πολλὰς ἔχομεν ὑποχρεώσεις πρὸς τὸν κ. Μ. Ματέεφ, διακεκριμένον λαϊκὸν τῆς Βουλγαρικῆς ἐκκλησίας, ὅστις ἐχρησίμευσεν ὁ διερμηνεὺς ἡμῶν ἐν τῇ μετὰ τῶν ἐπισκόπων ἡμετέρᾳ συνεντεύξει. Ὡσαύτως μεγάλην βοήθειαν παρέσχεν ἡμῖν ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Ἀμερικῆς κ. Charles S. Wilson, ὅστις συνώδευσεν ἡμᾶς εἰς τὴν πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν ἐπίσκεψιν ἡμῶν.

***

Ἐν Ρουμανίᾳ ἡ Ἐπιτροπὴ συνήντησεν ὀλιγωτέρους ἢ ἐν ἄλλῃ χώρᾳ. Τοῦτο δὲν ὀφείλεται εἰς οἱανδήποτε ἀφιλοξενίαν ἢ ἀδιαφορίαν τῆς Ρουμαν. ἐκ]σίας, ἀλλ' εἰς τὸ γεγονός, ὅτι τὸ τηλεγράφημα τὸ ἀναγγέλλον τὴν ἐπικειμένην ἐπίσκεψιν ἡμῶν, τὸ ὁποῖον ἀπεστάλη πρὸ ἱκανῶν ἡμερῶν τῇ αἰτήσει τοῦ ἐν Ἀθήναις, πρεσβευτοῦ τῆς Ρουμανίας δὲν ἔφθασεν εἰς Βουκουρέστιον ἢ τὴν προτεραίαν τῆς ἡμετέρας ἀφίξεως. Ὁ ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης (καὶ ἐνταῦθα ὡσαύτως ἦτο τοποτηρητής) Νήφων Πλεστεάνου ἀπῆν τῆς πρωτευούσης. Τοῦτο συνέβη, διότι ἡ ἄφιξις ἡμῶν δὲν προσεδοκᾶτο οὐδέ ἀνηγγέλθη. Ὁ Μητροπολίτης ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἅμα ὡς ἤκουσε περὶ τῆς αὐτόθι παρουσίας ἡμῶν. Ἡ Σεβασμιότης αὐτοῦ ἐξήγησεν ἡμῖν ὅτι ἡθέσις τοῦ Μητροπολίτου ὡσαύτως ἐπισκόπου ἐσχόλαζεν. Ἀνέλαβε νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν ἀποστολὴν ἡμῶν εἰς τὴν ἁγίαν Σύνοδον εὐθὺς ὡς αἱ ἐπισκοπικαὶ ἕδραι πληρωθῶσι καὶ συνέλθωσι τὰ μέλη τῆς ἁγίας Συνόδου. Θὰ ἀπαιτηθῇ πολὺς χρόνος ὅπως καθησυχάσῃ ἡ χώρα μετὰ τὸν πόλεμον καὶ πληρωθῶσιν αἱ ἐπισκοπικαὶ ἕδραι, ἀλλ' αὐτὸς νομίζει ὅτι ἡ ἐνέργεια τῆς ρουμανικῆς ἐκ]κσίας θὰ εἶνε ταχεῖα καὶ εὐνοϊκή. Ἐπεσκέφθημεν τὸν Δρα Ἀγγελέσκου, Ὑπουργόν τῶν Ἐκ]σιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως. Διεβεβαίωσεν ἡμᾶς, ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Ρουμανίας θὰ διώριζεν ἀνιπροσώπους εἰς τὸ συνέδριον καὶ ἐθεώρει τοῦτο μεγάλην τιμήν Ὁ κ. Vopicka, ὁ ἀμερικανὸς πρεσβευτὴς ἐν Βουκουρεστίῳ, ὑπῆρξε λίαν γενναῖος ἐν τῇ φιλοξενίᾳ αὐτοῦ καὶ πολλαχῶς ἐπιβοηθητικός.

***

Ἐν Βελιγραδίῳ ἡ Ἐπιτροπὴ ἔσχεν ἱκανὰς ἐνδιαφερούσας διαλέξεις καὶ ἐγένετο δεκτή μετ' ἀξιοσημειώτου λαϊκοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Μετὰ μακρὰν συνομιλίαν μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Βελιγραδίου Δημητρίου, τοῦ ἐπισκόπου Νύσσης Δοσιθέου καὶ τοῦ ἐψηφισμένου Νικολάου Βελιμίροβιτς, ἐπηκολούθησεν ἡ ἐπαφὴ πρὸς τὰς ἐκ)κὰς καὶ πολιτικὰς ἀρχὰς καὶ πρὸς τὸ δημόσιον ἐν γένει τῇ προσκλήσει τοῦ Μητροπολ-

του ἐτελέσαμεν τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ Διὰ τῆς εὐγενείας τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς Ἀμερικῆς κ. H. Percival Dodge καὶ τῆς κυρίας αὐτοῦ ἠδυνήθημεν νὰ συναντήσωμεν διακεκριμένην συνάθροισιν κατὰ τὸ πρόγευμα. Ὁ Μητροπολίτης ὡσαύτως ἔδωκε πρὸς τιμὴν ἡμῶν πλούσιον πρόγευμα. Προπόσεις ἐγένοντο ἀπὸ μέρους σοῦ Μητροπολίτου, τοῦ Tugomir Alanpovitch καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐκ)τικῶν, εἰς ἃς ἀπήντησεν ἡ Ἐπιτροπή. Ὁ ἀντιβασιλεὺς Ἀλεξανδρος παρέσχεν ἡμῖν ἀκρόασιν, ἠὐχαρίστησε διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἡμῶν καὶ ἐξέφρασε εὐγενέστατον ἐνδιαφέρον περὶ τῆς ἡμετέρας ἀποστολῆς. Τὰ αὐτὰ ἔπραξε καὶ ὁ πρωθυπουργός. Εἷς ἐξ ἡμῶν προσεφώνησε παμπληθῆ συνάθροισιν ἐν τῇ δημοσίῳ πλατείᾳ. Αἱ διαλέξεις αὗται παρέσχον εἰς ἡμᾶς ἀφθόνους εὐκαιρίας, ὅπως παρουσιάσωμεν τὸ ζήτημα ἡμῶν εἰς τοὺς ὑπευθύνους τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς πολιτείας ὀφφικιάλους, εἰς τοὺς ἡγέτας τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς κοινωνίας τῆς πρωτευούσης καὶ εἰς τὸν πολὺν λαόν. Ὁ τύπος ἰδιαιτέρως ἐμνημόνευσε τῆς ἡμετέρας ἐπισκέψεως καὶ ἔδωκε πολλὰς λεπτομερείας περὶ τῆς καθημερινῆς ἡμῶν ἀπασχολήσεως. Πολὺ ἐβίασαν ἡμᾶς νὰ ἐπισκεφθῶμεν ἄλλας πόλεις ἐν Σερβίᾳ καὶ ὁ Ρωμαῖος καθολικὸς ἀρχιεπ. Ἀντιβάρεως παρεκάλεσεν ἡμᾶς νὰ ἐπισκεφθῶμεν αὐτὸν ἐν Μαυροβουνίῳ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἁγία Σύνοδος συνῆλθε καὶ ἐπισήμως ἀπεδέχθη τὴν συμμετοχὴν τῆς Σερβικῆς ἐκκλησίας εἰς τὸ παγχριστιανικὸν συνέδριον. Ἐκ Βελιγραδίου ἡ Ἐπιτροπὴ μετέβη εἰς Ρώμην.

***

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐν Ρώμῃ διῃρέθη· καὶ ὁ μὲν ἐπίσκοπος Σικάγου, ὁ ἐπίσκοπος Ὄχιο καὶ ὁ αἰδεσ. Dr Parsons μετέβησαν εἰς τὴν Σκανδιναυΐαν, ὁ δὲ ἐπίσκοπος Fond de Lac καὶ ὁ αἰδεσ. Dr Rogers ἐπιβάντες πλοίου ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας καὶ καταπλεύσαντες εἰς Ἀλεξάνδρειαν μετέβησαν ἐκεῖθεν εἰς Κάϊρον, εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ εἰς Δαμασκόν. «Μετὰ τὰς συνήθεις συνδιαλέξεις καὶ ἐξηγήσεις ἐπεδόθη ἡ ἐπίσημος πρόσκλησις εἰς τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Φώτιον, ὅστις μετὰ τὴν ἀπαιτουμένην ἐξέτασιν ἐδήλωσεν εἰς τὴν Ἐπιτροπήν, ὅτι ἀπεδέχετο τὴν πρόσκλησιν καὶ τὸν διορισμὸν ἐπιτροπῆς καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως πᾶσα ἡ ἀλληλογραφία ἀποστέλληται πρὸς αὐτὸν προσωπικῶς. Ὡμιλήσαμεν πρὸς αὐτὸν περὶ τοῦ σχεδίου, ὅπως ἀποδεχθῶμεν Σέρβους τινὰς ὀρθοδόξους φοιτητὰς εἰς ἕκαστον τῶν ἐκκλησιαστικῶν σεμιναρίων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποστείλῃ ἕνα ἢ δύο σπουδαστάς. Τὰ συστατικὰ αὐτοῦ γράμματα πρὸς τοὺς Πατριάρχας Ἱεροσολύμων καὶ Δαμασκοῦ (γρ. Ἀντιοχείας) εἶχον μεγάλην σπουδαιότητα. Ἡ ἐπιτροπὴ μετέβη εἰς Κάϊρον καὶ ἀνεκοίνωσε τὴν πρόσκλησιν εἰς τὸν Πατριάρχην Αἰγύπτου καὶ Ἀβυσσηνίας Κύριλλον τὸν Ε΄. Αὐτὸς καὶ ἄλλοι ἐπίσκοποι ἔζων ἐν τῷ μοναστηρίῳ αὐτῶν τῷ συνεχομένῳ μετὰ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ καὶ ὑπεδέχθησαν ἐγκαρδίως τὴν ἐπιτροπήν. Μετὰ τὴν δέουσαν ἐξέτασιν ἐβεβαίωσαν τὴν ἐπιτροπὴν, ὅτι ἡ πρόσκλησις ἐγκαρδίως ἐπεκροτήθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ἄλλων ἐπισκόπων καὶ θὰ ἐγίνετο ἀποδεκτή. Ὁ στρατηγὸς Ἄλεμπυ καὶ αἱ βρεττανικαὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ ἔδειξαν πολλὰς φιλοφρονήσεις πρὸς τὴν Ἐπιτροπήν.

***

Ἐν Ἱεροσολύμοις ὁ Πατριάρχης Δαμιανὸς ἐδέχθη τὴν ἐπιτροπὴν μετὰ τῆς Συνόδου αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπομένην ἐδήλωσεν ἐπισήμως, ὅτι ἀπεδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν· εἰς τὸν ἐπίσκοπον Fond du Lac ἐδωρήθη σταυρὸς τοῦ στήθους ἐκ μαργαριτῶν καὶ εἰς τὸν αἰδεσ. Dr Progers χρυσοῦν ἄμφιον. Τὴν 3ην Ἰουνίου ἡ Ἐπιτροπὴ ἔσχε τὸ ἐνδιαφέρον πλεονέκτημα νὰ συμμετάσχῃ τοῦ ἡνωμένου πανηγυρισμοῦ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς ἐκ)σίας καὶ τῶν γενεθλίων τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Ἡ ἑπομένη ἡμέρα ἀφιερώθη εἰς μακρὸν ταξείδιον πρὸς τὴν Δαμασκὸν μέσον Λύδδης καὶ Χαϊφας. Ἡ πρόσκλησις ἐπεδόθη εἰς τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας Γρηγόριον ἐν τῇ ἐν Δαμασκῷ ἕδρᾳ αὐτοῦ. Ὑπῆρξε λίαν ἐγκάρδιος καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιδοκιμασίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐκτίμησιν πρὸς τὰ σχέδια τῆς Ἀμερικανικῆς

ἐκ]σίας περὶ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου, ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸ ὁποῖον λογίζεται ὑπ' αὐτοῦ μεγάλη τιμή. Ἡ σύνοδος αὐτοῦ διασκορπισθεῖσα ὑπὸ τῶν τούρκων διαρκοῦντος τοῦ πολέμου δὲν κατώρθωσε νὰ συνελθῃ ἀπὸτοῦ 1913 προσέθηκεν ὅμως ὅτι θὰ συγκαλέσῃ αὐτὴν ἀμέσως καὶ θὰ συστήσῃ τὴν ἀποδοχὴν τῆς προσκλήσεως. Ὅπως καταλάβῃ θέσεις ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, ὧν ἡ ἐξασφάλισις ἦτο λίαν δύσκολος, ἡ Ἐπιτροπὴ ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ αὖθις εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Λονδῖνον καὶ Ἀμερικήν.

ΣΤΗΛΗ ΕΙΣΠΡΑΞΕΩΝ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΟΡΦΑΝΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Κοινότης	Πασᾶ Μαχαλὲ	Γρ.	508.—
»	Ποτηρᾶ	»	600.—
»	Ἁγ. Ἰωάννου τῶν Χίων	»	581.—
»	Μουχλίου	»	260.—
»	Μακροχωρίου	»	2647.50
»	Βαφειοχωρίου	»	1325.—
»	Μετόχιον Π. Τάφου	»	600.—
»	Μεγάλου Ρεύματος	»	1000.—
»	Εὐαγγελισ. Ταταούλων	»	507.—
»	Ἁγ. Νικολάου Γαλατᾶ	»	930.—
»	Ἁγ. Κων]νου Ὑψωμαθ.	»	470.—
»	Θεραπείων	»	2600.—
»	Βεφὰ Μεϊδὰν	»	330.—
»	Ἁγ. Κων]νου Πέραν	»	517.50
»	Εἰσοδίων Πέραν	»	1737.25
»	Ἁγ. Νικολάου Ὑψωμαθ.	»	150.—
»	Χάσκιοϊ	»	1000 —
»	Παναγίας Καφατιανῆς	»	1500.—
»	Κοντοσκαλίου	»	2000.—
»	Ἁγ. Μηνᾶ Ὑψωμαθ.	»	200.—
»	Βαλοὺκ Κεσὲρ	»	1000.—
Ἐπαρχία	Καλλιουπόλεως	»	930.—
»	Δαρδανελλίων	»	2100.—
»	Κρήνης	»	3180.—
»	Τραπεζοῦντος	»	21521.—
»	Κερασοῦντος	»	2550.—
»	Ρόδου	»	38709.—
»	Χίου	»	111053.—
»	Δυρραχίου	»	6250.—

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὁ Π. Μητροπολίτης Κυδωνιῶν Γρηγόριος μετὰ πεντάμηνον ἀπουσίαν ἐν Ἀθήναις ἐπανέκαμψεν εἰς τὰ ἴδια, ἀποπερατώσας αἰσίως τὸ προκαλέσαν τὴν ἐν λόγῳ ἀπουσίαν ζήτημα.

Ὠδεῖον Ἐθνικῆς Μουσικῆς. — Ὁ Ἄρχων μουσικοδιδάσκαλος κ. Κ. Α. Ψάχος ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ὅτι ἵδρυσεν ἐν Ἀθήναις «Ὠδεῖον Ἐθνικῆς Μουσικῆς». Τοῦτο ἤρξατο λειτουργοῦν ἀπὸ διμήνου ἐπὶ τῇ βάσει προγράμματος εὐρυτάτου. Ἐν τῷ Ὠδείῳ λειτουργοῦσιν αἱ ἑξῆς Σχολαί: τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς· τῶν ἑλληνικῶν ᾀσμάτων καὶ χορῶν· τῆς Ἀνατολικῆς Μουσικῆς. Ὑποχρεωτικῶν καὶ θεωρητικῶν μαθημάτων. Πρακτικὸν Διδασκαλεῖον καὶ Φροντιστήριον. Ἐνεκρίθη ὅπως διὰ καταλλήλου γράμματος ἐκφρασθῶσιν εἰς τὸν μουσικολογιώτατον ἱδρυτὴν αἱ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἀπρόσκοπτον καὶ ἐπιτυχῆ λειτουργίαν τοῦ ἔργου.

Φιλανθρωπικὴ κίνησις. — Ὁ ἐν Βοστώνῃ τῆς Ἀμερικῆς Σύλλογος τῶν Εὐξεινοποντίων «ὁ Πόντος» διενεργήσας διὰ τοῦ Συνοδικοῦ Ἐπιτρόπου θεοφιλεστ. ἐπισκόπου Ροδοστόλου κ. Ἀλεξάνδρου ἐράνους εἰς ὅλας τὰς ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνικὰς ὀρθοδόξους ἐκκλησίας κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς 23 Νοεμβρίου π. ἔ. ὑπὲρ τῶν δοκιμασθέντων κατὰ τὸν πόλεμον ὁμογενῶν τοῦ Πόντου συνέλεξε 5000 δολλάρια. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἀποστέλλεται εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, θέλει δὲ διανεμηθῇ διὰ τῶν μητροπόλεων τοῦ Πόντου.

Τὰ δεινοπαθήματα τῶν Ποντίων. — Ἐπετράπη συνοδικῶς εἰς τὴν ἐνταῦθα ἐπιτροπὴν τῶν Ποντίων ὅπως λάβῃ γνῶσιν τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἀποκειμένων ἐκθέσεων, ὅσαι πραγματεύονται περὶ τῶν δεινῶν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τῆς ἀνακωχῆς καὶ ἐντεῦθεν ὑπέστησαν οἱ χριστιανοὶ τοῦ Πόντου.

Ἐπιτροπὴ ὑπὲρ τῶν παίδων. — Ὁ Σεβασμ. Τοποτηρητὴς ἔδωκε τὴν συγκατάθεσιν αὐτοῦ ὅπως ἐγγραφῇ ὡς μέλος τῆς Ἐπιτίμου Ἐπιτροπῆς ὑπὲρ τῶν παίδων, ἥτις διατελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐν Γενεύῃ.

Ἀνταπόκρισις ἐκ Ν. Ὑόρκης. — Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ὀνόματος τοῦ προέδρου τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Ἐλευθ. Βενιζέλου ἐγένετο πανηγυρικὴ λειτουργία ἐν τῷ ὁμωνύμῳ ναῷ τῆς Ν. Ὑόρκης

Τὴν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ Συνοδικὸς Ἐπίτροπος θεοφιλ. ἐπίσκοπος Ροδοστόλου Ἀλέξανδρος, συλλειτουργοὺς ἔχων τὸν Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἐπισκοπῆς κ. Ἰωακεὶμ Μαλαχίαν, τὸν οἰκονόμον Δημ. Βαϊνῖκον καὶ τὸν γραμματέα τῆς Ἐπισκοπῆς διάκονον Γερμανὸν Πολυζωΐδην. Ἡ δοξολογία ἐψάλη ὑπὸ εἰκοσιπενταμελοῦς χοροῦ, μεθ' ἣν ὡμίλησε ἐπικαίρως ὁ προεξάρχων Συνοδικὸς Ἐπίτροπος ἐξάρας μετὰ δυνάμεως πολλῆς τὸ βαρὺ ἔργον τοῦ κ. Προέδρου, εὐχηθεὶς ἐντέλει ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τῶν παρισταμένων ὑπὲρ ὑγιείας αὐτοῦ καὶ ἐπιτυχίας πλήρους τῶν ἀγώνων αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν ζητημάτων. Εἰς τὴν τελετὴν παρευρίσκοντο ὁ Πρόξενος κ. Ψαρούδας καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Θρακῶν ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὸν κ. Π. Νικολόπουλον. Μετὰ τὴν λειτουργίαν ἐγένετο ὑποδοχὴ εἰς τὸ ἐπίσημον Γραφεῖον τοῦ Ναοῦ. Κατὰ τὸ γεῦμα τὸ ὁποῖον παρέθηκεν ὁ πρόεδρος τῆς ἑλληνικῆς Κοινότητος κ. Παναγόπουλος, ἐγένετο πρόποσις ὑπὲρ τοῦ κ. Βενιζέλου καὶ τοῦ ἔθνους ὑπὸ τοῦ κ. Νικολοπούλου καὶ ὑπὲρ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Θρακῶν καὶ τοῦ ἁγίου Ροδοστόλου ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τοῦ ναοῦ ἀρχ. κ. Μακαρώνη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Κήρυγμα. – Διωρίσθη συνοδικῶς ἱεροκήρυξ τῶν ἐν Ἄκρῃ ὀρθοδόξων ὁ εὐλαβέσσατος πρεσβύτερος κ. Γ. Τσύμας.

Ἀρχείων πρᾶξις. – Διωρίσθησαν, πρὸς ταξινόμησιν τῶν ἀρχείων τοῦ ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου ὁ ὁσιολ. μοναχὸς Γορτίας καὶ ὁ τέως γραμματεὺς τοῦ πρώην τουρκικοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Δ. Νῖνος.

Εὐποιΐας ἔργα. – Εὐλογίᾳ καὶ κελεύσει πατριαρχικῇ, ἱδρύθη ἐν Ἱεροσολύμοις ἐπιμελητήριον γυναικείας ἐργασίας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πανοσλ. ἀρχιγραμματέως κ. Τιμοθέου Θέμελη, σκοπὸν ἔχον νὰ παρέχῃ ἐργασίαν εἰς τὰ πτωχὰ κοράσια καὶ νὰ διανέμῃ ἐνδύματα εἰς παῖδας καὶ κοράσια γυμνητεύοντα. Πολλαὶ χρηματικαὶ συνδρομαὶ καὶ εἰς ὕφασμα ἐστάλησαν ἐκ Καΐρου, διενεμήθησαν δὲ, κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, 108 ἐνδυμασίαι διὰ κοράσια, 27 διὰ παῖδας ἄρρενας, 10 ἐπενδύται γυναικῶν, 86 καλύμματα κεφαλῆς, καὶ 4 ζεύγη ὑποδημάτων. Κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει, ἐν οἷς πολλοὶ ὀρθόδοξοι προθύμως συνεισήνεγκον ὑπὲρ ἀποτελεσματικῆς ἐξασκήσεως τοῦ φιλανθρώπου σκοποῦ τοῦ Ἐπιμελητηρίου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 349

Κλῆσις

Ὁ Σωτήριος Νικολάου Ριζινιώτης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, κτίστης τὸ ἐπάγγελμα καὶ κάτοικος Κων)πόλεως (Πέραν Ντουβαρτζίδικα), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπρσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸς τοῦ ἐν τοῖς πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ συζύγου Καλλιόπης Σωτ. Ριζινιώτου, τὸ γένος Νικολάου Ἐλευθεριάδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Πέραν Φεριδιὲ Κιουτσοὺκ Ντουβαρτζῆ ἀριθ. 3) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικαθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 21 Ἰανουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

κ. α. α. ὁ

(ὑπογρ.) Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος **Ἀθηναγόρας**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

κ. α. α. ὁ Β'

(ὑπογρ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

κ. α. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 22 Φεβρουαρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 7

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΝΟΜΗΣ ΚΑΙ ΕΚ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Ἡ παρ' ἡμῖν ἐκδιδομένη «*Journal d'Orient*» κατὰ τηλεγράφημα ἐκ τῆς Γαλλικῆς Πρωτευούσης ἀπὸ 10 τούτου ἀνέγραψε δημοσίευμα τοῦ Παρισινοῦ «*Matin*» ὅτι ὁ Ἄγγλος Ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν ἀνεκοίνωσεν ἐπισήμως εἰς τοὺς Μουσουλμάνους τῆς Καλκούτας τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου περὶ διατηρήσεως τῆς Τουρκικῆς κυριαρχίας ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἡ εἴδησις αὕτη, ἀληθεύουσα—ὃν ὑπάρχει δὲ εὔλογος ἀμφιβολία περὶ τούτου—εἶναι διαφωτιστικὴ, καὶ μάλιστα διττῶς. Ἐπιβεβαιοῖ πρῶτον τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἀπό τινος κυκλοφορησασῶν διαδόσεων, ὅτι οἱ Μουσουλμάνοι τῶν Ἰνδιῶν, συμπαθῶς διακείμενοι πρὸς τοὺς παρ' ἡμῖν ὁμοθρήσκους αὐτῶν, ἐνδιαφέρονται ζωηρῶς καὶ περὶ αὐτῆς τῆς τύχης τῆς πόλεως τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, πόλεως, ἥτις ἐπὶ αἰῶνας ὅλους διατελέσασα ἡ πρωτεύουσα τῆς ἐν Ἀνατολῇ χριστιανοσύνης, ἐπέπρωτο, πάντως διὰ τὰ ἁμαρτήματα ἡμῶν, νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ἕδρα φυλῆς τινὸς τουρκικῆς ἢ τουρανικῆς, τὸν Μωαμεθανισμὸν πρεσβευούσης. Οὐδεὶς θὰ μεμφθῇ εὐλόγως, ἂν εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτῶν περὶ τῆς διευθετήσεως τῶν τῆς Ἀνατολῆς πραγμάτων ἔκριναν ἐπάναγκες νὰ μὴ παρίδωσιν ὁλοσχερῶς καὶ τὴν ἐν λόγῳ συμπάθειαν οἱ βουληφόροι ἐκεῖνοι τῆς Ἀγγλικῆς Πρωτευούσης οἵσι λαοὶ ἐπιτετράφαται καὶ τόσα μέμηλε, ἀρκεῖ μόνον. Τὰ οὐσιώδη δίκαια καὶ τὰ καίρια συμφέροντα τῶν ἀπὸ τοσούτου χρόνου δεινοπαθησάντων καὶ μαρτυρησάντων νὰ μὴ παροραθῶσιν ὑπὲρ τῶν ἰδίων μόνον ὑπολογισμῶν, ἀρκεῖ μόνον νὰ τεθῇ τελεία στίξις εἰς τὴν τέως κρατήσασαν πολιτικήν, καὶ ὁ ἱδρὼς, καὶ τὰ παθήματα, αὐτὸ τὸ αἷμα τοσούτων λαῶν καὶ γενεῶν, νὰ παύσωσι πλέον νὰ χρησιμοποιῶνται ὡς ἀνταλλάγματα πρὸς ἀγορὰν ἢ ἐξασφάλισιν ἰδίων τελῶν καὶ συμφερόντων, καὶ οὐ μόνον ὑλικῶν, ἀλλὰ καὶ ἠθι-

κῶν καὶ πνευματικῶν, καὶ θρησκευτικῶν μάλιστα!

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τοῦτο. Εἶναι τὸ δημοσίευμα διαφωτιστικὸν καὶ τῶν σκέψεων, τοῦ τρόπου του σκέπτεσθαι, θὰ ἐλέγομεν τῆς ὁμοίας νοοτροπίας τῶν ἐν Ἰνδίαις Μωαμεθανῶν καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς τοιούτων. Κινητήριον δύναμιν δὲν ἔχουσι μόνον ὁ ἀήρ, τὸ ὕδωρ, ὁ ἀτμός, ὁ ἠλεκτρισμὸς καὶ τί τινα ἄλλα τοιαῦτα ὑλικά, ἀλλὰ καὶ τὰ ψυχικά, καὶ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα καὶ συναισθήματα, αὐταὶ αἱ σκέψεις καὶ διαθέσεις καὶ ἰδέαι καὶ ἐπιθυμίαι ἡμῶν. Ἡ τούτων μάλιστα δύναμις καὶ ροπὴ εἶναι πολλάκις μείζων τῆς ἐκείνων ἰσχύος. Κινοῦμεν τὰ μέλη ἡμῶν τὰ δεκτικὰ κινήσεως καθ' ὃν ἔχουσι μηχανισμὸν, διευθύνομεν τὰ βήματα ἡμῶν πρὸς ταύτην ἢ πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν, ἐκτείνομεν ἢ συστέλλομεν τὰς χεῖρας οὕτως ἢ ἄλλως, ἀναστέλλομεν πᾶν βῆμα καὶ καταστέλλομεν πᾶν κίνημα τῶν τοῦ σώματος μελῶν, ὡς πρῶτον κινοῦν, ὡς ἄρχουσαν κινητήριον δύναμιν ἔχοντες τὴν ἰδέαν καὶ ἐπιθυμίαν τοιαύτης ἢ τοιαύτης κινήσεως ἢ στάσεως, πολλάκις μὲν ἐν πλήρει γνώσει καὶ συνειδήσει, πολλάκις δὲ καὶ οἷον ἀσυνειδήτως ἢ ὑποσυνειδήτως, χωρὶς μάλιστα νὰ γνωρίζωμεν οἱ μὲν πλεῖστοι τὸν μηχανισμὸν καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν κινητηρίων ἡμῶν ὀργάνων, πάντες τὸ πῶς τῆς λειτουργίας ταύτης, τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἰδέα τις, ψυχική τις διάθεσις ἢ ἐνέργεια, ἐν ὁμαλῇ καὶ ὑγιαινούσῃ καταστάσει τῶν τοῦ σώματος, θίγει κατ' ἀρέσκειαν καὶ τίθησιν εἰς ἐνέργειαν ταύτην ἢ ἐκείνην οὕτως εἰπεῖν τὴν χορδὴν τῆς θαυμασίας ὄντως μηχανῆς. Ἡρὶν ἢ οἱ δάκτυλοι τοῦ κλειδοκυμβαλιστοῦ κρούσωσι τὰ πλῆκτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου, αἱ ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ ὑπάρχουσαι καὶ ἀλλήλας διαδεχόμεναι παραστάσεις καὶ σειραὶ τῆς μουσικῆς συνθέσεως, ἄγνωστον πῶς, ἐπιδρῶσιν ἐπὶ ἐκείνων τῶν νεύρων ἢ νευρικῶν ἰνῶν, ὧν ἡ διέγερσις εἶναι ἀναγκαία πρὸς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κίνησιν τῶν δακτύλων τῆς χειρός. Τοῦ ἐξωτερικοῦ κλειδοκυμβαλισμοῦ προηγεῖται ὁ ἐσωτερικὸς, καὶ πρὶν ἢ ἐθισθῶσιν οἱ τῆς χειρὸς δάκτυλοι εἰς τὸ κρούειν τὰ κατάλληλα πλῆκτρα, ἐθίζεται τὸ ψυχικὸν νὰ θίγῃ οὕτως εἰπεῖν καὶ νὰ διεγείρῃ πρὸς ἐνέργειαν τὰς ἁρμοδίας νευρικὰς χορδάς.

Ἰσχύει τοῦτο περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐνεργείας τῶν ψυχικῶν παραγόντων πάσης σωματικῆς κινήσεως καὶ πασῶν τῶν ἐν τῷ βίῳ ἐνεργειῶν ἡμῶν. Ἡ ἀποστολικὴ ῥῆσις «τὸ πνεῦμά ἐστι τὸ ζωοποιοῦν, ἡ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ οὐδὲν», ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος, καθοριζομένη καὶ νοουμένη οὕτως, ὅτι οἱ σωματικοὶ καὶ ὑλικοὶ παράγοντες ὧν ἐπιθυμοῦμεν καὶ διενεργοῦμεν κινήσεων ἐν τῷ ἐκτὸς κόσμῳ ἔχουσιν ἀξίαν καὶ χρησιμότητα μόνον ὡς ὄργανα, ὡς μέσα καὶ διάμεσα, τὸ δὲ πρῶτον κινοῦν, τὰ ἄμεσα ἐλατήρια καὶ κίνητρα καὶ σκοποὺς τῶν ἐνεργειῶν ἡμῶν ἀποτελοῦσι τὰ ἐν ἡμῖν ψυχικὸν καὶ πνευματικὸν χαρακτῆρα ἔχοντα, αἱ ἰδέαι ἡμῶν, οἱ λογισμοὶ, αἱ σκέψεις ἡμῶν, αἱ διαθέσεις καὶ ἐπιθυμίαι αἱ ἑκάστοτε ἐν ἡμῖν δεσπόζουσαι. Διὰ τοῦτο ὅμως ἀκριβῶς διότι ἰδέαι, διότι σκέψεις καὶ διαθέσεις καὶ ἐπιθυμίαι διέπουσι τὰς τῶν ἀνθρώπων κινήσεις, πᾶν ὅ,τι δὲ ἑκάστοτε διανοούμεθα καὶ ἐπιθυμοῦμεν δὲν εἶναι ἡ προσήκουσα ἰδέα ἡ προσήκουσα σκέψις καὶ ἐπιθυμία διὰ τοῦτο ὑπόκειται εἰς ἀμφιβολίαν ἂν εἶναι ἡ ἁρμόζουσα ἡ περὶ τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ φρονεῖν προδηλωθεῖσα ὁμοιότης τῶν παρ' ἡμῖν καὶ τῶν ἐν Ἰνδίαις ἀδελφῶν αὐτῶν ἐν τῇ πίστει. Οἱ παρ' ἡμῖν, μέχρι τοῦδε τοὐλάχιστον, ἐν τῇ διοικήσει τῆς χώρας ἄλλα ἰδεώδη ἐπιδιώξαντες καὶ ἐπιδειξάμενοι ἢ τὸ σέβεσθαι τὴν ζωὴν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν περιουσίαν τῶν ἄλλων, δὲν ἔχουσιν ἄλλον τρόπον καὶ μέσον τῆς ἀποκαθάρσεως ἀπὸ τῶν ἁμαρτημάτων καὶ τῆς δυνατῆς προλήψεως τῶν δικαίων αὐτῶν ἐπακολουθημάτων ἢ τὴν ἐπίκλησιν τῆς πληθύος τῶν ἀνὰ τὴν Ἀσίαν ὁμοθρήσκων αὐτῶν, ποιοῦντες κατὰ τὸν παλαιὸν Ἡράκλειτον τὸ αὐτὸ «ὑκοῖον εἴκι ἐς πηλὸν ἐμμεν, πηλῷ ἀπονίζοιτο»

Καὶ αὕτη μὲν εἶναι ἡ μέθοδος τῶν παρ' ἡμῖν, πᾶν ἄλλο ἐμφαίνουσα ἢ μετάνοιαν ἐπὶ τῆς ἡμαρτημένοις καὶ πρόθεσιν εἰλικρινῆ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι διορθώσεως. Τῶν δὲ ἐν Ἰνδίαις ὁμοθρήσκων αὐτῶν τίς ἡ διαγωγή; Ὡς παρ' ἀνθρώπων μᾶλλον προηγμένων ἐν τῷ πολιτισμῷ καὶ μᾶλλον ἡμέρων περὶ τοὺς τρόπους, θὰ περιέμενέ τις εἰ μή τι ἄλλο, τοὐλάχιστον ἀποδοκιμασίαν μὲν καὶ κατάκρισιν ἀνεπιφύλακτον τῶν μεθόδων καὶ τρόπων αὐτῶν, φιλότιμον δὲ προσπάθειαν εἰς τὸ σωφρονίσαι τοὺς παραπαίοντας ἀδελφούς. Ἀντὶ τούτου ἀναφαίνονται συνήγοροι αὐτῶν καὶ χρησιμοποιοῦσιν ὑπὲρ τῆς ἀτιμωρησίας αὐτῶν πᾶσαν δύναμιν ἣν διαθέτουσιν, ἐπινοοῦντες δικαιώματα καὶ παραλλόμενοι ἐπιχειρήματα ἄξια δικολάβων παρωχημένων χρόνων. Εἶναι τοῦτο ἐνθάρρυνσις ἴμμεσος, μονονουχὶ ἄμεσος παρότρυνσις πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς πρὶν μεθόδου καὶ ἐνεργείας, οὐδὲ διαφέρει τῆς ἐπιφοῦ ἐκείνης, ἣν ἡ ἐστεμμένη κορυφὴ τῆς μεγάλης πρὶν Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ τὰ ἀντάξια αὐτῆς ὄργανα ἐπῆδον τοῖς ἀγαπητοῖς φίλοις καὶ συμμάχοις. Ἐξακολουθήσατε τὸ ἔργον σας καθ' ὃν γνωρίζετε τρόπον, καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἐδῶ, εἴμεθα παρὰ τὸ πλευρόν σας. Τούτους φαίνονται ζηλοῦντες καὶ οἱ ἐν Ἀσίᾳ φίλοι, φαίνονται φιλοτιμούμενοι νὰ διαδραματίσωσι κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν τὸ πρόσωπον τοῦ μεγάλου καρκίνου τοῦ μύθου παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς μεγάλης ὕδρας τῆς Λέρνης. Εἰ καὶ διαφόρου ὁμοταξίας, ὅμως εἶναι ἀμφότεροι τρόφιμοι τῆς αὐτῆς νομῆς, τοῦ αὐτοῦ ἕλους καὶ τοῦ αὐτοῦ τέλματος. Ἔφαγον ἐκ τῆς αὐτῆς χλόης καὶ ἔπιον ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, τῆς Λερναίας λίμνης. Κατὰ τὴν τροφὴν καὶ αἱ σκέψεις, κατὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ ἰδεώδη τοῦ βίου καὶ τῆς ἐνεργείας.

Καὶ ἔπειτα οἱ μεγαλόσχημοι ἀρχαιολόγοι τῆς σοφῆς Εὐρώπης καὶ οἱ ὀξεῖς ἑρμηνευταὶ τῶν ἀρχαίων παραδόσεων ἀνατρέχουσιν εἰς τὰ μετέωρα καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀγωνίζονται νὰ ἀνεύρωσιν ἐκεῖ, εἰς τίνα ὁμώνυμον ἀστέρα ἢ συνώνυμον ἀστερισμὸν ἀντιστοιχεῖ ἡ Ὕδρα τοῦ μύθου, εἰς τίνα ἄλλον ὁ σύμμαχος αὐτῆς Καρκίνος, καὶ εἰς τίνα τρίτον ὁ ἀμφοτέρους κτείνας Ἡρακλῆς, ὡσεὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς γῆς ἔλειπον εἴτε ὄφεις ἀνθρωπόμορφοι, εἴτε ἄνθρωποι καρκινότροποι, εἴτε Ἡρακλεῖς θέλοντες καὶ δυνάμενοι νὰ θέσωσι τέρμα εἰς τὰς προθέσεις καὶ ἐνεργείας αὐτῶν τε τούτων καὶ τῶν ὁμοίων αὐτοῖς ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, τῶν ἀρεσκομένων εἰς τὸ καταβιβρώσκειν τὰ σπλάγχνα τοῦ ἐπὶ Καυκάσου τινὸς πεπατταλευμένου Προμηθέως.

Ὑπάρχει ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης βιβλίον τι ἐπιγραφόμενον Ἐσθήρ, διατρῖβον προφανῶς περὶ τὴν ἀνιστόρησιν διωγμοῦ τινος τῶν ἐν Περσίᾳ Ἰουδαίων κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ξέρξου, σκευωρηθέντος μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀμάν, πρώτου ὑπουργοῦ τοῦ μεγάλου βασιλέως, μόλις δὲ ματαιωθέντος διὰ τῶν καταλλήλων ἐνεργειῶν τῆς βασιλευούσης Ἐσθὴρ καὶ τοῦ θείου αὐτῆς Μαρδοχαίου, ἀμφοτέρων καταγωγῆς Ἰουδαϊκῆς. Μανθάνομεν νῦν παρὰ τῶν σοφῶν τῆς αὐτῆς σχολῆς, ὅτι ὁ Μαρδοχαῖος εἶναι ὁ Μαρδοὺκ τῶν Βαβυλωνίων, ὁ αὐτὸς τῷ Διῒ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῷ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο γνωστῷ πλανήτῃ, ὅτι ἡ Ἐσθὴρ εἶναι ἡ Ἰστὰρτ ἢ Ἀστάρτη τῶν αὐτῶν λαῶν, ἡ αὐτὴ τῇ Ἀφροδίτῃ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῷ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο γνωστῷ πλανήτῃ, καὶ ὅτι Ἀμὰν ὁ Ἀγαγίτης, οὐδὲν πλέον καὶ οὐδὲν ἔλασσον εἶναι εἰμὴ ἔκφρασις καὶ παράστασις τῶν ἀντιθέσεων καὶ ἀνταγωνισμῶν δὲν γνωρίζω τίνων ἀστέρων καὶ ἀστερισμῶν, αὐτῶν τῶν θερινῶν καὶ χειμερινῶν τροπῶν τοῦ Ἡλίου. Ἡ σοφία τῶν σοφῶν συμβαδίζει τῇ πολιτικῇ τῶν πολιτικῶν.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΣΧΕΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ἀπὸ τοῦ 1898 μέχρι σήμερον

Εἶνε ἤδη γνωστὸν εἰς τὸν ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Χριστιανισμὸν τὸ **ζωηρὸν ἐνδιαφέρον**, τὸ ὁποῖον ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία, καθ' ὃν χρόνον οἱ ἰσχυροὶ τῆς Γῆς σκέπτονται καὶ ἀποφασίζουν περὶ τῆς τύχης τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιδεικνύῃ ὑπὲρ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν ἱστορικῶν καὶ ἠθικῶν δικαίων ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ὑποδούλων καὶ ἐν τοῖς πρώτοις τοῦ Ἀλυτρώτου Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Διεξάγει αὐτὸ τοῦτο ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἐπιβραβεύσεως τῶν δικαίων τούτων ἐναντίον ἀναχρονιστικῶν τάσεων, τὰς ὁποίας ἀφύπνισαν καὶ ἐγαλβάνισαν ἐκ νέου ὑπολογισμοὶ καὶ συμφέροντα ἀντιστρατευόμενα φρικωδῶς ὑψίστας ἠθικὰς ἀρχάς. Καὶ πρωτοστατοῦσιν ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ μετὰ δυνάμεως καὶ σθένους ἡ κορυφὴ αὐτὴ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας, οἱ Θεοφ. Ἐπίσκοποι Ὀξφόρδης καὶ Μάνσεστερ, ἡ χορεία τῶν Θεολόγων καὶ λοιπῶν σοφῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ὀξφόρδης καὶ πληθὺς ἄλλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν πάσης τάξεως ἐκ τοῦ ὑψηλοφρονος Ἀγγλικοῦ λαοῦ.

Τὰ αὐθόρμητα ταῦτα διαβήματα τῆς Ἀγγλ. Ἐκκλησίας ἀναζωπυροῦσιν ἔτι μᾶλλον τὰς σχέσεις καὶ συσφίγγουσι στενώτερον τοὺς δεσμοὺς τοὺς ὁποίους ἀμφότεραι αἱ Ἐκκλησίαι Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀγγλίας ἀνέπτυξαν ἐν τῷ παρελθόντι καὶ προήγαγον.

Κρίνομεν ἐπίκαιρον νὰ δημοσιεύσωμεν, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀνωτέρων σύντομον ἱστορικὴν Ἔκθεσιν περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἡμετέρας μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Πρώτη ἀφορμὴ πρὸς ἐπίσημον ἐπικοινωνίαν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἐδόθη ἐκ τοῦ ἐν Λάμβεθ συνεδρίου τοῦ συνελθόντος κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1897, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ ἐξ ἁπάσης τῆς τῶν Ἀγγλικανῶν κοινωνίας Ἐκίσκοποι, 194 τὸν ἀριθμὸν, ὁμοῦ συνελθόντες μιᾷ φωνῇ ἐψήφισαν ἐνέργειαν ἀπευθύνουσαν εἰς ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καθ' ἃ διαλαμβάνει τὸ 36 ἄρθρον τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐν λόγῳ συνεδρίου (βλ. «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» τοῦ 1898 σελ. 34. 45, 46. 106). Συνεπείᾳ τούτου ὁ πρωθιεράρχης πάσης Ἀγγλίας Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας Φρειδερῖκος διεβίβασε κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1898 ἀναλόγους ἐπιστολὰς πρός τε τοὺς Πατριάρχας τῆς Ἀνατολῆς καὶ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου, ἃς συνώδευσε καὶ μετ' ἀντιγράφων ἐν μεταφράσει εἰς τὴν Ἑλλ. τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συνεδρίου τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Τὴν πρὸς τὸν Παναριάρχην μάλιστα Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντῖνον τὸν Ε' ἐπιστολὴν, διεβίβασε καὶ δι' ἰδιαιτέρου ἀπεσταλμένου τοῦ Ἐπισκόπου Σαλισβουρίας, ὅστις καὶ παρουσιασθεὶς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τῆς Α. Παναγιότητος ἐπέδωκε τὰ γράμματα καὶ ἐζήτησεν ἵνα ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία α') παραδεχθῇ τὸ βάπτισμα τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ β') ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς τὴν μετάδοσιν τῶν θείων δώρων εἰς τοὺς ἐπιθανατίους Ἀγγλικανοὺς, εἰς μέρη. ἐν οἷς δὲν ὑπάρχουσιν ἴδιοι αὐτῶν ἱερεῖς.

Ἐκτὸς τῶν ὡς ἄνω δύο αἰτημάτων ὑπεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ ἀπεσταλμένου καὶ ἄλλα τινὰ, ἀλλ' ἐδηλώθη αὐτῇ ὅτι δέον ἵνα ταῦτα πάντα ὑποβληθῶσι γραπτῶς, ὅπως ἡ Μ. Ἐκκλησία σκεπτομένη ἐπ' αὐτῶν ἐν συνεννοήσει καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν ἀποφασίσῃ τὸ προσῆκον, καὶ ἀνακοινώσῃ ἀκολούθως τὸ ἀποτέλεσμα τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Καντουαρίας. Πράγματι δὲ κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1899 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας ἔγραψε τῷ Οἰκουμ. Πατριάρχῃ Κωνσταντίνῳ θερμοτάτην ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ ἐκφράζων τὸν διακαῆ πόθον τῶν Ἄγγλων πρὸς σαφεστέραν τινὰ συνεννόησιν καὶ σύναψιν στενοτέρων σχέσεων, δηλοῖ ὅτι εἶναι δύσκολον νὰ διατυπώσῃ τις ἐπὶ τοῦ χάρτου τοιούτου εἴδους λεπτομερείας καὶ ὅτι ἡ εὐκταία ἐπικοινωνία δέον νὰ χωρήσῃ βαθμηδὸν αὔξουσα, καθ' ὃν δύσκολος ἐνδείκνυται ὁ καθορισμὸς ἐκ τῶν προτέρων οἱουδή-

τινος ἐπὶ τοῦ προκειμένου προγράμματος ὑποδεικνύει διὰ σαφῶς ἡ ἐπικοινωνία τῶν δύο Ἐκ]σιῶν καταστῇ ἀσφαλεστέρα καὶ χρησιμωτέρα· 1) τὴν παῦσιν ἐκατέρωθεν τοῦ προσηλυτισμοῦ· 2) τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀρθοδόξου ἐν Λονδίνῳ κλήρου ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα Ἀγγλικανοῦ ἱερέως ἐπίσκεψιν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχ. ἐν μεγάλαις ἑορταῖς καὶ ἄλλαις ἐπισήμοις ἡμέραις καὶ 3) τὴν ἀναγγελίαν ὑφ' ἑκατέρας τῶν Ἐκκλησιῶν τῇ ἑτέρᾳ τῶν ἐν αὐτῇ λαμβανουσῶν χώραν σπουδαίων μεταβολῶν. Ἐκφράζει δ' ἐν τέλει τὴν ἐλπίδα ὅτι δυνατὸν ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ἀκολουθήσῃ συνεργασία ἐν τοῖς ἐκπαιδευτικοῖς καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν διάδοσιν τῶν ἁγ. Γραφῶν. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἅμα λαβοῦσα ἡ Α. Παναγιότης συνέστησεν ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου Χρυσοστόμου, τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς ἱ. Συνόδου, ἀρχιμ. Φωτίου καὶ τοῦ Μ. ἱεροκήρυκος ἀρχιμ. Γρηγορίου Κωνσταντινίδου, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς συνεντεύξεις ἐπανειλημμένας μετὰ τοῦ τότε ἱερέως τῆς ἐνταῦθα Ἀγγλικῆς παροικίας Θεοδώρου Δάουλιγγ, ἰδίᾳ περὶ τῶν τριῶν ἀνωτέρω προτάσεων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, αἵτινες καὶ ἐγένοντο ὁμοφώνως ἀποδεκταί, δηλωθέντος συνάμα ὅσον ἀφορᾷ τὸν προσηλυτισμὸν ὅτι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία οὐδέποτε οὔτε διενήργησεν οὔτε ἐπέτρεψε τὸν προσηλυτισμόν, συνέταξεν ἐπὶ τῇ βάσει τούτων τὴν προσήκουσαν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἀνωτέρω γράμμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, δι' ἧς ἠγγέλλετο καὶ ὁ θάνατος τοῦ Μ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σωφρονίου. Ἀκολούθως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀμφοτέρωθεν ἀποδεκτῶν γενομένων σημείων τούτων κατὰ Δεκέμβριον τοῦ ἔτους 1900 διὰ Πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς ἀγγέλλεται τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Καντουαρίας ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἀλεξανδρείας Φωτίου καὶ τὰ κατὰ τὸ Ἀντιοχικὸν ζήτημα, οὗτος δὲ ἀπαντῶν κατὰ Μάρτιον τοῦ 1901 ἐκφράζει τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ Ἀλεξανδρείας μετὰ θερμῆς εὐχῆς ὑπὲρ εὐοδώσεων τῶν πραγμάτων τοῦ Ἀντιοχικοῦ θρόνου, ἀναγγέλλει δὲ τὸν θάνατον τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας καὶ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου ὡς καὶ τὸν θάνατον τοῦ ἐπισκόπου Λονδίνου.

Ὁμοίως κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1901 ἐπὶ τῇ μεταθέσει τοῦ ἀγγλικανοῦ ἱερέως τῆς ἐνταῦθα ἀγγλικῆς παροικίας Θ. Δάουλιγγ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας ἀγγέλλων τοῦτο δι' ἐπιστολῆς ἐκφράζει εὐχὴν ὅπως καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἱ αὐταὶ τηρηθῶσιν ἀγαθαὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, εἰς ἣν ἐπιστολὴν ἐγένετο ἡ προσήκουσα ἀπάντησις. Ὁμοίας διαθέσεις τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζει καὶ ἡ ἑτέρα ἐπιστολὴ τῆς Α. Σ. δι' ἧς συνιστᾷ ὡς ἀντικαταστάτην τοῦ Θ. Δάουλιγγ τὸν Μαρκον Σουέηβι. Μετὰ ταῦτα ἐπηκολούθησαν διάφορα ἄλλα γεγονότα φιλικὰς ἐμφαίνοντα σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Οὕτω π. χ. κατ' Ἀπριλιον τοῦ 1902 ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκ. Πατριάρχην κ. Ἰωακεὶμ τὸν Γ' ὁ ἐπίσκοπος Γιβραλτάρ. Τὴν αὐτὴν περίπου ἐποχὴν ὁ ἐπίσκοπος Ὀξωνίας Φραγκῖσκος διὰ φιλικῆς ἐπιστολῆς συνέστησε τῇ Α. Θ. Π. τὸν ἄγγλον ἱερέα Κίρσοπ Λαΐκ μεταβαίνοντα εἰς Ἁγιον Ὄρος. Ἀλλὰ καὶ ἡ στάσις τῶν ἐν Βηρυττῷ ἀγγλικανῶν κατὰ τὴν ἐκεῖ θρησκευτικὴν ἀναμαλίαν τῶν Ὀρθοδόξων κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1902 καὶ αἱ εὐλαβῶς ὑποβληθεῖσαι τοῖς Πατριάρχαις τῆς Ἀνατολῆς ἐρωτήσεις τῶν Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων Ἱερουσαλὴμ καὶ Γιβραλτὰρ περὶ θρησκευτικῶν τινων ζητημάτων τρανῶς μαρτυροῦσι τὰς φιλικὰς μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν σχέσεις.

Τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1903 ἱκανὰ ἐκατέρωθεν ἀντηλλάγησαν καὶ γραπτῶς καὶ προφορικῶς μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν συνέχειαν ἐμφαίνοντα τῶν πρότερον ἐκφρασθέντων αἰσθημάτων καὶ βάσεων πρὸς μείζονα προσέγγισιν. Οὕτω π. χ. τοῦ Πα]χον συλληφθέντος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Καντουαρίας, ὁ τοποτηρητὴς τοῦ χηρεύοντος θρόνου Ἐπίσκοπος Τόρκης ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ εὐχαριστῶν. Ἀκολούθως δὲ ὁ ἐκλεγεὶς νέος Καντουαρίας Θωμᾶς ηὐχαρίστησε θερμῶς μετ' εὐχῶν ὑπὲρ τῆς μείζονος συσφίγξεως τῶν συνδεόντων τὰς δύο Ἐκ]σίας δεσμῶν ἐπὶ τοῖς συγχαρητηρίοις τοῦ Οἰκουμεν. Πατριαρχείου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ θεωρητικὰ δογματικὰ ζητήματα οὐδὲν τούτων ἐθίγη ἢ καὶ θιγὲν ἔλαβε λύσιν τινὰ οἱανδήποτε, διότι ἐμελετήθησαν μὲν ὑπὸ εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς τὰ ὑπὸ τῶν Ἀγγλων

Ἐπισκόπων Ἱεροσολύμων καὶ Γιβραλτὰρ ὑποβληθέντα ζητήματα, ἀντίγραφα δὲ τῆς σχετικῆς ἐκθέσεως τῆς Ἐπιτροπῆς διεβιβάσθησαν Συνοδικῇ διαγνώμῃ εἰς τοὺς Μ. Πατριάρχας, ἀλλ' ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δὲν ἐξήνεγκεν ἐπ' αὐτῶν γνώμην τινα καὶ ἀπόφασιν εἰσέτι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗΛΗ ΕΙ ΠΡΑΞΕΩΝ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΟΡΦΑΝΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Β' Κατάλογος

Ἐπαρχία Κυζίκου			
Κοινότης Βάλιας		Γρ.	44300
»	Πανόρμου	»	4130
»	Μηχανιῶνος	»	500
»	Περάμου	»	200
Ἐπαρχία Σμύρνης		»	74149
»	**Νεοκαισαρείας**	»	7700
»	**Μετρῶν**	»	5465
»	**Πισιδίας**	»	5200
»	**Δαρδανελλίων**		
Κοινότης Δαρδανελλίων		»	2500
»	Λαμψάκου*	»	2100

* Ἡ ποσότης αὕτη ἐσημειώθη ἐν τῷ παρελθόντιφύλλῳ ὡς ἐκ Δαρδανελλίων προερχομένη. Ἐπανορθοῦμεν τὸ λάθος.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Παγχριστιανικὸν συνέδριον.—Ἡ Ἱ. Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 18 Φεβρουαρίου προέβη εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἥτις θὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐν τῷ Παγχριστιανικῷ Συνεδρίῳ ὁρίσασα δύο ἕτερα μέλη: τὸν Προϊστάμενον τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Παρισίων ἀρχιμ. κ Γερμανὸν Βασιλάκην καὶ τὸν ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογ. Ἀκαδημίας Χάλκης κ. Β. Ἀντωνιάδην. Ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μητροπολίτου Σελευκείας κ. Γερμανοῦ, σχολάρχου τῆς Θεολ. Ἀκαδημίας. Ἐδόθη ἐντολὴ ἵνα ἡ ἐκλογὴ καὶ τῶν νέων μελῶν ἀνακοινωθῇ εἰς τὸν Γεν.Γραμματέα κ. Gardiner ἀποσταλῶσι δὲ εἰς τοὺς ἐκλεγέντας ἐξαγγελτικὰ γράμματα.

Ἐκκλησία Κ]πόλεως καὶ Ἀγγλικανική.— Κατὰ τὴν ὡς ἄνω συνεδρίαν ἀπεφασίσθη κατὰ πρότασιν τοῦ Σ. Μητροπ. Κυζίκου ὁ καταρτισμὸς διαρκοῦς Ἐπιτροπῆς μετὰ τῆς ἐντολῆς ὅπως γενικῶς μὲν παρακολουθῇ τὰ κατὰ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ κρατεῖ ἐνήμερον περὶ τούτων τὴν Ἱερ. Σύνοδον εἰδικῶς δὲ μελετᾷ τὸ ζήτημα τῆς δυνατῆς καὶ οὐσιαστικωτέρας προσεγγίσεως ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκ]σιῶν καὶ καταρτίζῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἐργασίαν, ἥτις θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἐν καιρῷ εὐθέτῳ. Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ὠνομάσθη ὁ ποιήσας τὴν πρότασιν Σεβ Μ. Κυζίκου, μέλη δὲ ὁ σχολάρχης τῆς Θεολ. Ἀκαδημίας Μ. Σελευκείας κ. Γερμανὸς, οἱ θεολόγοι καθηγηταὶ αὐτῆς ἀρχιμ. κ. Ι. Εὐστρατίου, διάκονος κ. Β. Στεφανίδης, κ. Β. Ἀντωνιάδης καὶ Π. Κομνηνὸς, ὁ ἐπίσκοπος Εἰρηνουπόλεως κ. Φώτιος, ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Διονύσιος καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς Ροβερτείου κ. Κ. Κωνσταντίνου ὡς ἀγγλομαθής. Ὁ καταρτισμὸς καὶ ὁ σκοπὸς τῆς Ἐπιτροπῆς θ' ἀναγγελθῇ εἰς τὸν Σεβ Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας διὰ γράμματος τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ.

Ἐπίσκοπος Μάνσεστερ. Ἐνεκρίθη ἵνα τελεγραφικῶς ἐκφρασθῶσιν εἰς τὸν ἀγγλικανὸν Ἐπίσκοπον Μάνσεστερ αἱ εὐχαριστίαι τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου διὰ τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν στεναζόντων εἰσέτι ὑπὸ τὸν τυραννικὸν ζυγὸν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐπίσημοι ἐπισκέψεις.—Τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν ἐπεσκέφθησαν κατ' αὐτὰς ὁ ἐνταῦθα ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Ρουμανίας ἐξοχ. κ. Φιλαλήθης καὶ ὁ ἐξοχ. ἀντιπρόσωπος τῆς Δημοκρατίας τῆς Γεωργίας. Ἀμφοτέρους ἀντεπεσκέφθη ἡ Α. Σ.

Μ. Τραπεζοῦντος. Τηλεγραφικῶς ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἄφιξιν αὐτοῦ εἰς Μασσαλίαν ὁ Π. Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Χρύσανθος, ὅθεν ἀνεχώρησε διὰ τοὺς Παρισίους.

Μ. Νεοκαισαρείας. — Χρησιμοποιῶν τὴν ἐπὶ τούτῳ ἄδειαν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, θὰ διέλθῃ προσεχῶς διὰ τῆς. Πρωτευούσης ὁ Σ. Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας κ. Πολύκαρπος ὅπως μεταβῇ εἰς Σαφράμπολιν πρὸς διακανόνισιν κοινοτικοῦ τινος ζητήματος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

Πρώτη χειροτονία ἱερέως ὀρθοδόξου ὑπὸ ἕλληνος ἐπισκόπου ἐτελέσθη τῇ 6 τοῦ παρελθόντος ἰανουαρίου μηνὸς, ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς ἑλληνικῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ κοινότητος. Ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Ροδοστόλου κ. Ἀλέξανδρος ἐχειροτόνησε τὸν ρουμάνον πρεσβύτερον αἰδεσιμλ. κ. Ματθαῖον Τάρσεα, παρόντος πυκνοτάτου εὐσεβῶν ἐκκλησιάσματος. Ὁ χειροτονηθεὶς προορίζεται διὰ τὴν πνευματικὴν ἐποπτείαν τῶν ὀρθοδόξων ρουμανικῶν κοινοτήτων τῶν ἐν τῇ συμπολιτείᾳ Ὀχάϊο.

Φιλογενείας ἐξόχου τεκμήρια ἀπὸ ἐτῶν ἐξακολουθοῦσι παρέχουσαι αἱ ἑλληνικαὶ ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ κοινότητες, ἡ δ' ἐκδήλωσις αὕτη τῆς ἀκαταπονήτου φιλοπατρίας προκαλεῖ δικαίως τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν πάντων καὶ τὰς εὐχὰς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Εἰς τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ «Κήρυκος» τῆς Νέας Ὑόρκης ἐκδίδοται κατάλογος εἰσφορῶν προαιρετικῶν ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν ἄλλων κακῶς πασχόντων ἐν Μικρασίᾳ καὶ Θράκῃ ἑλλήνων, καὶ τὸν κατάλογον τοῦτον πληροῦσιν ἑκατοντάδες ὀνομάτων μετὰ ποσοῦ τινος ὀλίγου ἢ πολλοῦ παρ' ἑκάστου προσενεχθέντος. Τὸ τελευταῖον (13 ἰανουαρίου) σημείωμα ἀναγράφει ποσὸν 5,848 δολλαρίων, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης συλλεγέντων, ἤτοι χαρτίνων τουρκικῶν λιρῶν ἑξακισχιλίων. Ἀλλ' ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἄλλοι διάφοροι ἔρανοι ὑπὲρ κοινωφελῶν καὶ Φιλανθρωπικῶν σκοπῶν διενεργήθησαν μετοξὺ τῶν ἑλλήνων τῶν ἐν Ἀμερικῇ, καὶ σήμερον ἔτι διενεργοῦνται. Ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Δήμητρας» εἰσὶ συνηγμένα μέχρι σήμερον 3120 δολλ. προοριζόμενα εἰς ἀνοικοδόμησιν τῆς ἐκ τοῦ πολέμου κατοστραφείσης πατρίδος τῶν ἀποτελούντων αὐτὸν μελῶν, τοῦ Νεοχωρίου δηλα δὴ τῆς Τρωάδος.— Ἄλλος ἔρανος ἐν τούτοις ἐπιτυχῶς διεξάγεται, πρὸς ἀγορὰν κηροστατῶν τοῦ ναοῦ τῆς ἐν Ἀσόνιᾳ (Κοννεκτικούτης) ἑλληνικῆς κοινότητος—Τετρακισχίλια σχεδὸν δολλάρια (ὑπὲρ τὰς 4.50 χιλιάδας τουρκικῶν λιρῶν) ἀθροίζονται ἐντὸς ὀλίγου, ὑπὲρ τῆς ἐν Βερβαίνοις τῆς Ἑλλάδος σχολῆς ἢ τοῦ ναοῦ— Πρὸ μικροῦ δὲ, ὀλίγοι τῶν ἐκ Νικοπόλεως τῆς Μικρασίας ἑλλήνων, διενεργήσαντες συνδρομὰς, ἀπέστειλαν ἑξακοσίας ἀγγλικὰς λίρας ὑπὲρ τῶν δυσπραγούντων ἑλλήνων τῆς ἐπαρχίας ταύτης. Καὶ τοιουτοτρόπως ἐπίκουροι μακρόθεν προσῆλθον εἰς συμπλήρωσιν ἔργου σωτηρίας, ὑπὲρ ἧς δέον νὰ ἐργασθῶμεν πάντες. Ἀφοῦ δὲ ἐντὸς ὀλίγου ὑπὲρ τοὺς δισχιλίους πρόσφυγες ἐπανῆλθον, ἱδρύθη ὀρφανοτροφεῖον, ἐν ᾧ συντηροῦνται περὶ τὰ 150 ὀρφανὰ ἐκ πάντων τῶν τμημάτων τῆς ἐπαρχίας, ἀνασυνεστάθησαν δύο κεντρικαὶ σχολαί, καθήκον ἦν ἡ συλλογὴ πολλῶν ἐράνων· καὶ σημειωθήτω ὅτι τὰς ἑξακοσίας λίρας ἐπεμψεν ὁ ἐν Νέᾳ Ἱερσέῃ Σύλλογος τῶν νικοπολιτῶν «Ἀνακούφισις». Οἱ πάσχοντες ἐν Ἀνατολῇ, ἀδελφικὴν εὑρίσκουσιν ἀντίληψιν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ ὁμαιμόνων.

Ἡ εὐεξία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου τῆς κοινότητος Προβιδενς ἀπεδείχθη διὰ τοῦ πρό τινος ἐκδοθέντος ἰσολογισμοῦ τῆς ἅρτι ληξάσης οἰκονομικῆς χρήσεως· περίσσευμα ἔμεινεν ἐν τῷ ταμείῳ τῇ 31 παρελθόντος δεκεμβρίου 1249 δολλάρια, ἤτοι, κατὰ τὴν ἐνταῦθα διατίμησιν τοῦ δολλαρίου περὶ τὰς 1450 λίρας τουρκικάς. Ἐκ συνδρομῶν μηνιαίων καὶ ἐξ ἐράνων ὑπὲρ τοῦ ναοῦ συνηθροίσθησαν 4688 δλρ.—πέντε χιλιάδες περίπου χαρτίνων λιρῶν. Ἡ εὐχάριστος αὕτη κατάστασις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου παριστᾷ σαφῶς τὴν ἐν γένει εὐεξίαν τῆς ἑλληνικῆς ταύτης κοινότητος.

ΔΙΩΓΜΩΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Αἱ ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ἀναγινωσκόμεναι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐκθέσεις ἑξακολουθοῦσι παριστάνουσαι διὰ τῶν αὐτῶν ζοφερῶν χρωμάτων τὴν κατάστασιν τῶν χριστιανῶν, ὅσοι παραμένουσιν εἰσέτι ὑπὸ τὴν τουρκικὴν διοίκησιν. Ὑπ' ὄψιν ἔχομεν αὐθεντικὴν ἔκθεσιν ἐξ **Οὐζοὺν-Κιοπροῦ** (Μακρᾶς Γεφύρας) ἀπὸ 8 μεσοῦντος, καὶ κατ' αὐτὴν, οἱ κάτοικοι τῶν Μαλγάρων, τῆς Κεσσάνης καὶ ἄλλων πέριξ χωρίων διάγουσι θλιβερὰν ζωῆς περίοδον. Φόνοι συστηματικοὶ, πιέσεις, ἀπομονώσεις καὶ πᾶν μέσον τυραννίας ἐτέθησαν εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ πολλοῦ, λῆξις δὲ τῶν δεινῶν οὐδεμία φαίνεται. Οἱ τηρηταὶ τῆς τάξεως χωροφύλακες δέρουν καὶ κακοποιοῦσιν ἀδιακρίτως ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδία, οὐδεμίαν δ' εὑρίσκει χάριν ἐνώπιον τῶν βαρβάρων ἡ ἡλικία ἡ κοινωνικὴ τάξις, ἡ σωματικὴ κατάστασις. Εἰς τὰς στιγμὰς ταύτας τῆς ἀπογνώσεως σκέπτονται σήμερον καὶ πάλιν περὶ ἐκπατρισμοῦ, ὁπόταν ἄλλοι, καταδιωχθέντες ἐν καιρῷ πολέμου, ἐπαναβλέπουσι πατρίδα ἐλευθέραν.

Ἡ ἐκ Ραιδεστοῦ ἔκθεσις ἐκ παραλλήλου βαίνει πρὸς τὰς ἀλλαχόθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα διαβιβαζομένας. Τὰ χωρία Δογάν-κιοϊ, Καδή-κιοϊ, Δημητρί-κιοϊ, Ἰλανλῆ, Τεπέ-κιοϊ καὶ Δουλούκιοϊ τόσον φοβερὸν ὑφίστανται διωγμόν, ὥστε καὶ γυναῖκες καὶ παιδία καὶ γέροντες προσφεύγουσιν εἰς τὰ Μάλγαρα, πρὸς σωτηρίαν δῆθεν, ἄλλοι δὲ εἰς δάση γειτονικά. Καὶ ἐν τούτοις αἱ συγκοινωνίαι παρ' ἡμέραν ἀποβαίνουσι δυσκολώτεραι.

Τὴν αὐτὴν αἱματόγραπτον εἰκόνα γράφουσιν αἱ **ἐκ Πόντου, κυρίως Ἀμασείας** ἐπιστολαί. Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἐφονεύθησαν δέκα πέντε χριστιανοί, Ἕλληνες, εἰς τὰ χωρία Φουντουκλῆ, Ζάτα, Κιρκ-χαρμὰν, Ἐρμπικ, Ἰλιτζὲ καὶ Κηρὴζ-δάγ. Συνεπῶς οἱ Ἕλληνες κατελήφθησαν ὑπὸ πανικοῦ. Μεταξὺ τῆς Ἀμισοῦ καὶ τοῦ χωρίου Ταφλὰν, ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου τούτου, τρεῖς γυναῖκες, καὶ εἷς ἀνὴρ, μεταβαίνοντες εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, ἐφονεύθησαν, διότι ἐξηφανίσθησαν, οὐδεμία δ' ἐγνώσθη περὶ τῶν δυστυχῶν τούτων εἴδησις, τὰ δὲ γενόμενα δραστήρια διαβήματα εἰς οὐδὲν ἀποτέλεσμα κατέληξαν, κατὰ τὸ εἰωθός.

Ὅμοια τοῖς ἡμετέροις πάσχουσιν οἱ Ἀρμένιοι, χριστιανοὶ καὶ αὐτοί, ὑπερδεκατισθέντες κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, καὶ σήμερον ἀκόμη γυμνούμενοι, λεπλατούμενοι, σφαζόμενοι. Ἐπικαλοῦνται τὸ ἔλεος τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, ἀξιοῦνται συμπαθειῶν πολλῶν, βλέπουσιν ἐγγίζουσαν τὴν πραγματοποίησιν τῶν δικαίων αὐτῶν πόθων, ἀλλ' ὑφίστανται φοβερὰν ἐξόντωσιν. Αἱ διοικοῦσαι πνευματικῶς τοὺς ἀρμενίους καὶ τοὺς Ἕλληνας ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ ἀντήλλαξαν κατ' αὐτὰς σκέψεις, ὁ δὲ πανιερ. τοποτηρητὴς τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ἀρμενικοῦ Ἐθν. Συμβουλίου διδάκτορος Δαβιδιὰν, ἐπισκεφθέντες πρότριτα τὸν ἡμέτερον σεβ. τοποτηρητὴν, συνεφώνησαν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης κοινοῦ διαβήματος καὶ τῶν δύο τούτων ἀρχῶν, πρὸς παῦσιν τῆς ἀφορήτου καταστάσεως, ἥτις τείνει εἰς ἐλάττωσιν τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1065

Κλῆσις

Ὁ Βασίλειος Μποσταντζόγλους, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, τέως ἔμπορος καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, Πέραν Χαμάλμπαση ἀριθ. 42, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἰμιλίας Β. Μποσταντζόγλου, τὸ γένος Γεωργίου Βακιρτζόγλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Πέραν Χαμάλμπαση ἀριθ. 42) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 7 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 29 Φεβρουαρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 8

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΕΝΘΟΣ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΡΜΕΝΙΩΝ

Κατ' ἀπόφασιν τῶν δύο Σωμάτων, ληφθεῖσαν ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς, Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ τῶν Σεβασμ. Συνοδικῶν Ἀμασείας καὶ Ἀγκύρας καὶ ἀπὸ τῶν ἀξιοτίμων λαϊκῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου κυρ. Καζανόβα καὶ Παπαδοπούλου μεταβαίνει κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Ἀρμενικὸν Πατριαρχεῖον ὅπως ἐκφράσῃ τοῖς ἀδελφοῖς Ἀρμενίοις τὰ συλλυπητήρια τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἐπὶ τῷ νέῳ καὶ βαρεῖ πένθει αὐτῶν. Ἐὰν ἡ συμπάθεια καὶ ἡ κοινωνία τῶν θλίψεων φέρῃ τοῖς δοκιμαζομένοις ἀνακούφισίν τινα εἰς τὰς θλίψεις αὐτῶν, ὁ ἀδελφὸς ἀρμενικὸς λαὸς ἔχει νὰ εὕρῃ μεγίστην ἀνακούφισιν ἐν τῇ θερμῇ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους συμπαθείᾳ, ἧς γίνεται διερμηνεὺς ἡ ἐπὶ τούτῳ εἰς τὸ Ἀρμενικὸν Πατριαρχεῖον μεταβαίνουσα ἐπιτροπὴ τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου. Τὸ πῦρ τῶν θλίψεων καὶ τῶν δοκιμασιῶν ἔχει καί τι καλὸν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ σφυρηλατῇ στερρότερον τοὺς δεσμοὺς τοὺς συνδέοντας τοὺς κοινῇ δοκιμαζομένους, καὶ ἡ συμπάθεια ἡ ὑπὸ τῆς Πατριαρχικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκφρασθησομένη δὲν εἶναι συμπάθεια λέξεων καὶ λόγων, ἀλλὰ συμπάθεια τοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς καρδίας, εἶναι πόνος ψυχῆς ὡς ἐπὶ ἰδίᾳ συμφορᾷ, τοσούτῳ μᾶλλον ἐπώδυνος, ὅσῳ ἐπῆλθε τὸ πλῆγμα καθ' ὃν χρόνον ἐπιστεύετο ὅτι οἱ πρὶν δεινῶς χειμασθέντες εἶχον καταντήσει εἰς τὸν ὅρμον καὶ ὅτι ἤδη εὑρίσκοντο ἐν τῇ ἀσφαλείᾳ τοῦ λιμένος.

Ἐνέχονται ἀρά γε μόνον αἱ πονηραὶ φύσεις αἱ φύσεις αἱ θηριώδεις καὶ ἀδιόρθωτοι, ἢ ὑπάρχουσι τοῦ ἀπαισίου ἀποτελέσματος καὶ ἄλλοι παράγοντες; Βεβαίως ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι πταίοντες, πταίοντες οἱ μὲν οὕτως οἱ δὲ ἐκείνως, καὶ οἱ μὲν θετικῶς οἱ δὲ ἀρνητικῶς, ἐκεῖνοι μὲν πράττοντες ἢ ὑφηγούμενοι τὰ μὴ προσήκοντα, οὗτοι δὲ παραλείποντες τὰ δέοντα γίνεσθαι ἢ ἀποκρύπτοντες τὰ δέοντα λέγεσθαι. Τῶν τοιούτων ἐνόχων, τῶν τοιούτων αἰτίων καὶ ὑπαιτίων τῆς πιεζούσης ἡμᾶς καταστάσεως, δείγματα καὶ παραδείγματα οὐκ ὀλίγα παρέχει ἡ τελευταία εἰκοσιπενταετία, ἵνα εἰς ταύτην μόνην περιορισθῶμεν. Ἡ τῷ 1896 ἐν μέσῃ τῇ Πρωτευούσῃ ἐπὶ διήμερον διαρκέσασα ἀδιάκριτος σφαγὴ τοῦ ἄρρενος ἀρμενικοῦ πληθυσμοῦ δὲν εἶχεν ἕνα μόνον πρωτουργόν, τὸν ἐμπερίτμητον ἐρυθρὸν Σουλτάνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπερίτμητον ἐρυθρὸν Σουλτάνον τῆς Δύσεως, τὸν ἀγαπητὸν ἐκείνου φίλον καὶ ἰσάδελφον *Hohenzollern*. Δὲν ἐγένοντο ἄνευ τῆς ἐκεῖθεν συνεπινεύσεως οὐδὲ αἱ σφαγαὶ τῶν Ἀδάνων. Αἱ δὲ προτελευταῖαι, αἱ ἐξοντωτικαί, αἱ διαρκοῦντος τοῦ φοβεροῦ πολέμου συστηματικῶς διεξαχθεῖσαι;

Αὗται δὲν εἶχον ἕνα μόνον εἰσηγητὴν καὶ ἕνα μόνον συνήγορον, ἀλλὰ πολλοὺς, παμπόλλους, πάντας τοὺς τροφίμους τῆς αὐτῆς πρωσικῆς αὐλῆς καὶ νομῆς. Θὰ ἦτο ἄδικον νὰ ἐνοχοποιθῶσιν εἰς τὰς ὅλας προσφάτους σφαγὰς τοῦ αὐτοῦ ταλαιπώρου λαοῦ οἱ αὐτοὶ παράγοντες, ἐκτὸς εἰ μὴ ὡς πρὸς τὴν ἐπενέργειαν τῶν προηγηθέντων μαθημάτων, ὡς πρὸς τὴν κεκτημένην ἤδη ταχύτητα. Εἰς τὰς προσφάτους αἱματοχυσίας εὐθύνεται κατὰ πρῶτον ἡ ἀρνητικὴ ἐνοχὴ, ἡ ὀλιγωρία καὶ παράλειψις ἐκείνου, ὅπερ μετὰ τοιαῦτα ἀπὸ τοῦ παρελθόντος λυπηρὰ μαθήματα ἦτο ἐπιβεβλημένον νὰ ληφθῇ ταχέως ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν καὶ νὰ ρυθμίζῃ τὴν πολιτικὴν καὶ τὰς ἐνεργείας ἐκείνων, οἵτινες ἦσαν οἱ κεκλημένοι καὶ ἀνέλαβον εἰς τὰς ἰδίας χεῖρας νὰ φέρωσι τάξιν τινὰ εἰς τὸ ὑφιστάμενον χάος. Δὲν εἶναι μόνον τοῦτο.

Η ΠΑΠΙΚΗ ΑΥΛΗ
ΚΑΙ ΟΙ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ

Αἱ ἀρτίως ὑπὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Βουλγαρίας κ. Σταμπουλίνσκη γενόμεναι προτάσεις πρὸς τὴν Παπικὴν αὐλὴν περὶ ὑπαγωγῆς τῆς βουλγαρικῆς σχισματικῆς ἐκκλησίας ὑπὸ τὸν Πάπαν Ρώμης ἀναμιμνήσκουσιν εἰς ἡμᾶς προγενεστέρας τοιαύτας ἀποπείρας. Καὶ ἵνα ἀντιπαρέλθωμεν ἀρχαίας προσκλήσεις, ὁσάκις οἱ Βούλγαροι ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις διέβλεπον, ὅτι ἡ πραγμάτωσις τῶν ὑπερφιάλων αὐτῶν πολιτικῶν ἀξιώσεων δὲν συνήντα τὴν προσδοκωμένην ὑποδοχὴν παρὰ τοῖς ὁμοδόξοις τοῦ Βορρᾶ, ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει ἐτρέποντο τὴν πρὸς τὴν Ρώμην ἄγουσαν ἢ κατὰ τὸν πατροπαράδοτον αὐτοῖς βουλγαρικὸν τρόπον προσεποιοῦντο, ὅτι τρέπονται, ὅπως συγκινήσωσι τὴν μεγάλην προστάτιδα. Τρανὴ τούτων ἀπόδειξις, ὅτι καὶ

αὐτὰ τὰ ἱερώτατα, ἡ θρησκεία, ἀπετέλει καὶ ἀποτελεῖ μέσον ἐκμεταλλεύσεως πρὸς ἐπιτυχίαν ὀθνείων σκοπῶν παρὰ τοῖς Βουλγάροις. Ἀλλ' εἰς τὴν προθυμίαν ταύτην, ἣν ἐκάστοτε δεικνύουσιν οἱ Βούλγαροι πρὸς ἀλλαγὴν ὁμολογίας ἀνταποκρίνεται ἡ ἰησουϊτικὴ πάσης περιστάσεως ἐκμετάλλευσις ὑπὸ τῆς Παπικῆς αὐλῆς πρὸς καθυπόταξιν οἱασδήτινος ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τὸν παπικὸν ζυγόν. Τὸ περιεργότατον ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ ἀποπείρᾳ, περὶ ἧς κατωτέρω ὁ λόγος καὶ πρὸς ἣν συνεδέθησαν γνωστοὶ πολιτικοὶ ὑπολογισμοί, ὅπως τ. ἐ. καθ' ὁλοκληρίαν καὶ θρησκευτικῶς ἔτι ὁ βουλγαρικὸς λαὸς προσδεθῇ εἰς τὸ ἅρμα τῶν κεντρώων δυνάμεων εἶνε, ὅτι ταύτην ὑπέθαλψαν καὶ προτεστάνται διαπρεπεῖς οὐδὲ σκιὰν παπικῆς ἐξουσίας ἀνεχόμενοι παρ' ἑαυτοῖς. Ἰδοὺ πῶς διηγεῖται τὰ λαβόντα χώραν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παγκοσμίου πολέμου γεγονότα ἡ International Kirchliche Zeitschrift.

«Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐμάθομεν, ὅτι ἡ παπικὴ αὐλὴ καὶ τελευταῖον ἔτι ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Βουλγαρίαν. Ὅτε κατὰ τὸ 1907 οἱ Βούλγαροι κατεδιώκοντο ἐν Μακεδονίᾳ, ὁ Ρωμαῖος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Βουλγάρων προὔτεινεν εἰς τὴν βουλγαρικὴν Σύνοδον νὰ ἑνωθῶσι μετὰ τῆς Ρώμης. Ἡ πρότασις καθίστατο δελεαστικὴ διότι διὰ τῆς ἑνώσεως ταύτης οἱ Βούλγαροι τῆς Μακεδονίας θὰ ἐτίθεντο ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν καθολικῶν δυνάμεων. Ἡ Σύνοδος ἐν τούτοις ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν. Μετὰ τὸν δεύτερον βαλκανικὸν πόλεμον 1912—13 παρόμοιαι ἀπόπειραι ἀπέτυχον. Εἰς τὰς διεξαγομένας ἐν τῷ ρωμαιοκαθολικῷ τύπῳ συζητήσεις περὶ τοῦ δυνατοῦ τοιαύτης ἑνώσεως ἀμέσως μετὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦ πολέμου ὀλίγη ἐδόθη προσοχὴ μέχρις οὗ τοῦ ζητήματος ἐπελήφθη τὸ γερμανικὸν κοινοβούλιον. Κατὰ τῆς κυβερνήσεως ἐρρίφθη ἡ μομφή, ὅτι ἔπεμψεν εἰς Βιέννην τὸν ἡγέτην τοῦ κέντρου βουλευτὴν Erzberger ἐπὶ πολιτικῇ ἀποστολῇ. Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 27ης Ἰουνίου 1918 τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ὡμολόγησε τοῦτο, προσέθηκεν ὅμως, ὅτι ἡ ἀποστολὴ αὕτη «ἀφεώρα εἰς ὑπόθεσιν ἐνδιαφέρουσαν τὴν ρωμαϊκὴν ἐκκλησίαν, ἀλλ' ὅτι ἡ ἐπιτυχὴς ἀποπεράτωσις αὐτῆς συμφέρει καὶ εἰς τὴν χώραν». Ἡ **Νοτιογερμανικὴ λαϊκὴ ἐφημερὶς** παρέσχε λεπτομερεστέρας πληροφορίας. «Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς κυβερνήσεως ἐξάγεται, ὅτι ἡ γερμανικὴ κυβέρνησις θεωρεῖ τὴν ἕνωσιν μετὰ τῆς Βουλγαρίας, εἰς ἣν ἀπέβλεπε τὸ εἰς Βιέννην ταξείδιον τοῦ Erzberger, ὡς γινομένην ἐν τῷ συμφέροντι τῆς γερμανικῆς πολιτικῆς καὶ ταὐτίζει τὴν πολιτικὴν αὐτῆς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον». Ἐντεῦθεν ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος ὁ τύπος. Ἡ **Λαϊκὴ ἐφημερὶς τῆς Κολωνίας**, ἡ ἕνεκα πολιτικῶν λόγων μὴ εὔνους τῷ βουλευτῇ Erzberger, διημφισβήτησεν αὐτῷ τὸ δικαίωμα τῆς ἀναμίξεως αὐτοῦ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, οὖσαν ἐκκλησιαστικῆς ἀκραιφνῶς φύσεως. Πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο ἀνάγκη ἀποστολῆς ἐκκλησιαστικῆς. Τοιαύτη ἀνάμιξις τῆς κοσμικῆς πολιτικῆς εἰς ἐκκλησιαστικὰ πράγματα δὲν εἶνε ἐπωφελὴς εἰστὰ ἐκ]στικὰ συμφέροντα». Ὁ τύπος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ «**Ρωμαίου Παρατηρητοῦ**» διαψεύδοντος, ὅτι ὁ Erzberger ἔλαβε παρὰ τοῦ Πάπα ἐκκλησιαστικὴν ἐντολὴν κατὰ τὸ εἰς Βιέννην ταξείδιον αὐτοῦ τὸν Δεκέμβριον. Διαφόρους ἀνακοινώσεις περιέχει τὸ φυλλάδιον τοῦ Ἰουνίου τοῦ περιοδικοῦ **Καθολικαὶ μηνιαῖαι ἐπιστολαί**, ὅπερ ἐκδίδεται ἐν Φρειβούργῳ. Κατ' αὐτὸ ὁ καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Στρασβούργου Erhard ἐξεφώνησεν ἐν Σόφιᾳ λόγον περὶ τῆς ἱστορικῆς ὄψεως τοῦ βουλγαρικοῦ θρησκευτικοῦ ζητήματος, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν πριγκήπων καὶ τῶν μελῶν τῆς βουλγαρικῆς συνάδου μετὰ τοῦ προέδρου ἐπὶ κεφαλῆς. Ὁ προτεστάντης καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας Harnack εἶνε λίαν αἰσιόδοξος περὶ τῆς ἑνώσεως. Ἐπανειλημμένως ἤδη ἡ Βουλγαρία, λέγει, ἦτο χώρα διαμφισβητηθεῖσα μεταξὺ τῆς ρωμαϊκῆς καὶ βυζαντινῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀντιστοίχων πολιτισμῶν. Νῦν τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἡγεμόνος αὐτῆς συνεδέθη πολιτικῶς στενώτερον πρὸς τὰς κεντρικὰς δυνάμεις. Ἐπιτρέπεται ἄρα νὰ προσδοκᾷ τις, ὅπως ἐπακολουθήσῃ καὶ ἐκκλησιαστική τις προσέγγισις. Δυσκόλως δύναταί τις νὰ φαντασθῇ, ὅτι πολιτικῶς μὲν θὰ προάγεται μετὰ τῆς Δύσεως, ἐκκλησιαστικῶς δὲ θὰ ἐμμένῃ ἐν τῷ ἡσυχαστικῷ πνεύματι τῆς

Ἀνατολῆς. Ἡ ἀπομεμονωμένη ἀνατολικὴ ἐκκλησία εἶνε ἀνεπίδεκτος μεταρρυθμίσεως καὶ ἀσθενὴς καὶ ἐν τῇ καταρρεύσει τῆς Ρωσίας ἀπέδειξεν ἐκ νέου τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆς. Ἡ πρόοδος τῆς ἱστορίας θὰ δείξῃ, ὅτι οὐδεὶς προοδευτικὸς λαὸς θὰ δυνηθῇ νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς αὐτήν» 1). Ὁ κατόλικος καθηγητὴς Finke ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐντυπώσεων αὐτοῦ ἐκ Βουλγαρίας δὲν εἶνε τόσον αἰσιόδοξος. Ἀφ' ὅτου, λέγει, οἱ Βούλγαροι ἀπεσχίσθησαν ἀπὸ τοῦ Πατριάρχου Κων]πόλεως ἀποτελοῦσι θρησκευτικὴν κοινωνίαν ἐν ᾗ κράτος, ἔθνος, ἐκκλησία συμπίπτουσι τόσον τελείως ὅσον οὐδαμοῦ. Διὰ τοῦτο ἡ θρησκεία εἰς τὰ ὄμματα τῶν νεωτέρων πολιτικῶν ἔχει ἰδιαιτέραν ἀξίαν καὶ πολλοὶ ἐπιθυμοῦσιν, ὅπως παραμείνῃ ὡς ἔχει. Τί θὰ συμβῇ βραδύτερον, περὶ τούτου οὐδεὶς φροντίζει. Εἰς τὴν ἔνστασιν, ὅτι ἡ Βουλγαρία περιλαμβάνει ὀλίγον πληθυσμὸν δίδεται ἡ ἀπάντησις, ὅτι δύναταί τις νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκκλησιαστικὴν ἕνωσιν καὶ μετὰ τῆς Οὐκρανίας. Ὁ καθηγητὴς Finke δὲν πιστεύει εἰς ἐκκλησιαστικὴν μεταβολὴν ἐν Βουλγαρίᾳ, διότι ὁ νεώτερος βούλγαρος ὀλίγην δεικνύει διάθεσιν πρὸς θρησκευτικὰς θεωρίας καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ προβλημάτων».

† Ὁ Σελευκείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

1) Ἡ κρίσις αὕτη τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ περὶ τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς ὁμοιάζει πρὸς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐξενεχθεῖσαν ἄλλοτε περὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ δικαιολογεῖ τὴν σχηματισθεῖσαν καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς ἐν Γερμανίᾳ συναδέλφοις αὐτοῦ ἰδέαν ὅτι ὁ Harnack ἀσκεῖ κριτικὴν τοῦ γραφείου καὶ οὐχὶ τῆς αὐτοψίας καὶ τῆς ἐπιτοπίου τῶν πραγμάτων μελέτης.

ΣΧΕΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τῇ 2 Σεπτεμβρίου τοῦ 1906 ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνταῦθα Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ὑπέβαλεν εἰς τὴν Α. Θ. Π. ὅτι φθάνει εἰς τὴν Πρωτεύουσαν ὁ Ἐπίσκοπος Γιβραλτάρ. Τὴν ἄφιξίν του ἀνήγγειλε καὶ αὐτὸς ὁ Ἐπίσκοπος δι' ἐπὶ τούτῳ γράμματος πρὸς τὸν Οἰκ. Πατριάρχην. Ἀναφέρων δὲ ὅτι προτίθεται νὰ λειτουργήσῃ ἐν τῷ ἐνταῦθα ἀγγλικανικῷ ναῷ καὶ νὰ χειροτονήσῃ εἰς διάκονον νέον τινά, δηλοῖ ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ προβῇ εἰς τὴν χειροτονίαν ταύτην ἄνευ τῆς **συναινέσεως καὶ εὐαρεσκείας** τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κ]πόλεως, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν δικαιοδοσίαν ὑπάγεται ὁ ἐνταῦθα ναὸς τῶν Ἀγγλικανῶν, ἐφ' ᾧ καὶ ζητεῖ τὴν συναίνεσίν Του. Ὁ μέγας οὗτος σεβασμὸς πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν τοῦ Ἐπισκόπου Γιβραλτὰρ ἐξεδηλώθη καὶ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. γενομένην τῇ 7 Σεπτεμβρίου ἴ. ἔ. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας, εἶπεν, ἐπιθυμεῖ καὶ ποθεῖ πρὸ παντὸς ἄλλου τὴν αἴγλην τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου καὶ τὴν **διάσωσιν τῶν δικαίων καὶ τῶν χριστιανῶν αὐτοῦ**· ὑπέμνησε τὴν ὑπόσχεσιν ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν ὅπως ἑκατέρα ἀποστέλλει σπουδαστὰς εἰς τὰς θεολογικὰς τῆς ἄλλης σχολὰς καὶ παρεκάλεσεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὅπως γίνῃ δεκτὸς εἰς τὴν Θεολ. Σχολὴν Χάλκης ὁ μετά τινα χρόνον πράγματι προσληφθεὶς ἄγγλος σπουδαστής.

Κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1899 καθιερωθεῖσαν τάξιν ὅπως ἀνακοινῶνται εἰς ἑκατέραν τῶν Ἐκκλησιῶν τὰ ἐν αὐταῖς συμβαίνοντα σπουδαῖα γεγονότα ἀπεστάλη κατὰ Ὀκτ. τοῦ 1906 καὶ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας ἡ Ἐγκύκλιος, ἥτις διεβιβάσθη πρὸς τὰς Αὐτοκεφάλους Ὀρθοδόξους Ἐκ]σίας περὶ τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ θλιβερῶν γεγονότων εἰς βάρος τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου.

Ὁ γνωστὸς ἀγγλικανὸς ἱερεὺς Θεόδωρος Δάουλιγγ, θιασώτης θερμὸς τῆς προσεγγίσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ὑπέβαλεν ἐγγράφως εἰς τὸν Οἰκ. Πατριάρχην κατὰ Δεκέμβρ. τοῦ 1906 ὅτι διὰ τὴν καλλιέργειαν φιλικωτέρων σχέσεων μεταξὺ αὐτῶν θὰ ἦτο συμφέρον ἐὰν ἀπεστέλλετο ὡς **ἀντιπρόσωπος** τῆς Μ. Ἐκκλησίας παρὰ τῇ Ἀγγλικανικῇ κληρικὸς λόγιος καὶ ἔμπειρος· διότι, παρατηρεῖ, γνωστὸν εἶνε ὁποία βλάβη προκύπτει παρὰ κληρικῶν μὴ ἐχόντων **ἐπίσημον** ἐντολήν, ἀξιούντων ὅμως ὅτι ἀντιπροσωπεύουσι ἐπισήμως τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν τῇ Δύσει. φρονεῖ δ' ἐν τέλει ὅτι, ἂν ὁ διορισμὸς καταλλήλου προσώπου ἐκ Φαναρίου εἶνε δυσχερής, δύ-

ναται νὰ εὑρεθῇ τοιοῦτον μεταξὺ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ διαμενόντων, γνωστῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς ἀπολαῦον, εἰς ὅ ν' ἀνατεθῇ τὸ καθῆκον τοῦτο καὶ πρὸς ὃ ν' ἀναφέρηται ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἑκάστοτε πρὸς λῆψιν πληροφοριῶν.

Κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1907, ἡ Ἐκκλησία Κων]πόλεως διορίσασα ὡς προϊστάμενον τῆς Ἑλλην. ὀρθοδόξου Κοινότητος Λονδίνου τὸν ἀρχιμανδρ. κ. Κωνσταντῖνον Παγώνην, συνέστησε δι' ἐπὶ τούτῳ συστατηρίων Π]χικῶν γραμμάτων εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας κ. Randall. Κατόπι προειδοποιήσεως ὡρίσθη ὑπὸ τῆς Α. Σ. ἡμέρα παρουσιάσεως τοῦ ἀρχιμανδρίτου. Ἡ πρώτη αὕτη παράστασις τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμ. Π]χείου ἐνώπιον τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας περιεβλήθη ἐπισημότερόν πως χαρακτῆρα, καθόσον τὸν ἡμέτερον ἀρχιμανδρίτην συνώδευεν ὁ ἐκ τῶν ἐγκρίτων καὶ ἐπιτρόπων τῆς Ἑλλην. Κοινότητος κ. Γεώργιος Μ. Μαυρογορδάτος, ἐκ δὲ τῶν ἄγγλων ὁ στενῶς πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Κοινότητος συνδεδεμένος καὶ ἑλληνομαθὴς δικηγόρος κ. Edwin Freshfield. Ἐπιδιδων τὰ Π]χικὰ γράμματα εἰς τὴν Α. Σ. προσεφώνησεν Αὐτὴν καταλλήλως ὁ Π]χικὸς ἀντιπρόσωπος τονίσας ὅτι ἡ σύνεσις, ἡ θεοσέβεια καὶ αἱ ποιμαντορικαὶ ἀρεταὶ Αὐτῆς εἶνε γνωσταὶ εἰς τὸν κλῆρον τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὅστις οὐδέποτε λησμονεῖ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην καὶ τὰς συμπαθείας, ἃς ἐν τῷ παρελθόντι ἀμφότεραι, Ἀνατολικὴ καὶ Ἀγγλικανικὴ ἐπέδειξαν πρὸς ἀλλήλας· καὶ ὅτι τοῦ εὐαρέστου τούτου παρελθόντος τρέφουσα ζωηρὰν καὶ εὐάρεστον ἀνάμνησιν καὶ ἡ Α. Θ.Π. ὁ Οἰκ. Πατριάρχης, πέμπει ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ τὰ ἐπιδιδόμενα φιλικὰ γράμματα ἐκ τῶν ὁποίων καταφαίνεται ἡ ἐκτίμησις καὶ ἀδελφικὴ ἀγάπη τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀνατ. πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκ]σίας. Ἡ Α. Σ. δεχομένη μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως τὰ Π]χικὰ γράμματα καὶ τοὺς ἐκφρασθέντας λόγους ἐξεφράσθη εὐμενέστατα διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν προκαθήμενον αὐτῆς Πατριάρχην Ἰωακεὶμ Γ'.

Βραδύτερον ἤτοι κατὰ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου ἰ. ἔ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας συνίστα διὰ γράμματος αὐτοῦ (16/29 Αὐγούστου) πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἰωακεὶμ τὸν κ. Percy Brown, προλύτην τῆς Σχολῆς Pembroke τῆς Κανταουρίας, ἐρχόμενον ἵνα εἰσαχθῇ εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολήν. Ἡ Α. Σ. ἐξέφραζε θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς σχετικῆς προτάσεώς της καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐδίδοντο ὁδηγίαι εἰς τοὺς ἁρμοδίους νὰ ἀποστέλλωσιν ἑκάστοτε εἰς Αὐτὴν ἐκθέσεις περὶ τῆς διαγωγῆς καὶ τῶν προόδων τοῦ ἐν λόγῳ σπουδαστοῦ. Σχετικὴν ὑπὲρ αὐτοῦ σύστασιν διεβίβασεν εἰς τὴν Α. Θ. Π. καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Γιβραλτάρ. Προσελθὼν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὁ κ. Brown ἐν συνοδείᾳ τοῦ γνωστοῦ ἱερέως Μ. Σουέβυ καὶ ἐφοδιασθεὶς διὰ καταλλήλων γραμμάτων ἀνεχώρησε διὰ τὴν Θεολογικὴν Σχολήν.

Κατὰ Ὀκτώβριον ἰ. ἔ. οἱ Ἐπίσκοποι Γιβραλτὰρ καὶ Ely θερμῶς συνέστησαν εἰς τὸν Οἰκ. Πατριάρχην τὸν κ. B. Randolf διδάκτορα τῆς θεολογίας, ἐρχόμενον εἰς Κ]πολιν.

Ὁ ἀγγλικανὸς ἱερεὺς Ριχάρδος Ζόνσων Βάλερ ἐν συνοδείᾳ ἑτέρου συναδέλφου του παρέστη ἐν τῷ Π]χικῷ ναῷ τῇ 20 Ἰουλίου 1908, χοροστατοῦντος τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐγένοντο μετὰ τὴν λειτουργίαν δεκτοί. Ὁ κ. Βάλερ καὶ δι' ἐπιστολῆς του ὑπέβαλεν εὐχαριστίας εἰς τὴν Α. Θ. Π. ἐκ Πέραν, ὅπου διέμενεν, ἐσωκλείσας καὶ 50 λίρ. ὅπως διαθέσῃ κατὰ τὴν ἔγκρισίν Της.

Ὅτε κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ ἰ. ἔ. ἐπεσκέφθη τὴν Κ)πολιν ὁ Ἐπίσκοπος Γιβραλτὰρ κ. Γουλιέλμος, ἐκ τῶν πρώτων ἔσπευσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Οἰκ. Πατριάρχην. Μετὰ προειδοποίησιν προσῆλθεν ἡ Α. Θ. εἰς τὰ Πατριαρχεῖα συνοδευόμενος ὑπὸ 4 πρεσβυτέρων ἀγγλικανῶν καὶ ἑνὸς ἐκ τῶν ἑλλήνων καθηγητῶν τῆς Ροβερτείου, ὡς διερμηνέως. Ἡ συνομιλία περιεστράφη περὶ τὰς ἐργασίας τῆς κατὰ Ἰούλιον ἰ. ἔ. συνελθούσης ἐν Λονδίνῳ Γενικῆς κανονικῆς Συνόδου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας (βλ. Ἐκκλησ. Ἀληθ. τοῦ 1908, σελ. 443 κ. ἑ.). Ἡ Σύνοδος αὕτη μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἠσχολήθη καὶ διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἑνώσεως τῆς Ἀγγλικανικῆς μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Εἰδικῶς δὲ

ὁ θεοφ. Ἐπίσκοπος ἐτόνισε τὴν ἀπόφασιν τῆς εἰρημένης Συνόδου καθ' ἣν αἱ Ἀγγλικαναὶ Ἐκκλησίαι δύνανται νὰ βαπτίζωσιν ὀρθοδόξων τέκνα προσαγόμενα εἰς ἀγγλικανοὺς ἱερεῖς ἐν τόποις, ὅπου ἐλλείπουσιν ὀρθόδοξοι τοιοῦτοι, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅπως μὴ ἐπαναλαμβάνηται τὸ βάπτισμα τοῦτο ὑπὸ ὀρθοδόξων κληρικῶν. Ἀκολούθως ἔκαμε λόγον περὶ τοῦ ἐν Κιέβῳ συνελθόντος ἱεραποστολικοῦ Ρωσσικοῦ Συνεδρίου (12 Ἰουλίου 1908) καὶ τῆς μελετωμένης τότε συγκλήσεως Τοπικῆς Συνόδου ἐν Ρωσσίᾳ· ἐξέφρασε τὴν λύπην του διότι ἡ ἡμετέρα Ἐκ]σία παρακωλύεται νὰ πράττῃ τὰ ἴδια αὐτῆς καθήκοντα. Ἐξ ἀφορμῆς τούτου ἀνέφερεν ἡ Α. Θ. Π. ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον ἐζήτησε τὴν ἄδειαν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὅπως προσκαλέσῃ εἰς Βασιλεύουσαν καὶ τοὺς λοιποὺς Πατριάρχας τῆς Ἀνατολῆς πρὸς συγκρότησιν Τοπικῆς Συνόδου ἵνα συσκεφθῶσιν ἀπὸ κοινοῦ ἐπὶ γενικωτέρων ζητημάτων, ἀλλ' ὅτι ἐκ λόγων πολιτικῶν ἢ καὶ ἐκ ραδιουργιῶν τῶν φοβουμένων τὰς ἐνεργείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἡ ἄδεια δὲν ἐχορηγήθη. Ἐν τέλει ἡ Α. Θ. ἐξέφρασε τῇ Α. Θ. Π. τὰ αἰσθήματα τῆς μεγάλης συμπαθείας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἡμετέραν. Τὰ πρακτικὰ τῆς ὡς ἄνω Ἀγγλικανικῆς Συνόδου διεβίβασε κατόπιν εἰς τὴν Α. Θ. Π. αὐτὸς ὁ Ἐπίσκοπος. (ἀκολουθεῖ)

Ἐκ Μπογὰζ-κιοῖ καὶ Ἀρναούτ-κιοῖ, τῶν πλησιέστατα τῇ πρωτευούσῃ κειμένων χωρίων ἀγγέλλονται συγκεντρώσεις ἐπίφοβοι συμμοριῶν ἐκ τουρκαλβανῶν, τῶν ὁποίων φωλεὰ σήμερον ἐγένετο τὸ χωρίον Σιλκὶ-κιοῖ, ἐνῷ οἱ εἰς τὸ χωρίδιον Χαρατζὴ διαμένοντες χωροφύλακες ἀποδεικνύονται συμφρονοῦντες· διότι ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν ἠκούσθη λέγων ὅτι, εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν «θὰ τὰ καθαρίσωμεν ὅλα». Ὅταν δὲ τόσον αὐθαδῶς εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Κωνσταντινοπόλεως συμβαίνωσι ταῦτα, βεβαίως αὐθαδέστεροι καὶ θὰ δειχθῶσιν οἱ μακρότερον μένοντες.

Ἐκ Κεσσάνης καὶ Μαλγάρων αἱ εἰδήσεις περὶ τῶν πρὸ πενθημέρου συμβάντων εἶσι πρόξενοι καὶ θλίψεως καὶ φρίκης. Τὸ περίφημον «μποηκοτὰζ» ἀποδεικνύεται εὐτελέστερον μέσον ἐξοντώσεως, ἀφοῦ ὀρθοῦται ἀπειλητικὸς ὁ δαίμων τῶν λεηλασιῶν καὶ φόνων, Ευλοκοπημάτων καὶ φυλακίσεων, μάλιστα δὲ τῶν ἐξ Ἑλλάδος ἐπιστρεφόντων προσφύγων, ὡς συνέβη εἰς χωρίον Δεβεδζῆ-κιοῖ τῶν Μαλγάρων. Ὅμοιόν τι συνέβη εἰς Καλύβια ὅπου οἱ φρουροῦντες τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν περιουσίαν τῶν κατοίκων χωροφύλακες συνέλαβον Ἕλληνα χωρικὸν, ἀρτίως ἀφυπηρετήσαντα ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, καὶ, ἐπὶ ὑπονοίᾳ ὅτι κρύπτει ὅπλα, μετήγαγον εἰς τὰς ἐν Μαλγάροις φυλακὰς σιδηροδέσμιον. Βεβαιοῦται ὅτι οἱ ναχιγέδες τῶν

Μαλγάρων ἔχουσιν ἀνὰ πέντε ἀξιωματικοὺς ἔχοντας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν ἕκαστος ἀνὰ 40 στρατιώτας. Αὐτοὶ λεηλατοῦσι τὰ χωρία, προβαίνοντες εἰς πᾶν εἶδος κακοηθείας καὶ κακουργήματος. Ὁ καημακάμης παρακαλούμενος νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τῶν κακοποιῶν, λέγει ὅτι οὗτοι προέρχονται ἐκ ξένων ναχιγέδων, καὶ πρέπει νὰ τηλεγραφήσῃ. Πρέπει νὰ πράξῃ βεβαίως καὶ αὐτὸς ὅ,τι πράττουσιν οἱ ὁμοταγεῖς αὐτοῦ καὶ ὁμόφρονες.

Ἐκ Μυριοφύτου ἀγγέλλονται βίαιαι καὶ ἀνηλεεῖς εἰσπράξεις φόρων, καὶ μάλιστα πολεμικῶν κερδῶν, κτηματικῶν τριπλασιασθέντων. Ἐνῷ οἱ φορολόγοι πράττουσι ταῦτα, οἱ δικασταὶ βαδίζουσιν ἐκ παραλλήλου. Σημαίνοντες τοῦρκοι, Ἀχμέτ τις υἱὸς Ἀλῆ πασᾶ καὶ Χασὰν Χακκή, μυριοφυτηνοί, ἐνήγαγον πρὸ τοῦ δικαστηρίου χριστιανοὺς, ἕλληνας, Καλαμιτσίου ἢ Πλατάνου, καὶ Μυριοφύτου, καταφυγόντας εἰς Ἑλλάδα, πρὸς σωτηρίαν, καὶ διὰ ψευδολογιῶν καὶ ἀπαιτήσεων τυραννικῶν ἐπέτυχον τὴν εἰς ἑαυτοὺς μεταβίβασιν ἑλληνικῶν κτημάτων. Τοιούτῳ τρόπῳ ὁ Χακκὴς ἥρπασε τὰ κτήματα τοῦ Γεωργίου Σπαντώνη, διότι, δήμαρχος ὢν οὗτος τοῦ Μυριοφύτου κατὰ τὴν βουλγαρικὴν ἐπιδρομὴν ἐφάνη ἀνίσχυρος νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ὑπὸ τῶν βουλγάρων καταστροφὴν τῶν χακκικῶν κτημάτων. Πίεσις ἐξασκεῖται φοβερὰ πρὸς εἴσπραξιν φόρων κυβερνητικῶν, ἐνῷ δὲ τὰ χωρία καὶ κωμοπόλεις Καλαμίτσι καὶ Πλάτανος, Στέρνα καὶ Μυριόφυτον κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν κατέβαλον διὰ τὰς ἀμπέλους καὶ τὸ οἰνόπνευμα 54000 λιρῶν, ἀπειλοῦνται σήμερον νὰ καταβάλωσιν ἄλλας τόσας, ὥστε νὰ εἶναι βεβαία τοὐντεῦθεν ἡ ζημία καὶ καταστροφὴ ὄχι μόνον τῶν πτωχῶν οἰνοπνευματοπαραγωγῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν εἰς μεγάλας ποσότητας ἐμπορευομένων οἰνοπνεύματα.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΥΠΑΤΗ ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΡΜΟΣΤΕΙΑ

22]6 Μαρτίου

Σεβασμιώτατε

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ πληροφορήσω τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα ὅτι ἔλαβον ὁδηγίας παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Α. Μεγαλειότητος ὅπως γνωστοποιήσω, ἐξ ὀνόματος τοῦ πρωθυπουργοῦ, τὴν λῆψιν τοῦ ὑπὸ χρονολογίαν 18 Φεβρουαρίου τηλεγραφήματός Σας σχετικῶς πρὸς τὸ μέλλον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Ὕπατος Ἀρμοστὴς
de ROBECK

Ἐπίσημοι ἐπισκέψεις. — Τῇ προχθὲς πέμπτῃ μ. μ. ἐπεσκέφθη τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν ὁ πρεσβευτὴς τῆς Πολωνίας, γενόμενος δεκτὸς μετὰ τῶν νενομισμένων τιμῶν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1258

Κλῆσις

Ὁ Νικόλαος Ἀμαξόπουλος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, τέως τυπογράφος καὶ κάτοικος Ἐδιρνέκαπου (Κωνσταντινουπόλεως) νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Στρατονίκης Ν. Ἀμαξοπούλου, τὸ γένος Βασιλείου Γιαγίκου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Φανάριον) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα κλῆσις, δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Χρόνου» καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας.»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 22 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀριστόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀριστόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1407

Κλῆσις

Ὁ Γεώργιος Χαραλ. Γιαννόπουλος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ἕλλην καὶ ἀρτοποιὸς τὸ ἐπάγγελμα, τέως κάτοικος Γαλατᾶ Δεμιρτζὴ σοκὰκ ἀριθ. 27 [Κωνσταντινουπόλεως] νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1]2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς [ἀριθ 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἀλεξάνδρας Γ. Γιαννοπούλου, τὸ γένος Θεοδ. Παπᾶ, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἑλληνίδος καὶ κατοίκου Γαλατᾶ (Κωνσταντινουπόλεως), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοστευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ταχυδρόμου» καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ο Α' Γραμματεὺς

Ἀριστόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀριστόδιος Χαμουδόπουλος

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΙΚΟΝΙΟΥ

Προσκαλεῖται ὁ Κωνσταντῖνος Μιξιλόγλου κάτοικος Καγιάπαση Νίγδης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος ὅπως τὴν πρώτην Πέμπτην καὶ ὥραν τετάρτην τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰκονίου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Εὐθαλίας τὸ γένος Πατμάνογλου κατοίκου Καγιάπαση Νίγδης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Πρωΐας καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει Ἰκονίου τῇ 6 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Ἰκονίου **Προκόπιος**

Ὁ Γραμματεὺς

† Οἰκονόμος **Πρόδρομος Ἰωαννέδης**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

αὐθημερὸν ὁ γραμματεύων

† Οἰκονόμος **Πρόδρομος Ἰωαννέδης**

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 7 Μαρτίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 9

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Ν. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρα τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ἡ ἐν Ὀξφόρδῃ ἑταιρεία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ἐκδίδει μηνιαίως καὶ μικρόν τι περιοδικόν, τὸν Κώυλειον Εὐαγγελιστὴν (*the Cowley Evangelist*), ἐν δὲ τῷ φύλλῳ τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου ὁ γενικὸς τῆς Ἑταιρείας προϊστάμενος *H. P. Bull* ἀπηύθυνε πρὸς τὰ μέλη καὶ τοὺς φίλους αὐτῆς ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἐπιγραφὴν ὀλίγας μὲν, ἀλλὰ περιεκτικὰς γραμμάς. Καίτοι ἐλήφθη τὸ φύλλον ἀργά, ὅμως τὰ διατυπούμενα νοήματα μένουσι πάντοτε ἐπίκαιρα καὶ ἐνδιαφέροντα καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». Παραθέτομεν αὐτὰ χάριν αὐτῶν.

«Ἡ ἐλπὶς εἶναι τὸ θάρρος τῆς πίστεως, ἔχομεν δὲ ἀνάγκην αὐτοῦ ἐν ἡμέραις ζοφεραῖς. Ὑπάρχει θάρρος ἐλπίδος, καὶ θάρρος ἀπελπισίας. Τὸ θάρρος τῆς ἀπελπισίας εἶναι ὁ ἡρωϊσμὸς τῆς ὑπερηφανίας, ἐν ᾧ τὸ θάρρος τῆς ἐλπίδος εἶναι ὁ ἡρωϊσμὸς τῆς πίστεως. Ἐρείδεται ἐπὶ τῆς ἡμετέρας πίστεως, καὶ ἡ πίστις ἡμῶν ἐρείδεται ἐπὶ τῆς ἐν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ γενομένης ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ. Ἀνανεοῦντες τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ λατρείαν κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην τῶν γενεθλίων αὐτοῦ, ἀνανεοῦμεν τὴν πίστιν ἡμῶν καὶ ἐλπίδα, καὶ ἀναζωννύμεθα νέον θάρρος, καθ' οὓς χρόνους μάλιστα χρῄζομεν αὐτοῦ, ὡς περιστοιχιζόμενοι ὑπὸ παντοίων ἀποριῶν, ἀντιφάσεων καὶ ἀνησυχιῶν. Ἐν ᾧ ἡ ἀλληλεγγύη τῶν ἐθνῶν εἴπερ ποτὲ ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον τοῦ βαστάζειν τὰ ἀλλήλων βάρη, πολιτικὴ ἐγωϊστικὴ ἐγείρει πάλιν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. Ἐν ᾧ ἀπαιτεῖται ἐθνικὴ δύναμις, διασπώμεθα ὑπὸ ἐρίδων κομματικῶν, καὶ τὰ ἄτομα ἀντιποιοῦνται τῆς πολιτικῆς κραυγῆς τοῦ «αὐτοπροσδιορισμοῦ». Τὴν ἔντασιν τοῦ κόπου διαδέχεται χαλάρωσις ἠθικὴ βαρυτάτη, καὶ ἡ μάλιστα ἀλόγιστος σπατάλη ἀγνοεῖ τὸ ἰλιγγιῶδες βάρος τοῦ ἐθνικοῦ χρέους, τοῦ δυναμένου νὰ ὑπολογισθῇ μόνον κατὰ χιλιάδας ἑκατομμυρίων. Ἀθυμοῦμεν τῇ ἀληθείᾳ ἀκούοντες τὴν ρητορικὴν τοῦ διεθνοῦς

ἰδεαλισμοῦ. Φοβούμεθα καὶ νὰ ἀναγνώσωμεν τὰς ἐπαγγελίας περὶ μελλόντων ἀγαθῶν· μᾶς ἀπογοητεύουσι τὰ πρῶτα βήματα. «Πολλοὶ λέγουσι· τίς δείξει ἡμῖν (τὰ) ἀγαθά; σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς, Κύριε, τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου».

Ἡ πίστις δὲν ἀνήκει εἰς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων. Τὴν πλήρη αὐτῆς ἄσκησιν εὑρίσκει ἡ πίστις ἀντιμετωπίζουσα τὰ γεγονότα τοῦ βίου, ὡς αὐτὴ ἡ ἰδία ἐρείδεται ἐπὶ τῶν γεγονότων τῆς Ἀποκαλύψεως. Εὐδοκιμεῖ τὰ μάλιστα ἐκεῖ, ὅπου χρειάζεται θάρρος, ὅταν ὁ κόσμος φαίνηται τὰ μάλιστα ἄκαμπτος, ὅταν φαίνηται ὡς τις ὀρεινὴ πεύκη, ἧς αἱ ρίζαι μόλις εὑρίσκουσιν ἔδαφος ἱκανὸν πρὸς αὔξησιν καὶ ἀνάπτυξιν. Εἶναι πράγματι ἀρετὴ ἐσκληραγωγημένη καὶ χρήζει ἀγωνιστῶν ἐσκληραγωγημένων. Δὲν εἶναι πίστις ἀληθινὴ ἡ ἐκλείπουσα πρὸ δυσχερειῶν. Αἱ δυσχέρειαι συντείνουσι μόνον εἰς ἐξάγνισιν τῆς πίστεως ἡμῶν, καὶ ἀπωθοῦσιν ἡμᾶς ὀπίσω εἰς τὰς ὑστάτας αὐτῆς βάσεις.

Ἐν τοῖς πνευματικοῖς, ὡς ἐν τοῖς ὑλικοῖς, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἐν τῇ Πολιτείᾳ, ἡ δύναμις τῆς πίστεως αὔξάνει. Οἱ πολλοὶ ζητοῦσι νὰ λάβωσι πεῖραν τῶν πνευματικῶν συντόμως καὶ ἀπ' εὐθείας, καὶ ἀπαιτοῦσιν ἀποδείξεις ὑλικάς. Τινὲς ἀποτάσσονται πάντα εἰς τοὺς πνευματικοὺς πόθους. Ἄλλοι ζητοῦσι νὰ ἱκανοποιήσωσιν αὐτοὺς ἐν τῷ αὐτῷ μετὰ τῆς φύσεως ἐπιπέδῳ. Ἐπιθυμοῦσι περὶ τῶν πνευματικῶν ἀποδείξεις αἰσθητάς. Πρέπει νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν νεκρῶν· πρέπει νὰ φθάσωσι μέχρις αὐτῶν ἀγγελίαι. Πρέπει ὁ Θεὸς νὰ φανερώσῃ ἑαυτὸν χορηγῶν σωματικὴν ὑγείαν ἢ ἄλλο τι κατὰ κόσμον ἀγαθόν. Ἡ ὁδὸς τῆς πίστεως δὲν εἶναι δημώδης.

Ἄλλοι ζητοῦσιν ἄμεσα ἀποτελέσματα. Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν πρέπει νὰ εἶναι ἐνταῦθα καὶ τώρα, καὶ νὰ ἐκδηλωθῇ ἐν κοινωνικαῖς μεταρρυθμίσεσιν. Ἡ Ἐκκλησία προκαλεῖται νὰ ἀποδείξῃ τῷ κόσμῳ τὴν ἑαυτῆς ὕπαρξιν δι' ἐνεργειῶν, δυναμένων νὰ ὑποβληθῶσιν ὑπὸ τοῦ κόσμου εἰς μέτρα καὶ σταθμά. Ζητοῦνται ἐν τῷ κοινωνικῷ καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι τῷ πολιτικῷ βίῳ ἀποτελέσματα ὑποπίπτοντα εἰς τὴν ὄψιν καὶ δυνάμενα νὰ καταστρωθῶσιν εἰς πίνακας. Πράγματι εἶναι ἔργον τῆς Ἐκκλησίας νὰ κάμνῃ χρηστοὺς πολίτας καὶ καλοὺς γείτονας ἢ ἀνθρώπους. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον αὐτῆς ἔργον εἶναι νὰ κάμνῃ καλοὺς Χριστιανούς, καὶ διὰ ταύτης τῆς μεθόδου κάμνει καλοὺς πολίτας καὶ καλοὺς ἀνθρώπους. Κυρίως εἰπεῖν ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μία τις πολιτικὴ δύναμις ἢ μία τις κοινωνικὴ δύναμις ἢ μία οἰκονομικὴ δύναμις, μία δύναμις μεταξὺ πλειόνων. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι δύναμις πνευματικὴ, ἀποτελοῦσα τὴν βάσιν πάσης ἄλλης, διεισδύουσα διὰ πάσης ἄλλης καὶ μεταμορφοῦσα πᾶσαν ἄλλην, καὶ ὡς τοιαύτη πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος τῆς πίστεως αὐτῆς, ἐρειδομένη ἐπὶ ὡρισμένης ὁμολογίας (*credo*), πιστὴ εἰς μίαν ἐν οὐρανοῖς κεφαλήν, προσκαλοῦσα τὰ μέλη αὐτῆς εἰς λατρείαν, πειθαρχίαν καὶ εἰς φιλαδελφίαν, πρέπει νὰ ἀντέχηται τοῦ πνευματικοῦ αὐτῆς οἰκοποῦ καὶ νὰ ἀφιερώνῃ ἑαυτὴν εἰς τὰ ἀληθῆ αὐτῆς καθήκοντα. Ὑπομονή, ἐπιμονή, προθυμία μὲν εἰς τὸ ἀναμένειν καὶ ἐργάζεσθαι ἐπὶ ζητημάτων μήπω κεκριμένων καὶ ἀνωμολογημένων, ἄρνησις δὲ εἰς τὸ συνθηκολογεῖν ἐπὶ ἀρχῶν ἀνεγνωρισμένων καὶ οὐσιωδῶν, ταῦτα ἀπαιτοῦσι τὸ θάρρος τῆς πίστεως. Εἶναι ὡς τόσαι ἀσκήσεις ἐλπίδος βεβαίας καὶ σταθερᾶς.

Δὲν δυνάμεθα τότε νὰ ἀνεχθῶμεν ὥστε δυσχέρειαι νὰ καταβάλλωσι τὸ θάρρος ἡμῶν, μένομεν δὲ ἐξ ἀνάγκης ἀνικανοποίητοι ἀπὸ ἐξωτερικῶν ἐπιτυχιῶν. Εἶναι τὸ πλήρωμα, εἶναι ἡ ὁλοκληρία, ἡ ἔντασις τῆς ἔσω ζωῆς, ἥτις θριαμβεύει ἐπὶ τῶν δυσχερειῶν καὶ ἐπιφέρουσα βοήθειαν καὶ θεραπείαν, ἀληθῶς μαρτυρεῖ ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ ἀποκαλύπτει τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἐρχομένην ἐν δυνάμει.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΝ

Τὰ μεγάλα τῆς ἑβδομάδος ταύτης γεγονότα διεσκέδασαν τὰ πυκνὰ νέφη τῶν ἀνησυχιῶν καὶ φόβων τὰ ἀπό τινος καλύπτοντα τὸν ἡμέτερον οὐρανόν. Ἀποφασιστικότης, ταχύτης καὶ δεξιότης εἶναι αἱ ἰδιότητες, αἵτινες διέκριναν τὰς ἐνεργείας τῶν ἐνταῦθα ἀξιοτίμων ἀντιπροσώπων καὶ ὀργάνων τῶν συμμάχων Κυβερνήσεων, αἱ αὐταὶ δὲ ἰδιότητες χρησιμεύουσι καὶ ὡς τόσαι ἐγγυήσεις περὶ τούτου, ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἀκολουθήσωσι τὴν κανονικὴν αὐτῶν πορείαν, τοὐλάχιστον παρ' ἡμῖν ἐνταῦθα. Καθησυχαστικὸν καὶ ἐνθαρρυντικὸν εἶναι καὶ τὸ αὐθημερὸν ὑπὸ τῶν τριῶν ὑπάτων Ἁρμοστῶν ἐκδοθὲν καὶ διὰ τοῦ ἐγχωρίου τύπου δημοσιευθὲν ἀνακοινωθέν. Καίτοι ἡ Ἐκκλησία συνέστησεν ἤδη τῷ ὀρθοδόξῳ πληρώματι τὰ τῇ περιστάσει κατάλληλα διὰ τῶν ἁρμοδίων αὐτῆς ὀργάνων, ὅμως δὲν κρίνει περιττὸν καὶ ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» νὰ προσθέσῃ τοῦτο, ὅτι τὸ ὁμογενὲς καὶ ὁμόδοξον δημόσιον δύναται ἀφόβως καὶ ἀταράχως νὰ ἐπιδίδηται εἰς τὰς ἐνασχολήσεις αὐτοῦ πᾶσαν ἔχον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν ἐνεργειῶν τῶν ὑψηλῶν συμμάχων ἁρμοστειῶν καὶ ὑποβοηθοῦν τὸ ἐπ' αὐτῷ τὰς ἐκείνων προσπαθείας πρὸς διατήρησιν τῆς τάξεως, χαῖρον μὲν ἐπὶ τοῖς τελεσθεῖσιν, ἀποφεῦγον ὅμως πᾶσαν πρόκλησιν καὶ περιττὴν ἐπίδειξιν ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῆς ἄλλως δικαίας αὐτοῦ χαρᾶς. Ἡ τοιαύτη ἀξιοπρεπὴς στάσις τοῦ ὀρθοδόξου δημοσίου θὰ εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ καλλιτέρα ἔκφρασις τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς ὀφειλομένης εἰς τὰς συμμάχους Κυβερνήσεις καὶ τοὺς ὑψηλοὺς αὐτῶν ἐνταῦθα ἀντιπροσώπους διὰ τὰ ἤδη συντελεσθέντα καὶ ἔτι προσδοκώμενα ἀγαθὰ καὶ δίκαια καὶ εὔφημα. Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ καλόν.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΑΓΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ἀκούραστος ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἀμερικανικῆς ἐπισκοπιανῆς ἐκκλησίας ἡ ἀναλαβοῦσα τὴν συγκρότησιν τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου πρὸς ἕνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον αὐτῆς. Ἀφοῦ δι' ἰδιαιτέρας ἀποστολῆς διένειμε τὰς εἰς τὸ συνέδριον προσκλήσεις καὶ ἐξησφάλισε τὴν ἀποδοχὴν αὐτοῦ ὑφ' ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν, πρὸς ἃς ἀπετάθη ἐξαιρέσει τῆς παπικῆς, ἥτις ἠρνήθη νὰ ἀντιπροσωπευθῇ εἰς αὐτό, ἀσχολεῖται ἤδη περὶ τὴν σύγκλησιν προκαταρκτικοῦ συνεδρίου. Τὸ προκαταρκτικὸν τοῦτο συνέδριον κριθὲν προσφορώτερον, ὅπως προπαρασκευάσῃ τὸ παγκόσμιον ἢ αἱ δι' ἐπιστολῶν συνεννοήσεις μεταξὺ τῶν διαφόρων Ἐπιτροπῶν, αἵτινες ὡρίσθησαν ὑπὸ τῶν ἑκασταχοῦ ἐκκλησιῶν, θὰ συνέλθῃ τῇ 12ῃ Αὐγούστου (ν. ἡ.) ἐ. ἔ. ἐν Γενεύῃ τῆς Ἑλβετίας. Εἰς τὴν σύγκλησιν τοῦ προκαταρκτικοῦ τούτου συνεδρίου ἡ ῥηθεῖσα ἐπιτροπὴ τῆς Ἀμερικανικῆς ἐπισκοπιανῆς ἐκκλησίας προέβη κατόπιν σχετικῆς συνεννοήσεως μετ' ἄλλων ἐπιτροπῶν καὶ ἀνέθηκε εἰς τὸν γραμματέα αὐτῆς κ. Ρόβερτ Γκάρδινερ ὅπως διαβιβάσῃ τὴν ἑξῆς ἐγκύκλιον πρόσκλησιν εἰς τὰς ἀπανταχοῦ ὁρισθείσας ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπάς. Ἡ πρὸς τὸν τοποτηρητὴν τοῦ Οἰκουμ. θρόνου (καθόσον παρ' ἡμῖν δὲν ὑφίσταται διαρκὴς Ἐπιτροπὴ ἀσχολουμένη περὶ τὸ ζήτημα τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου ἀνεξαρτήτως τῆς Ἱ. Συνόδου) ἀποσταλεῖσα πρόσκλησις ἔχει ὡς ἕπεται:

Δεκέμβριος 11 (ν. ἡ.) 1919.

Ὅλαι σχεδὸν αἱ προσκλήσεις πρὸς τὰς Ἐκκλησίας τοῦ κόσμου, τὰς ἀποδεχομένας τὸ γεγονὸς τῆς ἐνσαρκώσεως, ὅπως ὀργανοῦσαι παγκόσμιον συνέδριον περὶ πίστεως καὶ τάξεως τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἑνωθῶσιν ἀπεστάλησαν ἤδη καὶ αἱ πλεῖσται αὐτῶν ἐγένοντο ἀποδεκταὶ ἐξαιρέσει τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκ-

κλησίας, ἥτις ἠρνήθη. Τούτου ἕνεκα ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἀμερικανικῆς ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας προσεκάλεσε τὰς ἄλλας ἐν τῇ Β. Ἀμερικῇ ἐπιτροπάς, ὅπως συνερχόμεναι ἐξετάσωσι τὰ ληπτέα νέα μέτρα. Ἡ διάσκεψις ἀπετελέσθη ἐκ μελῶν Ἐπιτροπῶν διορισθέντων ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Ἀγγλικανῶν, τῶν Βαπτιστῶν, τῶν Πρεσβυτεριανῶν, τῶν Κογκρεγκασιοναλιστῶν, τῶν Μαθητῶν, τῶν Φίλων, τῶν Μεθοδιστῶν, τῶν Μοραβιανῶν καὶ τῶν Καλβινικῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις καὶ Καναδᾷ ἐξ ἑνὸς μέλους τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς διορισθείσης ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας καὶ ἐκ μελῶν τῆς Ἀρμενικῆς, τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἡνωμένων Λουθηρανῶν. Ἡ διάσκεψις ἀπεφάσισε νὰ συστήσῃ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας, ὅπως προσκαλέσῃ προκαταρκτικὸν συνέδριον ἐξ ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ κόσμου ἐν ᾧ χρόνῳ καὶ τόπῳ ἤθελεν αὕτη ἐγκρίνῃ.

Ἡ Ἀμερικανικὴ ἐπισκοπιανὴ Ἐπιτροπὴ συμμορφουμένη πρὸς τὴν σύστασιν ταύτην προσκαλεῖ ἑκάστην τῶν ἄλλων ἐπιτροπῶν, ὅπως ἀποστείλῃ ἀντιπροσώπους εἰς τοιοῦτο συνέδριον, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν ἑπομένων ἀποφάσεων.

Οὕτως ἀπεφασίσθη.

1) Ὅπως δοθῇ εἰς τὸν Γραμματέα ἐντολὴ νὰ προσκαλέσῃ τὸ προκαταρκτικὸν τοῦτο συνέδριον τὴν 12 Αὐγούστου 1920 ἐν Γενεύῃ, ἵνα ὁρίσῃ ποῦ καὶ πότε δέον νὰ συγκληθῇ τὸ παγχριστιανικὸν συνέδριον, ποῖα θέματα θὰ συζητηθῶσι, ὁποῖαι προπαρασκευαὶ δέον νὰ γίνωσι διὰ τὰς συζητήσεις, ποία ἡ βάσις τῆς ἀντιπροσωπεύσεως τῶν μετεχουσῶν ἐπιτροπῶν, ποία ἡ ἐκτελεστικὴ ἀρχὴ τῶν προκαταρκτικῶν ἀποφάσεων καὶ ἄλλα τινα παρεμφερῆ ζητήματα.

2) Ὁ Γραμματεὺς νὰ ζητήσῃ παρ' ἑκάστης Ἐπιτροπῆς, ὅπως αὕτη διορίσῃ ἀντιπροσωπείαν εἰς τὸ ρηθὲν προκαταρκτικὸν συνέδριον ἀποτελουμένην ἐξ οὐχὶ πλειόνων τῶν τριῶν μελῶν καὶ ὑποδείξῃ, ὅτι Ἐπιτροπαὶ δύνανται νὰ ἑνωθῶσι διορίζουσαι μίαν κοινὴν ἀντιπροσωπείαν.

3) Ὅτι κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης τὸ συνέδριον θὰ κρίνῃ πιθανῶς ἀναγκαῖον ὅπως συνεδριάσῃ ἐπὶ 14 ἡμέρας.

4) ὅτι τό γε νῦν ἡ Ἐπιτροπὴ ἀδυνατεῖ νὰ ὑποβάλῃ ὁριστικὸν σχέδιον τῶν δαπανῶν, πλὴν ὅτι ἑκάστη ἐπιτροπὴ ὀφείλει νὰ προνοήσῃ διὰ τὰς δαπάνας τοῦ ταξειδίου τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς καὶ τὰς διὰ τὸ Ξενοδοχεῖον δαπάνας αὐτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου.

5) ὅπως τὰ γενικὰ ἔξοδα, ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ προκαταρκτικὸν συνέδριον, οἷον τὴν δαπάνην τῶν πρὸς τὸ συνέδριον τηλεγραφημάτων, τὸ ἐνοίκιον αἰθουσῶν καὶ δωματίων διὰ τὰς Ἐπιτροπάς, τὴν ἐκτύπωσιν καὶ τὴν μισθοδοσίαν τῶν ὑπαλλήλων καὶ διερμηνέων ἐὰν γίνῃ ἀνάγκη τοιούτων, ἀναλάβῃ ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη.

6) ὅπως ἑκάστη τῶν ἄλλων Ἐπιτροπῶν παρακληθῇ νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸν Γραμματέα, ὅσον τὸ δυνατὸν ταχέως προτάσεις, ἂν ἐπιθυμῇ, σχετικὰς πρὸς τὸ προκαταρκτικὸν συνέδριον καὶ τὰ ζητήματα, περὶ ἃ θὰ ἀσχοληθῇ, καὶ νὰ τηλεγραφήσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Γραμματέως.

7) ὅπως ἡ Ἐπιτροπὴ ζητήσῃ ἵνα λάβῃ ὁ Γραμματεὺς γνῶσιν τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεως ἑκάστου διορισθέντος ἀντιπροσώπου. Ἕκαστος ἀντιπρόσωπος παρακαλεῖται νὰ κρατῇ ἐνήμερον τὸν Γραμματέα πάσης μεταβολῆς διευθύνσεως δι' ἐπιστολὰς καὶ τηλεγραφήματα πρὸ τοῦ συνεδρίου. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Γραμματέως δι' ἐπιστολάς: *Robert H. Gardiner 174 Water Street, Gardiner Main U. S. A.* καὶ διὰ τηλεγραφήματα: *Robgard Boston U. S. A.* Ἕκαστος ἀντιπρόσωπος ὑποτίθεται, ὅτι θὰ φροντίσῃ τὰ τοῦ ξενοδοχείου αὐτοῦ. Τὰ πρακτορεῖα τοῦ Θωμᾶ Κοὺκ καὶ Υἱοῦ ἢ ἄλλα

παρόμοια ταξειδιωτικὰ πρακτορεῖα δύνανται ἀναμφιβόλως νὰ παράσχωσι πληροφορίας καὶ νὰ κρατήσωσι δωμάτια.

8) ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ παρακαλεῖ ἑκάστην τῶν ἄλλων Ἐπιτροπῶν νὰ καταβάλῃ πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν, ὅπως καταστήσῃ ἔτι μᾶλλον γνωστὴν τὴν κίνησιν τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου καὶ ἀναπτύξῃ τὸ πνεῦμα τοῦ συνεδρίου καὶ τὸν πόθον πρὸς ἕνωσιν τῆς χριστιανωσύνης καὶ δέηται σοβαρώτατα ὑπὲρ συχνῆς, τακτικῆς καὶ θερμῆς δεήσεως πρὸς καθοδήγησιν τῶν προπαρασκευαστικῶν εἰς τὸ συνέδριον ἐργασιῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ συνεδρίου».

Μετὰ τὴν γενομένην πρὸ μικροῦ συμπλήρωσιν τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Μ. Ἐκκλησίας εἰς τὸ προκαταρκτικὸν συνέδριον ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐπιβάλλεται, ὅπως, λαμβανομένων τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων, καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐπιζητουμένη μετὰ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς συνεννόησις τῶν ὁρισθέντων ἀντιπροσώπων.

ΣΧΕΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ὁ πόθος ὡς πρὸς τὴν ἕνωσιν τῆς Ἀγγλικανικῆς μετὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας δὲν ἔλειψαν καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1909. Κατὰ τὴν δευτέραν ἐπέτειον τοῦ Συνεδρίου πρὸς ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, τοῦ συνελθόντος ἐν Ἀγγλίᾳ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀναφερομένου ἔτους ὁ ἀγγλικανὸς κληρικὸς Pullan ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην ὅπως ἐπιδιωχθῇ ἡ μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἕνωσις, διότι ἐν αὐτῇ, εἶπεν, εὑρίσκεται ἡ ἀποστολικὴ ἱεραρχία καὶ ἡ ἀποστολικὴ ἀλήθεια (βλ. Ἐκκλ. Ἀληθ. 1909 σελ. 78). Ὁ Ἐπίσκοπος Γιβραλτὰρ μνήμων πάντοτε τῶν κανονικῶν τύπων σπεύδει νὰ συστήσῃ ἐγγράφως τῇ 13 Μαΐου εἰς τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην τὸν νεοδιορισθέντα τότε διὰ τὴν ἐνταῦθα ἀγγλικανικὴν παροικίαν Ἐπίσκοπον κ. Χάϊν. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δὲν ἔλειψαν καὶ παρεξηγήσεις τινὲς, ἀσήμαντοι ἄλλως τε, ἄξιαι ὅμως ν' ἀναγραφῶσιν, ἀκριβῶς διότι ἐξαίρουν τὴν ἑκατέρωθεν τηρηθεῖσαν εἰλικρίνειαν καὶ τὸν ἐπιδειχθέντα ἀλληλοσεβασμόν. Ὁ ἀγγλικανὸς Ἐπίσκοπος τῆς Mercia κ. Vernon Herford ἐξ ἀφορμῆς διαδόσεων ὅτι δύο ἀγγλικανοὶ ἱερεῖς – ὁ A. M. Marsh Edwards καὶ ὁ g. g. Frich Bare— τοὺς ὁποίους ἐβάρυναν πράξεις τινες ἀγυρτικαὶ, προσεπάθησαν νὰ ἀποκτήσωσι τὴν εὔνοιαν καὶ ὑποστήριξιν τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου, καὶ ὅτι μάλιστα ὁ δεύτερος κατέθηκεν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου ὅτι εἰργάζετο ὑπὸ τὸν Πατριάρχην Κ]πόλεως καὶ ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὸ πρᾶγμα εἰς γνῶσιν τῆς Α. Θ. Π. ἀπὸ 26 Ὀκτωβρίου ἐκφράζων δὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι οὐδέποτε παρέχει Αὐτὴ ὑποστήριξιν εἰς ἀτιθάσσους καὶ ἀνεπαρκεῖς κληρικοὺς, ἐζήτει τὴν ἄδειαν νὰ διαψεύσῃ τὴν διάδοσιν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἄδεια ἐδόθη τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ κληρικοὶ ὑπὸ τοιαῦτα ὀνόματα δὲν παρουσιάσθησαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἐδηλώθη δὲ συγχρόνως ὅτι ἡ Ἐκκλησία Κ]πόλεως συνεπὴς πρὸς τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς τὰς ὁποίας πρεσβεύει ἀποφεύγει νὰ δέχηται τοιαῦτα πρόσωπα πολὺ δὲ περισσότερον νὰ τοῖς παρέχῃ προστασίαν. Ἡ προσέλευσις εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν τοῦ ἐξ Ἀμερικῆς προερχομένου μαύρου κληρικοῦ Μόργαν καὶ μάλιστα ἡ ἐκ νέου χειροτονεία του ὑπὸ ὀρθοδόξου ἐπισκόπου ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἑξῆς παρεξήγησιν: ὁ γνωστὸς ἡμῖν περισπούδαστος ἀρχιδιάκονος κ. Δάουλιγγ πληροφορηθεὶς τὸ πρᾶγμα καὶ γνωρίζων ὅτι ὁ ὡς ἄνω κληρικὸς ἦτο ἀγγλικανὸς ἐθεώρησε τὸ γενόμενον ὡς κόλαφον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας του, διότι οὕτω δὲν ἀνεγνωρίζετο τὸ ἔγκυρον τῶν χειροτονιῶν της. Προήχθη λοιπὸν συνεπείᾳ τούτου νὰ παραπονεθῇ ἐμμέσως διὰ τοῦ τότε ἀρχειοφύλακος τῶν Πα]χείων κ. Χρ. Κνήτη καὶ νὰ συστήσῃ ὅπως ἐπὶ παρομοίων περιπτώσεων ἐρωτᾶται, πρὸ πάσης ἐνεργείας, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας ἢ ὁ Ἐπίσκοπος Γιβραλτὰρ ὡς ἐγίνετο ἐπὶ Πατριαρχείας Κωνσταντίνου τοῦ Ε'. Ἦτο πρόδηλος ἡ ἐκπληξις τοῦ Π]χείου καθόσον ἐνώπιον αὐτῆς παρουσιάσθη ὄχι Ἀγγλικανὸς ἀλλὰ Μεθοδι-

στής. Κατὰ ταῦτα ἐδόθησαν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ εἰς τὸν κ. Δάουλιγγ αἱ δέουσαι ἐξηγήσεις.

Ἕνα μῆνα πρὸ τῆς ὡς ἄνω ἐπιστολῆς του ὁ κ. Δάουλιγγ ἐλθὼν ἐνταῦθα ἐπεσκέφθη τὸν Οἰκ. Πατριάρχην, τῇ 3 Σεπτεμβρίου, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Χάϊν· ἡ ἐπίσκεψις ὑπῆρξε μακρά· ὁ κ. Δάουλιγγ ἐξέφρασεν ἐν πρώτοις τὴν μεγάλην χαρὰν του ἐπὶ τῇ ἀποκαταστάσει τῶν κανονικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν Πα]χείων τῆς Ἀνατολῆς (Οἰκ. δηλ. Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων), ἀκολούθως ἐζήτησε τὴν γνώμην τῆς Α. Θ. Π. ἐπί τινων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, περὶ τῶν ἐν Καναδᾷ Ρουθήνων, περὶ τῶν ἰθαγενῶν ἐφημερίων τῆς Παλαιστίνης, περὶ τῆς ἐν Κύπρῳ ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, περὶ τῆς Κ. Δ. τῶν Πατριαρχείων, κ. α. (βλ. Ἐκκλ. Ἀληθ. 909, σελ. 292 π. ἐ.).

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου τοῦ Ζ′ κατὰ Ἀπρίλιον τοῦ 1910, τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον ἔσπευσε ὄχι μόνον νὰ συλλυπηθῇ τῷ ἐν Κ]πόλει Ἀγγλῳ Πρεσβευτῇ δι' ἐπιτροπῆς ἐκ τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου καὶ τοῦ ἀγγλομαθοῦς Ἀρχειοφύλακος αὐτοῦ, ἀλλ' ἀνέθηκε καὶ εἰς τὸν ἐν Λονδίνῳ ἀρχιμανδρ. Κ. Παγώνην ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ παραστῇ εἰς τὴν κηδείαν ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ διαβιβάσῃ τὰ συλλυπητήρια αὐτῆς καὶ εἰς τὸν Σ. Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας. Δὲν παρέλειψε νὰ ἀντιπροσωπευθῇ καὶ κατὰ τὴν γενομένην τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς κηδείας (7 Μαΐου) ἐπιμνημόσυνον τελετὴν ἐν τῇ ἐνταῦθα Ἀγγλικῇ Πρεσβείᾳ καὶ τῷ ναῷ τῆς ἀγγλικ. παροικίας διὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτροπῆς. Ὁ ἐξοχώτατος Πρεσβευτὴς προσελθὼν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τῇ 28 Ἀπριλίου ηὐχαρίστησε τῷ Οἰκουμ. Πατριάρχῃ Ἰωακεὶμ τῷ Γ′ καὶ τοῖς συλλυπητηρίοις τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἀρχιμ. κ. Παγώνης ἐκπληρώσας ἐπιτυχως τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολὴν ὑπέβαλε λεπτομερῆ περὶ ταύτης ἔκθεσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τὰ σχετικὰ ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ «Ἐκκλησ. Ἀληθ. τοῦ 1910 (σελ. 177 κ. ἑ.). Ἀξίζει νὰ ἐξάρωμεν ἐνταῦθα τὸ γεγονὸς ὅτι μόνη ἡ Μ. Ἐκκλησία ἐξ ὅλων τῶν ὀρθοδόξων ἀντεπροσωπεύθη κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ Ἄγγλου Μονάρχου, καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτῆς ἔτυχε τῶν κατ' ἀλλήλων τιμῶν τόσον ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ὅσον καὶ ἀπὸ μέρους τῆς Κυβερνήσεως τῆς Μ. Βρεττανίας.

Ἐπίσης ὅτε κατὰ Μάϊον τοῦ ἑπομένου ἔτους (9 Ἰουνίου 1911) ἐτελεῖτο ἡ στέψις τοῦ σήμερον ἀνάσσοντος βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου, ἡ Μ. Ἐκκλησία ἔσπευσε νὰ μετάσχῃ τοῦ εὐφροσύνου γεγονότος. Κατὰ πρότασιν εὐστοχον τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου Ἰωακεὶμ προσεφέρθη ὡς δῶρον εἰς τὴν Α. Μ. ἐπὶ τῇ στέψει Του ἀντίτυπον ἀρχαίας εἰκόνος τοῦ φερωνύμου Αὐτοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τὴν ὁποίαν, περισωθεῖσαν ἐκ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀρχαίου Βυζαντινοῦ ναοῦ τοῦ ἐν λόγῳ ἁγίου, ἐκόμισε καὶ κατέθηκεν εἰς τὸν Πα]χικὸν Οἶκον κατὰ τὴν α′ Πατριαρχείαν αὐτοῦ. Τὸ ἱερὸν τοῦτο δῶρον ἐπεφορτίσθη νὰ προσφέρῃ ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτῆς ἀρχιμ. κ. Παγώνης. Τὰ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἱ. εἰκόνος καὶ τῆς παρουσιάσεως τοῦ ἀρχιμανδρίτου ἀναγράφονται ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθ.» τοῦ 1911. Ὁ Πατριαρχικὸς ἀντιπρόσωπος ἦτο κομιστὴς καὶ ἰδιαιτέρου σχετικοῦ γράμματος τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας. Ἡ Α. Σ. τὰ μάλιστα συνετέλεσεν ὅπως στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀντιπροσώπου ἡμῶν. Ἀπαντῶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος (13 Ἰουν.) εἰς τὸν ἀείμνηστον Πατριάρχην ἐκφράζει τὴν ἰδίαν χαρὰν ὅτι ἠδυνήθη νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν παρουσίασιν πρὸ τῆς Α. Μ. τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ· εὐχαριστεῖ δι' ὅσα περὶ τῆς Α. Σ. ἔγραψεν ἡ Ἐκκλησία Κ]πόλεως καὶ εὔχεται μετ' Αὐτῆς ὅπως τῇ εὐλογίᾳ καὶ μεσιτείᾳ τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡ ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν Ἐκκλησία ἐνισχύηται καὶ καθοδηγῆται ἐν τῇ ἐπιδιώξει πάντων «ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ὅσα σεμνὰ, ὅσα δίκαια, ὅσα ἁγνὰ, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὔφημα» (Φιλ. Δ′ 8).

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς στέψεως ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας παρέστησαν ἐν μὲν τῇ ἐνταῦθα Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν ἐπὶ τούτῳ λειτουργίαν ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος μετὰ τοῦ ἀγγλομαθοῦς ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως, εἰς δὲ τὴν Ἀγγλικὴν Πρεσβείαν μετέβησαν οἱ ἐκ τῶν Συνοδικῶν Μ. Φιλαδελφείας καὶ Σάμου.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ ἱ. Σύνοδος διεβίβασε τὸ κάτωθι τηλεγράφημα εἰς τὴν Α. Σ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας κ. Randall εἰς ἀπάντησιν τοῦ ληφθέντος ἀπὸ μέρους αὐτοῦ ἑτέρου σχετικοῦ.

Σεβασμιώτατον

Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας

Λονδῖνον

Καθ' ἣν ὥραν συνεδριάζουσα ἡ ἱ. Σύνοδος ἐλάμβανε γνῶσιν ἐν συνοχῇ καρδίας καὶ στεναγμῷ πολλῷ νεωτέρων μαρτυρίων τῶν ὑπὲρ δύναμιν δοκιμασθέντων χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὡς ἄγγελος θεόπεμπτος καὶ κομιστὴς μεγάλων ἐλπίδων κατέφθανε τηλεγράφημα Ὑμετέρας Σεβασμιότητος.

Ἀνέγνωσεν αὐτὸ ἐν ἱερᾷ συγκινήσει καὶ διακόψασα συνεδρίαν ἀνέπεμψε τῷ Κυρίῳ θερμὴν ὁλοκάρδιον δέησιν ὑπὲρ κραταιώσεως ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὑγιείας Ὑμετέρας Σεβασμιότητος καὶ συναγωνιστῶν Αὐτῆς, ὑπὲρ μεγαλείου καὶ ἰσχύος εὐγενοῦς, μεγαλόφρονος Ἀγγλικοῦ Ἔθνους. Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως

μὴ δίδουσα βλεφάροις Αὐτῆς νυσταγμὸν ἀλλ' ἀγρυπνοῦσα πρὸς φύλαξιν ἐμπεπιστευμένου Αὐτῇ ποιμνίου αἰσθάνεται γλυκασμὸν ἐν ὀδύναις αὐτῆς καὶ παρηγορίαν οὐράνιον ἐξ ἐνεργειῶν ἀδελφῆς Ἐκκλησίας. Εὐγνωμονοῦσα πέποιθεν ἀκραδάντως εἰς αἰσθήματα ἀδελφικὰ καὶ προσδοκᾷ θρίαμβον διὰ προσπαθειῶν Ὑμετέρας Σεβασμιότητος τοῦ δικαίου, ὅστις ἔσται θρίαμβος ὑψηλῶν ἀρχῶν Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐπίσημοι ἐπισκέψεις. — Τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν ἐπεσκέφθη τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ καθ' ἣν ὥραν συνεδρίαζεν ἡ ἱ. Σύνοδος ὁ κ. William Bond ἀπὸ μέρους τοῦ Ὑπάτου Ἄγγλου Ἀρμοστοῦ.

Ἐπεσκέφθη ἐπίσης ὅπως ἀποχαιρετήσῃ τὴν Α. Σ. ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει του ὁ ἐνταῦθα ἀπεσταλμένος τῆς Οὐκρανίας ἐξ. κ. Λοτότσκη μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

Ἀπόδοσις ἐπισκέψεως.— Ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς ἀντεπεσκέφθη τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ τὸν ἐξ. Πρέσβυν τῆς Πολωνίας κ. Jodko γενόμενος δεκτὸς τιμητικῶς

Μ. Χαλδίας.—Ἀφίκετο εἰς Βασιλεύουσαν ὁ Π. Μητροπολίτης Χαλδίας κ. Λαυρέντιος.

Λουΐζος Ἤλιοῦ. Εἰς τὸ πολιτικὸν μνημόσυνον τὸ ὁποῖον ἐτέλεσεν ἡ διεύθυνσις τῆς Ροβερτείου Σχολῆς εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ αὐτῆς Λουΐζου Ἤλιοῦ παρέστη ἀπὸ μέρους τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμ. κ. Διονύσιος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1065

Κλῆσις

Ὁ Βασίλειος Μποσταντζόγλους, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, τέως ἔμπορος καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, Πέραν Χαμάλμπαση ἀριθ. 42, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἰμιλίας Β. Μποσταντζόγλου, τὸ γένος Γεωργίου Βακιρτζόγλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Πέραν Χαμάλμπαση ἀριθ. 42) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 1 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1258

Κλῆσις

Ὁ Νικόλαος Ἀμαξόπουλος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, τέως τυπογράφος καὶ κάτοικος Ἐδιρνέκαπου (Κωνσταντινουπόλεως) νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Στρατονίκης Ν. Ἀμαξοπούλου, τὸ γένος Βασιλείου Γιαγίκου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Φανάριον) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα κλῆσις, δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Χρόνου» καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας.»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 22 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1407

Κλῆσις

Ὁ Γεώργιος Χαραλ. Γιαννόπουλος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ἕλλην καὶ ἀρτοποιὸς τὸ ἐπάγγελμα, τέως κάτοικος Γαλατᾶ Δεμιρτζὴ σοκὰκ ἀριθ. 27 [Κωνσταντινουπόλεως] νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1]2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς [ἀριθ 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἀλεξάνδρας Γ. Γιαννοπούλου, τὸ γένος Θεοδ. Παπᾶ, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἑλληνίδος καὶ κατοίκου Γαλατᾶ (Κωνσταντινουπόλεως), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοστευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ταχυδρόμου» καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ο Α' Γραμματεὺς

Ἀρμοῦ Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Χαμουδόπουλος

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΙΚΟΝΙΟΥ

Προσκαλεῖται ὁ Κωνσταντῖνος Μιστιλόγλου κάτοικος Καϊμάπαση Νίγδης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος ὅπως τὴν πρώτην Πέμπτην καὶ ὥραν τετάρτην τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰκονίου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Εὐθαλίας τὸ γένος Πατμάνογλου κατοίκου Καϊμάπαση Νίγδης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Πρωΐας καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει Ἰκονίου τῇ 6 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Ἰκονίου **Προκόπιος**

Ὁ Γραμματεὺς

† Οἰκονόμος **Πρόδρομος Ἰωαννίδης**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

αὐθημερὸν ὁ γραμματεύων

† Οἰκονόμος **Πρόδρομος Ἰωαννίδης**

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 14 Μαρτίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 10

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρα τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΚΑΙ ΕΞ ΑΛΛΩΝ ΑΠΟΨΕΩΝ

Δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀναντίλεκτος ἀλήθεια, ὅτι εἶναι δυσπαράγραπτοι αἱ τῆς φύσεως ἀξιώσεις, εἴτε πρόκειται περὶ τῆς κατωτέρας λεγομένης φύσεως εἴτε περὶ τῆς ἀνωτέρας. Εἶναι δυνατὸν καὶ εὐεξήγητον αἱ ἀσθενέστεραι νὰ ὑποχωρῶσιν εἰς τὰς ἰσχυροτέρας, λόγοι ὑπέρτεροι νὰ ἀπαιτῶσιν ἐπιτακτικῶς τὴν ὑποταγὴν τῶν μὲν ὑπὸ τὰς ἐδ, καὶ ὁ λογικὸς καὶ αὐτεξούσιος ἅμα ἄνθρωπος νὰ ρυθμίζῃ τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας καὶ ἐνεργείας πρὸς τὰς ὑπερτέρας ἀπαιτήσεις καὶ ὑπαγορεύσεις. Καὶ οὕτως ὅμως δὲν ἐκλείπουσιν ὁλοσχερῶς αἱ ὑποχωροῦσαι, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἐνεργοῦσιν ὁπωσδήποτε, πολλάκις μάλιστα συντείνουσι τὸ ἐπ' αὐταῖς εἰς τὴν ἐξασθένησιν τῆς ἰσχύος καὶ τὴν χαλάρωσιν τοῦ τόνου τῶν ἄλλων ἀξιώσεων τῶν συστελλουσῶν καὶ καταστελλουσῶν αὐτάς. Δὲν ἀπεῖχε πολὺ τῆς ἀληθείας ὁ παλαιὸς ποιητὴς λέγων, ὅτι ἡ φύσις, καὶ δικράνοις ἐκδιωκομένη, πάλιν ἐπανέρχεται. *Naturam expellas furca, tamen usque recurret.*

Οὔτε ἡ θεία Γραφὴ οὔτε ἡ Ἐκκλησία ἐπεδοκίμασεν, ἀλλ' ἀπεκήρυξεν ὡς ἀσεβεῖς καὶ αἱρετικὰς τὰς δόξας ἐκείνων, ὅσοι τὸν νόμιμον γάμον καὶ τὸν ἔγγαμον βίον ἐθεώρουν ὥς τι βέβηλον καθ' ἑαυτὸ καὶ ψευκτὸν (1 Τιμ. 4, 3, Ἑβρ. 13, 4)· ἐνέκρινεν ὅμως τὴν ἄλλην σκέψιν καὶ ἀντίληψιν, ὅτι σκοποὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ὑψηλότεροι καὶ θειότεροι τῆς ἁπλῆς παιδοποιΐας καὶ συντηρήσεως τοῦ εἴδους δύνανται νὰ δικαιολογήσωσιν ἐπαρκῶς, καὶ δὴ καὶ νὰ ἐπιβάλωσι τοῖς δυναμένοις, τὴν οἰκειοθελῆ ὀλιγωρίαν τοῦ γάμου χάριν τῆς ἀπερισπάστου προσηλώσεως εἰς τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰ καθήκοντα τῶν ὑψηλοτέρων κλήσεων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Ἐμπεριέχονται ταῦτα ἐν τῇ συντόμῳ ἀλλὰ καὶ θεσπεσίᾳ τοῦ Κυρίου ἀπαντήσει εἰς τὴν σχετικὴν ἐρώτησιν τῶν μαθητῶν

αὐτοῦ· «οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται· εἰσὶ γὰρ εὐνοῦχοι, οἵτινες ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐγεννήθησαν οὕτω· καὶ εἰσὶν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνουχίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· καὶ εἰσὶν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρείτω» (Ματ. 19, 12).

Τὸ αὐτὸ πνεῦμα, διῆκον καὶ διὰ τῶν ἀποστολικῶν συγγραφῶν, διεῖπεν ἐπὶ πολὺ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν ἦτο δὲ ἐν ἀρχῇ ξένον οὐδ' αὐτοῖς ἐκείνοις τοῖς νόμοις καὶ κανόσι, δι' ὧν ἐδέησε κατὰ μικρόν, χάριν τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ εὐκοσμίας, νὰ καθορισθῶσι καὶ ταῦτα ἀκριβέστερον. Ἀλλ' ἐπῆλθον ἐφεξῆς χρόνοι καθ' οὓς, καὶ ἀνέκυψαν λόγοι δι' οὓς τὸ πνεῦμα τὸ ζωοποιοῦν ἐπέλιπε τοὺς πολλούς, ἔλαβε δὲ τὴν θέσιν αὐτοῦ τὸ ἁπλοῦν γράμμα, ὅπερ στερούμενον ζωοποιοῦ δυνάμεως, ἀπᾷδον δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ἀπ' ἀρχῆς κείμενον νόμον τῆς φύσεως, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν νόμον τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐν Χριστῷ, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ προκαλέσῃ ἑκάστοτε ἀντιρρήσεις καὶ ἀντιδράσεις ἐν ὀνόματι αὐτῆς τῆς φύσεως καὶ αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας, καὶ ὡς συμβαίνει δυστυχῶς ἐν ταῖς τοιαύταις ἀντιθέσεσιν, πολλάκις μεθ' ὑπερβολῶν καὶ μονομερειῶν ἐν τῇ θεωρίᾳ ἢ μετὰ σπουδῆς καὶ ὑπερβασιῶν ἐν τῇ πράξει. Τῶν μειονεκτημάτων τούτων δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένον οὐδὲ τὸ νέον στάδιον, εἰς ὃ ἀπό τινος εἰσῆλθε τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ τοῦ πρώτου μὲν γάμου τῶν ἀγάμων κληρικῶν, μάλιστα δὲ τοῦ δευτέρου γάμου τῶν εἰς χηρείαν περιελθόντων ἐξ αὐτῶν. Εἶναι περίεργον, ἔχει δὲ βεβαίως καὶ τὴν ἰδίαν αἰτίαν, ὅτι ὡς πρὸς τὸ κίνημα τοῦτο φαίνονται ἐκ τῶν ὀρθοδόξων λαῶν πρωτοποροῦντες οἱ Σλαυϊκοί, καὶ ἰδιαιτέρως οἱ τοῦ σερβικοῦ κλάδου, δόντες ἐσχάτως ἀφορμὴν καὶ εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ζωηροτέραν πως ἀνακίνησιν τοῦ ζητήματος. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ὑπάρχει τις συνάφεια μεταξὺ τοῦ κινήματος τῶν Ὀρθοδόξων Σέρβων καὶ τοῦ ἀνολόγου κινήματος τῶν Καθολικῶν Σλαύων. Ὡς γνωστὸν, ἀνεγράφη ἤδη ὑπό τε ξένων καὶ ἡμετέρων φύλλων, ὅτι οὐκ ὀλίγοι Καθολικοὶ ἱερεῖς ἐκ τῶν Σλαυϊκῶν χωρῶν τῆς πρὶν δυαδικῆς Μοναρχίας προέβησαν αὐτοβούλως εἰς σύναψιν γάμου, καὶ ὅτι αἱ ἐκκλησιαστικαὶ αὐτῶν ἀρχαὶ κατέφυγον εἰς πειθαρχικὰ μέτρα πρὸς καταστολὴν τοῦ κινήματος. Ἀπόκειται εἰς ἐκείνας νὰ ἐκζητήσωσιν ἂν τοιαῦτα μέτρα εἶναι πρόσφορα πρὸς συνοχὴν καὶ περίσωσιν τοῦ ἰσχυροῦ ρεύματος, ἢ δύνανται νὰ ἐνισχύσωσιν αὐτὸ ἐπὶ μᾶλλον, παροξύνοντα τὴν ἐπιθυμίαν καὶ διάπραξιν τοῦ ἀπαγορευομένου. Δὲν εἶναι πάντῃ ἀσύστατον τὸ τοῦ ποιητοῦ·

nitimur in vetitum, cupimusque negata.

Ἐνδιαφέρον ἔχει εἰς ἡμᾶς τὸ τῶν ὁμοδόξων ἡμῖν Σέρβων ἱερέων διάβημα. Ἔν τινι τῶν προλαβόντων αὐτῆς φύλλων (ἀριθ.) ἀνέγραψεν ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» τὰς σχετικὰς σκέψεις, ἀποφάσεις καὶ ἐνεργείας τοῦ ἀπὸ τριακονταετίας παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις Σερβικαῖς Ἐκκλησίαις λειτουργοῦντος ἱεροῦ Συνδέσμου, ἀποφεύγουσα δὲ πᾶσαν γνώμην περὶ τῆς οὐσίας τοῦ ζητήματος ἐξέφρασεν ἀμφιβολίας περὶ τοῦ εὐκαίρου αὐτοῦ ἐν οὕτω χαλεπαῖς ἡμέραις, ἐν αἷς διατελεῖ σχεδὸν πανταχοῦ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ ἐκεῖ τῷ κινήματι τούτῳ συμπαθῶς ἔχοντες κληρικοί τε καὶ λαϊκοὶ οὐδὲ περὶ τοῦ εὐκαίρου ἔχουσί τινα ἀμφιβολίαν, κατὰ δὲ τὰς προκειμένας ἡμῖν καὶ ἤδη διὰ τοῦ τύπου ἀναγραφείσας πληροφορίας προέβησάν τινες τῶν χηρευόντων κληρικῶν εἰς ἐφαρμογὴν τῶν πρό τινος ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Συνδέσμου ἐγκριθεισῶν ἀποφάσεων περὶ ἐπισήμου συνάψεως δευτέρου γάμου **καὶ ἐν ᾗ περιπτώσει ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας ἡ Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ὅι' οἱονδήποτε λόγον δὲν ἤθελεν ἐπιτρέψει τὸ ζητούμενον.** Ἡ δυσκολία τῆς ἐν τοιαύταις περιστάσεσι κανονικῆς λύσεως τοῦ ζητήμα-

τος δὲν διέφυγε βεβαίως οὐδὲ τοὺς περὶ τὸν ἱερὸν Σύνδεσμον, ἔκριναν ὅμως ἐπάναγκες νὰ λύσωσιν αὐτὸ ὃν τρόπον ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔλυσε τὸν Γόρδιον δεσμόν, ἵνα ἀσφαλίσῃ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἀσίας κατὰ τὸν ἐπὶ τούτῳ παλαιὸν χρησμόν. Συντετελέσθη βεβαίως ἡ κατάκτησις καὶ ἐκυριάρχησε τῆς Ἀσίας, ἀλλὰ δὲν ἀπέβη διαρκὴς ἡ ἐπιτυχία. Θὰ εἶχεν ἴσως καὶ τοῦτο τὸ εὐτύχημα ἐὰν εἶχε καὶ μείζονα ὑπομονήν, καὶ ἀντὶ τῆς διακόψεως τοῦ πολυπλόκου δεσμοῦ διὰ τῆς σπάθης ἔλυεν αὐτὸν ὁμαλῶς καὶ κανονικῶς.

Εἶναι εὐχάριστον ὅτι οἱ παρ' ἡμῖν συνήγοροι τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν καθόλου καὶ τοῦ δευτέρου γάμου τῶν χηρευόντων κληρικῶν ἰδίᾳ δὲν εἶναι θιασῶται τῆς κατὰ Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν διακόψεως τοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ θέλοντες τὴν διὰ τῆς ὁμαλῆς καὶ κανονικῆς ὁδοῦ λύσιν αὐτοῦ, ἀγωνίζονται νὰ πείσωσι καὶ τοὺς τυχὸν ἔτι ἀντιφρονοῦντας ἢ ἀμφιβάλλοντας περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῆς ἰδίας ἀντιλήψεως. Καὶ δὲν ἔχουσιν ἄδικον. Εἴπερ τι καὶ ἄλλο χρήζει τὸ ζήτημα πολυμεροῦς ἐξετάσεως, ὄχι διότι πρόκειται περὶ ἀλλαγῆς ἢ τροποποιήσεως δεσμῶν καὶ διατάξεων ὁπωσδήποτε καθιερωμένων, οὐδὲ διότι δογματικῶς ἢ ἠθικῶς ἢ καὶ κανονικῶς ἔχει τι τὸ ἀθέμιτον καὶ ἀνένδεκτον ἡ ἀλλαγὴ ἢ τροποποίησις τῶν τοιούτων θεσμῶν· ἧκιστα ταῦτα· ἀλλὰ διότι ἐπὶ προβλημάτων τοιούτων δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ζήτησις τοῦ **εἰ ἔξεστι**, ἀλλὰ ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἐξέτασις τοῦ **εἰ δυνατὸν καὶ πῶς εἶναι δυνατόν**, καὶ ὅπερ πολλῷ σπουδαιότερον, **εἰ συμφέρει, καὶ ὑπὸ τίνας ὅρους καὶ περιστάσεις συμφέρει**, ἵνα μὴ βελτίωσιν τῆς καταστάσεως ἐπιζητοῦντες καταντήσωμεν εἰς τὸ ἐναντίον. Ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης πλείονα προσοχῆς ἄξιος φαίνεται ὁ δεύτερος γάμος τῶν χηρευσάντων κληρικῶν ἢ ὁ μετὰ τὴν χειροτονίαν πρῶτος γάμος τῶν ἄλλων, διὰ λόγους ἀλλοίους, διὰ λόγους οὐδὲν μὲν ἔχοντας κοινὸν πρὸς τὰ δόγματα καὶ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, οὐχ ἧττον ὅμως σπουδαίους ἐξ ἀπόψεως κανονικῆς. Ἀκριβῶς δὲ ἡ ἄποψις αὕτη δὲν ἀξιοῦται τῆς δεούσης προσοχῆς ἐν τῷ Ὑπομνήματι, ὅπερ ὁ ἐν Βάμῳ τῆς Κρήτης ἐφημερεύων αἰδεσιμώτατος Οἰκονόμος Γεώργιος Κ. Φραντζεσκάκης ἀπέστειλε κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον πρὸς τὴν Ἱερὰν σύνοδον τῆς Ἑλλάδος **περὶ ἀναστολῆς τῆς ἰσχύος τῆς διατάξεως τῆς ἀπαγορευούσης τὸν δεύτερον γάμον εἰς τοὺς ἱερεῖς**. Ὁ δυνάμενος νὰ φαντασθῇ τὴν θέσιν ἀνθρώπου χηρεύσαντος ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ καὶ μείναντος μετὰ ἀνηλίκων τέκνων, πάσης μητρικῆς στοργῆς καὶ ἐπιμελείας ἀπορφανισμένων, δὲν δυσκολεύεται νὰ συναισθανθῇ τὸν πόνον τῆς ψυχῆς τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἱερέως, πόνον τοσούτῳ μᾶλλον ἐπαισθητόν, ὅσῳ ὁ κληρικὸς στερεῖται τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐλθεῖν εἰς δεύτερον γάμον, ἐν ᾧ τὴν προσθήκην ταύτην τῆς θλίψεως δὲν ἔχει ὁ λαϊκός, δυνάμενος ἵνα ἐπανορθώσῃ πως τὸ προσγινόμενον κακὸν κατ' ἀρέσκειαν. Ἀναντιρρήτως πλεονεκτεῖ κατὰ τοῦτο ὁ λαϊκὸς, εἶναι δὲ γνωστὸν καὶ ψυχολογικῶς εὐεξήγητον, ὅτι δυσχερῶς φέρει τις ἄκων, καὶ κατ' ἐπιβολὴν ἔξωθεν, ἀποστερούμενος ἐκεῖνο, ὅπερ ἑκὼν καὶ ἀγογγύστως θὰ ἀπεστέρει ἑαυτὸν ἐλευθέρως διαθέτων τὰ καθ' ἑαυτόν. Οὐχ' ἧττον ὅμως εἶναι βέβαια καὶ ταῦτα, ὅτι τῆς τοιαύτης ἐλευθερίας εἶναι πολλάκις ἀσφαλέστερος καὶ σωτηριωδέστερος ὁ περιορισμός, ὅτι πολλοὶ πολλάκις λαϊκοὶ ἐμακάρισαν τοὺς ἱερεῖς καὶ ἐζήλωσαν τὴν θέσιν αὐτῶν, διότι μὴ ὄντες ἐλεύθεροι νὰ ἔλθωσιν εἰς δεύτερον γάμον δὲν ἐδοκίμασαν ὅ,τι καὶ αὐτοὶ, δὲν εἶδον τὰ σπλάγχνα αὐτῶν ἀπολαύοντα στοργῆς καὶ ἐπιμελείας μητρυιᾶς, καὶ ἐὰν ἔτι ὑποτεθῇ ὅτι ἡ μητρυιὰ αὕτη δὲν θὰ εἶναι τῆς αὐτῆς ἰδιοφυΐας πρὸς ἐκείνην, ἥτις πρό τινων ἐτῶν καὶ ποινικῶς κατεδιώχθη ἐνώπιον τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων διὰ τὴν ἀπάνθρωπον μεταχείρισιν τῆς μόνης θυγατρὸς τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἀπὸ τῆς πρώτης γυναικός. Πᾶ-

σαι βεβαίως αἱ μητρυιαὶ δὲν εἶναι τοιαῦται, ὑπάρχουσι δὲ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν μητέρων μητρικώτεραι. Ἀλλ' ἐὰν ὁ δεύτερος γάμος δὲν ἔχῃ ἄλλον λόγον καὶ σκοπὸν, εἰμὴ τὴν ἀνεύρεσιν μητρικῆς στοργῆς καὶ μερίμνης εἰς τὰ ἀπορφανισθέντα τέκνα, εἶναι ζήτημα ἂν οἱ χηρεύοντες ἱερεῖς ἔχουσιν ἀφορμὰς ἀθυμίας ἢ τοὐναντίον δοξολογίας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ διατάξει τῇ ἀπαγορευούσῃ αὐτοῖς τὸν δεύτερον γάμον.

Δὲν λέγομεν ταῦτα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀμετατρέπτου διατηρήσεως τῆς ὑπαρχούσης διατάξεως, ἀλλὰ πρὸς ἔξαρσιν τούτου, ὅτι πλὴν τῆς καθαρᾶς κανονικῆς ὄψεως ἔχουσι τὰ ζητήματα ταῦτα καὶ ἄλλας ὄψεις οὐχ ἧττον προσοχῆς καὶ μελέτης ἀξίας, καὶ δὴ ταύτην, ὅτι καὶ αἱρομένης κατ' ἀρχὴν τῆς ἀπολύτου ἀπαγορεύσεως εἴτε διὰ τῆς ἀπὸ κοινοῦ συσκέψεως καὶ συνεννοήσεως τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εἴτε διὰ τῆς κατ' ἰδίαν ἀποφάσεως καὶ ἐνεργείας ἑκάστης αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, δύναται νὰ ἐπιφυλάσσηται ἑαυτῇ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τὸ δικαίωμα, νὰ ἀποφασίζῃ ἑκάστοτε ἀναλόγως, κατὰ τὴν φύσιν τῶν ἑκάστοτε συνθηκῶν καὶ περιστάσεων ἐπιτρέπουσα τοῖς ἰδίοις ἑαυτοῖς διακόνοις καὶ λειτουργοῖς τὴν σύναψιν τοῦ δευτέρου γάμου, σωζομένης μὲν καὶ ἐνταῦθα κατ' ἀρχὴν τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας, ἀποτειχιζομένης ὅμως κατὰ τὸ ἐνὸν τῆς καταχρήσεως αὐτῆς διά τινων σωτηρίων περιορισμῶν.

ΣΧΕΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατὰ Μάϊον τοῦ 1911 ἐζητήθη ὅπως ἡ Ἐκκλησία Κ]πόλεως ἀποστείλῃ ἀντιπρόσωπον Αὐτῆς εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκ]σίας, τὸ ὁποῖον θὰ συνήρχετο τότε ἐν Λονδίνῳ. Δυστυχῶς ἕνεκα τῶν καιρικῶν περιστάσεων καὶ πρὸ πάντων ἕνεκα τῆς καχυποψίας τῶν κρατούντων δὲν ἠδυνήθη παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ νὰ ἀντιπροσωπευθῇ τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον.

Ἐπὶ τῷ συμβάντι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θανάτῳ τοῦ Ἐπισκόπου Γιβλαρτὰρ ἔσπευσε τὸ ἡμέτερον Πατριαρχεῖον νὰ συλλυπηθῇ τῷ Ἀρχιεπ Καντουαρίας. Ἀπαντῶσα ἡ Α. Σ. ὑπὸ ἡμερ. 27 Σεπτεμβρίου ἐξέφραζε τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς ἐπὶ τοῖς συλλυπητηρίοις.

Βραδύτερον ὅτε τῇ 27 Ἰουλίου τοῦ 1912 συνέβη ὁ καταστρεπτικὸς ἐκεῖνος σεισμὸς ἐν Θράκῃ, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ἐπαρχιῶν Ἡρακλείας, Γανοχώρων, Μυριοφύτου καὶ Καλλιουπόλεως, ἡ Ἐκ]σία ἡμῶν ὄχι μόνον εἰς τὰς Αὐτοκεφάλους ὀρθοδόξους Ἐκ]σίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν, ὡς εἰς ἀδελφὴν ἰσότιμον, ἀνεκοίνωσε τὴν μεγάλην συμφορὰν, τὴν ἐνσκήψασαν εἰς χιλιάδας ὀρθοδόξων. Εἰς τὴν σχετικὴν ἀναγγελίαν καὶ ἔκκλησιν τῆς 31 Ἰουλίου ἔσπευσε τηλεγραφικῶς ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας νὰ ἀπαντήσῃ ὑπὸ ἡμερομην. 21 Αὐγούστου τὰ ἑξῆς: **ὑποστηρίζω ἰσχυρῶς ἔκκλησιν Υ. Θ. Π. ὑπὲρ τῶν ἐκ σεισμοῦ παθόντων».** Ἡ ἡμετέρα Ἐκ]σία ηὐχαρίστησεν ἐπὶ τῷ ἐπιδειχθέντι ζωηρῷ ἐνδιαφέροντι καὶ ταῖς σχετικαῖς ἐνεργείαις τῆς Α. Σ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας μετὰ δύο ἄλλων ἐπισήμων Ἄγγλων συνέστησαν κατ' Αὔγουστον ἰ. ἔ. εἰς τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην Ἰωακεὶμ, ἄγλλον καθηγητὴν τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀγγλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, ὅστις γνώστης βαθὺς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησιαστ. Μουσικῆς προὐτίθετο νὰ μεταβῇ εἰς Ἅγιον Ὄρος, ὅπως μελετήσῃ τὰ ἀποκείμενα εἰς τὰς ἐκεῖ Βιβλιοθήκας ἀρχαῖα χειρόγραφα Εὐαγγέλια, τὰ γεγραμμένα διὰ μουσικῶν γραμμῶν εἰς ἀρχαίαν παρασημαντικήν. Ὁ συσταθεὶς ἐφωδιάσθη ὡς ἦτο ἐπόμενον διὰ καταλλήλων συστατηρίων Π]χικῶν γραμμάτων.

Τὸν Ὀκτώβριον ἰ. ἔ. ἔφθασεν εἰς τὴν Βασιλεύουσαν ὁ νέος Ἐπίσκοπος Γιβλαρτάρ. Τὴν Α. Θ. ἔσπευσε νὰ χαιρετήσῃ ἀπὸ μέρους τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου ὁ Μ. ἀρχιδιάκονος Αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀγγλομαθοῦς Ἐπισκ. Σταυρουπόλεως ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Πρεσβείᾳ. Τὴν δὲ 12 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς προσῆλθεν εἰς τὰ Πα]χεῖα καὶ παρου-

σιάσθη εἰς τὴν Α. Θ. Π. ἐπιδώσας καὶ συστατήρια γράμματα τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας.

Συνεπείᾳ τῆς ἐκρήξεως τῶν δύο Βαλκανικῶν πολέμων καὶ τῆς δημιουργηθείσης ἐξ αὐτῶν γενικῆς καταστάσεως ἀμφότεραι αἱ Ἐκκλησίαι δὲν εὗρον κατάλληλον εὐκαιρίαν νὰ ἐπικοινωνήσουν πρὸς ἀλλήλας καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1913.

Κατὰ Μάρτιον τοῦ ἑπομένου ἔτους 1914 ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας κ. Randall διὰ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὸν Οἰκ. Πατριάρχην Γερμανὸν τὸν Ε΄., ὑπομιμνήσκων τὰς μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν προϋπαρχούσας φιλικὰς σχέσεις παρεκάλεσεν ὅπως πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ σύσφιγξιν αὐτῶν γίνῃ δεκτὸς ἐπὶ ἓν μόνον ἔτος χάριν σπουδῶν εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν Σχολὴν ὁ Ἀγγλικανὸς ἱερεὺς κ. Γουλιέλμος Βίγκραμ, διπλωματοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κανταβριγίας, διδάκτωρ τῆς θεολογίας καὶ ἑλληνομαθής, γνωστὸς εἰς πολλοὺς κύκλους τῆς ἐνταῦθα ὁμογενείας. Ἡ Ἐκκλησία προθύμως ἀντεπεκρίθη εἰς τὴν παράκλησιν τῆς Α. Σ. καὶ δι' ἀπαντητικοῦ γράμματος ἀνήγγειλε τὸ πρᾶγμα εἰς Αὐτήν. Ὁ κ. Βίγκραμ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Σχολὴν κατὰ Ὀκτώβριον ἰ. ἔ. εἶνε ὁ δεύτερος Ἄγγλος ὅστις εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν. Δυστυχῶς ὅμως ἕνεκα τῆς διακοπῆς τῶν σχέσεων, μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Τουρκίας, ὁ κ. Βίγκραμ δὲν ἠδυνήθη νὰ διανύσῃ ὁλόκληρον τὸ σχολικὸν ἔτος, διότι ὡς ὑπήκοος ἄγγλος ἐξωρίσθη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Μ. Ἀσίας. Ὁ ἐκραγεὶς κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον Παγκόσμιος πόλεμος καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα διακοπὴ τῶν συγκοινωνιῶν μετὰ τῶν ἐμπολέμων Κρατῶν, ἐπέφεραν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, μακρὰν παύλαν εἰς τὰς μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν σχέσεις. Ἑκατέρα διετέλεσεν ἐπὶ ὁλόκληρον τετραετίαν ἐν παντελῆ ἀγνοίᾳ τῶν κατὰ τὴν ἄλλην. Εὐτυχῶς ἐπῆλθεν ἡ λῆξις τοῦ μεγάλου κακοῦ, καὶ ἠδυνήθησαν αὗται νὰ ἐπαναλάβωσι τὰς διακοπείσας διὰ τὸν ὡς ἄνω λόγον σχέσεις των.

Τὴν νέαν ταύτην περίοδον ἤνοιξε πρώτη ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία. Μνήμων τῶν πολυχρονίων ἱερῶν δεσμῶν, τῶν συνδεόντων αὐτὴν πρὸς τὴν Ἀγγλικανικήν, ἔσπευσεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν συγκοινωνιῶν νὰ τῇ ἀπευθύνῃ διὰ καταλλήλου γράμματος κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1919 ἐγκάρδιον ἀδελφικὸν χαιρετισμὸν ἐπὶ τῇ λήξει τῶν φρικαλεοτήτων τοῦ Παγκοσμίου πολέμου καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν μεγάλην χαρὰν της διὰ τὸ αἴσιον πέρας τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ δεινὸς μεταξὺ τοῦ δικαίου καὶ τῆς βίας ἀγὼν καὶ τὸ ὁποῖον **εὐαγγελίζεται τὴν γενικὴν ἀνακούφισιν καὶ ἀνακαίνισιν.** Ἐκθέτουσα ἔπειτα συντόμως τὸν **τραχὺν ἀγῶνα** τὸν ὁποῖον ἐπὶ αἰῶνας πέντε αὐτὴ ἡ Πρεσβυτέρα ἐν ταῖς ἀδελφαῖς της, διεξῆγε πρὸς φύλαξιν τοῦ ἰδίου ποιμνίου, καὶ τὰ μέχρι τελείας ἐξοντώσεως φθάσαντα κατ' αὐτοῦ μέτρα τῶν ἀρχόντων τοῦ σκότους, ἐπικαλεῖται τὴν φιλάδελφον καὶ φιλάνθρωπον προσοχὴν καὶ μέριμναν τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας καὶ σύμπαντος τοῦ Ἀγγλικοῦ, Ἔθνους ὅπως μὴ λάβωσι τὰ τῆς πολυπαθοῦς Ἀνατολῆς πράγματα λῦσιν ἀτελῆ καὶ ἡμίμετρον Ἀπάντων εἰς τὸ ὡς ἄνω γράμμα ὁ Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας (3 Ἀπριλ. ν. ἡ.) ἐκφράζει καὶ αὐτὸς χαρὰν καὶ εὐχαριστεῖ τῷ **Πατρὶ τοῦ ἐλέους** καὶ Θεῷ πάσης παρακλήσεως Ὅστις κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους Του ἀνεκούφισε τὰς καρδίας ὅλων διὰ τῆς ἀποδόσεως τῆς Εἰρήνης. Διαβεβαιοῖ δὲ ἡ Α. Σ. ὅτι τὸ Ἀγγλικὸν Ἔθνος, φίλος πάντοτε θερμὸς τῆς Εἰρήνης, δὲν κατῆλθεν εἰς τὸν πόλεμον εἰμὴ διὰ νὰ **προστατεύσῃ τοὺς ἀδυνάτους καὶ ἀποκαταστήσῃ τὴν δικαιοσύνην.** Ἐν τέλει ἡ Α. Σ. ἐκδηλοῖ τὴν ἰδιαιτέραν χαρὰν ἐπὶ τῇ ἀποκαταστάσει τῆς ἐλευθερίας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ μακρὸν ὑπέφεραν **ἀδικίαν καὶ πίεσιν,** καὶ ἐπὶ τῇ ἀπολυτρώσει τῶν Ἁγίων Τόπων. Ἐκφράζει δὲ τὴν ἰδίαν πεποίθησιν περὶ τοῦ **σταθεροῦ** σκοποῦ τῶν Συμμάχων νὰ διευθετήσωσιν οὕτω πως τὰ πράγματα, ὥστε ὅλων αἱ δίκαιαι ἀπαιτήσεις νὰ ἱκανοποιηθοῦν, καὶ νὰ θεμελιωθῇ διαρκὴς εἰρήνη. Τόσον ἡ Α. Σ. ὅσον καὶ οἱ ὑπ' αὐτὴν κληρικοὶ πάσης τάξεως ἤρχισαν ἐκ παραλλήλου πρὸς τοὺς πολιτικοὺς ἄνδρας τοῦ Μεγάλου τῶν ἔθνους νὰ δεικνύουν ἐμπράκτως καὶ κατὰ τρόπον πολὺ ἐντυπωτικὸν καὶ ἁγνὸν τὸ ἀνιδιοτελὲς ἐνδιαφέρον των ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατολῇ Χριστιανῶν καὶ τῶν ἀδιαφιλονεικήτων δικαίων

αὐτῶν. Οὕτω τηλεγράφημα ἐκ Παρισίων τῆς 7 Φεβρουαρίου 1919 ἀνήγγελε τὸ πρῶτον ὅτι ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας θὰ ὡμίλει ἐπὶ τούτων κατὰ τὴν μεγάλην Συνέλευσιν, τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ διοργανώσῃ ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Λόρδου Bryce, ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία συνεκλήθη ἵνα ἐργασθῇ πρὸς ἀπόδοσιν εἰς τοὺς δικαιούχους τῆς ἱστορικῆς Μεγάλης Ἐκ]σίας τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἀντιπροσωπεία μάλιστα ὑπὸ τὴν Α. Σ. συνέταξε καὶ ὑπόμνημα σχετικὸν, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ ἐπιδώσῃ εἰς τὸν πρωθυπουργὸν τῆς Ἀγγλίας Loyd George. Ἡ ἐνέργεια αὕτη τῆς Α. Σ. καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐν γένει ἐξετιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κ]πόλεως, διὸ καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς εἰς τοὺς ζηλωτὰς τούτους, ὡς ἔγραφεν, προμάχους τοῦ δικαίου. Ὁ Σ. Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου εὑρισκόμενος ἐν Παρισίοις τὸν Ἰούνιον τοῦ 1919 ἀπηύθυνεν ἔκκλησιν ἐκ τῆς μεγάλης ἐκείνης Πόλεως πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν ἀπασχολούντων τὴν ἡμετέραν σοβαρῶν ζητημάτων. Εἰς τὴν ἔκκλησιν ταύτην ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ἡ Α. Σ. ὑπὸ ἡμερομ. 17 Ἰουνίου. Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀξία πολλῆς προσοχῆς· ἐκθέτει τὰς ἐνεργείας τῆς Α. Σ. παρὰ τῇ οἰκείᾳ Κυβερνήσει καὶ τῇ Συνδιασκέψει τῆς εἰρήνης ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων δικαίων. Ἡ ἐπιστολὴ ἐστάλη εἰς Παρισίους, ὁπόθεν εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσῃ ὁ Σεβ. Τοποτηρητής· ἐκρίθη καλὸν καὶ μετέβη εἰς Λονδῖνον ἐπὶ τούτῳ ὅπως αὐτοπροσώπως ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἐκ]σίας εἰς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας ὁ ἐν Παρισίοις ἐπίσης εὑρισκόμενος Σεβ. Μ]λίτης Τραπεζοῦντος κ. Χρύσανθος. Ποίας ὑποδοχῆς ἔτυχεν ἡ Α. Σ. παρὰ τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκ]σίᾳ, καὶ τί ἀντήλλαξε μετὰ τῶν Κορυφῶν αὐτῆς, δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ εὕρῃ ἐν τῇ «Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ» 1919 (σελ. 244). Ἡ ἡμετέρα Ἐκ]σία λαβοῦσα γνῶσιν τῆς σχετικῆς ἐκθέσεως τοῦ Μ]λίτου Τραπεζοῦντος ηὐχαρίστησεν ἐγγράφως τῷ ἀρχηγῷ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ φιλόφρονι ὑποδοχῇ, ἥτις ἔγεινεν εἰς τὸν ἀπεσταλμένον ἡμῶν, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀδελφικοῖς αἰσθήμασιν, τὰ ὁποῖα ἔτι ἅπαξ ἐπέδειξε ἡ Α. Σ. πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἐκ]σίαν. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐν λόγῳ ἐκθέσεως ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου πρότασις τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ, ὅπως ἱδρυθῇ θέσις μονίμου ἀντιπροσωπείας τῆς Ἐκ]σίας Κ]πόλεως παρὰτῇ Ἀγγλικανικῇ πρὸς παρακολούθησιν ἀφ' ἑνὸς τῆς ὅλης θρησκευτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ δράσεως τῆς ἐν λόγῳ Ἐκ]σίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου πρὸς στενωτέραν σύσφιγξιν τῶν μεταξὺ ἀμφοτέρων δεσμῶν ἐν τῷ πνεύματι τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης καὶ ἑνότητος. Ὁ Σ. Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας τηλεγραφικῶς τῇ 6 Νοεμβρίου ἰ. ἐ. ἀνακοινῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Κ]πόλεως, ὅτι ἐν συνεννοήσει μετ' ἄλλων ἐν Ἀγγλίᾳ Ἐκ]σιῶν ἔκαμεν ἔκκλησιν πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν παίδων τοῦ πολέμου κατὰ τὴν 29 Δεκεμβρίου, ἡμέραν ἀκριβῶς τῆς μνήμης τῶν ἐν Βηθλεὲμ ἀναιρεθέντων παίδων, ἠρώτα ἐὰν καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκ]σία θὰ ἤθελε νὰ πράξῃ τὸ αὐτό. Ἐκτιμῶσα τόσον τὸν σκοπὸν τῆς γενομένης προτάσεως ὅσον καὶ τὸν προτείνοντα ἡ ἱ. Σύνοδος διὰ καταλλήλου ἐγκυκλίου ἀπὸ 26 Νοεμβρίου διέταξε τὴν συλλογὴν ἐράνων καὶ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ καὶ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, τὴν δὲ ἀπόφασιν ταύτην ἀνήγγειλε τηλεγραφικῶς εἰς τὴν Α. Σ. συγχαίρουσα συγχρόνως ἐπὶ τῇ ἐμπνευσμένῃ Της ταύτῃ πρωτοβουλίᾳ. Τὸν καρπὸν τῆς ἱερᾶς ταύτης λογίας ἀπεφάσισεν ἡ ἱ. Σύνοδος, εἰς ἔνδειξιν τιμῆς ἰδιαιτέρας πρὸς τὸν Σεβ. Πρωθιεράρχην, νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσιν Αὐτοῦ.

(ἕπεται τὸ τέλος)

Η ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΕΞΟΧΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἡ ἐγκατάστασις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐν Κων]πόλει ἐγένετο τῇ 20 νοεμβρίου 1918, ἀποφάσει τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐν Ἀθήναις, τὴν δὲ πρώτην ἀποστολὴν ἀπετέλεσαν, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀντισυνταγματάρχου ἰατροῦ κ. Δ. Ἀντίπα, οἱ κκ. Β Κουρεμένος, οἰκονομικὸς ἐπόπτης, ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἑλ Ἐρ. Στ. Β Τριχόπουλος, ἰατρὸς, Στ. Μ-

τσοτάκης, γραμματεὺς, Ἰω. Χιωτέλλης, ἀνθυποφαρμακοποιὸς, Σπέντζος, διαχειριστὴς, καὶ αἱ ἐπίκουροι ἀδελφαὶ κ. Μαρία Νεγρεπόντη καὶ δεσποινίδες Ἀριέτα Λαμπρινούδη, Κλέα Ἀθανασιάδου καὶ Ὀλυμπία Θ. Γεωργιάδου, ὡς καὶ ἕνδεκα στρατιῶται νοσοκόμοι.

Νοσοκομεῖα συνεστάθησαν ἐν Φαναρίῳ, μετὰ 10 κλινῶν, ἐν Σταυροδρομίῳ μεθ' 130 κλινῶν, ἐν Χαλκηδόνι μετὰ 30, ἐν τῇ Μαυρογορδατείῳ αἰθούσῃ (τοῦ ἐθν. νοσοκομείου) μετὰ 350 κλινῶν, καὶ ἐν Τραπεζοῦντι (μετὰ παραρτήματος μολυσματικῶν νόσων, ἔχον 80 κλίνας).

Ἰατρεῖα, συσταθέντα, διατηροῦνται καὶ νῦν, ἐν Φαναρίῳ, Σταυροδρομίῳ, Γαλατᾷ, Ἄνω Βοσπόρῳ, Ραιδεστῷ, Γανοχώρᾳ, Μυριοφύτῳ, Περιστάσει Μαρμαρᾷ, Αὐλωνίᾳ (Πασᾶ Λιμάνι), Κουτάλῃ, Ἀρτάκῃ, Τριγλείᾳ, Μαδύτῳ, Καλλιπόλει, Τυρολλόῃ, Ἀδριανουπόλει, Λουλὲ-Βουργάζ, Ἀμισῷ, Σινώπῃ, Τραπεζοῦντι, Κερασοῦντι, Ἰκονίῳ —Ἐπαύσαντο λειτουργοῦντα «καθ' ὅσον ἐξέλιπον οἱ λόγοι, οἱ ὑπαγορεύσαντες τὴν ἵδρυσιν αὐτῶν» τὰ ἰατρεῖα Ταταῦλα, Μ. Ρεύματος, Χαλκηδόνος, Παντειχίου καὶ Ρυσίου.

Εἰς τὰ ἰατρεῖα προσῆλθον ἀπὸ 20 νοεμβρίου 1918—31 δεκεμβρίου 1919 ἀσθενεῖς ὑπὲρ τοὺς 85750, τυχόντες ἰατρικῆς περιθάλψεως, χορηγίας φαρμάκων καὶ γάλακτος δωρεὰν, ἐνίοτε δὲ ἱματισμοῦ καὶ χρημάτων, τινὲς δὲ καὶ μικρὰς ἐγχειρήσεις ὑπέστησαν — **εἰς τὰ νοσοκομεῖα** ἐνοσηλεύθησαν 4338 ἀσθενεῖς, διανύσαντες ἡμέρας νοσηλείας 79,145— ὁ ἀριθμὸς τῶν οὕτω φιλανθρώπως ἐργαζομένων ἀνῆλθεν εἰς ἀξιωματικοὺς 40, νοσοκόμους στρατιώτας 139, ἰατροὺς (ὄχι στρατιωτικοὺς) 36, κατωτέρους συνεργάτας καὶ ὑπηρέτας 58, καὶ 34 ἐπικούρους νοσοκόμους ἀδελφάς.

Ἐνταῦθα ἐδιδάχθη ὁμὰς εὐγενὴς ἐξ 25 ἐπικούρων ἑλληνίδων θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς, διὰ τοῦ ζήλου καὶ τῆς συνεργασίας τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀποστολῆς καὶ τῶν ἰατρῶν κκ. Γ. Σώτροπα καὶ Α. Κρητικοῦ. Αἱ πλεῖσται τῶν διδαχθεισῶν «ἐσάξιαι τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκπαιδευθεισῶν συναδέλφων αὐτῶν» ἐξακολουθοῦσιν ὑπηρετοῦσαι.

Καθιδρύθη ἐπιτροπεία ἐνταῦθα, εἶδος παραρτήματος τοῦ ἐν Ἀθήναις διοικητικοῦ συμβουλίου, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κκ. Γ. Ἀποστολίδου, προέδρου, Ἀλ. Σινιόσογλου, ἀντιπροέδρου, Λ. Ἀρβανιτίδου, ταμίου, Θεοχ. Βεγλερῆ, γραμματέως καὶ Ν. Ταπτᾶ, Θησέως Παπαδοπούλου, Ξεν. Ζώτου, Μ. Κουρεμένου, Στ. Σαράντη, Η. Δούκα, καὶ Παύλου Καραθεοδωρῆ, μελῶν— ὡς καὶ ἐφορεία ἐξ ἑλληνίδων, κκ. Θρ. Ψάθη, προέδρου, Θ. Παπαδοπούλου, Καζανόβα, Βεγκλίδου, Κέντρου, Θ. Βεγλερῆ, Χ. Ἀναγνωστίδου, Ι. Ζουμπούλογλου, καὶ Α. Γαβριηλίδου.

Ἡ ὑγιονομικὴ καὶ φαρμακευτικὴ ἀποθήκη τοῦ Ἑλ. Ἐρ. Στ. ἐχορήγησε φάρμακα καὶ ἄλλο ὑλικὸν εἰς κοινότητας καὶ φιλανθρ. σωματεῖα, ἐνταῦθα καὶ ταῖς ἐπαρχίαις (Μπουλατζὰκ, Κοτύωρα). **Ἐνεβολίασε** δι' ἀντιπανωλικοῦ ὀρροῦ ὁ Ἑλ. Ἐρ. Στ. περὶ τὰς 20000 μαθητῶν 70 σχολείων ἑλληνικῶν—ἄλλον ἀριθμὸν ἑλληνοπαίδων φοιτώντων εἰς ξένας σχολὰς, ἐνεβολίασαν ἄγγλοι καὶ γάλλοι ἰατροί. **Ἐνεβολίασε δ'** ἀρκετοὺς καὶ κατὰ τῆς εὐλογίας.

Τὰ ἔξοδα ἀπὸ τῆς 20 νοεμβρίου 1918 μέχρι τέλους δεκεμβρίου 1919 ἀνῆλθον εἰς 912000 δραχμῶν—**τὰ ἔσοδα** ἀνῆλθον εἰς 1,035.000.— Ἡ ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Ταξειμίου διεξαχθεῖσα τῇ 2ᾷ Μαΐου ἀγροτικὴ ἑορτὴ ἀπήνεγκεν ἄνω τῶν 100000 δραχμῶν.

Ταῦτα μανθάνομεν ἀπὸ λεπτομερεστάτης ἐκθέσεως τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς παρ' ἡμῖν φιλανθρωπικῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἀποστολῆς κ. Ἀντίπα. Αἱ εὐχαὶ τῶν νοσηλευθέντων ἑλλήνων ἀποτελοῦσιν ἠθικὴν ἐνθάρρυνσιν εἰς τὸ θαυμάσιον καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εὐλογούμενον ἔργον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Λογοκρισία 11 γραμμῶν

αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἀλεξάνδρας Γ. Γιαννοπούλου, τὸ γένος Θεοδ. Παπᾶ, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἑλληνίδος καὶ κατοίκου Γαλατᾶ (Κωνσταντινουπόλεως), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοστευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ταχυδρόμου» καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ο Α' Γραμματεὺς

Ἁρμοδ Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἁρμόδιος Χαμουδόπουλος

Λογοχρισία 26 γραμμῶν

Πειθαρχικὴ ποινή. — Ἡ Ἱ. Σύνοδος διὰ λόγους πειθαρχικοὺς ἀπέλυσεν ἐκ τῶν θέσεων αὐτῶν τοὺς Ἐπισκόπους Κωνσταντίας Ἰωάννην, Ἀργυρουπόλεως Γερμανὸν καὶ Ἀμφιπόλεως Ἰωακεὶμ, ὡς ἀρνηθέντας νὰ μεταβῶσιν εἰς Θράκην.

Μ. Νεοκαισαρείας. — Ἀφίκετο ὁ Σεβ. Μητροπ. Νεοκαισαρείας κ. Πολύκαρπος ἐπισκεφθεὶς τὸν Σεβ. Τοποτηρητήν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1407

Κλῆσις

Ὁ Γεώργιος Χαραλ. Γιαννόπουλος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ἕλλην καὶ ἀρτοποιὸς τὸ ἐπάγγελμα, τέως κάτοικος Γαλατᾶ Δεμιρτζὴ σοκάκ ἀριθ. 27 [Κωνσταντινουπόλεως] νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1]2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς [ἀριθ 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἀλεξάνδρας Γ. Γιαννοπούλου, τὸ γένος Θεοδ. Παπᾶ, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἑλληνίδος καὶ κατοίκου Γαλατᾶ (Κωνσταντινουπόλεως), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοστευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ταχυδρόμου» καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ο Α' Γραμματεὺς

Ἁρμοδ Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἁρμόδιος Χαμουδόπουλος

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΙΚΟΝΙΟΥ

Προσκαλεῖται ὁ Κωνσταντῖνος Μιστιλόγλου κάτοικος Καγιάπαση Νίγδης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος ὅπως τὴν πρώτην Πέμπτην καὶ ὥραν τετάρτην τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰκονίου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Εὐθαλίας τὸ γένος Πατμάνογλου κατοίκου Καγιάπαση Νίγδης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Πρωΐας καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει Ἰκονίου τῇ 6 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Ἰκονίου **Προκόπιος**

Ὁ Γραμματεὺς

† Οἰκονόμος **Πρόδρομος Ἰωαννέδης**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

αὐθημερὸν ὁ γραμματεύων

† Οἰκονόμος **Πρόδρομος Ἰωαννέδης**

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 21 Μαρτίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 11

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης, καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρας τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

Η ΒΗΘΑΝΙΑ
ΚΑΙ ΤΟ ΕΝ ΑΥΤΗ ΔΕΙΠΝΟΝ

Εὑρισκόμεθα ἤδη εἰς τὸ τελευταῖον τμῆμα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἰς τὸ τμῆμα ἐκεῖνο, ὅπερ ὑπάρχει ἀπὸ αἰώνων καθιερωμένον εἰς εὐλαβῆ ἀνάμνησιν καὶ εἰς πρέποντα ἑορτασμὸν μεγάλων καὶ κοσμοσωτηρίων γεγονότων, τῶν ἐνδείξεων τῆς ἀνεκφράστου πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εὐσπλαγχνίας καὶ χάριτος τοῦ Ὑψίστου, τῶν ἔργων ἅμα καὶ παθημάτων, ὅσα πληροῦσι τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἐπιγείου σταδίου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἰδοὺ ὅσοι αἱ ὑλικαὶ τοῦ βίου φροντίδες καὶ μέριμναι δὲν ἀπεξήραναν πᾶσαν ἱκμάδα ἀνωτέρας πνευματικῆς ζωῆς, παρ' ὅσοις αἱ ἀξιώσεις τοῦ ψυχροῦ λογισμοῦ, τοῦ γνωρίζοντος μόνον τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, ἀγνοοῦντος δὲ τὴν γλῶσσαν τῆς καρδίας, δὲν διέγραψαν καὶ τὰς μάλιστα ἐνδίκους ταύτης ἀπαιτήσεις ὡς ἀκαταλήπτους τῷ ἰδιώματι τοῦ ψυχροῦ λόγου, παρ' ὅσοις αἱ ἀμφιβολίαι καὶ σκέψεις τοῦ αἰῶνος δὲν κατέστειλαν πᾶσαν πρὸς τὰ ἄνω φορὰν τοῦ πνεύματος, πᾶσαν ὁρμὴν καὶ ἀνάτασιν τῆς καρδίας πρὸς ἰδεώδη, τὴν κοινὴν αἴσθησιν καὶ ἐμπειρίαν ὑπερβαίνοντα, παρὰ τούτοις διενεργοῦσιν αἱ ἡμέραι αὗται περισυλλογήν τινα ἀπὸ τῶν ἔξω πρὸς τὰ ἔσω, ἀπὸ τῶν ὑλικῶν πρὸς τὰ πνευματικά, καὶ ἀπὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς περιβάλλοντος ἀναφέρουσι νοῦν καὶ καρδίαν εἰς χρόνους καὶ τόπους μακρὰν ἀφεστῶτας, εἰς χρόνους καὶ τόπους, οἵτινες ἐγένοντό ποτε τὸ θέατρον τῶν διαφόρων πράξεων καὶ ἐπεισοδίων τοῦ μεγάλου καὶ ἱεροῦ δράματος τῆς ἱστορίας καὶ μετέλαβον τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἱερότητος τῶν τελεσθέντων κατ' αὐτό. «Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλλ' ἢ οἶκος Θεοῦ καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ Οὐρανοῦ» ἀνεφώνει ποτὲ ὁ μέγας ὕστερον πατριάρχης Ἰακώβ, ὅτε φεύγων τὴν μῆνιν τοῦ ἀδελφοῦ μετέβαινεν ἐκ τῆς Χαναὰν πρὸς τὸν ἐν Μεσοποταμίᾳ θεῖον

αὐτοῦ, καὶ ἔν τινι τῶν πρώτων σταθμῶν τῆς μακρᾶς πορείας ἀναγκασθεὶς νὰ διανυκτερεύσῃ ἐν ὑπαίθρῳ εἶδε τὸ ἐνύπνιον ἐκεῖνο, «κλίμακα ἐστηριγμένην ἐν τῇ γῇ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐν αὐτῇ, ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήριχτο ἐπ' αὐτῆς» (Γεν. 28, 10 κ. ἑξ.). Ἦτο ἡ ἀναφώνησις ἀνεπιτήδευτος φωνὴ τῆς ἁπλάστου καρδίας τῆς μήπω ἐπηρεασθείσης ὑπὸ τῶν ὑπερόγκων ἀξιώσεων τοῦ ψυχροῦ λόγου, καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν φύσιν συνεχομένης μὲν αὐτομάτως ὑπὸ δέους καὶ εὐλαβείας ἐπὶ ἐξαισίοις φαινομένοις, περιβαλλούσης δὲ ἰδίᾳ τινὶ τιμῇ καὶ αὐτοὺς τοὺς τόπους, ἐν οἷς συμβαίνουσι τὰ θαυμάσια φαινόμενα. Ἡ ἱερότης αὕτη, κατὰ τὴν αὐτὴν φωνὴν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, δὲν ἀπαλείφεται, καὶ ἐὰν ἔτι ἡ ἐπήρεια τοῦ χρόνου ἢ ἀνθρωπίνη ὠμότης ἀνατρέψῃ τοὺς τόπους καὶ μὴ ἀφήσῃ λίθον ἐπὶ λίθῳ. Ἔχει καὶ ἡ καρδία τὴν ἰδίαν λογικήν. Κατὰ τὴν λογικὴν αὐτῆς δὲν δύναται τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ νὰ κοινωθῇ ὑπό τῆς ἐπηρείας τοῦ χρόνου, οὐδὲ τὸ ἅγιον τοῦ Ὑψίστου νὰ βεβηλωθῇ ὑπὸ τῆς ἀγριότητος τοῦ ἀνθρώπου. Μεταλαμβάνει τὸ σκεῦος τῆς τοῦ μύρου εὐωδίας, πληροῦται δὲ αὐτῆς καὶ τὸ περιβάλλον. Τὸ συμβαῖνον ἐπὶ τῆς ὑλικῆς εὐωδίας ἰσχύει πολλῷ μᾶλλον καὶ διαρκέστερον ἐπὶ τῶν πνευματικῶν.

Ἀποτελεῖ ἄρά γε ἐξαίρεσιν ἡ Βηθανία, ἣν καθηγίασαν τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν τοῦ Ἁγίου τῶν Ἁγίων, καὶ ἐν ᾗ ἐτελέσθη τὸ μέγα τῶν αἰώνων θαῦμα, ἡ νεκροῦ τετραημέρου ἀνάστασις, ὁ τύπος οὗτος καὶ προεξεικόνισις τῆς κοινῆς ἀναστάσεως; Ἦτο μικρὰ κώμη, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς κλιτύος τοῦ γνωστοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν τοῦ ἀπέναντι τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἀπεῖχε δὲ ταύτης μόλις 3]4 τῆς ὥρας, περὶ τὰ 15 στάδια (Ἰωαν. 11, 17), εἰς ὃ ἀκριβῶς μέρος ὑπάρχει καὶ σήμερον μικρόν τι χωρίον, φέρον τὸ ὄνομα τοῦ Λαζάρου, el Azarieh. Εἶναι ἀμφισβητούμενον τὸ σημαινόμενον τῆς ἀρχαίας αὐτῆς ὀνομασίας. Πιθανῶς ὠνομάζετο οὕτως ἐκ τῶν καὶ σήμερον περὶ τοὺς αὐτοὺς τόπους ἀφθονουσῶν **συκῶν**, ὡς **οἶκος συκῆς** (*Beththeënah*), ὅπως ὠνομάζετο **οἶκος ὀλύνθου** καὶ τὸ **ἐγγὺς** κείμενον **Βηθφαγῆ** (Ματ. 21, 1. Μαρ. 11, 1. Λουκ. 19, 29). Ῥητῶς ἀναφέρεται ἐν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελίοις μόνον ὅτε τὸ ὕστατον ἀνέβη ὁ Κύριος εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἐρχόμενος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας (Ματ. 21, 17. 26, 6. Μαρ. 11, 1. 11-12. 14, 3. Ἰωαν. 1. 11, 1. 17. 12, 1(*). Πλὴν ὑπάρχει βέβαιον, ὅτι καὶ κατὰ τὰς προτέρας αὐτοῦ εἰς Ἱερουσαλὴμ μεταβάσεις διῆλθε δι' αὐτῆς καὶ διέμεινεν **ἐν αὐτῇ**, περὶ αὐτῆς δὲ ταύτης πρόκειται καὶ **ἐκεῖ**, ἔνθα ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ὁμιλεῖ **ἀορίστως περὶ κώμης τινός**, ἐν ᾗ ἐφιλοξενήθη ἐν τῇ οἰκίᾳ Μαρίας τινὸς καὶ Μάρθας (Λουκ. 10, 28. Ἰωαν. 11, 1). Ἔκειτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἥτις φέρουσα ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἰεριχὼ, ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ ἀπὸ βορρᾶ ὑπὸ τῶν ἀπὸ Γαλιλαίας ἐρχομένων προσκυνητῶν, ὅσοι ἕνεκα τῆς παροιμιώδους **ἀντιθέσεως** τῶν Ἰουδαίων πρὸς τοὺς Σαμαρείτας, πρὸς ἀποφυγὴν ἐνδεχομένων συγκρούσεων, ἀντὶ νὰ διέρχωνται κατ' εὐθεῖαν διὰ τῆς ἐν τῷ μέσῳ κειμένης Σαμαρείας, προέκρινον νὰ κατέρχωνται εἰς τὴν βαθεῖαν κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνου καὶ τὴν Περαίαν, καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς Ἰεριχοῦς νὰ ἀναβαίνωσιν εἰς τὴν ὑπερκειμένην ὀρεινὴν χώραν τῆς Ἰουδαίας. Πλὴν μιᾶς περιπτώσεως, ἀναφερομένης ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου (4, 1 κ. ἑξ.), διὰ τῆς αὐτῆς πάντως ὁδοῦ ἤρχετο καὶ ὁ Κύριος ἐκ τῆς Γαλιλαίας καὶ πάλιν ὑπέστρεφεν ἐκεῖσε ἐν συνοδείᾳ τῶν τε ἑαυτοῦ μαθητῶν καὶ ἄλλων προσκυνητῶν (Ματ. 20, 17 κ. ἑξ. Μαρ. 10, 32 κ. ἑξ. Λουκ. 18, 31 κ. ἑξ).

Ἀλλ' ἦσαν ταῦτα ἁπλαῖ ἀφορμαί, ἄνευ δὲ ἄλλων πνευματικωτέρων λόγων δὲν θὰ ἤρκουν νὰ ἐξηγήσωσι τὴν στοργὴν ἐκείνην καὶ τιμὴν, ἣν εἶχεν ἡ ἐν λόγῳ οἰκογένεια πρὸς τὸν Κύριον καὶ ὁ Κύριος πρὸς αὐτήν. Ἐπωνομάζετο **οἰκία Σίμωνος τοῦ λεπροῦ**, πάντως διότι ὁ Σίμων οὗτος, προσβληθεὶς ὑπό τῆς

(*) Ἡ παρ' Ἰωάννῃ 1, 28 μνημονευομένη Βηθανία (ἀντὶ τῆς κοινῆς γραφῆς Βηθαβαρᾶ) εἶναι ἄλλη.

φοβερᾶς νόσου, εἶχεν ἀνακτήσει τὴν ὑγείαν αὐτοῦ. Δὲν εἶναι πιθανόν ὅτι εἰς τὴν θεραπείαν ταύτην συνεισέλεσεν ὁ Κύριος. Φαίνεται ἤδη ἀποθανών. Εἶναι ἄγνωστος ἐπίσης ἡ σχέσις τοῦ Σίμωνος τούτου πρὸς τὰ ἄλλα τρία μέλη τῆς οἰκογενείας, τὰς δύο ἀδελφάς, Μάρθαν καὶ Μαρίαν, καὶ τὸν ἀδελφόν αὐτῶν Λάζαρον. Ὑπάρχουσιν οἱ φρονοῦντες ὅτι ἦτο ἀνὴρ τῆς Μάρθας, καὶ ἡ γνώμη αὕτη εἶναι πιθανωτάτη. Δύσκολον νὰ ὑποτεθῇ πατὴρ καὶ τῶν τριῶν ἀδελφῶν. Ἦσαν αἱ δύο ἀδελφαὶ διαφόρου χαρακτῆρος, ἡ Μάρθα (=Δέσποινα) ἦτο μᾶλλον προσκειμένη καὶ ἐπιτηδεία πρὸς τὰ οἰκιακά, ἐνῶ ἡ Μαρία μᾶλλον προσεῖχεν εἰς τὰ πνευματικώτερα καὶ τὰ ἰδανικώτερα τοῦ βίου ἀγαθὰ καὶ ἐνθουσία ὑπὲρ αὐτῶν. Διαφαίνεται ἡ διαφορὰ τῶν χαρακτήρων ἐν οἷς ἀφηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς τὰ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Κυρίου ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῶν, περὶ μὲν τῆς Μάρθας λέγων ὅτι **περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν**, προσπαθοῦσα νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ξενιζόμενον διὰ τῶν συνήθων ἐκδηλώσεων τῆς φιλοξενίας, περὶ δὲ τῆς Μαρίας ὅτι ἀφεῖσα τὴν ὅλην φροντίδα εἰς ἐκείνην, αὐτὴ παρεκάθισε παρὰ τοὺς πόδας τοῦ διδασκάλου καὶ ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ. Παρεπονέθη ἐπὶ τούτῳ ἡ Μάρθα· «Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφή μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν», ἔλαβε δὲ τὴν ἀπάντησιν· «Μάρθα, Μάρθα μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά, ἑνός δέ ἐστι χρεία (πρβλ. Ματ. 6, 33)· Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς», (10, 38—42). Εὐλαβῆ καὶ ἐνθουσιώδη ἀφοσίωσιν ἐκφαίνει καὶ ὅ,τι ἔπραξεν ἡ αὐτὴ κατὰ τὸ δεῖπνον, ὅπερ αἱ δύο ἀδελφαὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν παρεσκεύασαν εἰς τιμὴν τοῦ τετιμημένου διδασκάλου, καὶ καθ' ὃ ἡ Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου **νάρδου πιστικῆς**(*) πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξὶν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου» (Ἰωαν. 12, 1—8). Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ δεῖπνον τοῦτο τὸ παρὰ τῷ Ἰωάννῃ ἀνιστορούμενον εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ παρὰ Ματθαίῳ (26, 1—16) καὶ Μάρκῳ (14, 1—11) ἀναγραφόμενον, μετὰ ταύτης τῆς διαφορᾶς, ὅτι παρ' ἐκείνῳ ἀναφέρονται μᾶλλον ὡρισμένως ὅσα παρὰ τούτοις μνημονεύονται γενικῶς καὶ ἀορίστως. Ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουσιν οἱ ταυτίζοντες καὶ τὸ παρὰ Λουκᾷ (7,36-50) ἀναγραφόμενον δεῖπνον, διά τινας ὁμοιότητας, ὄχι μόνον διότι ἐγένετο **ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ Φαρισαίου**, ἀλλὰ διότι καὶ κατ' αὐτὸ προσῆλθέ τις, **γυνὴ ἁμαρτωλὸς** «κομίσασα ἀλάβαστρον μύρου, καὶ στᾶσα ὀπίσω παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κλαίουσα ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῖς δάκρυσι, καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασσε, καὶ κατεφίλει τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἤλειφε τῷ μύρῳ». Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ταῦτα διαφέροντα ἔχουσι τὰς διαφορὰς αὐτῶν, τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι πάντη ἀλλότρια καὶ ἄλλοῖα. Ὁμοία ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἀφοσιώσεως, ἡ ἀφορμὴ ὅμως αὐτῆς διάφορος. Ὑπάρχουσιν ἐπίσης οἱ γογγύζοντες εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις· ἀλλ' ἐν μὲν τῇ μιᾷ περιπτώσει ὁ δυσανασχετῶν εἶναι ὁ οἰκοδεσπότης αὐτὸς Σίμων ὁ φαρισαῖος, γογγύζει δὲ κατ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καὶ ἐν ὀνόματι τῆς σεμνότητος, διότι δὲν ἀπεδίωξεν κακῶς τὴν ἁμαρτωλὴν γυναῖκα, καὶ διέψευσεν ἣν εἶχεν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ ὡς προφήτου· «οὗτος εἰ ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν τίς καὶ ποταπὴ ἡ γυνὴ, ἥτις ἥψατο αὐτοῦ». Ἐν τῇ ἄλλῃ τοὐναντίον περιπτώσει ὁ γογγυσμὸς προέρχεται ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἰδίων μαθητῶν, ἀπὸ Ἰούδα τοῦ τοῦ ἀφιλοκερδοῦς καὶ ἀφιλοχρημάτου, παρίσταται δὲ ἀπευθυνόμενος κατὰ τῆς Μαρίας, καὶ διατυποῦται ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας καὶ φιλοπτωχίας· «διατὶ τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς». Λαμβάνουσιν ἀμφότεροι τὴν προσήκουσαν ἀπάντησιν, ὁ μὲν Φαρισαῖος, ὅτι ἡ μετάνοια, ὅτι ἡ πίστις καὶ ἀγάπη καλύπτουσι πλῆθος ἁμαρτιῶν, ὁ δὲ Ἰούδας τὰ θε-

(*) Ἐκ γνησίου (πιστικῆς) ἐλαίου **νάρδου**, φυτοῦ τινος ἀρωματικοῦ ἐξ Ἰνδιῶν.

σπέσια ταῦτα· «ἄφες αὐτήν· τί κόπους παρέχετε τῇ γυναικί; ἔργον γὰρ καλὸν εἰργάσατο εἰς ἐμέ. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Βαλοῦσα γὰρ αὕτη τὸ μύρον τοῦτο ἐπὶ τοῦ σώματός μου, πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι με ἐποίησεν. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπου ἐὰν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, λαληθήσηται καὶ ὃ ἐποίησεν αὕτη εἰς μνημόσυνον αὐτῆς». Ἔχει καὶ ὁ προδότης τὸ ἴδιον μνημόσυνον, τὸ «ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλὸν ἦν αὐτῷ, εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος». Δὲν στερεῖται χρησιμότητος ἡ τούτων ἀνάμνησις καὶ μελέτη πάντοτε μὲν, μάλιστα δὲ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὰς ἐπὶ τούτῳ κειμένας.

ΣΧΕΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Ι. Σύνοδος υἱοθετήσασα πρότασιν τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ περὶ «Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν» προέβη ν' ἀνακοινώσῃ ἐπισήμως τὴν ἄποψιν τῆς Ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν, ἀκριβῶς διότι θεωρεῖ ταύτην ἕνα ἐκ τῶν πρώτων καὶ σοβαροτέρων παραγόντων εἰλικρινοῦς καὶ χριστιανοπρεποῦς συνεργασίας. Τὰ σχετικὰ γράμματα ἔχουσιν ἤδη ἀποσταλῇ διὰ τῆς ἐνταῦθα ὑπάτης Ἀγγλικῆς Ἁρμοστείας καὶ ἀναμένεται ἡ ἀπάντησις τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπ. Καντουαρίας, διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐκ τηλεγραφήματος τοῦ κ. Κακλαμάνου, πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐν Λονδίνῳ, ἐπληροφορήθη τὸν Φεβρ. ἐνεστῶτος ἔτους ἡ Ἱ. Σύνοδος ὅτι ἡ Α. Σ. διώρισεν ἐπίσημον Ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πρυτάνεως τῆς Ὀξφόρδης δόκτορος κ. Gore τῆς ὁποίας σκοπὸς, πλὴν ἄλλων, εἶνε 1) ἡ ἀνάπτυξις φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς, 2) ἡ ἐνέργεια αὐτῆς ὡς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ πάσης ἀνακοινώσεως, τὴν ὁποίαν λαμβάνων παρὰ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἢ θὰ τῇ παρέπεμπεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ 3) πᾶσα ἀνακοίνωσις τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς ὀρθοδόξους. Πρὸς τὸν αὐτὸν τείνουσα σκοπὸν προέβη καὶ ἡ Ἐκκλησία Κων)πόλεως ἐσχάτως εἰς τὸν διορισμὸν ἀναλόγου διαρκοῦς ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μ. Κυζίκου, ὅστις καὶ εἰσηγήθη ἐπὶ Συνόδου τὴν σχετικὴν πρότασιν. Σκοπὸς τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς ἐτάχθη ὅπως γενικῶς μὲν παρακολουθῇ τὰ κατὰ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν καὶ κρατῇ ἐνήμερον περὶ αὐτῶν τὴν ἡμετέραν, εἰδικῶς δὲ μελετᾷ τὸ ζήτημα τῆς δυνατῆς καὶ οὐσιαστικωτέρας προσεγγίσεως ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ καταρτίζῃ τὴν ἀπαιτουμένην σχετικὴν ἐργασίαν, μέλλουσαν νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐν καιρῷ εὐθέτῳ. Μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ὡρίσθησαν ὁ Μ. Σελευκείας Γερμανὸς, Σχολάρχης τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας, οἱ θεολόγοι καθηγηταὶ αὐτῆς, ἀρχιμ. Ἰωάννης Εὐστρατίου, διάκονος Β. Στεφανίδης, Β. Ἀντωνιάδης, καὶ Π. Κομνηνὸς, ὁ Ἐπ. Εἰρηνουπόλεως Φώτιος, ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Διονύσιος καὶ ὁ ἐν Ροβερτείῳ ἀγγλομαθὴς καθηγητὴς Κ. Κωνσταντίνου.

Ἡ Μ. Ἐκκλησία πληροφορηθεῖσα ἐκ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ὁ Σεβ. Καντουαρίας ὕψωσεν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Λόρδων φωνὴν ὑπὲρ ἀπολυτρώσεως τῶν καταδυναστευομένων ηὐχαρίστησεν Αὐτῷ διὰ καταλλήλου τηλεγραφήματος. Παρόμοια ἐπίσης τηλεγραφήματα διεβίβασεν εἰς τὸν ἐπίσκοπον Ὀξφόρδης, εἰς τὴν Σύγκλητον καὶ Καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου Ὀξφόρδης θερμῶς ὡσαύτως μετ' ἄλλων, ὄχι ὀλίγων ὁμοδόξων καὶ ὁμοεθνῶν των, συνηγορήσαντας ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατολῇ Χριστιανῶν. Τὰ σχετικὰ τηλεγραφήματα ἐδημοσιεύθησαν ἤδη ἐν τῇ «Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ» τρέχοντος ἔτους. Ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως στηριζομένη πάντοτε εἰς τὴν αὐθόρμητον καὶ πλήρη χριστιανικῆς ἀγάπης διάθεσιν τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας προήχθη νὰ ἐπικαλεσθῇ ἀμέριστον τὴν προσοχὴν τοῦ Πρωτοθρόνου της ἐπὶ τῆς τύχης τῆς πόλεως τοῦ Βύζαντος περὶ τῆς ὁποίας οὐχὶ εὐχάριστα διεδίδοντο

κατὰ τὰς ἀρχὰς Φεβρουαρίου. Τὸ διάβημα ἐγένετο διὰ τηλεγραφήματος, φέροντος τὰς ὑπογραφὰς καὶ τῶν 12 σεβ. Συνοδικῶν ἀρχιερέων.

Λογοκρισία 12 γραμμῶν

Ὁ προκαθήμενος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας οὐδεμίαν παραλείπει εὐκαιρίαν ὅπως διατρανώσῃ τὴν συμπάθειαν αὐτοῦ πρὸς τοὺς χειμαζομένους δεινῶς Χριστιανοὺς τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὅπως καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ ὑποστηρίξῃ τὰ ἀπαράγραπτα δίκαια αὐτῶν. Ἐπληροφορήθη ἐσχάτως ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἐκ τηλεγραφήματος τοῦ Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος (13 Μαρτίου ν. ἡ.) ὅτι ὁ σεβ. ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας προέστη λιτανείας γενομένης ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ Σωτῆρος ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατολῇ Χριστιανῶν, συγχοροστατούντων μετ' αὐτοῦ τοῦ ἀρμενίου Πατριάρχου, τοῦ τηλεγραφοῦντος ἡμετέρου Μητροπολίτου καὶ ἑνὸς Ἰακωβίτου ἐπισκόπου Συρίας. Εἰς τὴν ἐπιβλητικὴν ταύτην λιτανείαν παρέστησαν καὶ πολιτικαὶ προσωπικότητες καὶ πλῆθος ἄπειρον λαοῦ· ἀνεγνώσθησαν εὐχαὶ καὶ ἐψάλησαν ἄσματα σύμφωνα πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς λιτανείας· λόγον κατάλληλον τῇ περιστάσει ἐξεφώνησεν ὁ ἐνθουσιώδης Ἀγγλικανὸς ἱερεὺς Douglas, γνωστὸς εἰς τὸν ὀρθόδοξον κόσμον ὡς συγγραφεὺς περισπουδάστου ἔργου διὰ τὸν ἱστορικὸν Μ. Ναόν.

Δεῖγμα ἐπὶ πλέον τῆς τιμῆς, ἣν ὁ Πρωθιεράρχης τῆς Ἀγγλίας τρέφει πρὸς τὴν Προκαθημένην τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶνε καὶ ἡ ἐπίσημος πρόσκλησις ἀπὸ μέρους Αὐτοῦ ὅπως ἀποστείλῃ Αὐτῇ ἀντιπρόσωπον εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ Lambeth. Τὸ σχετικὸν γράμμα τῆς Α. Σ. φέρον ἡμερ. 4 Μαρτ. (ν. ἡ.) ἀνεγνώσθη ἐπὶ Συνόδου κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 14 Μαρτ. (π. ἡ.). Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, θέλει ἀποστείλῃ κατάλληλον ἀντιπρόσωπον εἰς τὸ ἐν λόγῳ Συνέδριον. Ἡ ἀποστολὴ αὕτη δὲν θὰ εἶναι καὶ δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἁπλοῦς τύπος ἀβρότητος καὶ φιλοφροσύνης· ὀφείλει νὰ εἶνε ἡ ἀπαρχὴ νέας ὅλως περιόδου δι' ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλησίας· περιόδου θετικῆς συνεργασίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἀλλεπάλληλα γεγονότα ἔχουσι προλειάνῃ ἀρκούντως τὸ ἔδαφος, καὶ τὴν ὁποίαν λόγοι ὕπατοι ἐπιβάλλουσι.

Κατακλείοντες τὴν ἱστορικὴν ταύτην ἔκθεσιν περὶ τῶν σχέσεων τῆς Ὀρθοδόξου μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας θεωροῦμεν καθῆκον ἡμῶν νὰ τονίσωμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως μεθ' ὅλου τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε πλήρης εὐγνωμοσύνης πλήρης θαυμασμοῦ καὶ πλήρης ἐκτιμήσεως βαθείας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν κλῆρον τῆς Ἀγγλίας. Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία, ἂν καὶ, ὡς ἄλλαι Ἐκκλησίαι τῆς Δύσεως, διῆγεν «ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον» ὅμως δὲν ἔμεινεν ἀδιάφορος εἰς τὰς μεγάλας πληγὰς τὰς ὁποίας μακρᾶς δουλείας αἰῶν καὶ καταστρεπτικὸς πόλεμος ἤνοιξαν εἰς τὸ σῶμα τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησιῶν· ἀλλ' οὔτε δείξασα ἐνδιαφέρον ἐπεζήτησε κατὰ μίμησιν ἄλλων νὰ «πλεονεκτήσῃ» ἡμᾶς διὰ «μεθοδειῶν» παντοίων. Ἀκολουθοῦσα πιστῶς τῷ ἀποστολικῷ «χαίρειν μετὰ χαιρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων» αὐτεπάγγελτος ἔτεινε χεῖρα ἀδελφικήν, ὑψωθεῖσα ὑπεράνω διαφορῶν καὶ προκαταλήψεων τοῦ χρόνου. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐξαίρει ἔτι μᾶλλον εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων τὴν ἐκκλησίαν ταύτην· καὶ ἔτι μᾶλλον ἐνισχύει παρ' ἡμῖν τὴν πεποίθησιν ὅτι εὐκολωτέρα θ' ἀποβῇ ἡ ἕνωσις ἡμῶν μετ' αὐτῆς παρὰ τὰς ὑπαρχούσας διαφοράς, ἢ μετ' ἄλλης Ἐκκλησίας παρὰ τὰς ὑπαρχούσας ὁμοιότητας.

Ἀρχιγραμματεὺς

† Ἀρχιμ. ΔΙΟΝΤΣΙΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

LAMBETH PALACE

4 Μαρτίου (ν. ἡ.) 1920

Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Κυρίῳ Δωροθέῳ, θείᾳ χάριτι Μητροπολίτῃ Προύσης καὶ Τοποτηρητῇ τοῦ ἁγίου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως χαίρειν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν καὶ Σωτῆρι.

Σεβασμιώτατε καὶ ἀγαπητὲ ἀδελφέ,

Κατὰ τὸ [illegible] ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ προσαγορεύσω ἐπιφανεῖς τινὰς ἀντιπροσώπους τῆς Ἁγίας Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀφιχθέντας εἰς Λονδῖνον λόγῳ ὑψηλῆς σημασίας ζητημάτων. Ὑπερήσθην ἐγὼ αὐτὸς δεχόμενος τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου, τὴν Α. Πανιερότητα τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν καὶ τὴν Α. Πανιερότητα τὸν Μητροπολίτην Τραπεζοῦντος ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Μεγάρῳ καὶ οὐδέποτε ἐπιλησθήσομαι τῶν συνομιλιῶν, ἃς ἔσχομεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ.

Ἐξ ἴσου ἑδραξάμεθα τῆς εὐκαιρίας, τὴν ὁποίαν παρέσχεν ἡ παρουσία τοιούτων ἐπιφανῶν Ὀρθοδόξων κληρικῶν πρὸς ὁμιλίαν μεταξὺ Ἐπισκόπων καὶ Θεολόγων τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀφ' ἑνὸς καὶ Ἐπισκόπων καὶ Θεολόγων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐξ ἄλλου ἔν τε Ὀξφόρδῃ καὶ Λονδίνῳ. Αἱ εἰς ὕψιστα ζητήματα τῆς Πίστεως καὶ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ τάξεως ἀφιερωθεῖσαι αὗται ὁμιλίαι ἀπεδείχθησαν πολλῆς σημασίας ἰδίως δι-ημᾶς, καθόσον ὀλίγα εἰσὶ τὰ μᾶλλον ἐπικουροῦντα πρὸς κατανόησιν ἀλλήλων τόσον, ὅσον ἡ ἀμοιβαία συνομιλία καὶ ἐπικοινωνία.

Κατὰ τὸν προσεχῆ Ἰούλιον συγκροτηθήσεται ἐν Λάμπεθ Πάλας μέγα συνέδριον Ἐπισκόπων, γνωστὸν ὑπὸ τὴν προσωνυμίαν τὸ Συνέδριον τοῦ Λάμπεθ, ἐν ᾧ πάντες οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἀγγλικανικῆς (Κοινότητος) καλοῦνται πανταχόθεν τῆς γῆς καὶ ἐξ ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν εὑρισκομένων ἐν ἐπικοινωνίᾳ πρὸς τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ Ἐκκλησίαν. Τὸ Συνέδριον συνέρχεται ἀνὰ πᾶσαν δεκαετίαν, καίτοι ἤδη ἕνεκα τοῦ μεγάλου ἐκ τοῦ παγκοσμίου πολέμου κλυδωνισμοῦ, παρῆλθον δώδεκα ὅλα ἔτη ἀφότου τὸ ὕστατον συνῆλθεν τὸ Συνέδριον τοῦ Λάμπεθ. Κατὰ τὸ προσεχὲς συνέδριον τοῦ Λάμπεθ ἀναμένομεν περὶ τοὺς 300 Ἀρχιεπισκόπους, Μητροπολίτας καὶ Ἐπισκόπους, οἵτινες θὰ συνέλθωσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν κοινῇ δεήσει καὶ ἐν συζητήσει διαρκείας πέντε ἑβδομάδων, τοῦ ἔργου ἐπιστεφομένου διὰ μεγάλης Δοξολογίας ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Παύλου. Μέλλομεν συσκεφθῆναι διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου κατὰ τὰς πυνθανὰς ταύτας ἡμέρας. Τὸ πρωτεῦον θέμα τῶν ἡμετέρων συζητήσεων ἔσται τὸ περὶ Χριστιανικῆς Ἑνότητος.

Ἐν τῇ συζητήσει τοῦ ὑψίστου τούτου θέματος ὀφείλομεν νὰ παράσχωμεν προέχουσαν θέσιν εἰς τὰς σχέσεις, τὰς ὁποίας ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ Ἐκκλησία διατηρεῖ μετὰ τῆς ἐν Ἀνατολῇ Ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Συνεπῶς θὰ ἦτο ἰδιαζόντως σκόπιμον ἐὰν ἡ ὑμετέρα Μακαριότης—ἐὰν τοῦτο ἦτο δυνατὸν—ἦ ὁ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀντιπρόσωπος, ὡς ἀπεσταλμένος τῆς Ἁγίας Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως κατώρθου νὰ παρευρίσκηται ἐν Λονδίνῳ τοὐλάχιστον ἐπί τινας ἡμέρας διαρκούσης τῆς ἐπὶ τοῦ ὑψίστου τούτου ζητήματος συσκέψεως. Καὶ θὰ παρεῖχε τὸ τοιοῦτον τοῖς ἐπισκόποις τῆς Ἀγγλικανικῆς Κοινότητος τὴν εὐτυχῆ προνομίαν τοῦ προσαγορεῦσαι τοιοῦτον ἀπεσταλμένον κατὰ τρόπον ἰδιαίτερον. Ἐὰν θὰ ὑπεβοήθει τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα, ἢ τὸν τοιοῦτον ἀντιπρόσωπον ἡ συνοδεία σοφῶν τινος ἢ διδάκτορος τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησίας, τὸ τοιοῦτον θὰ παρεῖχεν οὐσιώδη συμβολὴν εἰς τὰς συζητήσεις. Ἀναφέρων ὅθεν τὴν πρόσκλησιν ταύτην εἰς τὴν τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος προσοχήν, εἰμὶ εὔελπις ὅτι θὰ ἐνωτισθῷ παρ' Αὐτῆς τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἡμετέρας προτάσεως.

Δεόμενος ἐκ βαθέων ἐπὶ τούτοις ἐν πνεύματι ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως ἐν τῇ πίστει τοῦ Εὐαγγελίου ὡς αὕτη ἠρμηνεύθη ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς ἀδιαιρέτου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ ζώσῃ γνώσει τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, διατελῶ

τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος πιστότατος
καὶ ἀφωσιωμένος θεράπων
καὶ ἀδελφὸς ἐν Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

RANDALL CANTUAR

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὸ ἐν Lambeth **Συνέδριον τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκ]σίας.**— Ἡ Ἱ. Σύνοδος λαβοῦσα γνῶσιν τῆς ἐπισήμου προσκλήσεως τῆς ἡμετ. Ἐκ]σίας ὑπὸ τοῦ Σεβ. ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας εἰς τὸ ἐν λόγῳ Συνέδριον, ἐδέχθη μετ' εὐχαριστήσεως ἰδιαιτέρας νὰ ἀντιπροσωπευθῇ κατ' αὐτὸ καταλλήλως. Ἀφῆκε δὲ νὰ ὁρίσῃ τὴν ἀντιπροσωπείαν μετὰ τὰς ἑορτάς.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην θέλει ἀνακοινώσῃ δι' ἀπαντητικοῦ γράμματος εἰς τὴν Α. Σ. ὁ Σεβ. τοποτηρητής.

Οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ Μ. Αἴνου, Σηλυβρίας, Τυρολόης καὶ Δαρδανελλίων, ἐζήτησαν τὴν ἄδειαν ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν διὰ τὰς ἐπικειμένας ἑορτάς.

Μ]λις Αἴνου.— Ἀδεία τῆς Ἱ. Συνόδου προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Σ. Μ. Αἴνου κ. Ἰωακεὶμ ὡς ἐπίτροπος αὐτοῦ ἐν Δεδέαγαδζ ὁ Ἐπ. Ἀργυρουπόλεως κ. Γερμανός.

Μ]λις Δέρκων.— Αἰτήσει τοῦ Σ. Μ. Δέρκων ἐπετράπη ἡ πρόσληψις ὡς βοηθοῦ αὐτοῦ Ἐπισκόπου τοῦ καὶ ἄλλοτε χρηματίσαντος παρ' Αὐτῷ ὡς τοιούτου Ἐπ. Τρωάδος κ. Νεοφύτου.

Μ]λις 40 - Ἐκ]σιῶν.— Διωρίσθη ὡς ἀρχιερ. ἐπίτροπος ἐν 40 - ἐκκλησίαις ὁ ἀρχιμ. κ. Βασίλειος Μαγκριώτης.

Μ]λις Βυζύης.— Ἐπίσης ὡς ἀρχ. ἐπίτροπος ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βιζύης διωρίσθη ὁ ἀρχιμ. Δωρόθεος Κορακίδης.

Κοινότης Γαλατᾶ.— Διωρίσθη προσωρινῶς ὡς Ἀρχιερατικὸς Προϊστάμενος τῆς κοινότητος Γαλατᾶ ὁ Πρ. Μητρ. Καισαρείας κ. Ἀμβρόσιος.

Τὸ Τροπάριον τῆς Κασσιανῆς.— Ἕνεκα τῆς συμπτώσεως τοῦ Εὐαγγελισμοῦ κατὰ τὴν Μ. Τετάρτην, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας τῇ Μ. Τρίτῃ ἑσπέρας ἀντὶ τῆς ἀκολουθίας τοῦ Νυμφίου θὰ ψαλῇ ὁ ἑσπερινὸς τῆς ἑορτῆς κατὰ τὸ τυπικόν, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως χάριν τῶν χριστιανῶν, ψαλῇ τὸ τροπάριον τῆς Κασσιανῆς τῷ ἑσπέρας τῆς Μ. Δευτέρας εἰς τὰ ἀπόστιχα ἀντὶ τοῦ εἰθισμένου δοξαστικοῦ.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1881

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ ἄυξ'. ἀριθ. 43 ἡμερομην. 24 Φεβρουαρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διατροφῆς ἐρήμην δίκης ματαξὺ τῆς Αἰμιλίας Β. Μποσταντζόγλου, τὸ γένος Γεωργίου Μπακιρτζόγλου κατὰ βασιλείου Μποσταντζόγλου)

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Ἰδὸν καὶ τὰ ἀριθ. 64, 77, 79, 155, 201, 207, 517 καὶ ἐκ. τῶν Ὀδηγιῶν Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 43 καὶ ἡμερομην. 28 Δεκεμβρίου 1919 ἀγωγὴν τῆς Αἰμιλίας Β. Μποσταντζόγλου, τὸ γένος Γ. Μπακιρτζόγλου, κατὰ Βασιλείου Μποσταντζόγλου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῇ ἐναγούσῃ λόγῳ διατροφῆς λίρας ὁ θωμανικὰς ἑκατὸν (ἀριθ. 100) κατὰ μῆνα ἀπὸ τῆς 28 Δεκεμβρίου καὶ ἐπ' ἀόριστον, ἤτοι μέχρις ὅτου ἀναλάβῃ οὗτος σπουδαίως καὶ σοβαρῶς τὰ συζυγικὰ αὐτοῦ καθήκοντα,

Κηρύττει τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ταύτην προσωρινῶς ἐκτελεστὴν, Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ « Νεολόγου » καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς τε ἐρημοδικήσαντι καὶ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια εἴκοσι πέντε (ἀριθ. 325) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐκ σπάδοντος ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίθης καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 7 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1476

Κλῆσις

Ὁ Χρῆστος Καπέλλας, Χριστιανὸς ὀρθόδοξος, πρώην μηχανικὸς καὶ κάτοικος Δενιζλῆ τῆς Ἐπαρχίας Φιλαδελφείας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν «καὶ ὥραν 1 1[2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως' ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροώπως, εἴτε δι ' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρησμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικαῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἀνστασίας Χρ. Καπέλλα. τὸ γένος Στυλιανοῦ Χελίδου' χριστιανὴς ὀρθοδόξου, κατοίκου Πέραν (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διαζεύξε.

Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικαθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡπαροθσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας » καὶ Πατρίδος»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 5 Μαρτίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 589

Κλῆσις

Ἡ Λουκία Νικολάου Τσόλα, ὁ γένος Γιαννούλη Χριστοδούλου, Χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὴ τέως κάτοικος Μεσαχώρου, δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ περέλευσιε τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31)ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Νικολάου Κ. Τσόλα, μαραγκοῦ, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ καὶ κατοίκου Μεσαχώρου (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διαυζεύξει. Ἄλλως,ἡ κατ' αὐτῆςἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡπαροῦσα. δημοσιευθῆσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων « Ἐκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου»

Ἐν τοῖς' Πατριαρ τῇ 28 Ἰανουαρίοῦ 1920

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ο Α' Γραμματεὺς

κ. α. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α' Γραμματεὺς

κ. α. α. ὁ Β'

Αθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Αριθ. Πρωτ. 1400.

Κλῆσις

Ἡ Ἐριφύλη Ν. Μανσκαγούρα,, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, τὸ γένος Δημητρίου, ὑπίκοος Ἑλληνίς, τέως κάτοις Κωνσταντινουπόλεως (Πέραν Γενὶ Τσαρσὴ Ροδόλφου σοκὰκ ἀριθ. 1) νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγέλματος καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπρσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὅπως ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Νικολάου Μπαλαγούρα, ἐργάτου χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἕλλην. κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Γενὶ Τσαρσὴ Ροδόλφου σοκάκ ἀριθ. 1) ἐπὶ διαζεύξει .Ἄλλως ἢκατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Πατρίδος» καὶ Ἐκκλησιαστικῆς «Ἀληθείας»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 22 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α'. Γραμματεύς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α.' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 28 Μαρτίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 12

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Ν. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ

Εἰς τὰς προφητικὰς περικοπάς, τὰς ἀναγινωσκομένας κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, λίαν προσφόρως σεμπεριέλαβεν ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ θαυμάσιον καὶ πολλαχῶς διδακτικὸν ὅραμα τοῦ πεδίου, τὴν ὀπτασίαν τῶν ὀστέων, ἅτινα διεσκορπισμένα ἀνὰ τὴν πεδιάδα, καὶ τὸ πρῶτον κατάξηρα ὄντα, ἔπειτα δι' ὑπερφυοῦς τινος δυνάμεως ἀνασυνίστανται καὶ συναρμολογοῦνται, καὶ περιβαλλόμενα νεῦρα καὶ σάρκας καὶ δέρμα ἀποτελοῦσι νέα σώματα πλήρη ζωῆς. Εἶδε τὴν ὀπτασίαν ταύτην, εἷς τῶν μεγάλων προφητῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Ἰεζεκιὴλ ὁ μετὰ τὸν Ἱερεμίαν δεύτερος προφήτης τῶν χρόνων τῆς Βαβυλωνίου αἰχμαλωσίας, εἶδε δὲ αὐτὴν ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν πανωλεθρίαν, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν κατάλυσιν τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα, μεταξὺ τοῦ 585 καὶ 579 πρὸ Χριστοῦ. Ἔζη ἀπὸ πολλοῦ ὁ Ἰεζεκιὴλ ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ γῇ, μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ἀπαχθεὶς ἐκεῖσε αἰχμάλωτος ἔνδεκα ὅλα ἔτη πρὸ τῆς τελικῆς καταστροφῆς. Ὡς τόπος τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ἀπαχθέντων τούτων ἐχρησίμευε χωρίον τι λεγόμενον Τελαβίβ, κείμενον παρά τινα διώρυγα ἢ παραπόταμον τῆς Μεσοποταμίας ὀνόματι Χαβάρ, ζῶντες δὲ ἐνταῦθα τὸν βίον τῶν αἰχμαλώτων, εἶχον καὶ τὴν προσθήκην ταύτην τῆς θλίψεως, ὅτι ἠγωνίων ἐπὶ τῇ μελλούσῃ τύχῃ τῆς ἰδίας γῆς καὶ πατρίδος, καὶ παρηκολούθουν μακρόθεν τὰς διαφόρους φάσεις καὶ περιπετείας τῆς μακρᾶς αὐτῆς ἀγωνίας. Ἦτο ἀπ' ἀρχῆς γνωστὴ τῷ προφήτῃ, ἀνηγγέλλετο δὲ ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις ἡ τελικὴ ἔκβασις τοῦ παρόντος ἀγῶνος. Ἐγνώριζεν ὅμως καὶ ὁμοίως προανήγγελλε τοῖς συναιχμαλώτοις, ὅτι τὴν πτῶσιν ταύτην θὰ διαδεχθῇ ἀνάστασις, ὅτι τὸ ἄπελπι τέλος θὰ ἔχῃ μετὰ χρόνον τινὰ ἀρχὴν εὐέλπιδα καὶ τὰ γεγονότα πληρέστατα ἐδικαίωσαν τὰς προρρήσεις αὐτοῦ πάσας τάς

τε περὶ τοῦ ἀπέλπιδος παρόντος καὶ τὰς περὶ τοῦ εὐέλπιδος μέλλοντος. Προέβλεπε καὶ προέλεγε ταῦτα ὡς κοινὸς ἄνθρωπος, κατὰ κοινόν τινα ἀνθρώπινον λογισμὸν καὶ στοχασμόν, ἢ κατ' ἀνωτέραν τινὰ καὶ ὑπερφυᾶ θείαν δύναμιν καὶ εἰσήγησιν. Καίτοι τὸ κύριον προσὸν καὶ γνώρισμα τοῦ ἀληθινοῦ προφήτου ἀπετέλει τὸ μυεῖσθαι εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Ὑψίστου καὶ διδάσκειν τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀληθῆ ὁδὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν νόμον καὶ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ τὸ ἁπλῶς προβλέπειν καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα, ὅμως ἠξιοῦντο πολλάκις καὶ τούτου τοῦ χαρίσματος οἱ προφῆται, καὶ εἴτε ἀπ' αὐθείας ἐμπνεόμενοι εἴτε ἐν ὁράμασιν ἢ ὀπτασίαις συμβολικαῖς λαμβάνοντες ἔννοιαν τῶν ἐγγὺς ἢ μακρὰν ἐσομένων, ἀνεκοίνουν καὶ ταῦτα εἰς τοὺς ἄλλους. Εἶναι προνόμιον τοῦ θείου τό εἶναι ὑπεράνω τῶν ὅρων παντὸς τόπου καὶ χρόνου καὶ βλέπειν τὰ ἀπόντα ὡς παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα ὡς ἐνεστῶτα. Τοιοῦτόν τι ὅταν παρατηρῆται παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, εὐλόγως θεωρεῖται τὸ πρᾶγμα ὡς ὑπερβαῖνον τοὺς κοινοὺς ὅρους τῆς φύσεως, παρίσταται ὥς τι μυστηριῶδες καὶ ὑπερφυές, καὶ ἀναγκάζει τὸν ἀπροκατάληπτον ἀνθρώπινον νοῦν νὰ ἀναζητήσῃ ἀνάλογον αἰτίαν τοῦ φαινομένου, δύναμίν τινα καὶ ἐνέργειαν τὴν κοινὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ δύναμιν ὑπερβαίνουσαν. Τοιαῦτα γεγονότα, ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως μεμαρτυρημένα, γνωρίζει πολλὰ, πάμπολλα ἡ ἱστορία, ἀρχαία τε καὶ νεωτέρα, ἐὰν βεβαίως δὲν θέλῃ τις νὰ κλείσῃ πεισμόνως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ ὑποτρέμον φῶς τῆς λυχνίας νὰ θέσῃ ὑπεράνω τοῦ ἁπλέτου φωτός, τοῦ ἡλίου. Τὰ γεγονότα ὡς γεγονότα εἶναι ἀναντίρρητα. Μόνον ἡ εἰδικὴ αἰτία καὶ τὸ πῶς τῶν τοιούτων γεγονότων εἶναι καὶ θὰ μένῃ ἴσως διὰ παντὸς μυστήριον εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν. Ἀλλ' εἶναι τοῦτο τὸ μόνον μυστήριον τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ζωῆς; Εἶναι πλήρης μυστηρίων ὁ κόσμος, ὅτε περὶ ἡμᾶς καὶ ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς. Μυστήριον εἶναι αὐτὴ ἡ ὕπαρξις, καὶ τὸ πρῶτον τῶν μυστηρίων. Ἐκλαμβάνομεν αὐτὴν ὡς οἰκοθεν νοουμένην. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μᾶλλον εὐνόητον τὸ εἶναι παρὰ τὸ μὴ εἶναι, τὸ ὑπάρχειν παρὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν. Τὸ μυστήριον τοῦτο τῆς ὑπάρξεως παρίσταται μυστηριωδέστερον, αὐτὸ τοῦτο ἰλιγγιῶδες, ὅταν θελήσῃ τις νὰ ἀναλογισθῇ τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιὸν τῶν περὶ ἡμᾶς καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς ὄντων καὶ γενομένων. Ἰλιγγιώδη δὲν εἶναι μόνον τὰ ἀσύλληπτα πλήθη καὶ μεγέθη καὶ ποικιλίαι τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἀλλὰ καὶ αἱ κινήσεις αὐτῶν, καὶ ἡ ἐν τῇ φαινομένῃ συγχύσει κρατοῦσα τάξις καὶ κανονικότης. Ὁ δὲ ἄνθρωπος μικροῦ τινος κάτοικος ἄστρου, ἄστρου ὡς πρὸς τὸ ὅλον τῆς ὑπάρξεως οὐδὲ πρὸς κίνησιν τινὰ τῶν ὡκεανείων ψάμμων παραβλητοῦ, ὁ ἄνθρωπος ὁ ποσοτικῶς μὲν οὐδὲ τὴν αὐτὴν ἔχων ἀναλογίαν πρὸς τὸν φέροντα αὐτὸν πλανήτην, ποιοτικῶς δὲ παραβλητὸς πρὸς πρύτανιν τινα ἢ ἡγεμόνα τῶν πάντων, ἀνασκοποῦντα καὶ ἀναμετροῦντα τὰ κατὰ τὸ σύμπαν δι' ἰδίας τινὸς δυνάμεως, ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν εἶναι ἀρά γε ἄλλο μυστήριον, μυστήριον ἀποσπάσαν ἤδη ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ παλαιοῦ ψαλμῳδοῦ τὰ γνωστὰ ταῦτα, «ὅτι ὄψομαι (ὅταν ἀπίδω) τοὺς οὐρανούς, ἔργα τῶν δακτύλων σου, σελήνην καὶ ἀστέρας, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας, τί ἐστιν ἄνθρωπος, ὅτι μιμνήσκῃ αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι ἐπισκέπτῃ αὐτόν; ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους, δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτόν, καὶ κατέστησας αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου (8, 4—7). Μετὰ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ζωῆς μυστήρια δὲν γνωρίζω ἂν δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἄλλο μυστήριον καὶ τοῦτο, ὅτι ζῶντες ἐν ὠκεανῷ ἀνεξιχνιάστων θαυμάτων καὶ ἀνεξερευνήτων μυστηρίων τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἀποδεχόμεθα ὡς εὐνόητα καὶ εὐεξήγητα, καὶ οὐδεμίαν οὔτε ἔχοντα οὔτε παρέχοντα ἀμφιβολίαν περὶ τῆς πραγματικότητος αὐτῶν, μόνον δὲ θορυβούμεθα καὶ ταραττόμεθα, ὁσάκις ἀναδύονται ἀσυνήθη τινὰ καὶ ἀναφαίνονται ὀλίγοι τινὲς ἔχοντες τὴν δύναμιν τοῦ τελεῖν ἔκτακτά τινα εἴτε ἐν εἴδει ἰάσεων, εἴτε ἐν εἴδει ἀναβιώ-

σεων, εἴτ' ἐν εἴδει προγνώσεων. Ἀντὶ τοῦ ἀνάγειν καὶ ταῦτα εἰς τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ πηγὴν τῶν ἄλλων μυστηρίων καὶ θαυμάτων τῆς ὅλης ὑπάρξεως καὶ ζωῆς προκρίνομεν πολλοὶ νὰ κηρύττωμεν αὐτὰ πρῶτον ἀνεξήγητα, ὡς ἀήθη, ἔπειτα ἀδύνατα, ὡς ἀνεξήγητα, ἔπειτα ἀνόπαρκτα, ὡς ἀδύνατα, καὶ οὕτω λύομεν ὅπερ ἔδει λῦσαι. Τὸ «διυλίζειν τὸν κώνωπα, τὴν δὲ κάμηλον καταπίνειν» ἴσως εἶναι μᾶλλον ἐφαρμόσιμον πρὸς τοὺς λεπτολογοῦντας περὶ τὰ τοιαῦτα ἢ πρὸς ἐκείνους, πρὸς οὓς ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου (Ματ. 23, 24).

Τὸ ζητεῖν μαρτυρίας ἀξιοπίστους περὶ γεγονότων ἱστορικῶν εἶναι εὔλογον καὶ ἀναγκαῖον, πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας. Εἶναι ὅμως ἄλογον καὶ αὐθαίρετον τὸ ἀρνεῖσθαι ἢ παντοιοτρόπως ἐξευτελίζειν καὶ τὰ μάλιστα μεμαρτυρημένα, διότι ἀγνοοῦμεν τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν, ἢ διότι δὲν συμβιβάζονται πρὸς ἃ ἔχομεν δόξας καὶ θεωρίας. Πρῶτον τὸ γεγονὸς καὶ ἡ ἐξακρίβωσις τοῦ γεγονότος, καὶ καὶ ἔπειτα ἡ ἐξήγησις αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῇ ἐξηγήσει δὲ δὲν ρυθμίζουσιν αἱ θεωρίαι ἡμῶν καὶ δοξασίαι τὰ γεγονότα, ἀλλὰ ταῦτα ρυθμίζουσιν ἐκείνας.

Δὲν ἔχουσιν ἄλλους κανόνας ἐκδοχῆς καὶ ἑρμηνείας οὔτε αἱ κατ' ἄμεσον φωτισμὸν καὶ ἀποκάλυψιν προφητεῖαι οὔτε τὰ ὁράματα ἢ ὀπτασίαι, ὧν ἠξιοῦντο πολλάκις ἄλλοι τε τῶν προφητῶν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ὁ Ἰεζεκιὴλ, καὶ αἵτινες συμβολικῶς ἢ ἀπ' εὐθείας ἀναγγέλλουσαι τὰ μακρὰν γενόμενα ἢ τὰ ἐν προσεχεῖ ἢ ἀνωτέρω μέλλοντι συμβησόμενα, ἐδικαιοῦντο ἔπειτα ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως αὐτῶν(Ἰεζ.κεφ.8—11 12, 10 κ. ἑξ. 17, 16 κ. ἑξ. 24, 1 κ. ἑξ). Ἐκ τούτων εἶναι καὶ τὸ ἐν κεφαλαίῳ 37 περιεχόμενον ὅραμα τοῦ πεδίου, ἀναγράφον πρῶτον τὴν ὀπτασίαν, ὅπως συνέβη (1—10), καὶ ἔπειτα ἐπιφέρον τὴν ἐξήγησιν αὐτῆς (11—14). «Καὶ ἐγένετο ἐπ' ἐμὲ χεὶρ Κυρίου, καὶ ἐξήγαγέ με ἐν πνεύματι Κύριος καὶ ἔθηκέ με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου . . . καὶ εἶπε πρός με· προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὀστᾶ ταῦτα καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· τὰ ὀστᾶ τὰ ξηρὰ ἀκούσατε λόγον Κυρίου . . . Ἰδοὺ ἐγὼ φέρω ἐφ' ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς, καὶ δώσω ἐφ' ὑμᾶς νεῦρα, καὶ ἀνάξω ἐφ' ὑμᾶς σάρκα, καὶ ἐκτενῶ ἐφ' ὑμᾶς δέρμα, καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς καὶ ζήσεσθε, καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος. Καὶ προεφήτευσα καθὼς ἐνετείλατό μοι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐμὲ προφητεῦσαι, καὶ ἰδοὺ σεισμὸς, καὶ προσήγαγε τὰ ὀστᾶ ἑκάτερον πρὸς τὴν ἁρμονίαν αὐτοῦ. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἐπ' αὐτὰ νεῦρα καὶ σάρκες ἐφύοντο, καὶ ἀνέβαινον ἐπ' αὐτὰ δέρματα ἐπάνω, καὶ πνεῦμα οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς. Καὶ εἶπε πρός με· προφήτευσον ἐπὶ τὸ πνεῦμα . . . καὶ εἰπὼν τῷ πνεύματι· τάδε λέγει Κύριος· ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθὲ καὶ ἐμφύσησον ἐπὶ τοὺς νεκροὺς τούτους καὶ ζησάτωσαν. Καὶ προεφήτευσα καθὼς ἐνετείλατό μοι. Καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα καὶ ἔζησαν, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγὴ πολλὴ σφόδρα». Συμβολίζει ἡ ὀπτασία καὶ προαγγέλλει νέαν τινὰ πλάσιν, τὴν ἀδύνατον νομιζομένην καὶ διὰ τῆς χάριτος καὶ δυνάμεως τοῦ Ὑψίστου παρ' ἐλπίδα καί προσδοκίαν συντελεσθεῖσαν συναγωγὴν καὶ ἀναβίωσιν τῶν πρὶν διεσκεδασμένων καὶ νενεκρωμένων υἱῶν Ἰσραήλ. «Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρός με, λέγει· Υἱὲ ἀνθρώπου, τὰ ὀστᾶ ταῦτα πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ἐστιν, καὶ αὐτοὶ λέγουσι, ξηρὰ γέγονε τὰ ὀστᾶ ἡμῶν, ἀπόλωλεν ἡ ἐλπὶς ἡμῶν . . . διὰ τοῦτο προφήτευσον καὶ εἰπόν· Τάδε λέγει Κύριος. Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνοίγω τὰ μνήματα ὑμῶν καὶ ἀνάξω ὑμᾶς ἐκ τῶν μνημάτων ὑμῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν Ἰσραὴλ, καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος, ἐν τῷ ἀνοῖξαί με τοὺς τάφους ὑμῶν, τοῦ ἀναγαγεῖν με ἐκ τῶν τάφων τὸν λαόν μου».

Τὰ τότε περὶ τοῦ παλαιοῦ Ἰσραὴλ προλεχθέντα καὶ συντελεσθέντα εἶναι ὡς τόσοι τύποι καὶ προεξεικονίσεις τῶν παρὰ τῷ νέῳ Ἰσραὴλ καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς χάριτος συντελεσθέντων ἢ συντελεσθησομένων, εἰκότως δὲ ἔκπαλαι ἐξελήφθη καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ παρὸν ὅραμα ὡς σύμβολον τῆς νέας ἐν Χριστῷ ζωῆς καὶ ἀναβιώσεως, αὐτῆς τῆς τῶν νεκρῶν ἀναστάσεως,

ἧς ἀρχὴ καὶ ἀπαρχὴ πρόκειται τοῖς πιστοῖς αὐτὴ ἡ κατ' αὐτῆς χαρμοσύνως ἑορταζομένη ἀνάστασις τοῦ Κυρίου.|«Ἀπαρχὴ Χριστὸς, ἔπειτα οἱ Χριστοῦ ἐν]τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ» (1 Κορ. 15, 20—23).

"ΥΨΗΛΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ,, ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους δύο γερμανοὶ προτεστάνται κληρικοὶ, ὁ Ἐρρῖκος Hansen ἐν Kropp παρὰ τὸ |Σλέσβιγ καὶ ὁ Ἐρρῖκος Mosel ἐν Hertzdorf ὑπέγραψαν καὶ ἐδημοσίευσαν τὴν ἀκόλουθον ἔκλησιν.

«Ὁ ὑψηλὸς ἐκκλ· σύλλογος τιμᾷ ἐν τῇ Ἐκ]σία τὸ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων ἱδρυθὲν ἁγιαστικὸν ἵδρυμα, ὅπερ εἶνε ὁ μόνος χορηγὸς τῶν μέσων τῆς θείας χάριτος, ὁ μόνος μάρτυς τῆς ἀληθείας καὶ ἡ ὑψίστη αὐθεντία τῆς χριστ]νικῆς πίστεως, τῆς χρ]νικῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ χρ]νικοῦ βίου. Διαβλέπει ὅτι «ἡ ἁγία καθολικὴ ἐκ]σία», περὶ ἧς λαλεῖ τὸ Ἀποστολικὸν σύμβολον τελειότερον ἢ ἀλλαχοῦ ἐνσωματοῦται ἐν τῇ εὐαγγελικῇ ἐκ]σίᾳ καὶ ποθεῖ ὅπως αὕτη λάβῃ ἔτι μᾶλλον συνείδησιν τῆς καθολικότητος αὐτῆς. Θεωρεῖ τὴν ἁγίαν Γραφὴν, ὡς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν αὐγουσταίαν ὁμολογίαν ὡς τοὺς ἀδιασείστους στύλους τῆς εὐαγγελικῆς ἐκ]σίας, καὶ ἀπαιτεῖ, ὅπως ἀμφότερα ἔχωσιν ἀμείωτον κῦρος ἐν αὐτῇ. Ἐπιδιώκει τὴν πλήρη ἀνεξαρτησίαν τῆς εὐαγγελικῆς ἐκ]σίας ἐν τοῖς ἐκ]τικοῖς καὶ τοιαύτην τῆς Ἐκ]σίας διοίκησιν, ἥτις ὑπ' οὐδενὸς κωλύεται ὑπολογισμοῦ, ὅπως ἐντόνως ὑπερασπίσῃ τὴν ὁμολογίαν καὶ τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκ]σίας πρὸς τὰ ἔσω καὶ πρὸς τὰ ἔξω |ὁπουδήποτε καὶ καθ' οἱουδήποτε. Θεωρεῖ τὸ ἐπισκοπικὸν σύστημα ὡς σύμφωνον τῷ πνεύματι τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ ὡς εὐκταῖον καὶ ἐν τῇ εὐαγγελικῇ Ἐκ]σίᾳ. Διαβλέπει ἐν τῷ ἐκ]τικῷ ὑπουργήματι, οὗτινος κύρια καθήκοντα εἶνε τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου καὶ ἡ τέλεσις τῶν θείων μυστηρίων, ἄμεσον μέχρι τῆς σήμερον ἰσχύουσαν ἐγκατάστασιν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καὶ διὰ τοῦτο ἀναγνωρίζει μυστηριώδη χαρακτῆρα εἰς τὴν χειροτονίαν. Ἐπιθυμεῖ ἐναντι τῆς ὑπερβολῆς τοῦ θείου κηρύγματος ἰσχυροτέραν τόνωσιν τῆς σπουδαιότητος τῶν θείων μυστηρίων καὶ τοῦ ἀντικειμενικοῦ αὐτῶν χαρακτῆρος τ. ἔ. τῆς ἐνεργείας αὐτῶν ex opere operato καὶ θεωρεῖ ὡς ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν τὴν τέλεσιν αὐτῶν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ἐκ]σίας (αὐγουστ· ὁμολ. ἄρθρ. 14). Ἐμμένει εἰς τὴν πίστιν, ὅτι ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας εὐχαριστίας τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου εἶνε ἀληθῶς παρόντα (πραγματικὴ παρουσία). Ὅπως ἀπαλλάξῃ τὴν κοινότητα ἐν τῇ δημοσίᾳ θείᾳ λατρείᾳ κατὰ τὸ δυνατὸν ἀπὸ ἀνθρωπίνης ὑποκειμενικότητος καὶ καταστήσῃ συγχρόνως μᾶλλον ἢ μέχρι τοῦ νῦν δυνατὴν τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴν αὐτῆς ἐν ἐκείνῃ συνηγορεῖ ὑπὲρ σπουδαίας περιστολῆς τοῦ κηρύγματος καὶ εἰς ἀντικατάστασιν ὑπὲρ πλουσιωτέρας λειτουργικῆς διαμορφώσεως τῆς προτεσταντικῆς θείας λατρείας· Ἐπιθυμεῖ, ὅπως ἡ Εὐαγγελικὴ ἐκ]σία διδαχθῇ ἐκ τῆς Ρωμαϊκῆς (διὰ τῆς διακοσμήσεως τῶν ἐκ]σιῶν καὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης, διὰ τῶν ἱερῶν ἀμφίων κτλ.) τίνι τρόπῳ δέον νὰ ἀνταποκρίνηται πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ καὶ νὰ προσφέρῃ τὸ ἱερὸν περιεχόμενον ὑπὸ μορφὴν ἱερὰν καὶ ἀξιοπρεπῆ. Θεωρεῖ ἀπαραίτητον ριζικὴν μεταρρύθμισιν τῆς προτεσταντικῆς ἐξομολογήσεως ὑπὸ μορφὴν προαιρετικήν. Ἐπιθυμεῖ, ὅπως ἡ εὐσεβὴς ἄσκησις ἐκτιμᾶται δέοντος καὶ ἐν τῇ εὐαγγελικῇ ἐκ]σίᾳ καὶ τύχῃ εὐκαιρίας, ἵνα ἀναπτυχθῇ ἱκανοποιητικῶς καὶ δὲν παραγνωρίζει τὰ ἀγαθὰ τοῦ μοναχικοῦ βίου. Ὡς ἓν τῶν καθηκόντων αὐτῆς ἡγεῖται τὴν σύνταξιν εὐαγγελικῆς **συνόψεως** (βιβλίου προσευχῶν). Ἐμβλέπει ἐν τῇ Ἐκ]σίᾳ τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὁρισθεῖσαν παιδαγωγὸν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ διὰ τοῦτο ἐπιδιώκει, ὅπως ἡ εὐαγγελικὴ ἐκ]σία ἀποκτήσῃ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ ἀνταποκρινομένην πρὸς τὴν σπουδαιότητα τοῦ παδαγωγικοῦ τούτου καθήκοντος· Ὁ ὑψηλ. ἐκκλ· Σύλλογος προσκαλεῖ εἰς ἕνωσιν ὅλους τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς λαϊκοὺς, ὅσοι ποθοῦσι διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἐργασίας νὰ συντελέσωσιν, ἵνα ἡ εὐαγγελ. ἐκ]σία ἀποβῇ ἀληθὴς ὑψηλὴ ἐκ]σία, πόλις

ἐπάνω ὄρους κειμένη, λυχνία ἐπὶ τὸν μόδιον, ἵνα λάμπῃ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἐπειδὴ ὁ ὑψηλ. ἐκκλ. Σύλλογος ποθεῖ πρὸ πάντων, ὅπως διατελῇ κοινωνία πεποιθήσεων, ἡ εἴσοδος εἰς αὐτὸν ἐλευθέρα ἀπὸ πάσης ὑλικῆς συνδρομῆς· Προαιρετικαὶ ὅμως συνδρομαὶ σκοποῦσαι τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔργου αὐτοῦ μετ' εὐχαριστιῶν γίνονται ἀποδεκταί».

('Ακολουθεῖ.)

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἅγιος Ροδοστόλου τὴν 8ην Φεβρουαρίου μετέβη εἰς τὴν παροικίαν Cambridge, Mase ὅπου ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος Ἑλλήνων ἐτέλεσε τὴν πρώτην λειτουργίαν του ἐν τῇ Κοινότητι ταύτῃ, ἡ ὁποία περιλαμβάνει ἄνω τῶν 60 οἰκογενειῶν ἁπάντων ἐκ Παλαιᾶς Ἑλλάδος σχεδὸν καταγομένων. Τὸ ὅλον τῆς τελετῆς ὑπῆρξε συγκινητικώτατον διότι κατὰ πρώτην φορὰν οἱ ἐκεῖ Ἕλληνες παρευρίσκοντο εἰς Ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν, ἔπειτα ἀπὸ ἀπουσίαν πολλῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς φιλτάτης Πατρίδος. Τὸ κήρυγμα τοῦ Θεοφιλεστάτου περιστράφη εἰς τὰς δύο θεμελιώδεις καὶ κεφαλαιώδεις συστάσεις διὰ τὸν ἐν διασπορᾷ Ἑλληνισμὸν, τὴν ἐμμονὴν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Θρησκείαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Μετὰ τὴν λειτουργίαν ὁ Θεοφιλέστατος διηυθύνθη εἰς τὴν 15 λεπτὰ ἀπέχουσαν Βοστώνην ὅπου ἐδέχθη διαφόρους ἐπιτροπὰς Ἑλλήνων, ἐκ τῶν πέριξ, Ἑλληνορθοδόξων Κοινοτήτων καὶ ἠσχολήθη εἰς ζητήματα ὑπηρεσιακά. Διαμείνας δύο ἡμέρας ἐπέστρεψε εἰς Ν. Ὑόρκην.

Τὴν 28ην Φεβρουαρίου ἡ Α. Θ. μετέβη εἰς τὴν πόλιν Canton τῆς Πολιτείας Ohio ὅπου ἐν μέσῳ πολλοῦ πλήθους Ἑλλήνων ἐλθόντων καὶ ἐκ τῶν πέριξ παροικιῶν ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, τὴν ἐπαύριον Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, 29ην Φεβρουαρίου· Κατὰ τὴν λειτουργίαν ἐβοηθεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Χ. Λαυριώτου, ἐφημερίου τῆς Κοινότητος, καὶ τῶν Ἀρχιμ. Π. Κολώνη καὶ Η. Κριθινιώτου.

Ἡ τελετὴ τῶν Ἐγκαινίων διεξήχθη μετὰ πολλῆς εὐλαβείας καὶ τάξεως· Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Θεοφιλέστατος ἀνέπτυξε τὴν σημασίαν τῶν Ἐγκαινίων καὶ τὴν εὐθύνην, τὴν ὁποίαν λαμβάνουσιν οἱ ἐκεῖ Ἕλληνες ἀπέναντι τοῦ Ναοῦ καὶ ἐξ' ἀφορμῆς τῶν κακογράφων εἰκόνων, προερχομένων ἐκ χειρῶν ἀδεξίων ζωγράφων ζητούντων μόνον νὰ ἐπωφεληθῶσιν ὑλικῶς καὶ μηδεμίαν προσοχὴν διδόντων εἰς τὴν Ἀρχαίαν Χριστιανικὴν τέχνην, συνέστησεν ὅπως καταβάλλεται περισσοτέρα φροντὶς εἰς τὴν διακόσμησιν τῶν Ἱ. Ναῶν καθόσον οὗτοι, ὡς δημόσια οἰκοδομήματα, εἶνε ἐκτεθειμένοι καὶ εἰς τὰ ὄμματα τῶν Ξένων. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ὁ Θεοφιλέστατος ἐδέχθη ἐπιτροπὴν τῶν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ βιούντων ὑπερτριακοσίων Εὐξεινοποντίων, ἡ ὁποία ὑπέβαλε τὰ σέβη της καὶ παρεκάλεσεν ἐκ μέρους τῶν συμπατριωτῶν των, ὅπως ἀποστείλῃ ἐφημέριον διὰ τὸν Ἱ. Ναόν των στερούμενον τοιούτου ἀπό τινων ἡμερῶν. Ὁ Θεοφιλέστατος ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐπισκεφθῇ τῶν Ναόν των καὶ θὰ φροντίσῃ διὰ τὴν προσεχῆ ἀποστολὴν ἱερέως. Τὴν ἐπομένην ἐπεσκέφθη τὸν Ναόν των. Ἡ ὑποδοχὴ ἦτο ἁπλῆ μὲν ἀλλὰ συγκινητική. Τὴν μεταμεσημβρίαν τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐδέχθη ἐπιτροπὰς τῶν Ἑλληνορθοδόξων Κοινοτήτων Cleveland, C. καὶ Detroit, Mich, αἱ ὁποῖαι διηρμήνευσαν τὰ σέβη τῶν Παροικιῶν των καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν, ὅπως ἐπισκεφθῇ αὐτὰς διὰ Κοινοτικά των ζητήματα. Τὴν 1ην Μαρτίου ὁ Θεοφιλέστατος προπεμφθεὶς ὑπὸ μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἀνεχώρησε διὰ Ν. Ὑόρκην ἀφήσας τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἐλήφθησαν ὑπὸ τῶν Π]χείων γράμματα α' τοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας κ. Tilley καὶ β' τοῦ κ. Hankey, m. p. a. British Secretary, ἀμφοτέρων πληροφορούντων τὴν λῆψιν τοῦ Π]χικοῦ ὑπομνήματος τῆς 14 Φεβρουαρ.

(ν. ἡ.) Ὁ κ. Hankey μάλιστα γράφει ὅτι διετάχθη ὑπὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Lloyd George νὰ πληροφορήσῃ ὅτι τὰ ἐν τῷ ὑπομνήματι αἰτήματα τοῦ Πατριαρχείου ἐξητάσθησαν μετὰ προσοχῆς ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου.

Χθὲς ἐλήφθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα διὰ μέσου τῆς Ὑπάτης Γαλλικῆς ἁρμοστείας τὸ κάτωθι τηλεγράφημα τῆς ἑλληνικῆς Κοινότητος Ἀδάνων ὑπὸ ἡμερομηνίαν 1 Ἀπριλίου (ν. ἡμ.).

Λογοκρισία 21 γραμμῶν

Ὁ ἐπίσκοπος Γιβραλτάρης κ. Νάϊτ ἐκτελῶν εἰθισμένην περιοδείαν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐν Ἀνατολῇ ποιμνίου του ἀφίκετο εἰς τὴν Βασιλεύουσαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα. Τὴν Α. Θ. ἐχαιρέτησεν ἐν τῇ Ὑπάτῃ Ἀγγλικῇ Ἁρμοστείᾳ ἀπὸ μέρους τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Ἀθηναγόρας. Τῇ 24 Μαρτίου τὴν 3 μεταμεσημβρινὴν προσῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἡ Α. Θ. πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ. Συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς Ἁρμοστείας, τοῦ ἱερέως τῆς ἀγγλικανικῆς παροικίας, ἑνὸς ἱερέως τοῦ Β. Ναυτικοῦ καὶ ἑνὸς ἑτέρου κληρικοῦ μετὰ 4 ἀξιωματικῶν. Ἡ εἰς τὴν Α. Θ. ὑποδοχὴ ἦτο λίαν ἐνδεικτικὴ τῶν ὑπαρχουσῶν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καλῶν διαθέσεων καὶ ἀδελφικῶν σχέσεων. Εἰς τὴν ὑποδοχὴν παρῆσαν οἱ ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπ. Κυζίκου, Ἀμασείας, Πισιδίας Ἀγκύρας, Βιζύης, Τυρολόης καὶ 40 Ἐκκλησιῶν, ἐκ δὲ τῶν Συμβούλων οἱ κκ. Ι. Χατζόπουλος, Σ. Καζανόβας, Α. Σπαθάρης, καὶ Στ. Θωμάρεϊς. Ἐπίσης παρίσταντο ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος, ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος. Ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς προσεφώνησεν ὡς ἑξῆς τὴν Α. Θ.:

Ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως μετὰ χαρᾶς ἀδελφικῆς δέχεται εἰς τοὺς κόλπους Αὐτῆς τὴν Ὑμ. βαθύφρονα Πανιερότητα τετιμημένον καὶ ἐπίλεκτον μέλος τῆς Ἀδελφῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις πάντοτε μὲν ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις τῆς θλίψεως καὶ ὀδύνης ἡμῶν διὰ τοῦ προκαθημένου αὐτῆς Ὑψηλοπανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κανταουρίας κ. Ράνδαλ πλεῖσθ' ὅσα παρήγορα δείγματα τῆς ἀδελφικῆς αὐτῆς συνδρομῆς καὶ συναντιλήψεως παρέσχεν ἡμῖν. Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, Πανιερώτατε, τὴν ἐν μέσῳ αὐτῆς παρουσίαν τῆς Ὑμετέρας Πανιερότητος θεωρεῖ ὡς ἕνα ἐπὶ πλέον δεσμὸν ἰσχυροποιοῦντα τὴν σύσφιγξιν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν καὶ σημεῖον εὐοίωνον τῆς ἐπικειμένης ἐπιλάμψεως καὶ ἐν ἡμῖν τῆς εἰρήνης τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἄλλων αὐτῆς ἀγαθῶν. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης μετ' εὐγνώμονος καὶ ἱερᾶς συγκινήσεως προσφωνεῖ Ὑμῖν τὸ «ὡς εὖ παρέστητε» εὐχομένη ὁλοψύχως ἵνα ὁ Ὕψιστος κρατύνῃ τὴν δόξαν καὶ εὔκλειαν τῆς ἁγιωτάτης Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ μεγαλόφρονος Ἀγγλικοῦ Ἔθνους.

Ἡ Α. Θ. ἀπήντησεν ἐκφράζουσα τὴν ἰδίαν χαράν, διότι ἐπισκέπτεται τὸ β' τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον· ἀνέφερε τὸν ὑπάρχοντα παρὰ τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ ζωηρὸν πόθον πρὸς προσέγγισιν καὶ ἐπικοινωνίαν ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐζήτησε πληροφορίας ὅπως ἀφορᾷ τὴν ὑπὸ τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας πρόσκλησιν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ Lambeth, ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος περὶ τῆς τύχης τῶν διὰ ἐξομωσάντων Χριστιανῶν καὶ δὴ παιδίων καὶ ἐν τέλει ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι ἡ Ἐκκλησία Κ]πόλεως θὰ δύναται μετὰ περισσοτέρα ἀνέσεως νὰ ἐκπληροῖ τὸ ἔργον αὐτῆς. Τὴν Α. Θ. ἀντεπεσκέφθη τῇ ἐπαύριον Τετάρτῃ μ. μ. ὁ

Σεβ. Τοποτηρητὴς ἐν συνοδείᾳ τῶν Σεβ. Μ]λιτῶν Βιζύης, Σαράντα-ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Συμβούλων κκ. Ι. Χατζοπούλου καὶ Ὀ. Παπαδοπούλου.

Ἔρανοι ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν τοῦ πολέμου.

(συνέχεια τῶν προηγουμ. ἀριθ. 6 καὶ 7)

Κοινότης	Μεσαχώρου	Γρ	2647.50
»	Βαλατᾶ	»	500.—
»	Ἐδιρνὲ καποῦ	»	300.—
»	Βλάγκας	»	400.—
»	Φαναρίου	»	2041.—
»	Βλαχερνῶν	»	110.—
	Βαλουκλῆ	»	5 0.—
Ἐπαρχία	Καλλιουπόλεως β'	Γρ.	1100.—
»	Κάσσου	»	6281.—
»	Κυζίκου (Ἀρτάκης)	»	2075.—
»	Ἀδριανουπόλεως	»	10568.—
»	Ρόδου β'	»	24846.—
»	Ἐφέσου	»	11330.—
»	Μυριοφύτου	»	6410.—
»	Νικομηδείας	»	5350.—
»	Προικοννήσου	»	4320.—
»	Τραπεζοῦντος β'	»	8763.—
»	Ἡρακλείας	»	3139.50
»	Σαράντα- Ἐκκλησιῶν	»	5072.50
»	Ἰωαννίνων	»	62632.—
»	Ἡλιουπόλεως	»	41720.—

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1824

Ἡ Ἀναστασία Κ. Μιχαήλ Παρισιάνου, τὸ γένος Γεωργίου, χριστιανὴ ὀρθόδοξος ὑπήκοος Ἑλληνὶς τέως κάτοικος Θεσσαλονίκης νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1] 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρότης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρό τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Κωνσταντίνου Γρηγορίου Μιχαὴλ Παρισιάνου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἕλληνος, κατοίκου Φαναρίου Κιρέτς σοκὰκ ἀριθ. 24 ἐρτάτου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικαθήσεται ἐμήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου »

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 13 Μαρτίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑποτρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1400.

Κλῆσις

Ἡ Ἐριφύλη Ν. Μανσκαγούρα,, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, τὸ γένος Δημητρίου, ὑπήκοος Ἑλληνίς, τέως κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως (Πέραν Γενὶ Τσαρσὴ Ροδόλφου σοκὰκ ἀριθ. 1) νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται ὅπως τὴν πρώτηνδικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπρσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὅπως ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Νικολάου Μπαλαγούρα, ἐργάτου χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἕλλην. κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Γενὶ Τσαρσὴ Ροδόλφου σοκὰκ ἀριθ. 1) ἐπὶ διαζεύξει .Ἄλλως ἤκατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Πατρίδος» καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 22 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α΄. Γραμματεύς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α.΄ Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1476

Κλῆσις

Ὁ Χρῆστος Καπέλλας, Χριστιανὸς ὀρθόδοξος, πρῴην μηχανικὸς καὶ κάτοικος Δενιζλῆ τῆς Ἐπαρχίας Φιλαδελφείας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν «καὶ ὥραν 1 1[2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως' ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρησμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικαῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἀναστασίας Χρ. Καπέλλα. τὸ γένος Στυλιανοῦ Χελίδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, κατοίκου Πέραν (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διαζεύξει.

Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας » καὶ Πατρίδος»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 5 Μαρτίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1282

Κλῆσις

Ὁ Βασίλειος Χριστοφορίδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, κουρεὺς τὸ ἐπάγγελμα καὶ τέως κάτοικος Βλάγκας (Κωνσταντινουπόλεως), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1]2 μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Χαρικλείας Β. Χριστοφορίδου, τὸ γένος Ἡρ. Φαρμάκα, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Βλάγκας (Κωνσταντινοοπόλεως) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 28 Φεβρουαρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ο Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Οτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 4 Ἀπριλίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 13

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρας τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

Ο ΝΗΦΩΝ
ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΠΑΙΩΝ ΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ἔπραξεν ἄριστα ἡ ἀξιότιμος κυρία Σοφία Κ. Σπανούδη ἀποφασίσασα νὰ φέρῃ εἰς γνῶσιν καὶ τοῦ δημοσίου Κωνσταντινουπόλεως, ὅ,τι ὡς ἐκ τῶν τότε περιστάσεων εἶχε μείνει ἄγνωστον εἰς αὐτό, τὸν δημοσιογραφικὸν ἀγῶνα, ὃν πρὸ διετίας ἔσχεν ἐν Ἀθήναις μετὰ προσώπου ἄλλως σεβαστοῦ, μετὰ τῆς κυρίας Παρρὲν ἐπὶ κοινωνικοῦ ζητήματος σπουδαίου καθ' ἑαυτό, ἔτι δὲ σπουδαιοτέρου δι' ἡμᾶς καὶ τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν καὶ πατρίδα. Θὰ ἦτο ἄδικον νὰ διετέλει ἡ ἡμετέρα Μεγαλόπολις ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου καὶ τοῦ μνημείου αὐτοῦ, τοῦ νῦν πρῶτον παρ' ἡμῖν δημοσιευομένου. Εἶναι λίαν εὐχάριστον καὶ παρήγορον ἅμα νὰ βλέπῃ τις νηφάλιον λογισμὸν γυναικεῖον ἀγωνιζόμενον νὰ ἀναφέρῃ εἰς νήφοντα λογισμὸν τὰς ἐκ τοῦ ὁμοφύλου παραπαιούσας, δὸς δι' εἰπεῖν καὶ τοὺς ἐκ τοῦ ἑτεροφύλου συμπαραπαίοντας περί τινα. Ἡ ἀξιότιμος κυρία Σπανούδη δικαίως ἐγκαχαῦται ὅτι Βυζαντὶς αὐτὴ, καὶ ὡς πρόσφυξ τότε ἐν τῇ πόλει τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς διατρίβουσα, δὲν ὤκνησε νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν θεραπείαν τῆς ψυχρολουσίας εἰς τὴν κυρίαν Παρρὲν καὶ τὰς ὁμόφρονας αὐτῆς Ἀθίδας, ὅπως ὑποβιβάσῃ εἰς τὸ κανονικὸν ὅριον τὰς περί τινα ζητήματα ὑπὲρ τὸ προσῆκον μέτρον θερμαινομένας τε καὶ συνθερμαινομένας κεφαλὰς κύκλων τινῶν ἐκεῖ. Ἐπέτυχεν ἡ δοκιμή; Δυσκόλως θὰ ἔλεγέ τις ναί, ἀποβλέπων πρὸς τὴν νέαν θέρμην, μεθ' ἧς ἀναφαίνονται πάλιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ καὶ τοῦ γυναικείου τούτου ζητήματος ὑποκινηταὶ καὶ συνήγοροι ἐκ τῶν ἡμετέρων. Ἀπὸ πολλοῦ διερχόμεθα χρόνους ζυμώσεως, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ φοβεροῦ πολέμου ἀναφανέντα καὶ παρεισφρήσαντα νέα στοιχεῖα τῆς ζυμώσεως ἐπέτειναν αὐτὴν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν ἀφίσταταί τις τῆς ἀληθείας λέγων, ὅτι ὁ ἐν

Ρωσίᾳ μαινόμενος μπολσεβικισμὸς δὲν εἶναί τι μοναδικὸν καὶ μόνον τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἰδιάζον φαινόμενον, ἀλλ' ὅτι ὑπάρχει σχεδὸν πανταχοῦ ἔστω καὶ ὑπὸ μορφὰς διαφόρους καὶ ὑπὸ τύπους ἧττον ὀξεῖς καὶ ἧττον ἀγρίους. Ἀλλ' εἶναι τοῦτο λόγος ἀπογνώσεως περὶ τοῦ μέλλοντος; Τὸ συμβαῖνον εἰς τὰς φυσικὰς καὶ χημικὰς ζυμώσεις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ συμβῇ καὶ εἰς τὰς ἠθικὰς καὶ κοινωνικὰς ζυμώσεις. Νόμοι πρυτανεύουσι καὶ ἐδῶ, ὅπως καὶ ἐκεῖ, ἐκεῖ φυσικοί, ἐνταῦθα ἠθικοί. Τὸ ταραχῶδες καὶ θολερὸν τῆς ζυμώσεως δὲν δύναται νὰ εἶναι αἰώνιον. Τὸ ταραττόμενον θὰ ἡσυχάσῃ κατὰ μικρὸν καὶ θὰ λήξῃ εἰς κατάστασίν τινα, εἰς κατάστασιν, ἐν ᾗ ἕκαστον στοιχεῖον θὰ εὕρῃ ἐπὶ τέλους τὴν οἰκείαν θέσιν καθ' ἣν ἔχει φύσιν καὶ ἰδιότητα, καθ' ἣν ἔχει ἀξίαν, δύναμιν καὶ ὑπεροχήν. Ἐχουσι βεβαίως καὶ τὰ ἐξωτερικά, καὶ τὰ ὑλικὰ τὴν ἰδίαν ἀξίαν, τὴν ἰδίαν δύναμιν καὶ σημασίαν, πλὴν μόνον ὡς ὄργανα καὶ μέσα. Αὐτοτελῆ ἀξίαν καὶ δύναμιν ἔχουσι τὰ καθ' ἑαυτὰ ἔλλογα, τὰ ἠθικὰ καὶ πνευματικά, αὐταὶ αἱ ἰδέαι, εἰς αὐτὰς δὲ ὡς τὸ κρεῖττον ἀπόκειται τελικὴ νίκη καὶ ὑπεροχή. Διὰ τοῦτο δὲ, καὶ μὴ ἀμέσως ἐπιτυχοῦσα, δὲν δύναται ἡ ἀξιότιμος κυρία νὰ θεωρηθῇ ὡς ματαιοπονοῦσα δι' ὧν καὶ τότε δημοσιεύσασα καὶ νῦν ἀναδημοσιεύουσα ἀγωνίζεται νὰ φέρῃ εἰς νηφάλιον λογισμὸν τοὺς ἐκ τῶν ἡμετέρων ἄλλως λογιζομένους, εἴτε γυναῖκας εἴτε ἄνδρας. Ἐξελέξατο τὴν ἀγαθὴν μερίδα, τὴν κρείττονα ἅμα καὶ ἀναφαίρετον. Δὲν σημαίνει ὅτι πρὸς καιρὸν φαίνεται ἀτελεσφόρητον. Θὰ ἦτο εὐκταῖον ἐὰν τὸ ὡραῖον καὶ διδακτικὸν δημοσίευμα ἠδύνατο νὰ ἀναδημοσιευθῇ καὶ ἐν ἰδίῳ φυλλαδίῳ χάριν τοῦ πολλοῦ δημοσίου, πρὸς διαφώτισιν καὶ τῶν παρ' ἡμῖν τυχὸν εὐχερῶν εἰς τὸ ἀπατᾶσθαι καὶ ἀπατᾶν. Ἔχει καὶ ἄλλο πλεονέκτημα τοῦτο. Ἀνὴρ, ὁμιλῶν τὴν γλῶσσαν ἐκείνης, εἶναι ἧττον πιστευτός. Ἐκλαμβάνεται ὡς ἀγωνιζόμενος *pro sua domo*, ὑπὲρ τῶν ἰδίων προνομίων καὶ τῆς ἰδίας ὑπεροχῆς. Λείπει ἡ ὑπόνοια αὕτη, ὅταν ἡ ὁμιλοῦσα τὴν γλῶσσαν ἐκείνην εἶναι ἐκ τοῦ αὐτοῦ φύλου. Καὶ ἔτι πρός. Δὲν δύναται νὰ μὴ ἐκληφθῇ καὶ νὰ μὴ διαλαληθῇ ὡς ὠμὸς καὶ ἀφόρητος ἐγωϊστὴς, αὐτὸ τοῦτο ὡς ὑβριστὴς ἀνόσιος ἀνὴρ, τολμῶν νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ἀπευθύνῃ τοιαύτας ἀποστροφὰς πρὸς τὰς ἱεραποστόλους τοῦ φεμινισμοῦ ἐν Ἑλλάδι, οἵαι αἱ ἑπόμεναι. «Μή με ἀναγκάσητε τώρα ν' ἀναλάβω ὕφος ἱεροκήρυκος καὶ νὰ σᾶς ὁμιλήσω γιὰ τὴν θρησκεία τοῦ Χριστοῦ μας, τὸν ὁποῖον μὲ πολλὴν συγκατάβασιν ἀπεκαλέσατε προχθὲς «ἕνα μεγάλον σοφὸν, ἕνα θεόπνευστον σοφόν». Ἀλλὰ σκεφθῆκατέ ποτε τί θὰ ἀπογίνῃ ἡ φτωχὴ γαναικεία κεφαλὴ, ποῦ τόσον εὔκολα καὶ τόσον ἄκοπα ἀντιποιεῖται δικαιώματα ἑνὸς *esprit fort*, ἂν τὴν ἀπογυμνώσητε ἀπὸ τὸν φωτοστέφανον πίστεως, τῆς καλωσύνης καὶ τῆς χριστιανικῆς αὐτοθυσίας, μὲ τὸν ὁποῖον αὐτὸς ὁ Θεάνθρωπος τὴν περιέβαλε; Δέν μας ἀναφέρατε προχθὲς καμμίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας γυναῖκας τῆς χριστιανωσύνης διὰ νὰ τὰς φέρετε εἰς ἀντιπαράστασιν μὲ τὴν ἀρχαίαν Ἀσπασίαν, ἡ ὁποία, κατὰ τὸν ἰδικόν σας χαρακτηρισμὸν, ἤρκεσε ν' ἀναδείξῃ τὸν Σωκράτην καὶ τὸν Πλάτωνα μεγάλους **φεμινιστάς**. Ἀλλ' αἱ Ἀνθοῦσαι καὶ αἱ Ἐλεοῦσαι δὲν ἦσαν φεμινίστριαι, ὅπως δὲν ἦτο φεμινίστρια οὔτε ἡ Πηνελόπη τοῦ Ὀδυσσέως οὔτε ἡ Κυρνηλία τῶν Γράκχων. Καὶ αὐταὶ, ὅπως αἱ μητέρες τῶν Χρυσοστόμων καὶ Φωτίων, ἔμειναν εἰς τὴν σκιάν. Ἄλλους ἔφεραν εἰς τὸ φῶς, ὅπως αἱ ὡραῖαι μυστικαὶ λαμπάδες **«ἄλλους ἐγείρουσαι ἀναλώθησαν»**. Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι ἡ φωτεινὴ προβολὴ αὐτοῦ τοῦ γυναικείου ἰδεώδους διὰ τὸ προχθεσινόν σας ἀκροατήριον καὶ γενικῶς διὰ τὰς σημερινὰς ἑλληνίδας θὰ ἦτο πολὺ πλέον εὐεργετικὴ ἀπὸ τὸ ἰδεῶδες μιᾶς Καλλιόπης Παπαλεξοπούλου, τῆς ὁποίας ἠμπορεῖ νὰ ἐκορέσθῃ ἡ ματαιοδοξία μὲ τὸ νὰ τὴν ἐξύμνησαν οἱ ποιηταὶ τῆς ἐποχῆς της, ἀλλὰ τῆς ὁποίας, καθὼς καὶ σεῖς ὡμολογήσατε, τὸ παραφουσκωμένο γυναικεῖο μυαλὸ χωρὶς ἄλλο θὰ εἶχε παρασαλέψει μὲ τὰς πολλὰς ἀναγνώσεις της περὶ Γαλλικῆς Επα-

ναστάσεως». Εἶναι λαμπρὰ καὶ ἡ ἐπακολουθοῦσα ἀναγραφὴ τοῦ ἰδεώδους τῆς Ἑλληνίδος πρῶτον, καὶ ἔπειτα τῆς γυναικὸς ἐν γένει. «Μ' ἐπιτρέπετε, ἀγαπητή μου Κυρία, νὰ σᾶς προβάλω καὶ τὸ δικό μου ταπεινὸ γυναικεῖον ἰδεῶδες; θέλω τὴν Ἑλληνίδα μας πρό παντὸς θεματοφύλακα τῶν τιμίων καὶ τῶν ἱερῶν μας. Τὴν θέλω νὰ πάλλεται ὅλη ἀπὸ ἱερὰν πίστιν ὅταν ἀνάφτῃ κάθε μέρα τὸ κανδῆλι τῆς Παναγίας, ποῦ δὲν ἴσχυσαν νὰ τὸ σβύσουν οὔτε αἱ παγεραὶ πνοαὶ οὔτε τὰ σκοτάδια τῆς δουλείας τόσων αἰώνων. Ποῦ τρεμοκαίει ἀκόμη ἀπάνω στόν τάφον τοῦ τελευταίου Παλαιολόγου, κρεμασμένο εἰς τὸ κλωνάρι μιᾶς ἐρημικῆς ἰτιᾶς, ἐκεῖ κάτω σ' ἕνα στενὸ δρομάκι τῆς Σταμπούλ, διότι ἀπὸ τὸ ὠχρὸ καντῆλι τῆς Παναγίας ποῦ ἀνάβουν πιστὰ κάθε μέρα τὰ δειλὰ γυναικεῖα χέρια, ἐκπορεύεται ὅλο τὸ φῶς καὶ ὅλο τὸ μεγαλεῖον τῆς βασανισμένης φυλῆς μας. Αὐτὸ το χλωμὸ κανδῆλι εἶναι ποῦ συντηρεῖ τόσους αἰῶνας τὴν ἱερὴ φωτιὰ τῆς Ἑλληνικῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας, ποῦ ἀπειλεῖ τώρα νὰ σβύσῃ μιὰ γιὰ πάντα ὁ φεμινισμός σας, ἀγαπητή μου κ. Παρρέν. Καὶ θέλω τὴν Ἑλληνίδα μητέρα, ζηλότυπον μητέρα, θαμβωμένην ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀποστολῆς της, ἀφωσιωμένην ὁλοκληρωτικὰ εἰς τὸν μεγάλον ρόλον της, ἔξω ἀπὸ τὸν ὁποῖον νὰ τῆς φαίνωνται δευτερεύοντα καὶ μηδαμινὰ ὅλα τὰ ἄλλα, εἰς τὰ ὁποῖα ἄσκοπα καταδαπανᾶται. Καὶ ξέρετε πῶς φαντάζομαι ὄχι μόνον τὴν Ἑλληνίδα μας, ἀλλὰ τὴν γυναῖκα ἐν γένει; Τὴν φαντάζομαι ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἐζωγράφησεν ὁ Ρέμπραντ μέσα στὸ συμβολικὸν σκιόφως ἑνὸς ὁλλανδικοῦ σπητιοῦ, ἄγρυπνη φύλακα τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας, βασίλισσα, ἀλλὰ μαζῆ καὶ σκλάβα τοῦ σπητιοῦ της. Φωτισμένη σύντροφο καὶ συμπλήρωμα τοῦ ἀγαπημένου της ἀνδρός... μὲ ὅλο τὸ ποιητικὸ μυστήριον καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς γυναικείας της φύσεως, ὅπως τὴν ἐλάτρευσεν ὁ Μισελὲ, ὅπως τὴν ἀπηθανάτισεν ὁ Μεγάλος Φρειδερῖκος μὲ τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ἀποστροφήν του πρὸς τὴν μαρτυρικὴν αὐτοκράτειραν, «*lerne zu leiden ohne zu klagen*» (Μάθε νὰ ὑποφέρῃς χωρὶς νὰ παραπονῆσαι!) Τὸ ἐμπνευσμένον κήρυγμα ἔχει καὶ ἄλλα διδάγματα πάσης προσοχῆς ἄξια, ἀναγκάζοντα τὴν «Ἐκκλησ. Ἀλήθειαν» νὰ διαλάβῃ καὶ περὶ αὐτῶν ἐν προσεχεῖ τινι ἄρθρῳ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΧΑΛΚΗΣ

Καίτοι δὲν παρεσκευάσθη ἔτι ὁ ὅλος Κανονισμὸς τῆς ἤδη ἐπ' αἰσίοις ἀρξαμένης Θεολογικῆς Ἀκαδημίας, ὅμως τὸ Πρόγραμμα αὐτῆς, ὡς μᾶλλον ἐπεῖγον, μελετηθὲν ἁρμοδίως καὶ καταρτισθὲν, ὑπεβλήθη εἰς τὴν Ἐφορείαν διὰ τὰ περαιτέρω, τυχὸν δὲ τῆς Συνοδικῆς ἐγκρίσεως κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱ. Συνόδου δημοσιεύεται ὧδε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῶν μαθημάτων.

Ἄρθρ. 1. Ἡ διδασκαλία τῶν μαθημάτων ἑκάστου ἀκαδημεικοῦ ἔτους ἄρχεται τῇ 18 Βρίου ἐγκαινιζομένη δι' ἱερᾶς τελετῆς καὶ λήγει τῇ 10ῃ Ἰουνίου πλὴν τῶν τῆς Ε' καὶ ἀνωτάτης τάξεως, ὧν ἡ διδασκαλία λήγει τῇ 30ῃ Ἰανουαρίου. Τὸ ὅλον ἔτος διαιρεῖται εἰς δύο ἑξάμηνα, ὧν τὸ πρῶτον ἀρχόμενον τῇ 1ῃ Ὀκτωβρίου λήγει τῇ 30ῃ Ἰανουαρίου, τὸ δὲ ἀρχόμενον τῇ 7ῃ Φεβρουαρίου λήγει τῇ 10ῃ Ἰουνίου.

Ἄρθρ. 2. Τὰ ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ διδασκόμενα μαθήματα εἰσι τὰ τῆς Ἱερᾶς Θεολογίας, τῆς Φιλοσοφίας, τῆς Ἱστορίας, τινὰ ἐκ τῆς Νομικῆς Ἐπιστήμης, ἡ Γαλλικὴ καὶ ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα, καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ καὶ Εὐρωπαϊκὴ μουσική. Καὶ τὰ μὲν τῆς Ἱερᾶς Θεολογίας εἰσι: ἡ Ἐγκυκλοπαιδεία τῆς Θεολογίας· ὁ Ἐξηγητικὸς κλάδος περιλαμβάνων Ἱ. Ἑρμηνευτικὴν, Ἑβραϊκὰ, Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Π. Δ., Ἐξήγησιν Π. Δ., Ἱστορίαν τῆς Π. Δ., Ἑβραϊκὴν ἀρχαιολογίαν καὶ ἐξηγητικὴν, Φροντιστήριον τῆς Π. Δ., Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Κ. Δ., Ἐξήγησιν τῆς

Κ. Δ., Ἱστορίαν τῆς Κ. Δ., Ἐξηγ. Φροντιστήριον τῆς Κ. Δ. καὶ Ἀνάγνωσιν τῆς Π. καὶ τῆς Κ. Δ. (φροντιστηριακῶς). Ὁ ἱστορικὸς κλάδος περιλαμβάνων Γενικὴν Ἐκκλ. Ἱστορίαν, Ἐκκλ. φιλολογίαν (ἀρχαίαν, μέσην καὶ νέαν), Ἱστορίαν τῶν δογμάτων, Χριστιαν. Ἀρχαιολογίαν, Ἱστορίαν τῆς χριστ. τέχνης καὶ τὸ ἱστορικὸν, πατρολογικὸν καὶ ἀρχαιολογικὸν φροντιστήριον. Ὁ Συστηματικὸς περιλαμβάνων τὴν Ἀπολογητικὴν, Δογματικὴν, Χριστ. Ἠθικὴν, Συμβολικὴν, καὶ τὸ δογματικὸν, ἠθικὸν καὶ συμβολικὸν φροντιστήριον. Ὁ Πρακτικὸς περιλαμβάνων τὴν λειτουργικὴν, τὴν Κατηχητικὴν, τὴν Ὁμιλητικὴν, τὴν Ποιμαντικὴν, τὸ Κανονικὸν Δίκαιον καὶ τὰ φροντιστήρια τῆς Ὁμιλητικῆς καὶ τοῦ Κανον. Δικαίου. Τὰ δὲ τῆς φιλοσοφίας εἰσιν· ἡ Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἡ ψυχολογία, ἡ Λογικὴ ἡ Μεταφυσικὴ, Ἡ φιλοσοφ. Ἠθικὴ καὶ ἡ Κοινωνιολογία, ἡ Θρησκειολογία, ἡ Ἱστορία τῆς Παιδαγωγικῆς, ἡ Παιδαγωγικὴ, ἡ Ἱστορία τῆς φιλοσοφίας καὶ τὸ φιλοσοφικὸν καὶ παιδαγωγικὸν φροντιστήριον. Τὰ δὲ τῆς Ἱστορίας εἰσιν: Ἡ ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ ἱστορία τῆς ἀρχαίας μέσης καὶ νεωτέρας λογοτεχνίας, ἡ Βυζαντιακὴ ἱστορία καὶ λογοτεχνία, ἡ ἱστορία τῶν νεωτέρων χρόνων καὶ τὸ ἱστορικοφιλολογικὸν φροντιστήριον Τῆς δὲ Νομικῆς εἰσι: Ἱστορια καὶ εἰσηγήσεις τοῦ Ρωμ. Δικαίου, αἱ Γενικαὶ ἀρχαὶ ἐν συνόψει τὸ Οἰκογενειακὸν, τὸ Κληρονομικὸν Δίκαιον, ἰδίᾳ τὸ περὶ Διαθηκῶν καὶ τῶν τρόπων ἀποκτήσεως κληρονομίας καὶ Ἐκκλ. Δικονομία .

Ἄρθρ. 3. Ἡ ὅλη σειρὰ τῆς ἐν τῇ Σχολῇ διδασκαλίας τῶν μαθημάτων διανύεται ἐν ἔτεσι πέντε κατὰ τὸ ἐν τέλει τοῦ παρόντος ἐπισυναπτόμενον γενικὸν ἀναλυτικὸν πρόγραμμα·

Ἄρθρ. 4· Ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω μαθήματα καὶ τὰ φροντιστήρια εἰσιν ὑποχρεωτικά.

Ἄρθρ. 5. Πρὸς διδασκαλίαν τῶν μαθημάτων τούτων ἱδρύονται ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ αἱ ἑξῆς ἕδραι **Α΄**·) ἡ περιλαμβάνουσα τὴν διδασκαλίαν 1) τῆς Ἑβρ· γλώσσης, 2) τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Π. Δ, 3) τῆς ἐξηγήσεως τῆς Π. Δ. 4) τῆς Ἑβραϊκῆς ἀρχαιολογίας καὶ τὸ φροντιστήριον τῆς Π. Δ. **Β΄**· ἡ περιλαμβάνουσα τὴν διδασκαλίαν 1) τῆς ἐγκυκλοπ. τῆς Θεολογίας 2) τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Κ· Δ· 3) τῆς ἐξηγήσεως τῆς Κ. Δ. καὶ τὸ ἐξηγητικὸν φροντιστήριον τῆς **Κ. Δ. Γ΄**. ἡ περιλαμβάνουσα τὴν διδασκαλίαν 1) τῆς Ἱ. Ἑρμηνευτικῆς 2) τῆς Ἱστορίας τῆς Π. Δ. 3) τῆς Ἱστορίας τῆς Κ. Δ. 4) τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης. **Δ΄**. ἡ περιλαμβάνουσα τὴν διδασκαλίαν 1) τῆς ἀρχαίας καὶ μέσης Ἐκκλ. Ἱστορίας, 2) τῆς ἀρχαίας καὶ μέσης ἐκκλησιαστικῆς φιλολογίας καὶ 3) τὸ ἱστορικὸν καὶ πατρολογικὸν φροντιστήριον. **Ε΄**· ἡ περιλαμβάνουσα τὴν διδασκαλίαν 1) τῆς νεωτέρας ἐκκλ· Ἱστορίας καὶ τῆς τοῦ ΙΘ΄. αἰῶνος, 2) τῆς Ἱστορίας τῶν δογμάτων 3) τῆς Ἱστορίας τῆς νεωτέρας ἐκκλ. φιλολογίας, 4) τῆς Χριστ. Ἀρχαιολογίας καὶ Ἱστορίας τῆς τέχνης καὶ 5) τὸ Ἀρχαιολογικὸν φροντιστήριον. **ΣΤ΄**. ἡ περιλαμβάνουσα τὴν διδασκαλίαν 1) τῆς Δογματικῆς 2) τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς 3) τῆς Συμβολικῆς καὶ 4) τὸ δογματικὸν ἠθικὸν καὶ συμβολικὸν φροντιστήριον. **Ζ΄**. ἡ περιλαμβάνουσα τὴν διδασκαλίαν 1) τῆς Λειτουργικῆς, 2) τῆς Ποιμαντικῆς, 3) τῆς Κατηχητικῆς καὶ Ὁμιλητικῆς, 4) τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, καὶ 5) τὰ φροντιστήρια τῆς Ὁμιλητικῆς καὶ τοῦ Κανον. Δικαίου. **Η΄**. ἡ περιλαμβάνουσα τὴν διδασκαλίαν 1) τῆς Μεταφυσικῆς, 2) τῆς Θρησκειολογίας 3) τῆς Ἀπολογητικῆς, 4) τῆς Φιλοσοφ. Ἠθικῆς καὶ Κοινωνιολογίας, 5) τῆς Ἱστορίας τῆς Παιδαγωγικῆς, τῆς Παιδαγωγικῆς καὶ 6) τὸ Παιδαγωγικὸν φροντιστήριον. **Θ΄**. ἡ περιλαμβάνουσα τὴν διδασκαλίαν 1) τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, 2) τῆς Ψυχολογίας, 3) τῆς Λογικῆς, 4) τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας καὶ 5) τὸ φιλοσοφικὸν φροντιστήριον. **Ι΄**. ἡ περιλαμβάνουσα τὴν διδασκαλίαν 1) τῆς Ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ 2) τῆς Ἱστορίας τῆς λογοτεχνίας 3) τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας καὶ λογοτεχνίας 4) τῆς Ἱστορίας τῶν νεωτέρων χρόνων καὶ 5) τὴν ἀνάγνωσιν ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τῶν φιλολογιῶν. **ΙΑ΄**. ἡ περιλαμβάνουσα τὴν διδασκαλίαν 1) τῆς ἱστορίας καὶ τῶν εἰσηγήσεων τοῦ Ρωμ. Δικαίου, 2) τῶν Γενικῶν Ἀρχῶν, 3) τοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου, 4) τοῦ κληρονομικοῦ δ-

καίου, 5) τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας καὶ 6) τὸ Νομικὸν Φροντιστήριον. ΙΒ΄. ἡ περιλαμβάνουσα τὴν διδασκαλίαν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης. ΙΓ΄. ἡ περιλαμβάνουσα τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης. ΙΔ΄. ἡ περιλαμβάνουσα τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησ. καὶ Εὐρωπ. Μουσικῆς.

Ἄρθρ. 6. Ἕκαστον μάθημα διδάσκεται ἐντὸς τῶν ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ προγράμματος ὡρῶν πλῆρες ἤτοι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Ἄρθρ. 7. Ἕκαστον μάθημα διαρκεῖ πεντήκοντα λεπτὰ, ἐπακολουθοῦντος δεκαλέπτου διαλείμματος.

Ἄρθρ. 8. Αἱ ὧραι καὶ αἱ ἡμέραι τῆς διδασκαλίας τῶν μαθημάτων κανονίζονται πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἑκάστου ἔτους δι' ἀμφότερα τὰ ἐξάμηνα ἐν συνεδριάσει τοῦ Καθηγ. Συλλόγου καὶ γνωστοποιοῦνται τοῖς φοιτηταῖς διὰ προγράμματος.

Ἄρθρ. 9. Τὰ ὁμιλητικὰ γυμνάσματα τοῦ Ε΄ ἔτους ἀπαγγέλλονται ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τῆς Σχολῆς καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν τοῖς ὁριζομένοις ἑκάστοτε ναοῖς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Περὶ τῶν ἐξετάσεων καὶ τῆς βαθμολογίας τῶν ἱεροσπουδαστῶν

Ἄρθρ. 10. Αἱ ἐξετάσεις τῶν τεσσάρων πρώτων τάξεων εἰσὶν ἐτήσιαι καὶ προφορικαὶ γίνονται δὲ ἡ ἐν τέλει τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς 23ης—27ης Ἰουνίου ἡ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐπιόντος ἀπὸ τῆς 24ης—28ης Σεπτεμβρίου ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, τοῦ οἰκείου καθηγητοῦ καὶ ἑνὸς τρίτου παρέδρου ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ καθηγητικοῦ Συλλόγου. Ἡ ἐφορεία δύναται ν' ἀντιπροσωπεύηται δι' ἑνὸς τῶν μελῶν αὐτῆς.

Ἄρθρ. 11. Ὁ βαθμὸς ἑκάστου μαθήματος εἶνε τὸ ἐξαγόμενον τριῶν βαθμῶν ὁριζομένων ὑφ' ἑκάστου τῶν τριῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ καθηγητοῦ τοῦ μαθήματος χρωμένου διπλῇ ψήφῳ.

Ἄρθρ. 12. Ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας εἰς 2 μαθήματα, ἂν μὲν ἡ ἀποτυχία συμβῇ εἰς τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους, ἡ ἐξέτασις αὐτῶν ἐπαναλαμβάνεται πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐπιόντος σχολικοῦ τούτου ἔτους, ἡ ἐξέτασις ἐπαναλαμβάνεται μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ πρώτου ἑξαμήνου τοῦ ἔτους τούτου ἀπὸ τῆς 1ης—5ης Φεβρουαρίου. Ἂν ὅμως ἡ ἀποτυχία ὑπερβαίνῃ τὰ 2 μαθήματα τότε ἡ μετεξέτασις καὶ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει γίνεται εἰς ὅλα τὰ μαθήματα τοῦ ἔτους ἐκείνου. Ἐν δευτέρᾳ ἀποτυχίᾳ ὁ καθηγ. Σύλλογος κρίνει περὶ τοῦ πρακτέου τ. ἔ. ἂν δέον νὰ ἐπιβληθῇ στασιμότης ἢ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς Σχολῆς.

Ἡ ἐξέτασις τῶν γλωσσικῶν μαθημάτων γίνεται ἐν τῷ τέλει ἑκάστου ἑξαμήνου ἐν τῇ παραδόσει ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Σχολάρχου τοῦ οἰκείου καθηγητοῦ καὶ ἑνὸς τρίτου ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Καθηγ. Συλλόγου, ἡ δὲ βαθμολογία, ὡς καὶ ἡ τῶν ἄλλων μαθημάτων.

Ἄρθρ. 13. Αἱ ἐξετάσεις τῆς τελευταίας τάξεως εἰσὶν ὡσαύτως προφορικαί· γίνονται δὲ αἱ μὲν τοῦ πρώτου ἑξαμήνου ἐν τῷ τέλει αὐτοῦ ἤτοι ἀπὸ τῆς 1ης—5ης Φεβρουαρίου καθ' ὃν τρόπον καὶ αἱ τῶν ἄλλων τάξεων καὶ βαθμολογοῦνται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

Ἐν περιπτώσει δὲ μετεξεταστιμότητος οἱ τῆς τελευταίας τάξεως μετεξετάζονται ἀμέσως μετὰ τὴν Διακαινήσιμον ἑβδομάδα· αἱ δὲ ἐπὶ πτυχίῳ μετὰ τὴν ὑποβολὴν καὶ ἐγκρισιν πρὸ τῆς 1ης Ἰουνίου μιᾶς κατηχήσεως, δύο λόγων καὶ μιᾶς ἐναισίμου διατριβῆς γίνονται ἀπὸ τῆς 15ης—22ας Ἰουνίου ἐνώπιον τοῦ συνόλου τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν ἐφόρων ἢ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱ. Συνόδου.

Ἄρθρ. 14. Ἡ βαθμολογία τῶν ἐπὶ πτυχίῳ ἐξεταζομένων ἐξάγεται ἐξ ἑνὸς βαθμοῦ τῶν γλωσσικῶν, ἑνὸς τῶν φιλοσοφικῶν καὶ ἱστορικῶν, ἑνὸς τῶν Νομικῶν, ἑνὸς τῶν θεολογικῶν τῶν προηγουμένων ἐτῶν καὶ ἑνὸς τῆς Κατηχήσεως τῶν Λόγων καὶ τῆς ἐναισίμου διατριβῆς. Εἰς τοὺς 5 τούτους βαθμοὺς προστίθενται ἔτι τόσοι βαθμοί, ὅσοι εἶνε οἱ θεολόγοι καθηγηταί.

Ἄρθρ. 15. Ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας αἱ ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις ἐπαναλαμβάνονται ἅπαξ καὶ μόνον καὶ ἐν πᾶσι τοῖς μαθήμασι κατὰ τὸν χρόνον εἴτε τῆς χειμερινῆς εἴτε τῆς θερινῆς ἐξεταστικῆς περιοδου τοῦ ἑπομένου ἢ τοῦ μεθεπομένου ἔτους, τοῦ ὑποψηφίου μὴ ἀπολαύοντος πλέον τοῦ εὐεργετήματος τῆς ὑποτροφίας.

Ἄρθρ. 16. Αἱ ἐξετάσεις τοῦ **Α' ἔτους** περιλαμβάνουσι τὴν Ἐγκυκλ. τῆς Θεολογίας, τὴν Ἱ. Ἑρμηνευτικὴν, τὴν Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Κ. Δ., τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν Α', τὴν Ἐξηγ. τῆς Κ. Δ. τὴν Ψυχολογίαν, τὴν Λογικὴν καὶ Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, τὴν Ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὰς διδασκομένας γλώσσας. Αἱ ἐξετάσεις τοῦ **Β' ἔτους** περιλαμβάνουσι τὴν Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Π. Δ. τὴν Ἱστορίαν τῆς Π. Δ. τὴν Ἑβραϊκὴν ἀρχαιολογίαν, τὴν Ἐξηγ. τῆς Π. Δ., τὴν Ἱστορίαν τῆς Κ. Δ. τὴν Ἐξήγ. τῆς Κ. Δ., τὴν Ἐκκλησ. Ἱστορίαν Β', τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας λογοτεχνίας καὶ τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, τὴν Ἱστορίαν τῶν νεωτέρων χρόνων καὶ τὰς διδασκομένας γλώσσας. Αἱ ἐξετάσεις τοῦ **Γ' ἔτους** περιλαμβάνουσι τὴν Ἐκκλ. Ἱστορίαν Γ', τὴν ἀρχαίαν καὶ μέσην Ἐκκλησ. φιλολογίαν, τὴν Ἱστορίαν τῶν δογμάτων, τὴν Ἐξηγ. τῆς Π. Δ. τὴν Ἐξηγ. τῆς Κ. Δ., τὴν Θρησκειολογίαν, τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας καὶ μέσης φιλοσοφίας. τὴν Ἱστορίαν καὶ Εἰσηγήσεις εἰς τὸ Οἰκογ. Δίκαιον, τὴν Ἱστορίαν τῆς νεωτέρας λογοτεχνίας, τὰς διδασκομένας γλώσσας.

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ **Δ' ἔτους**, τὴν Ἀπολογητικὴν, τὴν Δογματικὴν, τὴν Ἐξήγ. τῆς Π. Δ. τὴν Ἐξήγ. τῆς Κ. Δ., τὴν Κατηχ. καὶ Ὁμιλητικὴν τὴν Μεταφυσικὴν, τὴν Φιλοσοφ. Ἠθικὴν καὶ κοινωνιολογίαν, τὴν νεωτέραν ἐκκλησιαστικὴν Φιλολογίαν καὶ τὰς διδασκομένας γλώσσας. Αἱ ἐξετάσεις τοῦ **α' ἐξαμήνου** τοῦ Ε' ἔτους περιλαμβάνουσι τὸ Καν. Δίκαιον τὴν Συμβολικὴν, τὴν Λειτουργικὴν, τὴν Ποιμαντικὴν, τὴν Χριστ. Ἀρχαιολογίαν καὶ τέχνην, τὴν Ἱστορίαν τῆς Παιδαγωγικῆς καὶ Παιδαγωγικήν. Αἱ δὲ ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις τὴν Ἐξήγησιν τῆς Π. Δ. καὶ Κ. Δ., τὴν Γενικὴν ἐκκλησ. Ἱστορίαν, τὴν Δογματικὴν, τὴν Ἠθικὴν, τὸ Κανον. Δίκαιον καὶ τὴν Ποιμαντικήν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Μετὰ τὰς ἁγίας καὶ κατανυκτικὰς ἀκολουθίας τῆς Μ. ἑβδομάδος, καθ' ἃς οἱ ἱεροὶ ἡμῶν ναοὶ ἐπληροῦντο πιστῶν, εὐλαβῶς προσερχομένων νὰ δεηθῶσι τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ σωτηρίας πάντων, αἱ τοῦ σωτηρίου πάσχα ἀκολουθίαι, ἡ κατὰ τὸν ὄρθρον τῆς κυριακῆς καὶ ἡ τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Ἀναστάσεως διεξήχθησαν ἐν γενικῇ κατανύξει, μετὰ πολλῆς εὐπρεπείας καὶ τάξεως. καὶ μετὰ μεγαλοπρεπείας ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ. Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἔλαβον μέρος οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Προύσης, τοποτηρητὴς, Πισιδείας, Φιλιππουπόλεως, Ἀγκύρας, Βάρνης, καὶ Χαλδίας —ἐν δὲ τῷ ἑσπερινῷ (Β' Ἀναστάσει οἱ αὐτοί, προστεθέντων καὶ τῶν σεβ. Κισνοβίου καὶ Βασσαραβίας, Βιζύης καὶ 40 Ἐκκλησιῶν, οἵτινες ἀνέγνωσαν καὶ τὸ καθιερωμένον Εὐαγγέλιον εἰς διαφόρους γλώσσας, πλὴν τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Ἀγγλικὴν, Ρωσσικὴν, Γαλλικὴν, Ἰταλικὴν, Ρουμανικὴν, Σερβικὴν καὶ Ἀρμενικὴν, ὡς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἴθισται. Κατὰ τὴν περὶ τὸν ναὸν περιφορὰν περιεστοίχουν καὶ συνώδευον τὴν ἀναστάσιμον πομπὴν ναῦται τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου, οἱ κρῆτες χωροφύλακες τῆς πατριαρχικῆς φρουρᾶς, καὶ ἑλληνόπαιδες πρόσκοποι, πάντες διατηρήσαντες τὴν τάξιν, τὴν ὁποίαν ἄλλως ἐφύλαξαν καὶ οἱ πιστοὶ, σεβασμὸν μέγαν ἐπιδειξάμενοι πρὸς τὰ κατὰ τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας, φιλανθρώπῳ προνοίᾳ τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, περὶ ἡμᾶς τελούμενα.

Παρηκολούθουν τὴν περιφορὰν δεξιᾷ μὲν τοῦ σεβ. τοποτηρητοῦ ὁ ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Ἑλλάδος ἐξ. κ. Κανελλόπουλος, ἀριστερᾷ δὲ ὁ ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Ρουμανίας ἐξ. κ. Φιλαλήθης, ὁ ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Σερβίας ἐξ. κ. Σάποβιτς,

ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἑλληνικῆς στρατιωτικῆς ἀποστολῆς συνταγματάρχης κ. Κατεχάκης μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀξιωματικῶν, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ 'Ελληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ συνταγματάρχης κ. Ἀντύπας μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Δημοκρατίας τῆς Γεωργίας, ἱκανοὶ Ρῶσσοι, Ἀμερικανοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται μετὰ πολλῶν Ἀμερικανίδων τῆς Y. W. C. A. Πρὸ τῆς εἰς τὸν ναὸν εἰσόδου, ὁ σεβ. τοποτηρητὴς ἀνέγνω τὴν ὑπὲρ τῶν ὀρθοδόξων βασιλέων καὶ τῶν αὐτοῖς συμμάχων κρατῶν εὐχήν. Μετὰ τὸν ἑσπερινὸν ἀνῆλθον οἱ ἐπίσημοι προσκεκλημένοι εἰς τὸ μέγα Συνοδικὸν τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου, ὅπου παρῆσαν καὶ ὁ ἐξ. διοικητὴς τοῦ ἐνταῦθα ἀγγλικοῦ στόλου, καὶ πλεῖστοι ξένοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ὀθωμανὸς ἱατροφιλόσοφος καὶ γερουσιαστὴς Ριζὰ Τεβφὴκ καὶ ὁ ἐκ τῶν λογίμων ὀθωμανῶν καὶ πρώην ὑπουργὸς Ἀλῆ Κεμάλ. Οἱ προσελθόντες συνεχάρησαν ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τῷ σεβ. τοποτηρητῇ, ὅστις διένειμε τὰ εἰθισμένα πασχαλινὰ αὐγά.

Ἐπεσκέψαντο τὸν σεβ. τοποτηρητὴν καὶ ὑπέβαλον τὰς προσρήσεις καὶ εὐχὰς αὐτῶν οἱ παρεπιδημοῦντες ἀρχιερεῖς, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἁγίων Τόπων, οἱ προϊστάμενοι καὶ οἱ ἐπίτροποι τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, οἱ ἔφοροι καὶ διδάσκαλοι τῶν ἐν αὐτῇ σχολείων, ἀνωτέρων καὶ ἑνοριακῶν, καὶ οἱ ἐν ἐπιστήμαις, ἐμπορίῳ καὶ τέχναις ἐξέχοντες.

Τὴν πνευματικὴν ἀγαλλίασιν τῶν ὀρθοδόξων ἑλλήνων ἐμετρίασεν ἡ τὴν ἐσπέραν τοῦ Μ. Σαββάτου γνωσθεῖσα εἴδησις τῆς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν ἀρμενίων ἀναστολῆς πάσης ἱερᾶς πασχαλινῆς ἑορτῆς

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1824

Ἡ Ἀναστασία Κ. Μιχαήλ Παρισιάνου, τὸ γένος Γεωργίου, χριστιανὴ ὀρθόδοξος ὑπήκοος Ἑλληνὶς τέως κάτοικος Θεσσαλονίκης νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1] 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρότης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρό τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Κωνσταντίνου Γρηγορίου Μιχαήλ Παρισιάνου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἕλληνος, κατοίκου Φαναρίου Κιρέτς σοκὰκ ἀριθ. 24 ἐργάτου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικαθήσεται ἐμήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 13 Μαρτίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1400.

Κλῆσις

Ἡ Ἐριφύλη Ν. Μανσκαγούρα,, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, τὸ γένος Δημητρίου, ὑπήκοος Ἑλληνίς, τέως κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως (Πέραν Γενὶ Τσαρσὴ Ροδόλφου σοκὰκ ἀριθ. 1) νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται ὅπως τὴν πρώτηνδικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπρσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὅπως ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Νικολάου Μπαλαγούρα, ἐργάτου χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἕλλην. κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Γενὶ Τσαρσὴ Ροδόλφου σοκὰκ ἀριθ. 1) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡκατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Πατρίδος» καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 22 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α΄. Γραμματεύς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α.΄ Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1476

Κλῆσις

Ὁ Χρῆστος Καπέλλας, Χριστιανὸς ὀρθόδοξος, πρώην μηχανικὸς καὶ κάτοικος Δενιζλῆ τῆς Ἐπαρχίας Φιλαδελφείας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν «καὶ ὥραν 1 1[2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως' ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρησμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικαῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἀναστασίας Χρ. Καπέλλα, τὸ γένος Στυλιανοῦ Χελίδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, κατοίκου Πέραν (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διαζεύξει.

Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ Πατρίδος»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 5 Μαρτίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1282

Κλῆσις

Ὁ Βασίλειος Χριστοφορίδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, κουρεὺς τὸ ἐπάγγελμα καὶ τέως κάτοικος Βλάγκας (Κωνσταντινουπόλεως), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1]2 μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Χαρίκλείας Β. Χριστοφορίδου, τὸ γένος Ἡρ. Φαρμάκα, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Βλάγκας (Κωνσταντινοοπόλεως) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 28 Φεβρουαρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ο Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 11 Ἀπριλίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 14

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεὼν

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΥΤΩΝ

Ἡ πρὸ μικροῦ ὑπὸ τὸν Δαμὰτ Φερὶδ πασᾶν καταρτισθεῖσα νέα Κυβέρνησις τῆς χώρας ἔκρινε καλὸν καὶ ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἐπιβεβλημένον νὰ ὑποβάλῃ πρὸς τὴν ἁρμοδίαν θρησκευτικὴν ἀρχὴν, τὸ Σεϊχουσλαμᾶτον, σειρὰν ἐρωτήσεων, καὶ τὰς ἐκείνου ἀποφάσεις καὶ ρήτρας ὁμοῦ μετὰ τῶν προβληθεισῶν ἐρωτήσεων καὶ τῶν ἀναγκαίων προκηρύξεων νὰ φέρῃ εἰς γνῶσιν καὶ τοῦ πολλοῦ δημοσίου. Ἡ ἔν τισιν ὁμοιότης τῶν ἐν τοῖς ἐπισήμοις τούτοις ἐγγράφοις διατυπουμένων ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην παλαιά τινα μνημεῖα ἱστορικὰ, κεφάλαιά τινα πολλαχῶς ἀξιοσημείωτα καὶ διδακτικὰ τοῦ τελευταίου βιβλίου τῆς Πεντατεύχου, τοῦ Δευτερονομίου (κεφ. 27—28). Ἀναγράφονται ἐν αὐτοῖς ὅσα ὁ Μωϋσῆς, ὁ μέγας ἐκεῖνος προφήτης, ὁ ἡγέτης καὶ ἅμα νομοθέτης τοῦ Ἰσραὴλ, καταλαβὼν ἤδη τὴν ἐκεῖθεν τοῦ Ἰορδάνου χώραν, καὶ εὑρισκόμενος ἀπέναντι τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας εἶχε κρίνει ἐπάναγκες, ἐπὶ τῇ προόψει τῆς καταλήψεως αὐτῆς, νὰ διατάξῃ ἐκ τῶν προτέρων περὶ δύο τινων, ἐγχαράξεως μὲν ἐπὶ καταλλήλως παρεσκευασμένων λίθων τῶν νόμων καὶ δικαιωμάτων τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀναστηλώσεως αὐτῶν ἐπί τινος ἐν τῇ καταληφθησομένῃ χώρᾳ ὄρους, τοῦ Γαιβὰλ, ἐξασφαλίσεως δὲ τῆς εἰς τοὺς νόμους ἐκείνους ὀφειλομένης ὑπακοῆς δι' ἐπὶ τούτῳ εὐλογιῶν καὶ ἀρῶν, πανδήμως ἐκφωνηθησομένων ἐπί τε τοῦ ὄρους ἐκείνου καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι αὐτοῦ Γαριζείν. Ὠνομάζοντο οὕτως δύο ὄρη τῆς Σαμαρείας, κείμενα ἑκατέρωθεν τῆς πόλεως Συχὲμ, τῆς ἔπειτα γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Νεαπόλεως (σημ. *Nablous*), βορείως τὸ Γαιβὰλ (σημ. *Djebel es Suleimiyeh*), καὶ νοτίως τὸ Γαριζεὶν (σημ. *Djebel et Tor*), ἐκεῖνο μὲν ὀλίγον ὑψηλότερον, ἀλλὰ γυμνὸν καὶ ἄνυδρον, τοῦτο δὲ διάρρυτον καὶ κατάφυτον. Διέτασσεν ὁ μέγας νομοθέτης αἱ μὲν εὐλογίαι νὰ ἀπαγγελθῶσιν ἐπὶ τοῦ Γα-

ριζειν, ὑπὲρ τῶν τηρητῶν τοῦ θείου νόμου, αἱ δὲ ἀραὶ ἐπὶ τοῦ Γαιβὰλ κατὰ τῶν παραβατῶν αὐτοῦ, ἐπὶ παρουσίᾳ ἀντιπροσώπων τῶν δώδεκα φυλῶν, ἀνὰ ἓξ εἰς ἑκάστην περίπτωσιν, τῶν Λευϊτῶν ἐκφωνούντων μεγαλοφώνως ἑκάστην ἀράν, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ ἐπιφωνοῦντος τὸ ἀμὴν ἢ γένοιτο. «Καὶ ἔσται, ἔλεγεν, ἢ ἂν ἡμέρᾳ διαβῆτε τὸν Ἰορδάνην εἰς τὴν γῆν, ἣν Κύριος ὁ Θεός σου δίδωσί σοι, καὶ στήσεις σεαυτῷ λίθους μεγάλους καὶ κονιάσεις αὐτοὺς κονίᾳ, καὶ γράψεις ἐπὶ τῶν λίθων τούτων πάντας τοὺς λόγους τοῦ νόμου τούτου . . . καὶ ποιήσεις πάσας τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ καὶ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ . . . Οὗτοι στήσονται εὐλογεῖν τὸν λαὸν ἐν ὄρει Γαριζεὶν διαβάντες τὸν Ἰορδάνην . . . . καὶ οὗτοι στήσονται ἐπὶ τῆς κατάρας ἐν ὄρει Γαιβὰλ . . . . καὶ ἀποκριθέντες ἐροῦσιν οἱ Λευῖται παντὶ Ἰσραὴλ φωνῇ μεγάλῃ, ἐπικατάρατος ἄνθρωπος . . . . καὶ ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ λαὸς ἐροῦσι, γένοιτο» (27, 1 κ. ἑξ.).

Οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβοντες εὑρίσκουσι καὶ ἐνταῦθα πολλὰ τὰ διασαφήσεως καὶ ἐξακριβώσεως χρῄζοντα, ἓν δὲ τῶν τοιούτων ζητημάτων εἶναι καὶ τοῦτο, τί πρέπει νὰ νοηθῇ ὑπὸ τὰς προσημειωθείσας τοῦ κειμένου λέξεις, πάντας τοὺς λόγους τοῦ νόμου τούτου τοὺς ἀναγραφησομένους ἐπὶ τῶν λίθων ἢ στηλῶν ἐκείνων, τῶν ἀνεγερθησομένων ἐπὶ τοῦ Γαιβὰλ, ὁλόκληρος ἆρα ἡ Πεντάτευχος ἢ τοὐλάχιστον τὸ Δευτερονόμιον αὐτό, ἢ τουναντίον μικρόν τι μέρος αὐτοῦ, ὁ λεγόμενος Δεκάλογος, ἢ αὐτὰ ταῦτα τὰ κεφάλαια τὰ περιέχοντα τὰς ἐν λόγῳ ἀρὰς καὶ εὐλογίας. Οἱ συνηγοροῦντες ὑπὲρ τῶν τελευταίων ἐκδοχῶν ὡς ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς ἰδίας γνώμης ἔχουσι καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ ἐπὶ λίθων ἀναγραφὴ ὅλης τῆς Πεντατεύχου ἢ καὶ μόνου τοῦ Δευτερονομίου θὰ ἀπῄτει τόσους λίθους, ὥστε πρὸς τοποθέτησιν αὐτῶν δὲν θὰ ἐπήρκει οὐδὲ ἡ ὅλη ἔκτασις καὶ ἐπιφάνεια τοῦ Γαιβάλ. Δὲν εἶναι βεβαίως τοῦ παρόντος νὰ ἐξετασθῇ ἂν εἶναι εὔλογον καὶ εὔστοχον τὸ ἐπιχείρημα. Ἀναντίρρητον ὅμως ὑπάρχει ἐκεῖνο, ὅτι τοιοῦτόν τινα φόβον δὲν θὰ εἶχον οἱ ὁπωσδήποτε τὴν χώραν ταύτην καταλαβόντες καὶ ἐπὶ ἔτη τοσαῦτα τὴν διοίκησιν αὐτῆς ἐμπεπιστευμένοι, ἐὰν ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς εἶχον σκεφθῆ σοβαρῶς νὰ ἀναγράφωσι μὲν ἑκάστοτε ἐπὶ μεγάλων λίθων καὶ μεγάλοις γράμμασι τοὺς θεόθεν καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου ὑπαγορευομένους νόμους καὶ θεσμοὺς τοὺς ἀναγκαιοῦντας πρὸς περιφρούρησιν τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων λαῶν ἀδιακρίτως φυλῆς καὶ θρησκεύματος, νὰ στήσωσι δὲ τοὺς λίθους τούτους ἐπὶ βουνῶν καὶ ὑψωμάτων μετὰ τῶν ἀπαραιτήτων φρουρῶν καὶ φυλάκων πρὸς διαφύλαξιν καὶ ἐφαρμογὴν αὐτῶν κατὰ τῶν οἱωνδήποτε πολεμίων τῆς κοινῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας. Ὑπῆρχον ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ καὶ ἔτι ὑπάρχουσιν ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν τοσαῦτα Γαιβὰλ καὶ τοσαῦτα Γαριζεὶν, ὥστε δὲν ὑπῆρχέ ποτε φόβος ἐλλείψεως χώρου πρὸς ἀναστήλωσιν τῶν ἀναγκαιούντων νόμων. Τὸ ἐλλεῖπον ἦτο ἄλλο, καὶ τοῦτο χρῄζει ἐξάρσεως. Εἶναι γνωστὰ τὰ τρωτὰ τῶν παλαιῶν χειρογράφων, δι' ὧν περιεσώθησαν μέχρις ἡμῶν τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Ἔχουσι πολλάκις διαφόρους γραφὰς ἢ ἀναγνώσεις, ὑποβαλλούσας εἰς δοκιμασίαν τὴν ὀξύνοιαν τῶν λεγομένων Κριτικῶν πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ὀρθῆς ἀναγνώσεως. Δὲν ἐλλείπουσι τοιαῦται διαφοραὶ οὐδὲ ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ, οὐδὲ ἐν τῇ προκειμένῃ αὐτῆς περικοπῇ, ὑπάρχουσι δὲ χειρόγραφα περιέχοντα Γαριζεὶν ἐκεῖ, ὅπου κατ' ἄλλα χειρόγραφα ἀναγινώσκεται Γαιβὰλ (27, 4). Εὐτυχῶς δὲν ὑπάρχουσι χειρόγραφα, περιέχοντα κατάρας μὲν δι' ὅσα καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἐκφέρονται νῦν εὐλογίαι, εὐλογίας δὲ δι' ὅσα, ἐναντίως ἔχοντα, ἐκφέρονται νῦν κατάραι. Θὰ ἔθιγεν ἡ τοιαύτη διαφορὰ αὐτὴν τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων, αὐτὸ τὸ κῦρος καὶ αὐτὴν τὴν ἀξίαν τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἠθικῶν πράξεων. Θὰ εἴχομεν τὴν περίφημον διατίμησιν τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν καὶ τὴν ἀντιτίμησιν τῶν ὑπαρχουσῶν τοιούτων, τὴν *Umwerthung aller Werthe* τὴν προσφάτως ὑπό τινος Γερμανικῆς σχολῆς ἀνακηρυχθεῖσαν καὶ

ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἀποτυχοῦσαν. Καὶ χειρόγραφα μὲν τῆς Πεντατεύχου, συνηγοροῦντα ὑπὲρ τοιαύτης ἀντιστροφῆς τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν, δὲν ὑπάρχουσιν εὐτυχῶς. Δὲν ἔλειψαν ὅμως κατὰ καιροὺς οὐδὲ λείπουσι δυστυχῶς ἄνθρωποι, ἐκλαμβάνοντες ὡς εὐλογίας ἄξια ὅσα ὁ μέγας προφήτης ἀνέγραψεν ὡς κατάρας ἄξια, καὶ τανάπαλιν ὡς κατάρας ἄξια ὅσα ἐκεῖνος ἀνέγραψεν ὡς εὐλογίας ἄξια. Δὲν γνωρίζομεν ποίαν ἐξήγησιν θὰ ἔδιδον οἱ Κριτικοί, ἐὰν ὑπῆρχον καὶ χειρόγραφα περιέχοντα τοιαύτας γραφὰς καὶ ἀναγνώσεις. Ἡ ἐξήγησις ὅμως τῶν διαφορῶν τῶν παρατηρουμένων ἐν ταῖς ἀντιλήψεσι καὶ ταῖς ἐνεργείαις τῶν ἀνθρώπων εἶναι γνωστὴ, ἐδόθη δὲ ἤδη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων σοφῶν ἐν οἷς ἔλεγον· «ὅταν ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινὰ, πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν τὸν νοῦν τὸν ἐσθλὸν, εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει γνώμην, ἵν' εἰδῇ μηδὲν ὧν ἐξαμαρτάνει».

Δυνάμεθα ἄρά γε νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι ἤδη ποτὲ, μετὰ τοσαύτας πικρὰς δοκιμασίας, μετὰ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα παθήματα καὶ μαθήματα ἀπὸ τοῦ παρελθόντος, θὰ συνέλθωμεν πλέον εἰς ἑαυτούς; Ἐπιτρέπεται ἄρά γε ἡ ἐλπὶς, ὅτι, ἔστω καὶ ὀψέ, θὰ ἀναφανῇ ἡ ποθητὴ γῆ, ὅτι τὰ νέα μέτρα τῆς νέας Κυβερνήσεως θὰ τελεσφορήσωσι, ὅτι θὰ τεθῇ τέρμα ὁριστικὸν εἰς κατάστασιν πραγμάτων ὑπερβᾶσαν ἤδη καὶ τοῦ ἀφορήτου τὰ ὅρια, ὅτι οἱ συμφέρον νομίζοντες τὴν ἑαυτῶν ζημίαν καὶ δόξαν τὴν ἑαυτῶν ἀδοξίαν θὰ παύσωσι πλέον λυμαινόμενοι τὴν δύστηνον ταύτην χώραν καὶ τοὺς δυστήνους αὐτῆς κατοίκους, ὅτι θὰ παύσωσιν ἐπηρεάζοντες παντοιοτρόπως τὴν ζωὴν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν περιουσίαν τῶν διαφευγόντων τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τοῦ κέντρου, ὅτι πρὸ τῶν ἄλλων θὰ παύσωσι ζημιοῦντες αὐτοὶ ἑαυτοὺς, λυμαινόμενοι ἑαυτοὺς καὶ ἐπηρεάζοντες τὰ ἑαυτῶν ἀνεπανορθώτως; Ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν εὑρισκόμεθα εἰς τὸ τελευταῖον ὅριον τῆς πωρώσεως, οὐδὲ ὅτι ἔκρουσεν ἤδη ἀμετακλήτως ἡ ὥρα τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ κοινοῦ καὶ παλαιφάτου λογίου, μωραίνει Κύριος οὓς βούλεται ἀπολέσαι, ἀλλ' ὅτι τὸ παρελθὸν θὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα καὶ εἰς τὸ παρὸν καὶ εἰς τὸ μέλλον.

"ΥΨΗΛΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ,, ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ 12ου ἀριθ.)

Εὐνόητος ὁ θόρυβος, τὸν ὁποῖον προὐκάλεσεν ἡ ἐκκλησις αὕτη. Πολλοὶ ἀπέκρουσαν αὐτὴν ὡς καινοτομίαν καὶ διδασκαλίαν μετενεχθεῖσαν ἐξ Ἀγγλίας. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπήντησαν λέγοντες, ὅτι αὐτοὶ ἐμαθήτευσαν παρ' ἀνδράσιν οἷοι ὁ Löhe, ὁ Vilmar, ὁ Kliefort, ὁ Delitzsch καὶ ἄλλοι καὶ ὅτι ἑκάστην αὐτῶν πρότασιν δύνανται νὰ ὑποστηρίξωσι διὰ παραπομπῶν εἰς τὰ συγγράμματα ἐκείνων. Ὁ δὲ Ἑρρῖκος Mosel ἐν ἄνθρῳ δημοσιευθέντι ὑπὸ τοῦ «Ἀγγελιοφόρου τοῦ Κράτους» παρέσχεν τὰς ἀκολούθους ἐξηγήσεις εἴς τινα σημεῖα.

«Ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ Εὐαγγελικοὶ δυνάμεθα τοὐλάχιστον νὰ ἐκλάβωμεν τὴν χειροτονίαν κατὰ τὴν Ἀπολογίαν τῆς Αὐγουσταίας ὡς μυστήριον ἀπεδείξατε τρανότατα. Κατὰ τὸν ἐκεῖ μάλιστα διδόμενον ὁρισμὸν τοῦ μυστηρίου οὐδὲν κωλύει ὅπως θέσωμεν καὶ τὴν χειροτονίαν ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ, ἐν ᾗ καὶ τὸ βάπτισμα, τὴν θείαν εὐχαριστίαν καὶ τὴν ἄφεσιν. Ἀλλ' ἡμεῖς καταλέγομεν αὐτὴν ἐν τοῖς μυστηρίοις ἐν τῇ εὐρυτέρᾳ αὐτῆς ἐννοίᾳ τ. ἔ. ἐν τοῖς λεγομένοις μυστηριώδεσιν, εἰς ἃ ἀνήκει καὶ ἡ βεβαίωσις. Ἐλλείπει ἐν τῇ γερμανικῇ γλώσσῃ ἀκριβῶς ἀντίστοιχος λέξις τῆς «ordinatio», εἰς δὲ τὸν μὴ θεολόγον καθίσταται εὐχερέστατα ἀντιληπτὴ ὡς προτέσταντικὴ χειροτονία. Οἱ δισταγμοί, οὓς ἐναντίον τῆς λέξεως τρέφουσιν οἱ θεολόγοι, οὐδαμῶς γίνονται ἀντιληπτοὶ εἰς τοὺς λαϊκοὺς τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ὑπούργημα καὶ ἐν τῇ εὐαγγελικῇ ἐκκλησίᾳ ἀσκεῖ ἱερατικά τινα καθήκοντα. Οὐδέποτε θὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι τὸ ἀξίωμα αὐτὸ εἶνε παρακαταθήκη, ἣν παρέχει ἡ κοινότης καὶ ὅτι ἐπομένως αὕτη δύναται νὰ

πράξῃ ὅ,τι καὶ ἂν θέλῃ ἐν σχέσει πρὸς αὐτήν. Τὸ ἐκκλ]τικὸν ὑπούργημα ὑφίσταται οὐχὶ jure humano, ἀλλὰ jure divino. Ὑπὲρ τῆς τοιαύτης ἀντιλήψεως τοῦ ἐκκλ. ἀξιώματος ἔχομεν ὁμόφωνον τὴν μαρτυρίαν τοῦ εὐαγγελίου, ἑπομένως εἶνε ἀδιαφιλονεικήτως «εὐαγγελική». Ἡ διδασκαλία περὶ καθολικῆς τῶν πιστῶν ἱερωσύνης οὕτως, ὡς ἀντιλαμβάνονται αὐτὴν συνήθως ὡς στρεφομένην ἐναντίον τοῦ ἐκκλησ. ὑπουργήματος δὲν εἶνε σύμφωνος πρὸς τὴν ἁγ. Γραφήν.

Πρὸς ὀρθὴν ἀντίληψιν τοῦ ὅρου «ex opere operato» παρατηρῶ, ὅτι οὗτος δηλοῖ μόνον τὸν «ἀντικειμενικὸν χαρακτῆρα» τῶν ἱερῶν μυστηρίων. Ὁ Θεὸς καὶ οὐχὶ ὁ ἄνθρωπος καθιστᾷ τὰ μυστήρια ἐνεργά. Ἐν τῇ κλασσικῇ ἀρχικῇ ταύτῃ μορφῇ καὶ αὐτὸς ὁ Λούθηρος δὲν θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἀπορρίψῃ τὸν ὅρον «opus operatum» Διότι μετὰ τοῦ ὅρου τούτου συμβιβάζεται ἡ σπουδαιότης τῆς πίστεως. Οὐχὶ τὸ ὅτι ἐνεργοῦσιν, ἀλλὰ τὸ τί ἐνεργοῦσι τὰ μυστήρια ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διαθέσεως τῶν προσερχομένων εἰς αὐτά. Ἄλλο τί ἐνεργεῖ ὁ Θεὸς δι' αὐτῶν ἐν τοῖς πιστοῖς, ἄλλο ἐν τοῖς ἀπίστοις. Ἐν ἐκείνοις σωτηρίαν, ἐν τούτοις καταδίκην.

Μεταβαίνομεν εἰς τὴν «εὐαγγελικὴν ἐκκλησίαν». Ὅπως ἐξασφαλίσωμεν τὰς θεμελιώδεις τῆς ἁγίας Γραφῆς ἀληθείας ἀπὸ τῆς αὐθαιρέτου ἑρμηνείας ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν ὡς ἐκκλησιαστικὴν ἐξήγησιν τὴν αὐγουσταίαν ὁμολογίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐξεδηλώθη ποτὲ ἡ κοινὴ ὁμολογία Λουθηρανῶν καὶ Ἀναμεμορφωμένων καὶ ἤτις καὶ ἐν τῷ Κώδικι τῆς ἡνωμένης προτεσταντικῆς ἐκ]σίας *) χαρακτηρίζεται ὡς ἡ ἐξοχωτάτη ὁμολογία τῆς εὐαγγελικῆς ἐκκλησίας. Ἡ Αὐγουσταία ὁμολογία διὰ τῆς ἐκτάσεως αὐτῆς, διὰ τῆς προσπαθειας, ὅπως ἐκφράσῃ ἐκεῖνο, ὅπερ συνδέει ἡμᾶς μετα τῆς «καθολικῆς ἐκκλησιας ὅλων των αἰώνων» φαίνεται εἰς ἡμᾶς ὡς τὸ καταλληλότατον ἔδαφος, ἐφ' οὗ δύνανται συναντώμενοι Λουθηρανοί, Ἀναμεμορφωμένοι καὶ Ἡνωμένοι νὰ ἀποτελέσωσι μίαν μεγάλην εὐαγγελικὴν ἐκκλ]σίαν ἐκτεινομένην εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Δὲν εἴμεθα ἀποκλειστικοὶ Λουθηρανοὶ ἀγνοοῦντες τὴν ἕνωσιν καὶ παραγνωρίζοντες τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς. Ζητοῦμεν φίλους τόσον ἐν τῇ Λουθηρανικῇ καὶ τῇ Ἡνωμένῃ ἐκκλ]σίᾳ ὅσον καὶ ἐν τῇ Ἀναμεμορφωμένῃ ἐκκ]σίᾳ, παρὰ τῇ ὁποίᾳ θαυμάζομεν τὴν σοβαρότητα μεθ' ἧς πρὸς τῇ πίστει τονίζει τὰ ἔργα, πρὸς τῇ ἐπιστροφῇ τὸν ἁγιασμὸν καὶ ἔχεται τῆς ἐκ]τικῆς ἀγωγῆς. Καὶ ἄν τις δύναται νὰ ὑποδείξῃ παρὰ τὴν ἁγίαν Γραφὴν ἀσφαλέστερον τῆς Αὐγουσταίας ὁμολογίας θεμέλιον, ἔστω βέβαιος, ὅτι θὰ ἀκουσθῇ ὑφ' ἡμῶν. Ἀπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλ]σίας εὐνόητον, ὅτι χωρίζει ἡμᾶς χάσμα μέγα. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποδεχθῶμεν, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ καθολικὴ ἐκ]σία, ἀλλὰ μόνον τοῦτο, ὅτι καὶ αὐτὴ ἀνήκει εἰς αὐτήν. Τῆς ἀποστάσεως ταύτης ἔχομεν συνείδησιν καὶ ὅταν ἐν ἐξωτερικοῖς πράγμασι διδασκώμεθα παρ' αὐτῆς ἐχούσης πεῖραν δύο σχεδὸν χιλιετηρίδων. Ἐν τῷ θησαυρῷ δ[illegible], ὃν ἔχομεν αἰσθανόμεθα ἑαυτοὺς ὄχι μόνον ἰσοστασίους, ἀλλ' ὑπερέχοντας. Διότι μόνη ἡ Εὐαγγελικὴ ἡμῶν ἐκ]σία κατέχει τὸν θεῖον λόγον ἐν ἀπολύτῳ ἁγνότητι καὶ τελεῖ τὰ ἱερὰ μυστήρια συνῳδὰ τῇ ἐγκαταστάσει αὐτῶν.

Αἱ ἐξηγήσεις αὗται δὲν θὰ ἐμποδίσωσι τοὺς ἡμετέρους πολεμίους τοῦ νὰ κατηγορήσωσιν ἡμᾶς ἐπὶ καθολικισμῷ. Οὗτοι δὲν ἐνόησαν ἀκριβῶς τί λέγει τόσον ἀκριβῶς ὁ Brandt· «Εἶνε δυνατὸν κἄτι, διάταξίς τις νὰ ᾖ καθ' ἑαυτὴν καθολική; Τοὐναντίον τὸ ὅλον ρωμαιοκαθολικισμοῦ κεῖται ἐν τῇ σχέσει τῆς καρδίας πρὸς τὰ πράγματα. Δύνανται εὐχερῶς νὰ μυκτηρίζωσιν ἡμᾶς, διότι στερούμεθα ἔτι ὀργάνου ἐκπροσωποῦντος τὰς ἡμετέρας ἀρχὰς καὶ ὑπερασπίζοντος αὐτάς. Διὰ τοῦτο καὶ εὐχαριστοῦμεν μεγάλως τὸν «Ἀγγελιοφόρον τοῦ Κράτους», ὅπως μετὰ σοβαρότητος ἔκρινε τοὺς σκοποὺς ἡμῶν καὶ κατενόησε τὰ κινοῦντα ἡμᾶς ἐλατήρια. Οὐδὲ ἀνησυχεῖ ἡμᾶς διόλου ὁ μικρὸς τό γε νῦν ἀριθμὸς τῶν ἡμετέρων φίλων. Ἀπαιτεῖται θάρρος ὅπως

*) Ἕνωσις ἡ ἡνωμένη προτεσταντικὴ ἐκκλησία εἶνε ἡ ἀπαρτισθεῖσα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΘ' αἰῶνος διὰ τῆς ἑνώσεως ἐν Πρωσίᾳ τῆς Λουθηρανικῆς καὶ Ἀναμεμορφωμενης ἐν κοινῇ ὁμολογίᾳ, Παρὰ τὴν Ἡνωμένην ταύτην παραμένουσι καὶ ἐφεξῆς πλεῖσται ἀκραιφνεῖς Λουθηρανικαὶ καὶ ἀκραιφνεῖς Ἀναμεμορφωμέναι ἐν Γερμανίᾳ ἐκκ]σίαι οὐχὶ πάντοτε φιλίως πρὸς ἀλλήλας διακείμεναι.

ἀφοσιωθῇ τις εἰς σκοποὺς οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ὁποίων δὲν πρέπει νὰ φοβῶνται τὸν κίνδυνον μὴ διαβληθῶσιν ὡς τρέφοντες ἱεραρχικὰς ἰδέας, μεσαιωνικοὶ καὶ κρυπτοκαθολικοί. Ἴσως μάλιστα ἔχει δίκαιον ὁ συνάδελφος ἐκεῖνος, ὅστις ηὐχήθη εἰς ἡμᾶς «ἰσχυρὰ νεῦρα καὶ παχὺ δέρμα» ἵνα μὴ ὑποκύψωμεν εἰς τὸν πόλεμον ὅστις ἀναμένει ἡμᾶς. Ὡς ἐμβλημα τοῦ ἔργου ἡμῶν θέτομεν τὴν ἀποστολικὴν ῥῆσιν Πρξ. 5, 38. Ἡ μεγάλη ἀνάγκη τῆς καταρρεούσης εὐαγγελικῆς ἐκκλ]σίας ἔπεισεν ἡμᾶς νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὸ ἔργον. Ὡς οἱ ἀντίπαλοι ἡμῶν, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἀναμένομεν, ὅπως καὶ ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας βοηθήσῃ ἡμᾶς.

Ἐν τέλει παρέχομεν διασαφήσεις τινὰς σχετικὰς πρὸς τὸ ἡμέτερον πρόγραμμα. «Τὴν ὁρατὴν Ἐκκλησίαν» ἐννοοῦμεν μετὰ τοῦ Delitzsch «ὡς τὸ σύνολον ἐκείνων, οἵτινες ἐβαπτίσθησαν καὶ μετέχουσι τῆς θείας κοινωνίας». Περὶ «ἀοράτου ἐκκλ]σίας» οὐδὲν γινώσκει ἡ ἁγ. Γραφή. Περὶ τῆς ἐξομολογήσεως λέγει τὸ 11ον ἄρθρον τῆς Αὐγουσταίας «ὅτι ἐν ταῖς ἐκκλ]σίαις ὀφείλει νὰ διατηρῆται ἡ ἰδιωτικὴ ἄφεσις καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκλίπῃ». Καὶ νῦν ἔτι ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εὐαγγελικῇ ἐκκ]σίᾳ δὲν ἐξέλιπε τελείως ἡ ἰδιωτικὴ ἐξομολόγησις, ἰδιαιτέρως καλλιεργεῖται ἐν τοῖς καθιδρύμασι τοῦ Loehe ἐν Neuendettelsau τῆς Βαυαρίας. Σχετικῶς πρὸς τὰ ἱερὰ ἄμφια εἰρήσθω, ὅτι καὶ νῦν ἔν τισιν εὐαγγελικαῖς ἐκκλησίαις (καὶ ἐν Βερολίνῳ) ὁ κληρικὸς φέρει τὴν Alba, πρὸ ὀλίγου δὲ ἀποθανὼν κληρικὸς εἰσήγαγεν ἀκόμη καὶ τὰ λειτουργικὰ ἄμφια. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν μοναστικὸν βίον, αὐτὸς ὁ πολὺς Harnack συνηγόρησεν ὑπὲρ τῆς ἱδρύσεως εὐαγγελικῶν μοναχικῶν ταγμάτων καὶ πρὸ ὀλίγου ἐξεδόθη βιβλίον ἐπιγραφόμενον «εὐαγγελικὸς μοναχικὸς βίος, συμβολὴ εἰς τὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἐνεστώσης εὐαγγελικῆς ἐκκ]σίας» ὑπὸ P. Fr. Parpert. Πολυάριθμοι πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολαὶ ὑποδεικνύουσι τὴν ἀνάγκην τῆς συντάξεως «εὐαγγελικῆς συνόψεως». Καὶ ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ βαδίζομεν ἐπὶ πεπατημένης ἤδη ὁδοῦ. Οἱ Dieffenbach καὶ Müller διὰ τῆς εὐαγγελικῆς συνόψεως αὐτῶν (2 ἔκδ. 1869), ἧς καὶ νῦν ἐπωφελοῦνται πολλοὶ κληρικοί, ἀλλ' ἧτις ἐξηντλήθη ἤδη, προελείαναν τὴν ὁδόν. Ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀξιώσεων καταφαίνεται, ὅτι τὰ ἀπασχολοῦντα ἡμᾶς ζητήματα δὲν εἶνε τόσον δογματικῆς φύσεως, ὅσον ἐκκλησιαστικῆς πράξεως. Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ τύχωμεν συμπαθειῶν παρ' ὅλων τῶν ἐκκλησιαστικῶν μερίδων. Ἤδη πανταχόθεν ἐκ Πρωσίας, Βαυαρίας, Σαξωνιας, Θουριγγίας, Βρουνσβίκης, Σλέσβιγ-Χόλσταϊν πιστοὶ φίλοι ἐτάχθησαν περὶ τὴν σημαίαν τῆς «Ὑψηλῆς Ἐκκλησίας». Εἴθε νὰ εὑρεθῶσι καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἰδίᾳ δὲ ἐκκλησιαστικὰ φρονήματα ἔχοντες λαϊκοί, ὅπως βοηθήσωσιν ἡμᾶς, ἵνα προφυλάξωμεν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες θέλουσι νὰ ὑποβιβάσωσι τὰ ἅγια εἰς κοινά, καὶ στηρίξωμεν τὴν θείαν ὑπεροχὴν τῆς ἀγαπητῆς ἡμῶν ἐκκλησίας ἐπὶ βράχου ἐκ χάλυβος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα ἐστάλησαν εἰς τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν τὰ ἀκόλουθα:

Α'. Μ. Π]χου Ἀλεξανδρείας

Χριστὸς ἀνέστη. Χάριτι θείᾳ ἑορτάσαντες σήμερον ἑορτὴν, ἀνεπέμψαμεν ἐπ' ἐκκλησίας θερμὰς δεήσεις ὅπως ὁ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς ἀπαλλάξῃ Ἐκκλησίαν παντὸς ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου ἐχθροῦ καὶ ἀποκαταστήσῃ αὐτὴν ἐν τῷ ἀρχαίῳ αὐτῆς μεγαλείῳ. Ἀσπαζόμενοι Ὑμετέραν Σεβασμιότητα καὶ ἀγαπητοὺς ἀδελφοὺς Ἱερᾶς Συνόδου εὐχόμεθα πᾶν ἀγαθόν.

Ἀλεξανδρείας ΦΩΤΙΟΣ

Β'. Τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Χριστὸς ἀνέστη.

ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Γ'. Ἀρχιστρατήγου Ἕλλην. στρατοῦ.

Χριστὸς ἀνέστη. Ἐθνικὸς στρατὸς μετ' ἐμοῦ ὑποβάλλει Ὑμῖν ἀρχηγὸν Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐθνικῆς Ἐκκλησίας θερμὰς εὐχὰς ἐπὶ ἑορταῖς ἁγίου Πάσχα καὶ εὐχόμεθα μεγάλην ἐθνικὴν ἀνάστασιν πρὸς ἐπίστεψιν μακρῶν ἀγώνων Ἐκκλησίας καὶ Ἑλληνικοῦ κλήρου πρὸ πολλῶν αἰώνων ἐργαζομένου καὶ προσφέροντος συνεχῆ θύματα πρὸς λύτρωσιν Γένους.

Ἀρχιστράτηγος ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΚ Ν. ΥΟΡΚΗΣ

Α'.

Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην 11 Μαρτίου, ὁ θεοφ. Συνοδικὸς Ἐπίτροπος ἅγ. Ροδοστόλου τῇ συνοδείᾳ τοῦ ἰδιαιτέρου γραμματέως του Δ. Βαλάκου, ἐπεσκέφθη τὸν Ἐπίσκοπον Ν. Ὑόρκης κ. Sharle S. Burch. Ἡ Α. Θεοφιλ. ἐγένετο δεκτὴ μετὰ πολλῆς τιμῆς ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῶν Ἐπισκοπηλιανῶν.

Οἱ δύο ἱεράρχαι συνωμίλησαν ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ζητημάτων, τοῦ Ἐπισκόπου Burch δείξαντος μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὰς προόδους, αἵτινες ἐπετελέσθησαν κατὰ τὸ βραχὺ ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Ἑλληνορθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἐν Ἀμερικῇ διάστημα, ὑποσχεθεὶς νὰ ὑποστηρίξῃ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐξύψωσιν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὴν σύσφιγξιν τῶν φιλικῶν δεσμῶν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Ὁ ἁγ. Ροδοστόλου ἐζήτησε διαφόρους πληροφορίας περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ συγκροτηθῇ Παγχριστιανικοῦ Συνεδρίου, ὅπερ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θέλει συνέλθει ἐν Χάγῃ. Ὁ Ἐπίσκοπος Burch ἐχάρη μαθὼν ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μέλλει ν' ἀντιπροσωπευθῇ κατ' αὐτὸ δι' ἀντιπροσώπων το τε Οἰκ. Θρόνου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀντιπρόσωποι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρόκειται νὰ παρακαθήσωσιν ὡσαύτως εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ἀγγλικανῶν, ὅπερ θὰ συνέλθῃ τὸ προσεχὲς ἔαρ.

Ὁ Ἅγγλος Ἐπίσκοπος ἔδειξε μέγα ἐνδιαφέρον προκειμένου καὶ περὶ τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ζητημάτων, εὐχηθεὶς ὑπὲρ τῆς πλήρους ἀποκαταστάσεως τῆς φυλῆς μας. Ὁ θεοφιλέστατος εὐχαριστήσας θερμῶς τὸν Ἅγγλον Ἐπίσκοπον διὰ τὰς καλὰς ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν διαθέσεις του ἀπῆλθεν. Προσεχῶς ὁ Ἐπίσκοπος Burch θ' ἀνταποδώσῃ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Συν. Ἐπιτροπείας.

Β.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον 13ην Μαρτίου ὁ ἅγ. Ροδοστόλου περὶ ὥραν 4ην μ. μ. ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εἰς Detroit τῆς Πολιτείας Michigan ἐλεύσεώς του ἐπεσκέφθη τὸν Ἐπισκοπηλιανὸν Ἐπίσκοπον Charles Williams εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 81 Elliot Str. κατοικίαν του.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ροδοστόλου εἶπεν, ὅτι μεγάλην αἰσθάνεται χαρὰν ἐπισκεπτόμενος ἱεράρχην Ἐκκλησίας, ἥτις τόσον συμπαθῶς διάκειται πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος.

Ὁ Ἅγγλος Ἐπίσκοπος ἅπαντῶν ἐδήλωσεν, ὅτι καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἰδίων κατέχεται αἰσθημάτων μετ' ἐνδιαφέροντος δὲ ἐζήτησε διαφόρους πληροφορίας περὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ, ἐὰν οὗτος εἶνε μόνιμος ἢ προσωρινὸς καὶ ὑπὸ ποῖον διοικητικὸν σύστημα ἐργάζεται. Ὁ ἅγιος Ροδοστόλου ἐζήτησε διαφόρους πληροφορίας περὶ τοῦ συγκροτηθέντος πρὸ 3 μηνῶν συνεδρίου ἐν Detroit, εἰς ὃ παρεκάθισαν ἄνω τῶν ἑκατὸν Ἐπισκόπων, ἐξέφρασε δὲ τὴν βαθυτάτην λύπην του διότι ἀσθενὴς ὤν, δὲν ἠδυνήθη νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸ τόσον σπουδαῖον ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως Συνέδριον, προσέθεσεν ὅμως, ὅτι τηλεγραφικῶς ηὔχετο ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τοῦ Συνεδρίου καὶ ἐδήλου, ὅτι νοερῶς θὰ παρηκολούθει αὐτό.

Ἀκολούθως ὁ ἅγ. Ροδοστόλου ἐζήτησε διαφόρους πληροφορίας περὶ τοῦ Παγχριστιανικοῦ Συνεδρίου, ὅπερ θὰ συνέλθῃ πρὸς σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ Ἅγγλος ἱεράρχης μετὰ χαρᾶς ἀνέφερεν, ὅτι ἡ συγκρότησις τοῦ Συνεδρίου τούτου καὶ ἡ σύμπραξις τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐξησφαλίσθη, καθὰ φίλος Ἐπίσκοπος ἐκ τῶν εἰς Κ]πολιν μεταβάντων διεβεβαίωσεν αὐτόν.

Ἐπίσης ὁ Ἅγγλος Ἱεράρχης ἔδειξε πραγματικῶς εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον καὶ διὰ τὰ ἐθνικά μας πράγματα. Γνωρίζει εἶπεν, ὅτι ἡ Κων)πολις κατοικεῖται ὑπὸ συμπαγοῦς ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ· ἠσθάνθη δὲ στενοχωρίαν ἀκούων ἀπὸ τὸν ἅγ. Ροδοστόλου ὅσα ὑπέφερεν ὁ Ἑλληνισμὸς ὑπὸ τὸ Τ. καθεστὼς καὶ πρότερον μὲν ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὰ 4 ἔτη τοῦ πολέμου· ἐδήλωσε δὲ ὅτι ἐλπίζει νὰ δοθῇ εἰς τοὺς νομίμους κληρονόμους της,

καὶ εἶπεν ὅτι ἔγραψαν πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Ν. Ὑόρκης νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὸ ὄνομά του πρὸς ἐξωσιν τῶν ἐπηλύδων ἐκ Κ)πόλεως καὶ προσέθεσεν ὅτι θὰ ὑπογράψῃ οἱονδήποτε σχετικὸν ὑπόμνημα.

Ὁ ἅγ. Ροδοστόλου εὐχαριστήσας θερμῶς τὸν Ἄγγλον Ἱεράρχην διὰ τὰς εὐμενεστάτας πρὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους μας διαθέσεις του, καὶ παρακαλέσας ὅπως θεωρῇ αὐτὸν ὡς ἕνα ἀδελφὸν ἐν Χριστῷ, ἕτοιμον νὰ δώσῃ οἱασδήποτε πληροφορίας εἴτε περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, εἴτε περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπῄλθεν, τοῦ Ἄγγλου Ἱεράρχου διατυποῦντος καὶ αὐθις ὅτι εἶνε καὶ θὰ εἶνε φίλος καὶ ὑποστηρικτὴς τῶν δικαίων τοῦ Ἔθνους μας.

Πρόκοπος τοῦ Θεσσαλονίκης Συνοδικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀλεξάνδρου, ἔγιναν αἱ ἑξῆς μεταθέσεις ἀπὸ μηνός·

Αἰδ. Μ. Πετράκης μετετέθη εἰς τὴν Κοινότητα St Louis, Mo
» Β. Ἀδελιώτης εἰς Biddeford, Me
» Ἀγ. Γεωργακόπουλος εἰς Cleveland, O
» Χρ. Καπλάνης εἰς East Moline
» Στ. Λαυριώτης εἰς Uoungstown, O
» Η. Μανωλιάδης εἰς Woodlawn, Pa
» Ν. Σουσλίδης Α' ἱερεὺς εἰς Λόουελ, Mass
» Α. Σταματίου εἰς Woburn Mass

Ν. Ὑόρκη, τῇ 16η)3)20.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1824

Κλῆσις

Ἡ Ἀναστασία Κ. Μιχαήλ Παρισιάνου, τὸ γένος Γεωργίου, χριστιανὴ ὀρθόδοξος ὑπήκοος Ἑλληνὶς τέως κάτοικος Θεσσαλονίκης νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1] 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρότης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Κωνσταντίνου Γρηγορίου Μιχαὴλ Παρισιάνου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἕλληνος, κατοίκου Φαναρίου Κιρέτς σοκὰκ ἀριθ. 24 ἐργάτου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικαθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 13 Μαρτίου 1920

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς
(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1400.

Κλῆσις

Ἡ Ἐριφύλη Ν. Μανσκαγούρα,, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, τὸ γένος Δημητρίου, ὑπήκοος Ἑλληνίς, τέως κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως (Πέραν Γενὶ Τσαρσὴ Ροδόλφου σοκὰκ ἀριθ. 1) νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται ὅπως τὴν πρώτηνδικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπρσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὅπως ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Νικολάου Μπαλαγούρα, ἐργάτου χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἕλλην. κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Γενὶ Τσαρσὴ Ροδόλφου σοκὰκ ἀριθ. 1) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢκατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Πατρίδος» καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 22 Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α΄. Γραμματεύς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α.΄ Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗ ΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1476

Κλῆσις

Ὁ Χρῆστος Καπέλλας, Χριστιανὸς ὀρθόδοξος, πρώην μηχανικὸς καὶ κάτοικος Δενιζλῆ τῆς Ἐπαρχίας Φιλαδελφείας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν «καὶ ὥραν 1 1[2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως' ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροώπως, εἴτε δι ' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρησμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικαῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύτου Ἀναστασίας Χρ. Καπέλλα. τὸ γένος Στυλιανοῦ Χελίδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, κατοίκου Πέραν (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διαζεύξει.

Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας » καὶ Πατρίδος»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 5 Μαρτίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1030

Κλῆσις

Ὁ Βασίλειος [illegible], χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, κουρεὺς τὸ ἐπάγγελμα καὶ τέως κάτοικος Βλάγκας (Κωνσταντινουπόλεως), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον [illegible] ὥραν 1 1[2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ [illegible] Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Χαρικλείας Β. Χριστοφορίδου, τὸ γένος Ἡρ. Φαρμάκα, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Βλάγκας (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ [illegible] δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ [illegible]

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 28 Φεβρουαρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ο Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Οτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 25 Ἀπριλίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 16

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Ν. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΤΑ ΑΣΕΜΝΑ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν **ἡ μόδα καὶ αἱ Ἑλληνίδες** ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 50 φύλλῳ τῆς Ἀθηναϊκῆς «Ἀναπλάσεως» ὁ διευθυντὴς αὐτῆς κ. Μιχαὴλ Ι. Γαλανὸς ἄρθρον, καταστίζον τὴν νέαν φάσιν τῆς γυναικείας ἀμφιέσεως καὶ τὰς παρεκτροπὰς αὐτῆς. Δὲν ἐγνώριζεν ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἐκφράζουσα ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτῆς φύλλῳ τὴν εὐχὴν περὶ ἱδρύσεως παρ' ἡμῖν γυναικείου τινὸς συλλόγου, σκοπὸν ἔχοντος τὴν **γυναικείαν χειραφέτησιν**, πλὴν ὄχι ὅπως νοεῖται αὕτη καὶ ἐπιδιώκεται ὑπὸ τῶν φεμινιστικῶν κύκλων, ἀλλ' ὅπως πρέπει νὰ νοῆται καὶ νὰ ἐπιζητῆται ὑπὸ τῶν σωφρονούντων **ἐπὶ τῷ** συμφέροντι τῆς κοινωνίας, τῆς οἰκογενείας, αὐτῆς **τῆς** γυναικός, ὡς χειραφέτησις καὶ ἀνεξαρτησία αὐτῆς ἀπὸ ἀπατηλῶν καὶ ἐπικινδύνων ἀξιώσεων τοῦ φεμινισμοῦ καὶ ἀπὸ τῶν οὐχ ἥττον δελεαστικῶν καὶ ὀλεθρίων ἐπηρειῶν τῶν παντοίων εἰδῶν τοῦ βακχεύοντος καὶ ἐκβακχεύοντος συρμοῦ. Καλὴ σύμπτωσις. Μετὰ μικρῶν παραλείψεων ἢ ἀποσιωπήσεων παραθέτομεν τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Γαλανοῦ χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας». Αἱ ἀναγνώστριαι, λέγει, τῆς Ἀναπλάσεως ἐπληροφορήθησαν ὅτι ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ γυναικεῖοι σύλλογοι ἐργάζονται πρὸς σεμνοποίησιν τῆς μόδας καὶ διεξάγουν προπαγάνδαν κατὰ τῶν ἐνδυμασιῶν, αἱ ὁποῖαι δουλεύουν εἰς παθολογικὴν φιλαρέσκειαν καὶ δίδουν εἰς τὸ γυμνὸν ... περισσοτέραν τῆς ὑπὸ τῆς σεμνότητος ἐπιτροπομένης ἔκτασιν ... Δὲν γνωρίζω ἂν εἶναι εὔκολος ἐν Ἑλλάδι ἡ ἵδρυσις παρομοίων συλλόγων, δεδομένου ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ μὲν καὶ Γαλλίᾳ ἡ ὑπὲρ τῆς σεμνοπρεποῦς γυναικείας ἐνδυμασίας κίνησις ὑποθάλπεται καὶ ἐνισχύεται ὑπὸ τοῦ κλήρου, παρ' ἡμῖν δέ, πρὸς τὸ παρόν, ἡ κληρικὴ μέριμνα δὲν ὠργανώθη καὶ δὲν ἐπεκτείνεται ἀκόμη καὶ πρὸς τοιαύτας

κατευθύνσεις .... «Εἰς τὸ ἐντεινόμενον δυστυχῶς νόσημα τῆς ἀσέμνου μόδας ὄργανα καὶ θύματα καθίστανται καὶ κυρίαι καὶ δεσποινίδες, αἱ ὁποῖαι, λόγῳ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τοῦ ἤθους των καὶ τῆς οἰκογενειακῆς των καταστάσεως, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποφεύγουν τὴν προσχώρησίν των εἰς τὰς πέρα τοῦ ἐπιτρεπομένου εἰς τιμίας γυναῖκας ἀνοικτὰς καὶ ἐλευθερίους ἀμφιέσεις.»

«Προκειμένου περὶ τοιούτου ζητήματος, καὶ χωρὶς σύστασιν συλλόγων, ὅσαι ἔχουν ἐντός των στοιχειώδη χριστιανωσύνην καὶ ἑλληνοπρέπειαν, δύνανται καὶ ὀφείλουν νὰ αὐτοπροστατευθοῦν. Ὀφείλουν νὰ μὴ ξεγυμνώνουν πρὸς τοὺς θεατάς ..... μέχρι τοῦ νὰ ὑπενθυμίζουν τὰς ἡρωΐδας τῶν **καρὲ σανταν** ..... ἀφήνω πλέον τὸ ἐλεεινὸν ἐκεῖνο βάψιμο τῶν χειλέων, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει ὡς **χανούμισες** γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι θέλουν νὰ θεωρῶνται χριστιαναί, καὶ ἀξιοῦσιν ἴσως νὰ ἀποκτήσουν ἐκλογικὰ δικαιώματα καὶ νὰ τύχουν καὶ εἰσόδου εἰς τὴν βουλήν.»

«Αὐταὶ αἱ συνήθειαι δὲν εἶναι μόνον ἀτυχεῖς, καὶ τὰ ἤθη ταῦτα δὲν εἶναι ἁπλῶς ἄτοπα· εἶναι αὐτόχρημα ἀτιμωτικὰ καὶ ἐπονείδιστα. Καὶ τίποτε δὲν γνωρίζω θλιβερώτερον ἀπὸ τὸ νὰ παρασύρωνται καὶ γυναῖκες καὶ νεάνιδες, αἱ ὁποῖαι θέλουν νὰ εἶναι ἔντιμοι, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ προσέχουν εἰς τὸ νὰ τηροῦν ὅλους τοὺς ὅρους τῆς ἐντιμότητος, οἵτινες .... ἐμπεριλαμβάνουν καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ σεμνῶς ἐνδύεσθαι. Ἀλλὰ τὸ πταῖσμα δὲν εἶναι ἰδικόν των μόνον. Εἶναι καὶ τοῦ πατρός, ὁ ὁποῖος ἀνέχεται τὸ δημόσιον .... καὶ τοῦ συζύγου, ὅστις παρακολουθεῖ μὲ βλακῶδες καμάρωμα τὴν σύζυγον, προκαλοῦσαν τὸ κοινὸν νὰ θαυμάσῃ .....

Περισσοτέρα πατρικὴ καὶ ἀνδρικὴ φιλοτιμία καὶ ἠθικὴ συναίσθησις θὰ ἔφερεν εἰς θεογνωσίαν τὰς ταλαιπώρους ἐκείνας κυρίας καὶ δεσποινίδας, αἱ ὁποῖαι, χωρὶς νὰ εἶναι γύναια, τείνουν ἐν τούτοις, μὲ τὸν τρόπον τῆς περιβολῆς των, νὰ θεωρηθοῦν ὅτι εἶναι **ἄνευ συζύγου, καὶ ἄνευ οἰκογενείας καὶ ἄνευ αἰδοῦς.»**

Δυσκόλως δύναται νὰ ἀρνηθῇ τις ὅτι ἔχει δίκαιον ὁ κ. Γαλανὸς εἰς τὰς αἰτιάσεις αὐτοῦ. Δὲν εἶναι ἐπίσης πάντῃ ἄδικος ἐν οἷς αἰτιᾶται ἰδίᾳ τὸν πατέρα καὶ τὴν σύζυγον, καίτοι πολλοὶ πατέρες καὶ πολλοὶ σύζυγοι ἀνέχονται τὸ συμβαῖνον, ὡς εὑρισκόμενοι ἀπέναντι ρεύματος ἰσχυροτέρου τῆς ἰδίας θελήσεως καὶ τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενοι, οὐχὶ δὲ διότι ἐνασμενίζουσιν εἰς τὴν τοιαύτην περιβολὴν ἢ ἀπεκβολὴν τῶν ἰδίων θυγατέρων καὶ τῶν ἰδίων γυναικῶν. Θὰ ἐνήργουν ἄλλως, ἐὰν δὲν ἦσαν ἐγκαταλελειμμένοι εἰς μόνας τὰς ἰδίας δυνάμεις, ἀλλ' εἶχον τὴν συναντίληψιν καὶ τοῦ περιβάλλοντος. Οὐχ ἧττον τοῦ πατρὸς ἐνέχεται καὶ ἡ μήτηρ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ οἱ πρεσβύτεροι ἐπὶ τῶν θυγατέρων, ἐπὶ δὲ τῆς νύμφης καὶ ὁ πενθερὸς καὶ ἡ πενθερά, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ αὐτὸ τὸ ἰσχυρὸν φῦλον, μὴ ἐξαιρουμένων πολλάκις μηδ' αὐτῶν τῶν προβεβηκότων τῇ ἡλικίᾳ, αὐτὴ ἡ κοινὴ γνώμη καὶ αὐτὴ ἡ κοινωνία, αὐτὴ ἡ σχολὴ καὶ αὐτὴ ἡ πολιτεία, καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ Ἐκκλησία, εἴτε διότι δὲν πράττουσιν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πράττωσιν, εἴτε διότι πράττουσιν ὅ,τι δὲν ἔπρεπε νὰ πράττωσιν. Ἀμφότερα συντελοῦσιν εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ κακοῦ εἴτε κατ' ἔκτασιν εἴτε κατ' ἔντασιν, καὶ ὁ αὐστηρότατος πατήρ, καὶ ὁ μάλιστα φιλότιμος σύζυγος, δι' ἔλλειψιν ὑποστηρίξεως ἄλλοθεν, ἀναγκάζονται μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν νὰ πεισθῶσι περὶ τοῦ ματαίου πάσης περαιτέρω ἀποπείρας καὶ νὰ καταφύγωσιν εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐγκαρτέρησιν, οὐχὶ δὲ διότι ἀρέσκονται καὶ ἐγκαλλωπίζονται ἐπὶ τῇ σοβούσῃ γυμνότητι τῶν ἰδίων. Θὰ ἐνήργουν ἄλλως, ἐὰν εἶχον τὴν κοινὴν ὑποστήριξιν, σπανίως δὲ θὰ περιήρχοντο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξασκήσωσιν ἀποτόμως τὴν προσοῦσαν αὐτοῖς ἐξουσίαν, τὴν τοῦ πατρὸς ἢ τὴν τοῦ συζύγου. Θὰ εἶχε τὴν τόλμην καὶ ἡ μάλιστα νοσηρά, καὶ ἡ μάλιστα παθολογικὴ φιλαρέσκεια νὰ ἐκτεθῇ ἡμίγυμνος εἰς τὸ δημόσιον, ἐὰν μὴ εἶχεν ὡς ἐνθάρρυνσιν εἴτε τὴν συρμοπληξίαν τῶν περὶ αὐτήν, μητρός, μάμμης, θείας, παραθείας, εἴτε τὴν ἔκστασιν καὶ τὴν

κατάπληξιν καὶ τὰς θωπείας τῶν ἐκ τοῦ ἑτέρου φύλου, εἴτε τὴν ἄδειαν τῆς σχολῆς, ἢ τῆς Ἐκκλησίας, ἢ καὶ τῆς πολιτείας, εἴτε τὴν ἀπαίτησιν τῶν ἐπισήμων ἐθιμοτυπιῶν καὶ τῶν ὑψηλῶν παρουσιάσεων καὶ ὑποδοχῶν, εἴτε ἄλλο τι τοιουτότροπον; Διατί ἡ σχολὴ νὰ μὴ ἐπιβάλλῃ ταῖς μαθητρίαις, ἐπὶ ποινῇ ἀποβολῆς, στολὴν συνάδουσαν τῇ εὐκοσμίᾳ καὶ σεμνότητι; Διατί ἡ Ἐκκλησία νὰ μὴ προδιαγράφῃ ταῖς ἐκκλησιαζομέναις περιβολήν, τῇ ἱερότητι τοῦ τόπου καὶ τῶν περιστάσεων ἐμπρέπουσαν, ἐπὶ ποινῇ ἀποκλείσεως ἀπὸ τῶν ἱερῶν περιβόλων καὶ ἱεροτελεστιῶν; Διατί ἡ πολιτεία νὰ μὴ ἐπιβάλλῃ εἰς τὰς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῆς εὑρισκομένας δεσποινίδας καὶ δεσποίνας ἐνδυμασίαν ἀνάλογον, μηδὲν ἔχουσαν κοινὸν πρὸς τὴν **τῶν ἡρωΐδων τῶν ~αρὲ σαντάν;** Καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου; Ἀλλὰ ποῦ μένει ἀπεριόριστος ἡ ἐλευθερία, ὅταν γίνηται κατάχρησις αὐτῆς ἐπὶ βλάβῃ καὶ ζημίᾳ ἄλλων, εἴτε εἶναι ὑλικὴ αὕτη εἴτε ἠθική; Δικαιοῦται καὶ ὀφείλει μάλιστα νὰ περιορίζῃ ἡ πολιτεία τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐκείνων, οἵτινες ἀγνοοῦντες τὴν ὀρθὴν χρῆσιν τῆς ἰδίας ἐλευθερίας, βλάπτουσιν ἑαυτοὺς μόνους καὶ οὐδένα ἄλλον. Εἶναι ταῦτα ὡς τόσα ἀξιώματα τοῦ ἠθικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων. Ἐὰν οἱ ἁρμόδιοι παράγοντες τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς εὐταξίας εὐκαίρως καὶ προσηκόντως ἐποιοῦντο χρῆσιν τῶν ἀνηκόντων αὐτοῖς δικαιωμάτων, δὲν γνωρίζω ἂν θὰ εἶχον ἢν σήμερον ἀσκοῦσι δύναμιν καὶ γοητείαν ἐπὶ τῶν ἀσθενεστέρων χαρακτήρων αἱ πολλάκις ὑπόπτου ἀξίας καὶ καλαισθησίας ἐπινοήσεις καὶ ἐπιταγαὶ τῶν παρὰ τὸν Σηκουάναν ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῆς Εὐρώπης ποταμὸν ἐγκαθιδρυμένων καὶ τὸ ἀεὶ ῥέον ὕδωρ μιμουμένων συρμονόμων καὶ συρμοθετῶν τοῦ αἰῶνος τούτου.

Δὲν παρῆλθον ἔτη πολλὰ ἀφ' ὅτου οἱ αὐτοὶ συρμονόμοι καὶ συρμοθέται εἶχον πειραθῇ διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου νὰ ἐπιβάλωσι τῷ γυναικείῳ κόσμῳ ὡς ἐμπρέπουσαν αὐτῷ περιβολὴν τὴν περιβόητον ἐκείνην φουστοβράκαν ἢ βρακοφούσταν, καὶ ἤρκεσεν ἡ κοινὴ ἀποδοκιμασία νὰ ἀποπνίξῃ τὸ κακὸν ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐμφανίσει. Ἄλλως θὰ ἤσκει καὶ αὕτη τὴν ἰδίαν αὐτῆς τυραννίδα καὶ ἐπὶ τῶν ἥκιστα εὐπαραγώγων δεσποινίδων καὶ δεσποινῶν, τίς δὲ οἶδε ποῖον κατάντημα θὰ εἶχεν ἐν τῇ περαιτέρω ἐξελίξει αὐτῆς.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Ἡ χειραφέτησις τῆς γυναικὸς κατήντησεν εἰς τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀνακωχῆς καὶ ἐντεῦθεν ζήτημα τῆς ἡμέρας. Ἀπασχολεῖ μὲ τόσα ἄλλα τὸν κόσμον, τὰ ὁποῖα εἶνε ἢ κληρονομία τοῦ παρελθόντος ἢ γεννήματα τοῦ παγκοσμίου πολέμου. Ἡ χειραφέτησις τῆς γυναικὸς ἀνήκει εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν, ἔχουσα καὶ αὐτὴ τὴν ἰδίαν ἱστορίαν καὶ ἐξέλιξιν καὶ τὰς ἀναλόγους περιπετείας. Τὰ σημεῖα ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον τῆς παρούσης μικρᾶς μελέτης. Θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἡ χειραφέτησις μόνον ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. **Ἂν δηλ. καὶ πῶς καὶ εἰς ποῖον βαθμὸν παρουσιάζεται αὕτη τόσον ἐν τῇ Παλαιᾷ ὅσον καὶ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ.**

Α'.

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἀπολύτου ὑποταγῆς τῆς γυναικὸς εἰς τὸν ἄνδρα καὶ τῆς ἀρνήσεως εἰς αὐτὴν οἱουδήποτε δικαιώματος ἐλευθέρας βουλήσεως καὶ κινήσεως νομίζουσιν ὅτι εὑρίσκουσι στήριγμα τῆς διδασκαλίας αὐτῶν εἰς τὸ 16 ἐδάφ. τοῦ Γ'. Κεφ. τῆς Γενέσεως: «Καὶ τῇ γυναικὶ εἶπε: πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σου καὶ τὸν στεναγμόν σου· ἐν λύπαις τέξει τέκνα, καὶ **πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει.**» Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου καὶ ἐξ ἀναλόγων ἄλλων ἐξάγουσι τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ γυνή, τοὐλάχιστον ἐν τῇ Π. Δ., χάνει ὅλως διόλου τὸ **ἐγώ** της καὶ καταντᾷ δοῦλος ἁπλοῦς καὶ παίγνιον εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς ἰδιοτρόπου κυρίου καὶ αὐθαιρέτου ἄρχοντος — τοῦ ἀνδρός. Ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου — ἤτοι ἀπὸ **τῆς ἀπολύτου ὑπεροχῆς τοῦ ἀνδρὸς** πίπτουσιν εἰς τὸ ἕτερον — **τὴν τελείαν ὑποταγὴν τῆς γυναικός.** Εἶνε ἀληθὲς

ὅτι σχεδὸν κατὰ γενικὸν κανόνα ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ Π. Δ. εἶνε πολὺ κατωτέρα τῆς τοῦ ἀνδρός. Ὅμως παρὰ τὸν κανόνα τοῦτον δὲν λείπουσι καὶ ἴχνη ζωηρᾶ γυναικείας χειραφετήσεως. Προσεκτικὴ ἀνάγνωσις τῆς Π. Δ. ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ γυνὴ καὶ μετὰ τὴν πτῶσιν καὶ μετὰ τὴν ἀποστροφὴν ἐκείνην τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτὴν (Γεν. Γ' 16) δὲν ἔπαυσεν ἀπολύτως νὰ εἶνε σύντροφος τοῦ ἀνδρὸς καὶ «**βοηθὸς κατ' αὐτόν**» Γεν. Β'18).

Εἰς τοὺς χρόνους τῶν Πατριαρχῶν γυναῖκες ὡς ἡ Σάρρα, ὡς ἡ Ρεβέκκα, ὡς ἡ Ραχὴλ δὲν εἶνε ἁπλαῖ γυναῖκες τῶν ἰδίων ἀνδρῶν· οὔτε μόνον κοινωνοὶ τῆς εὐτυχίας ἢ δυστυχίας των· ἀλλὰ καὶ πολύτιμοι σύμβουλοι, καὶ βοηθοί των· καὶ ἐπὶ πλέον εἶδος χειραφετημένων τῆς ἐποχῆς των, ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς γνώμης των εἰς πολλὰς περιστάσεις, ἥτις εἶνε καταφανὴς (ὅλ. Γεν. ΙΣΤ' 2 κ. ἑ. ΚΑ' 9 κ. ἑ. ΚΔ' 55, 58, 59. Λ' 1 κ. ἑ ΛΔ' 14 – 16). Ἡ φυσιογνωμία μάλιστα τῆς Ρεβέκκας εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως. Εἶνε γνωστὰ τὰ κατὰ τὸν γάμον της μετὰ τοῦ Ἰσαὰκ (Γεν. ΚΔ')· τὸν τελευταῖον λόγον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου οὔτε ἡ μήτηρ οὔτε οἱ ἀδελφοί της εἶχον, ἀλλ' ἡ ἰδία (ἔ. ἀ. 55, 57, 58)· μία μόνη λέξις ἀπὸ τοῦ στόματός της «**πορεύσομαι**» ἔδωκε λῦσιν καὶ τέλος εἰς τὴν ὑπόθεσιν (ἔ. ἀ. 59). Δὲν παρουσιάζει τὸ περιστατικὸν τοῦτο τὴν Ρεβέκκαν μὲ ἱκανὴν δόσιν ἀτομισμοῦ καὶ ἀνεξαρτησίας φρονήματος; Πολλὰ γεγονότα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἰσαὰκ φέρουσιν εὐκρινῶς τὴν **σφραγῖδα** τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ρεβέκκας. Γυνὴ εὐφυής, δραστηρία ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ ἔχῃ τὴν ἀτομικήν της ἐπίδρασιν καὶ ἐπιβολήν. Ἐκάλεσεν ὁ Ἰσαὰκ εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου του τὸν πρωτότοκον υἱόν του Ἠσαῦ καὶ ἠξίωσε νὰ λάβῃ τὸ «**σκεῦος**» καὶ τὴν «**φαρέτραν**» καὶ τὸ «**τόξον**», καὶ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ «**πεδίον**» καὶ **θηρεύσῃ** δι' αὐτὸν **θήραν**, καὶ κατασκευάσῃ «**ἐδέσματα**» ὡς «**ἐφίλει**» αὐτὸς τὰ ὁποῖα νὰ τῷ προσφέρῃ καὶ φάγῃ, ὅπως τὸν **εὐλογήσῃ** ἡ ψυχή του πρὸ τοῦ ἀποθάνῃ (Γεν. ΚΖ', 1 – 4). Ἡ Ρεβέκκα ἤκουσε τὴν **ἀξίωσιν** τοῦ γέροντος Ἰσαὰκ καὶ σπεύδει νὰ παρακινήσῃ τὸν δευτερότοκον υἱόν του Ἰακὼβ ὅπως προλάβῃ αὐτὸς τὸν Ἠσαῦ καὶ ἀντ' αὐτοῦ λάβῃ τὴν πατρικὴν εὐλογίαν. Ὁ Ἰακὼβ ὅμως διστάζει ἐκ φόβου μὴ ἀντὶ εὐλογίας ἀποσπάσῃ κατάραν ἀπὸ μέρους τοῦ πατρός. Ἀλλ' ἡ Ρεβέκκα, γυνὴ μεγαλοπράγμων, ἐμμένει εἰς τὴν ἀπόφασίν της καὶ μὲ τόνον πολὺ ἀποφασιστικὸν ἀπαντᾷ εἰς τοὺς δισταγμοὺς τοῦ Ἰακώβ· «ἐπ' ἐμὲ ἡ κατάρα σου, τέκνον· μόνον ὑπάκουσον τῆς φωνῆς μου, καὶ πορευθεὶς ἔνεγκέ μοι.» (Γεν. ΚΖ' 13). Δὲν εἶνε καὶ τοῦτο ἴχνος κάποιας χειραφετήσεως;

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς ἄλλην ἐποχήν, τὴν μετὰ τὴν ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἔξοδον. Εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Ἰσραὴλ — ἤτοι τοῦ Μωϋσέως καὶ Ἀαρὼν βλέπομεν ὅτι συγκαταριθμεῖται καὶ ἡ ἀδελφὴ των Μαριάμ. Ἰδοὺ τί λέγει αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν Μιχαίᾳ Κεφ. στ'. 4. «διότι ἀνήγαγόν σε (δηλ. τὸν Ἰσραὴλ) ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐξ οἴκου δουλείας ἐλυτρωσάμην σε καὶ ἐξαπέστειλα πρὸ προσώπου σου τὸν Μωϋσῆν καὶ Ἀαρὼν καὶ **Μαριάμ.**» Τοῦτο μαρτυρεῖ ὅτι ἡ Μαριὰμ ἦτο μία ἀσυνήθης διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην γυνεκεία μορφή, τόσον ὥστε τὸ ὄνομά της νὰ συνδεθῇ ἐξ ἴσου μετὰ τοῦ Μωϋσέως καὶ Ἀαρών. Γυνὴ εὐρυτέρας ἀντιλήψεως δὲν ἐθεώρησεν ἁπλοῦν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἡμερῶν της ὅπως τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς ἄλλων γυναικῶν μὲ τὸ τύμπανον εἰς τὰς χεῖρας πρὸς πανηγυρισμὸν «μετὰ τυμπάνων καὶ χορῶν» τῆς νίκης τῶν Ἑβραίων κατὰ τοῦ Φαραὼ (ἐξ. ΙΕ'. 20.) ὁ φεμινιστικὸς χαρακτὴρ τῆς Μαριὰμ φαίνεται κυρίως εἰς εἶδός τι ἀντιπολιτεύσεως, τὴν ὁποίαν ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸν Ἀαρὼν ἠθέλησε νὰ κάμῃ ἐναντίον τοῦ Μωϋσέως, ὅτε ἀκόμη εὑρίσκοντο ἐν ἐρήμῳ, χρησιμοποιήσασα ὡς ἀφορμὴν τὸ ὅτι ὁ Μωϋσῆς ἔλαβεν ὡς γυναῖκα μίαν Αἰθιόπισσαν (Ἀρ. ΙΒ'. 1, 2. κ. ἑ.).

Μίαν ἄλλην μορφὴν χειραφετουμένης γυναικὸς συναντῶμεν εἰς τοὺς χρόνους τῶν Κριτῶν τὴν Δεββώραν. Ἡ Δεββώρα δὲν ἦτο μόνον προφῆτις, ὡς ἡ Μαριὰμ, ὑπῆρξε καὶ Κριτὴς τοῦ Ἰσραὴλ (Κρ. Δ'. 4. Ε'. 1, κ. ἑ.). Πρὸς αὐτὴν ἔρχονται οἱ Ἰσραηλῖται ἵνα κριθοῦν καὶ καθοδηγηθοῦν. Ἦτο ὁ ἐλευθερωτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τῶν πιέσεων τοῦ βασιλέως Σισάρα· πρόσωπον μεγάλης δυνάμεως καὶ ἐπιβολῆς καὶ χαρακτῆρος ἐξέχοντος, ἐθεωρεῖτο καὶ ἦτο «**μήτηρ**» τοῦ Ἰσραήλ. «Ἐξέλιπε φόβος ἐν Ἰσραὴλ, ἐξέλιπεν ἕως οὗ ἐξανέστη Δεββώρα, ὅτι ἀνέστη μή-

τηρ ἐν τῷ Ἰσραὴλ» (Κρ. Ε΄. 7.). Ὅλη ἡ δύναμις καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ ὑλικὴ εὑρίσκεται συγκεντρωμένη εἰς τὰς χεῖρας τῆς Δεββώρας· αὐτὴ διατάσσει τὸν Βαρὰκ νὰ συλλέξῃ στρατεύματα καὶ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Σισάρα, ὁ Βαρὰκ ὅμως φοβεῖται νὰ βαδίσῃ ἐναντίον του ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τῆς Δεββώρας. «Ἐὰν πορευθῇς μετ' ἐμοῦ, πορεύσομαι, λέγει εἰς αὐτὴν ὁ Βαρὰκ, καὶ ἐὰν μὴ πορευθῇς μετ' ἐμοῦ, οὐ πορεύσομαι» (Κρ. Δ΄. 8.). Τόση ἦτο ἡ δύναμις τὴν ὁποίαν ἡ παρουσία της ἐξήσκει εἰς τὰς ψυχὰς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Βαράκ! Ἐν γένει τὸ πρόσωπον τῆς Δεββώρας εἶνε τόσον μᾶλλον ἀξιοσημείωτον ὅσον ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ ἦτο πολὺ ταπεινή.

Ἕτερον παράδειγμα χειραφετήσεως, χειραφετήσεως ὅμως διεστραμμένης καὶ ἐπιβλαβοῦς, συναντῶμεν τὴν Ἰεζάβελ, τὴν σύζυγον τοῦ Ἀχὰβ, βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ Καθ' ὅλην τὴν 22 ετῆ, βασιλείαν τοῦ συζύγου της, αὐτὴ ἦτο ἡ κινοῦσα τὴν ὅλην πολιτικὴν τοῦ Κράτους δύναμις· αὐτὴ ἦτο ἡ κυρίως βασιλεύουσα· ἡ ἐπιρροή της ἐξηκολούθησε καὶ ἐπὶ τῶν δύο υἱῶν της ἐξετείνετο δὲ καὶ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα, ὅπου ἐβασίλευεν ἡ θυγάτηρ της Γοθολία (Ἀθαλίου). Ὁ πόθος αὐτῆς τοῦ νὰ ἄρχῃ, τὸ ἀποφασιστικὸν, τὸ ἄκαμπτον καὶ τὸ ἄφοβον πρὸ αὐτῆς ἀκόμη τῆς τιμωρίας τοῦ Ἰεχωβᾶ εἶναι δηλωτικὰ τοῦ ἰδιάζοντος χαρακτῆρος τῆς περιέργου ταύτης γυναικὸς Γ΄. Βασιλ. Ιϑ΄. 1. κ. ἑ. ΚΑ. κ. ἑ. κ 2).

Ἀλλὰ καὶ εἰς καθαρῶς θρησκευτικὰ ζητήματα διακρίνομεν ἴχνη χειραφετικά· γυναῖκες ἐπὶ παραδ. ὑπηρετοῦν καὶ μετέχουν εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἑορτὰς καὶ θυσίας, ὅπως ἡ Ἄννα τοῦ Ἐλκανᾶ (Α΄. Βασιλ. Α΄. 1. κ. ἑ.), ἡ γυνὴ τοῦ Μανωέ (Κρ. ΙΓ΄. 20. κ. ἑ.) καὶ ἄλλαι ἐπὶ πλέον δὲ ἀναφέρονται καὶ ὡς ἄδουσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἐν τῷ Ναῷ. (Ἐσ. δρ. Β΄. 65).

Ἐν τῷ Δευτερονομίῳ ἐν ᾧ ἀφ' ἑνὸς ἡ θέσις τῆς γυναικὸς παρίσταται ὡς πλήρης ὑποταγὴ εἰς τὸν ἄνδρα, ἐξ ἄλλου ἀναγνωρίζονται καὶ προφυλάσσονται μερικά της δικαιώματα εἰς τρόπον ὥστε νὰ προπαρασκευάζηται καταλλήλως τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁραδύτερον ὑπῆρξε δυνατὸν νὰ καλλιεργηθῇ μᾶλλον συγκεκριμένως καὶ συστηματικῶς ὑψηλότεραι σκέψεις περὶ τῆς θέσεως τῆς γυναικός. Τοιαύτης ἀντιλήψεως ἀπήχησιν εὑρίσκομεν ἐν τῷ προφήτῃ Μαλαχίᾳ (Β΄ 14, 15, 16).

(ἀκολουθεῖ)

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΡΟΔΟΣΤΟΛΟΥ Κ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΥΝΟΔΙΚΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΑΥΤΟΥ

Ἀπερχόμενος τῆς Νέας Ὑόρκης ὁ Παν. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἑλλάδος κ. Μελέτιος, ἀφῆκεν ἐνταῦθα, ὡς Συνοδικὸν Ἐπίτροπον αὐτῆς τὸν θεοφ. ἘπίσκοπονΡοδοστόλου.

Ἡ ἐγκατάστασις τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπείας ἐνταῦθα, καίτοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ ἑδῶ Ἑλληνισμὸς ἐσπαράσσετο ὑπὸ ἀντιφερομένων κομματικῶν μερίδων, ἐχαιρετίσθη μετὰ πολλῆς χαρᾶς, γνωστῆς οὔσης τῆς ἐν Ἑλλάδι δράσεως τοῦ Ἐπισκόπου Ροδοστόλου παρὰ τοῖς πολλοῖς. Ἡ ἀξία ὄχι μόνον παντὸς ἐπαίνου, ἀλλὰ καὶ εὐγνωμοσύνης, πρᾶξις τοῦ Μητροπολίτου Μελετίου, τοῦ ν' ἀφίσῃ ἐνταῦθα τὸν, δι' ὀλίγων γραμμῶν, σκιαγραφούμενον Ἱεράρχην συνέβαλε τὰ μέγιστα πρὸς ἐμπέδωσιν πολλῶν κοινοτήτων διατελουσῶν ὑπὸ μαρασμώδη βίον καὶ ἄλλων ὧν ἐχάραξε τὸν ἐθνικοθρησκευτικὸν προορισμόν.

Ἡ δρᾶσις τοῦ Ἱεράρχου Ἀλεξάνδρου δύναται νὰ ἐξετασθῇ τριχῶς· ὡς ἐκκλησιαστική, ὡς ἐθνική, ὡς ἀναδιοργανωτική.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις τοῦ Ἱεράρχου μας πρωτστως ἔλαβε βάσιν τὴν καλλιέργειαν ἀγαθῶν σχέσεων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν ἐπισκοπελιανῶν, ὧν προέχει ὁ διαπρεπέστατος Ἱεράρχης Δάρλινγκτων, ὑπέρμαχος κῆρυξ τῆς ἑνώσεως τῶν ἐπισκοπελιανῶν μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν κοινὴν τῶν ἐπιφανῶν τούτων κληρικῶν συνεργασίαν ὀφείλονται πλεῖστα συνέδρια τῶν ἐπισκοπελιανῶν σκοποῦντα τὴν ἕνωσιν καὶ εἰς ἃ ὁ ἀεικίνητος Ἐπίσκοπός μας παρέστη, τιμηθεὶς καὶ ἐκτιμηθεὶς δεόντως ἀπὸ ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ἐπισκοπελιανὴ Ἐκκλησία.

Ἡ δρᾶ ις αὕτη, ἡ τόσον ἐπιτυχὴς, ἐγένετο ἀφετηρία τῆς ἐθνικῆς του δράσεως.— Παρασκευάσας ὁ πνευματώδης καὶ δξύνους Ἱεράρχης τὸ ἔδαφος, ὡς ἀνωτέρω ἐκτίθημι, τόσον ἐξετιμήθη ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας θεολόγους. ἀνωτέρου καὶ κατωτέρου κλήρου,

τῆς ἐπισκοπελιανῆς ἐκκλησίας, αἵτινες τοὺς λόγους τοῦ Ἱεράρχου ἐσχολίαζον λίαν εὐφήμως δημοσιεύοντες αὐτούς, καθὼς καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Σεβασμιότητός του εἰς τὰ ἐπισημώτερα θρησκευτικὰ περιοδικὰ ὥστε ὅλος αὐτὸς ὁ ἱερὸς κλῆρος διὰ ψηφίσματος γενομένου ἐν Baltimore Md καὶ ἑτέρου εἰς Φιλαδέλφειαν ἐτάχθη παρὰ τὸ πλευρὸν του εἰς ἀκέραιον!

Ὁ Ἐπίσκοπος Δάρλινγκτων μετ' ἄλλους 60 ἐπισκόπους γίνονται χάρις εἰς τὸν ἐπίσκοπον Ροδοστόλου, οἱ μεγάλοι σημαιοφόροι διὰ τὰ ἐθνικὰ δίκαια! τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν πρώτην λεπτότητα τὴν ἐμφανιζομένην πρὸ τῆς αὐγῆς, τῆς ἐθνικῆς δράσεως τοῦ ἐπισκόπου Ροδοστόλου!

Εἶναι στιγμαὶ ἀγωνίας, στιγμαὶ δακρύων, στιγμαὶ καθ' ἃς ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ Βενιζέλου, ὡς θρόμβοι αἵματος κατήρχετο ὁ ἱδρὼς καὶ μαζὺ μὲ αὐτὸν τοῦ ὅλου σωφρονοῦντος καὶ ἐθνικῶς ἐνδιαφερομένου ἑλληνισμοῦ. Οἱ ἐπισκοπελιανοὶ ἐπίσκοποι καὶ μετ' ἐκείνους οἱ διαπρεπέστεροι πολιτικοὶ λόγιοι, Καθηγηταὶ Πανεπιστημίων, βαθύπλουτοι ἀμερικανοὶ φιλέλληνες κατὰ δεκάδας καθημερινῶς ἔστελλον τηλεγραφικῶς ψηφίσματα πρὸς τὸν Βενιζέλον, εἰς Παρισίους καὶ Λονδῖνον ἐνισχύοντες το μέγα αὐτοῦ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον, καθὼς καὶ πρὸς τὸν Πρόεδρον Οὐΐλσων.

Τὰ ψηφίσματα ταῦτα δημοσιευόμενα ἀπὸ τὰς στήλας τῶν διασημοτέρων ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων καὶ ὑφ' ὧν πλειστάκις ἐγράφησαν κύρια ἄρθρα ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Ἑλλάδος, διήγειραν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ μέχρι τοῦ Εἰρηνικοῦ τὸν φιλελληνισμὸν τῶν ἀμερικανῶν, ὥστε νὰ μὴ δίδεται πλέον προσοχὴ εἰς τὰς ραδιουργικὰς δηλώσεις τοῦ Πρεσβευτοῦ τῆς Βουλγαρίας Παναρέτωφ καὶ τῆς ἐπιμελῶς ὀργανωμένης προπαγάνδας του.

Οὕτω ὁ μηλίχειος ἀρχιερεὺς σταδιοδρομῶν σινεχίζει τὸ μέγα ἐθνικοθρησκευτικὸν ἔργον μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας λίαν ἀγωνιωδῶς καὶ ἐκεῖνος μεθ' ἡμῶν ἁπάντων ἀναμένων τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐθνικῶν μας πόθων, δι' οὓς ἐμόχθησε καὶ κοπιᾷ μὴ ὑποχωρήσας πρὸ οὐδενὸς σκοπέλου.

Αἱ τόσον σοβαραὶ τοῦ ἐπισκόπου ἐργασίαι μεταξὺ τῶν ὁποίων καταλέγονται καὶ τὰ τελευταῖα ψηφίσματα ὅπως ὁ ἱστορικός μας Ναὸς τῆς ἁγίας Σοφίας ἀποδοθῇ εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, δὲν κατώρθωσαν νὰ παρακωλύσουν καὶ τὸ ἀναδιοργανωτικόν του ἔργον, τὸ ἀφορῶν τὰς ἐν διασπορᾷ τῆς Ἀμερικῆς ἑλληνικὰς Κοινότητας, αἵτινες στερούμεναι πατρὸς καὶ ποιμένος εὑρίσκοντο εἰς ἀξιοθρήνητον σημεῖον, ἄλλοτε μὲ αἰτίαν τὰς τιτλομανίας καὶ λοιπὰ ἀξιώματα καὶ ἄλλοτε τὸν ἱερέα.

Μὲ τοιοῦτον ὑλικόν, ἀκατέργαστον ἐν πολλοῖς, ἀναλαμβάνει τὸ ἐργῶδες ἔργον ὁ Ροδοστόλου, καθοδηγῶν τὸν ἐν Ἀμερικῇ κλῆρον καὶ λαὸν ἐκεῖ ὅπου καθῆκον ἱερώτατον ἐπιβάλλει.

Διὰ τὸ ἔργον τοῦτο ὁ ἅγιος Ροδοστόλου, δὲν ἔκαμε χρῆσιν οὔτε τοῦ προνομίου του, οὔτε τῆς ἀρχιερωσύνης του.

Ἔδειξε πρὸς ἀμφοτέρας τὰς μερίδας κλήρου καὶ λαοῦ, πρὸς τὰς κομματικὰς, ὡς μὴ ὤφελε, μερίδας ἀπαράμιλλα δείγματα φιλοστοργίας πατρὸς πρὸς τέκνα.

Ἐπεβλήθη! Ὅλαι αἱ Κοινότητες ταχυδρομικῶς καὶ τηλεγραφικῶς, ἀσχέτως κομματικῶν ἀποχρώσεων ἀπέστειλαν καὶ ἐξακολουθοῦν ἀποστέλλουσαι, καθὼς καὶ Σύλλογοι καὶ Σωματεῖα, ἄτινα ἀνέρχονται εἰς ἑκατοντάδας πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, τὸν Μητροπολίτην καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ψηφίσματα εὐχαριστήρια, διαδηλοῦντα τὴν εὐγνωμοσύνην των, διὰ τὸν ὑπέροχον Ἱεράρχην.

Μετέβαλε τὴν Συνοδικὴν Ἐπιτροπείαν εἰς τέλειον ἐθνικοθρησκευτικὸν φάρον, ἀφ' οὗ μεταλαμπαδεύονται ἀκτῖνες φωτὸς καὶ προόδου πρὸς πλήρη ἁρμονίαν τούτων καὶ τελείαν κατανόησιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ σκοποῦ.

Νέα Ὑόρκη Μάρτιος.

Ἀντώνιος Γ. Δαρλάκος
Δικηγόρος
Συγγραφεὺς
τοῦ Ἐθνικοθρησκευτικοῦ Κυριακοδρομίου

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐπέτειος τοῦ Π]χικοῦ Ναοῦ. – Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ἐγένετο ἡ καθιερωθεῖσα Συνοδικὴ λειτουργία, συλλειτουργούντων μετὰ τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ τῶν Μ]λιτῶν Φιλιππουπόλεως, Πισιδίας, Ἀγκύρας καὶ Βιζύης. Κατὰ τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τὴν ληφθεῖσαν ἐπὶ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ', ἐμνημονεύθησαν οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἕλληνες. Κατάλληλον τηλεγράφημα εὐχετικὸν διεβίβασε πρὸς αὐτοὺς ὁ Σεβ. Τοποτηρητής

Μ. Αἴνου. – Μεταβὰς εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ πρὸ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα καὶ διευθετήσας τὰ κατ' αὐτὴν ἐπανέκαμψεν ὁ Σεβ. Μ. Αἴνου κ. Ἰωακείμ.

Ὀρθόδοξοι Κοινότητες Βαλτικῶν χωρῶν. – Ἡ ἐκ τοῦ Σεβ. Μ]λίτου Ἀμασείας καὶ τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς ἱ. Συνόδου Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ αἰτή-

ματος τῶν ἐν λόγῳ Κοινοτήτων ὑπέβαλεν ἤδη τὸ πόρισμα τῆς μελέτης αὐτῆς εἰς τὴν ἱ. Σύνοδον.

Αὐθαιρεσία Μοναχῶν. — Οἱ ἐν τῇ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ Σουμελᾶ ἐναπομείναντες ὀλίγοι Μοναχοὶ ἐπωφεληθέντες τὴν μετάβασιν εἰς Τραπεζοῦντα τοῦ οἰκείου Ἡγουμένου δι' ὑποθέσεις αὐτῆς καὶ νομίσαντες εὔκαιρον τὴν περίστασιν ὅπως ἀπαλλαγῶσιν Ἡγουμένου καὶ ἐπόπτου τῶν ὁποίων τὰ ἐκκαθαριστικὰ καὶ ἐξυγιαντικὰ μέτρα δὲν συνέφερον αὐτοῖς, προέβησαν αὐθαιρέτως εἰς ἀποκήρυξιν καὶ τῶν δύο. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος πληροφορηθεῖσα τὰ ἔκτροπα ταῦτα ἀπεδοκίμασεν αὐτὰ αὐστηρῶς καὶ διέταξε τηλεγραφικῶς τοὺς αὐθαιρετήσαντας ὅπως τὸ ταχύτερον ἐπαναφέρωσι τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θέλει λάβῃ κατ' αὐτῶν τὰ ὑποδεικνυόμενα ὑπὸ τῶν ἱ. Κανόνων μέτρα.

Μ.Ρ όδου. — Ὁ Π. Μλίτης Ρόδου κ. Ἀπόστολος πρὸ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα μετέβη εἰς Σύμην πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ εὐλογίαν τοῦ ἐκεῖ ποιμνίου του.

Μ. Κάσσου καὶ Καρπάθου. — Περὶ τὰ μέσα Μαρτίου μετέβη εἰς Ρόδον ὁ Π. Μλίτης Κάσσου καὶ Καρπάθου κ. Γερμανὸς δι' ὑποθέσεις τῆς ἐπαρχίας του.

Παγχριστιανικὸν Συνέδριον Γενεύης. — Ἀντὶ τοῦ Ἀρχιμ. κ. Γερμανοῦ Βασιλάκη, ἀδυνατοῦντος ν' ἀποτελέσῃ μέλος τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ἐκκλησίας Κ]πόλεως, διωρίσθη ὁ προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς Κοινότητος Λωζάνης ἀρχιμ. κ. Κωνσταντῖνος Βαλιάδης.

† Σισανίου Ἱερόθεος.—Ἡ κηδεία τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης κυροῦ Ἱεροθέου ἐγένετο τῇ 10 Ἀπριλίου. Προεξῆρχεν αὐτῆς ὁ Π. Μητροπολίτης Καστορίας κ. Ἰωακεὶμ, μετεχόντων τῶν Π. Μητροπολιτῶν Μογλενῶν κ. Πολυκάρπου καὶ Γρεβενῶν κ. Αἰμιλιανοῦ.

Οἱ αἰχμάλωτοι τῶν Κεμαλικῶν ὁμογενεῖς. — Ἐξ ἐκθέσεως τοῦ Π. Μητροπολίτου Φιλαδελφείας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, μανθάνομεν ὅτι κατὰ Ἰούνιον π. ἔ. 800 γυναικόπαιδα ὠδηγήθησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς Ναζλῆ καὶ Δενιζλῆ. Ἐξ αὐτῶν μόνον 532 κατώρθωσεν ἡ Α. Π. νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ ὀνόματα καὶ τὴν πατρίδα· τὸν κατάλογον θὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς. Κατὰ τὴν μεταφορὰν των ἐφονεύθησαν μερικοί, ἐν οἷς καὶ ὁ ἀρχιδιάκονος τῆς μητροπόλεως Ἐφέσου Ἰωακεὶμ Γούναρης, φονευθεὶς ἀγρίως μεταξὺ τῶν σταθμῶν Σαράκιοϊ καὶ Σαμλῆ καὶ ῥιφθεὶς εἰς τὸ ὕπαιθρον πρὸς βορὰν τῶν ἀγρίων ζώων.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1881

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 43 καὶ ἡμερομην. 24 Φεβρουαρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διατροφῆς ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Αἰμιλίας Β. Μποσταντζόγλου, τὸ γένος Γεωργίου Μπακιρτζόγλου κατὰ Βασιλείου Μποσταντζόγλου

Δι ὰ τ α ῦ τ α

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 64, 77, 79, 155, 156, 201, 207, 517 καὶ ἐκ τῶν Δικον. Ὁδηγιῶν

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 43 καὶ ἡμερομηνίαν 28 Δεκεμβρίου 1919 ἀγωγὴν τῆς Αἰμιλίας Β. Μποσταντζόγλου, τὸ γένος Γ. Μπακιρτζόγλου, κατὰ Βασιλείου Μποσταντζόγλου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῇ ἐναγούσῃ λόγῳ διατροφῆς λίρας ὀθωμανικὰς ἑκατὸν (ἀριθ. 100) κατὰ μῆνα ἀπὸ τῆς 28 Δεκεμβρίου καὶ ἐπ' ἀόριστον ἤτοι μέχρις ὅτου ἀναλάβῃ οὗτος σπουδαίως καὶ σοβαρῶς τὰ συζυγικὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

Κηρύττει τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ταύτην προσωρινῶς ἐκτελεστὴν,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου» καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς τε ἐρημοδικήσαντι καὶ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια εἴκοσι πέντε (ἀριθ. 325) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος
Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**
Ο Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Οτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1547.

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 21 καὶ ἡμερομ. 3 Φεβρουαρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Ἀρτεμισίας Ι. Τσίγκου, τὸ γένος Ἡρ. Φαρμάκα καὶ τοῦ Ἰωάννου Τσίγκου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικ. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 10249 καὶ ἡμερ 31 Δεκεμβρίου 1919 διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἀρτεμισίας Ι Τσίγκου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας» καὶ ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ὀγδοήκοντα ἓξ (ἀριθ. 386) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πηχείοις, τῇ 28 Φεβρουαρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος 2

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1999

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 39 καὶ ἡμερομην. 24 Φεβρουαρίου 1620 ἀποφάσεως τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου, ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Ἀργυροῦς Δ. Μπόλα καὶ τοῦ Δημοσθένους Μπόλα

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πηχικῶν Δικονομιῶν Ὁδηγιῶν

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 9599 καὶ ἡμερομ. 6 Νοεμβρίου 1919 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἀργυροῦς Δ. Μπόλα κατὰ Δημοσθένους Μπόλα, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου.

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ Διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Προόδου καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια τετρακόσια πεντήκοντα ἓξ (ἀριθ. 456) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύσαντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς 2

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον τῇ 18 Μαρτίου 192ο

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 2133

Κλῆσις

Ἡ Σοφία Ἰβανόβα Σάμσιν, τὸ γένος Κλέϊν, τέως κάτοικος τοῦ χωρίου Κλενόβα τοῦ νομοῦ Ποδόλσκ ης τοῦ Κυβερνείου Μόσχας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1]2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Τύχωνος Ἀλεξάνδροβιτς Σάμσιν, κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Πέραν κατωφέρεια Κουμπαραδζῆ ὁδὸς Δραγουμανοῦ ἀριθ. 23), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς. Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐντοῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἠχοῦς», καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας.»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 7 Ἀπριλίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α'. Γραμματεύς

καὶ ἀ. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α.' Γραμματεὺς

καὶ ἀ. α. ὁ Β' 1

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης